

Tranh Phong

Contents

Tranh Phong	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	13
3. Chương 3	21
4. Chương 4	29
5. Chương 5	36
6. Chương 6	42
7. Chương 7	50
8. Chương 8	57
9. Chương 9	64
10. Chương 10	74
11. Chương 11	80
12. Chương 12	87
13. Chương 13	94
14. Chương 14	100
15. Chương 15: Pn1	106
16. Chương 16: Pn2	117
17. Chương 17: Pn3	120
18. Chương 18: Pn4	125

Tranh Phong

Giới thiệu

Editor: Maru Chan
Thể loại: Hiện đại đô thị, cường công cường thụ, HET
Tự tin trong mỗi cái giờ tay .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tranh-phong>

1. Chương 1

Ưu nhã.

Đây là khi Trương Thiệu Hoài giương mắt nhìn về phía Chung Tư Lâm, trong vốn từ vựng nghèo nàn của cái đầu hần tự nhiên bật ra hai chữ này.

Trên người cũng mặc âu phục sẫm màu giống như những người khác, nhưng tại sao khi được mặc trên người Chung Tư Lâm liền có mùi vị khác biệt như vậy, phảng phất giống như là đặc biệt dựa theo cơ thể y mà thiết kế ra, phô bày ra vóc dáng thon dài của y. Động tác không nhanh không chậm, một lần nhấc tay, một bước đi, cũng đều tràn ngập nhân nhã hòa lẫn tự tin, tỏa ra khí chất ưu nhã quý tộc trời sinh.

Mà bất luận tình huống trước mắt có bao nhiêu quỷ quyệt, ở trong phòng điều tra hình sự không được tính là lớn cho lắm này, có hơn hai mươi người ngồi chật ních, về mặt mỗi người ai nấy đều đằng đằng sát khí, siết tay thành nắm đấm, như đang chuẩn bị đánh nhau một trận to. Bản thân anh em nào cũng đầy lòng căm phẫn đến mức muốn chửi bậy, trước mắt mình có hai tên ra sức diễn võ dương oai, đứng ngay trước mặt mình mà chửi, thế nhưng trong mắt Trương Thiệu Hoài chỉ nhìn thấy một người, Chung Tư Lâm nghiêng người tựa vào bàn, phảng phất hết thảy hỗn loạn xung quanh cũng không hề tồn tại, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đôi giày da đen bóng loáng của mình, ngẩn người...

“Chung Sir.” Nghe thấy Trương Thiệu Hoài mở miệng, Chung Tư Lâm có chút nghiêng đầu, hai mắt nhìn vào đôi mắt to của Trương Thiệu Hoài, nhướng nhướng mi, ra hiệu Trương Thiệu Hoài có thể hỏi. Trương Thiệu Hoài trong lòng thở dài, mở miệng nói nửa câu còn chưa nói hết: “Có thể nói chuyện riêng không? Chỉ tôi với anh.”

Đội trưởng đội điều tra tham những tổ 3 – đội A2 – Hongkong, sếp Chung Tư Lâm, nghiêng đầu quan sát cảnh sát cao cấp Trương Thiệu Hoài, đội trưởng đội cảnh sát hình sự khu Tây Cửu Long.

Đôi hàng mi thanh tú nhíu chặt, một lúc sau, vì không thể không gật đầu, liền trực tiếp đứng dậy, đi qua mọi người, đứng thẳng trước mặt Trương Thiệu Hoài: “Nói ở đâu?” Đây là câu đầu tiên y mở miệng khi đi vào trong sở cảnh sát Tây Cửu Long, tiếng nói trong trẻo đầy lạnh lùng.

Trương Thiệu Hoài thấy người kia đứng nghiêm trước mặt mình, nhìn xuống hần. Đúng vậy, là nhìn xuống... Chán ghét, mặc dù chỉ đứng cao hơn mình một chút, nhưng mà tầm mắt của cái tên trước kia, không chút nào che giấu mà biểu hiện ra ngoài, từ trên cao nhìn xuống, nhìn thẳng xuống hần.

Cố gắng đè xuống tâm trạng hờn dỗi tràn ngập trong lòng, Trương Thiệu Hoài dùng mọi khả năng bảo trì giọng điệu vững vàng: “Đến phòng làm việc của tôi rồi nói, xin mời.”

Trương Thiệu Hoài đưa tay tạo thành tư thế mời, Chung Tư Lâm cũng không khách sáo, đi ngang qua người hần. Hần trước khi đi để lại một câu: “Ai cũng không được phép động một ngón tay!”

Trương Thiệu Hoài cũng đi nhanh theo phía sau.

Thuận tay đóng cửa phòng lại, đem cửa chớp trên cửa sổ cũng đóng chặt, che đi tầm mắt người ngoài mà ra sức giương cung bạt kiếm.

Quay đầu lại, chỉ thấy Chung Tư Lâm ngồi lên ghế cạnh bàn, hai chân vắt chéo lên nhau, một bàn chân hơi nhếch lên, ở trong căn phòng chật chội bữa bọn này, vẫn duy trì tư thế ưu nhã như cũ.

Trương Thiệu Hoài thở dài một hơi, đến gần bên cạnh Chung Tư Lâm, Chung Tư Lâm vẫn như cũ bày ra bộ dáng bình thản nhẫn nại, trên mặt vẫn là một mảnh... Lạnh lùng.

Nhìn về mặt của Chung Tư Lâm, làm cho cơn giận của Trương Thiệu Hoài không có chỗ phát tiết, liền trong nháy mắt một tay vòng ra sau gáy Chung Tư Lâm, hung hăng hôn lên.

Trong lúc môi lưỡi giao triền, bỗng nhiên, đầu lưỡi Trương Thiệu Hoài đau đớn, giật ra tạo khoảng cách giữa hai người. Chỉ thấy đầu lưỡi hồng nhợt của Chung Tư Lâm liếm liếm cái răng nanh bén nhọn của mình.

“Em cắn anh!” Trương Thiệu Hoài vươn tay sờ sờ đầu lưỡi của mình, nhìn thấy máu loang trên đầu ngón tay, đôi mắt căm giận đầy oán giận nhìn người đối diện: “Em là mèo hoang!”

Chung Tư Lâm lãnh đạm cười: “Em có thể cho anh thêm tội tấn công làm bị thương người thi hành công vụ!”

“Anh nghĩ em là muốn tố cáo anh tội quấy rối *** hoặc là vô lễ chứ.”

Trương Thiệu Hoài vung ra chiêu bài tươi cười rạng rỡ như nắng mặt trời, nhân tiện khuyến mãi thêm hai má lúm đồng tiền thật sâu.

Nhìn thấy đôi mắt Chung Tư Lâm sắc bén như chim ưng, Trương Thiệu Hoài vội vàng nói sang chuyện khác, chỉ chỉ một đám ngoài cửa, bắt đầu nhìn Chung Tư Lâm: “Lần này lớn lắm à, làm cái gì đây?”

Chung Tư Lâm nhẹ giọng cười, cười đến long lanh, tận lực hạ giọng, áp vào bên tai Trương Thiệu Hoài, chậm rãi nói ra từng từ từng chữ một: “Đến mời anh tới sở Liêm chính uống cà phê.”

...

Trong phòng tiếp khách sở Liêm chính HongKong.

“Trương Thiệu Hoài, anh bị tố cáo nhận hối lộ và lạm dụng chức quyền, ICAC bây giờ đối với anh tiến hành tạm giữ, anh có quyền bào chữa im lặng! Nếu không mỗi lời anh nói, đều có thể trở thành bằng chứng chống lại anh trước tòa.

Trương Thiệu Hoài nhú chặt mi, nhìn chằm chằm vào Chung Tư Lâm trước mặt đang lưu loát đọc “Quyền lợi” mà hẳn có thể có được, đôi mắt to tròn tròn trợn trừng, ẩn giấu cơn tức giận hừng hực.

Sở Liêm chính trong quá trình điều tra thẩm vấn thật ra rất chú trọng nhân quyền, chẳng những sẽ chủ động hỏi mi có muốn mời luật sư hay không, có ba máy quay phim cùng sáu máy chụp ảnh, ghi âm lại toàn bộ quá trình thẩm vấn, bên trong còn có máy điều hòa không khí, tự động hiển thị thời gian cùng nhiệt độ, để phòng ngừa người bị thẩm vấn kiện cáo rằng không khí quá nóng hay là xâm phạm đến các quyền lợi của họ, mặc khác cũng chủ động cung cấp cà phê, đồ uống theo yêu cầu.

Cùng là cảnh sát điều tra nhưng mà sao lại cách biệt nhau một trời một vực như vậy. Nhưng mà, Trương Thiệu Hoài vẫn như cũ dần thối mặt — người nào lại thích đến sở Liêm chính uống cà phê, nhất là “xin mời” mi đến uống cà phê nữa, đã vậy người “mời” còn là tình nhân của mi. Đôi mắt Trương Thiệu Hoài vốn đã to, lại cứ mở trừng trừng, phần nộ mà trừng mắt nhìn Chung Tư Lâm.

“Anh Trương, căn cứ vào nội dung quyền lợi đã nêu rõ, anh còn có chỗ nào không biết nữa không?”

Chung Tư Lâm ngồi ở một góc bàn, quay đầu nhìn về phía Trương Thiệu Hoài.

“Có!” Trương Thiệu Hoài cố gắng đè xuống cơn tức đang dâng lên hừng hực của mình, nhìn Chung Tư Lâm với vẻ mặt ôn hòa trước mặt: “Tôi không rõ, tôi làm ra chuyện gì mà có vinh hạnh lớn như vậy, được sắp Chung mời đến sở Liêm chính uống cà phê!”

“Anh Trương, tôi vừa mới nói rất rõ với anh, anh bị tố cáo nhận hối lộ cùng lạm dụng chức quyền.” Chung Tư Lâm vẫn dùng vẻ mặt bình thản như cũ mà nhìn Trương Thiệu Hoài.

“Fuck you!” Trương Thiệu Hoài đập bàn đứng dậy, tức giận bồng bồng, chỉ vào mặt Chung Tư Lâm: “Anh... Anh...” Nhìn Chung Tư Lâm không hề có chút ý lui lại, ánh mắt lạnh lùng quét qua, Trương Thiệu Hoài một câu mắng chửi cũng nói không xong, chỉ có hung hăng hất tay mình đang chỉ thẳng vào Chung Tư Lâm, bực mình ngồi trở lại xuống ghế.

Trương Thiệu Hoài khoanh tay ngang ngực, trừng mắt nhìn Chung Tư Lâm đang ngồi bên cạnh, dùng ngữ khí chưa lết bác bỏ lại: “Trương Thiệu Hoài tôi mặc dù không dám nói nhân phẩm làm việc bằng thanh ngọc khiết, không chút tì vết, nhưng luôn luôn ăn ngay nói thẳng, cái gì mà nhận hối lộ, cái gì lạm dụng chức vụ? Các người không được qui chụp tội danh bậy bạ!”

Chung Tư Lâm không giận mà cười, đưa mắt ra hiệu cho đồng nghiệp bên kia, người đồng nghiệp kia liền đứng dậy đem một tập hồ sơ dày giao cho Chung Tư Lâm. Chung Tư Lâm mở tập hồ sơ ra, lấy ra một xấp hình, đưa đến trước mặt Trương Thiệu Hoài: “Người ở bên trong hình là anh?!”

Trương Thiệu Hoài cầm lấy hình nhìn một cái, trong hình đều là hình ảnh của hắn cùng một người đàn ông trung niên. Nheo mắt lại, cẩn thận nhìn người đàn ông trong hình, Trương Thiệu Hoài nhắm mắt lại, cố gắng sắp xếp lại những hình ảnh trong hình.

Hả — là gã!

Nguyên bản hai mắt Trương Thiệu Hoài đang nhắm liền mở to, trong đôi con ngươi ánh lên một mảnh rõ ràng thấu triệt, là gã! Ngẩng đầu nhìn Chung Tư Lâm, đem hình chụp ném lại lên bàn, bất động thanh sắc mà nói: “Tôi không biết người đàn ông này, chỉ là tình cờ đi trên đường đụng trúng vào, thành ra nói lời xin lỗi mà thôi.”

“Anh nói anh tình cờ gặp gã ta? Bất quá dựa trên căn cứ điều tra của chúng tôi, anh gặp gã ta không dưới một lần.” Chung Tư Lâm lại rút ra một tập hình khác, quăng xuống bàn: “Không chỉ một lần, sẽ không được gọi là ngẫu nhiên gặp nữa chứ.” Trương Thiệu Hoài cau mày, mím chặt môi, không nói một lời.

Chung Tư Lâm tiện tay rút ra hình chụp một mình gã đàn ông kia, nói ngược trở lại với Trương Thiệu Hoài: “Lí Trường Linh! Trưởng nhóm bộ phận dữ liệu của tập đoàn Kinh Thành.” Đem hình chụp ném trước mặt Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm tiếp tục nói: “Tôi biết một tin tức trước đây tập đoàn Kinh Thành lên buôn bán thuốc cấm, quý đơn vị hình như cũng từng bắt tay điều tra vụ này.”

Chung Tư Lâm dồn ép về Trương Thiệu Hoài, đôi mắt ửng lộ ra một mảnh sắc bén: “Bất quá anh sau khi gặp mặt Lí Trường Linh ba lần, quý đơn vị cũng không còn tiếp tục điều tra với tập đoàn Kinh Thành nữa, thập chí thu hồi lệnh phong tỏa tài khoản của tập đoàn Kinh Thành.” Đôi mắt ửng nheo lại, lời nói của Chung Tư Lâm càng lúc càng lạnh: “Anh là người phụ trách điều tra vụ án này của tập đoàn Kinh Thành, hình như anh là người giám sát...”

Trương Thiệu Hoài trừng mắt nhìn Chung Tư Lâm, hình như trong đó ngập tràn lửa giận, rồi khắc chế lại không để bộc phát ra ngoài: “Đây là chuyện điều tra nội bộ của chúng tôi, không cần thông báo với người ngoài. Vụ án của tập đoàn Kinh Thành, đúng là do tôi phụ trách.”

Chung Tư Lâm quay trở lại chỗ ngồi, nhẹ giọng cười, lắc đầu: “Hắn không phải là vấn đề bí mật điều tra đâu...” Đưa tay rút vào túi, lấy ra danh sách những tài khoản trong ngân hàng hỗ trợ điều tra, quơ quơ trước mặt Trương Thiệu Hoài: “Vốn là vấn đề về tiền.”

Trương Thiệu Hoài đưa tay giật lấy danh sách kia mở ra xem nội dung chi tiết bên trong, rốt cuộc đột nhiên giận dữ, đập bàn đứng dậy: “Mẹ nó! Tôi nếu có tài khoản tại ngân hàng Thụy Sĩ, bên trong lại có nhiều tiền như vậy, tôi việc gì còn cố sống cố chết làm cảnh sát ở xứ Hongkong này!” Đưa tay đập thẳng danh sách kia xuống bàn: “ICAC cách người rõ ràng là vu oan giá họa!”

Chung Tư Lâm lạnh lùng nhìn Trương Thiệu Hoài, trong mắt mang theo hàn khí có thể đông chết người: “Anh Trương, xin mời anh chú ý cách dùng từ của mình.”

Trương Thiệu Hoài cố gắng đè nén cơn tức đang dâng đầy trong bụng lại, nhìn thẳng Chung Tư Lâm, nghiêng răng nghiêng lợi, hỏi từng từ từng chữ một: “Chung Sir, anh không tin tôi?”

Chung Tư Lâm nheo mắt lại, nhìn Trương Thiệu Hoài đang cố ấn nhẫn lửa giận trước mặt mình, khoe miệng cong lên thành một nụ cười lạnh: “Tôi tin tưởng bằng chứng.”

...

“Con mẹ nó!” Đưa tay mở vòi nước lạnh, một hơi hít thẳng lên mặt mình, hai tay Trương Thiệu Hoài chống lên bồn rửa mặt trắng gạch men trong sở liêm chính, toàn thân không có cách nào giữ được mà run lên nhẹ nhẹ.

Từng giọt nước chạy dọc theo đường nét trên khuôn mặt, chảy tới cằm, rơi xuống; trên trán, những sợi tóc lòa xòa thấm nước mà trở nên ẩm ướt, dính bết vào khuôn mặt, từng giọt nước không ngừng nhỏ xuống; rơi đến chân mày, chảy đến đôi môi mỏng đang mím chặt, đôi mắt to trợn trừng, trong hai con ngươi đen nhánh lửa giận không ngừng chuyển động — không ngừng bốc lên hừng hực.

Trương Thiệu Hoài lúc này rất nóng, phi thường nóng, một bụng nóng! Quen biết người kia không phải chỉ mới một hai ngày, cũng biết rất rõ phong cách hành sự lãnh khốc vô tình của người kia, mặc dù đại khái

cũng đoán được câu trả lời của người kia sẽ không phải là đáp án mà mình muốn nghe, bất quá, chính tai mình nghe được, người bình thường vẫn dưới thân mình cất lên thanh âm rên rỉ nỉ non, bây giờ đi nói với mình “Tôi tin vào bằng chứng.” Một câu nói khi đó làm cho mình bị hung hăng đả kích đỡ không được...

Rất sợ không cách nào khống chế được tâm tình của mình, nói ra hoặc làm ra chuyện xúc phạm tới người khác, hẳn chỉ có thể lấy cớ đi vệ sinh, trốn vào trong toilet, liều mạng mà hắt nước lạnh lên mặt, lên đầu mình, hi vọng có thể đem lửa giận ép xuống.

Đáng chết! Y tại sao lại không tin mình!

Trương Thiệu Hoài tức giận đến cực điểm, hung hăng đâm một đâm vào tấm gương trên tường.

“Fuck!”

“Anh hẳn là cần súc miệng sạch sẽ một chút.” Chung Tư Lâm đẩy cửa vào, vừa lúc nghe Trương Thiệu Hoài mở miệng văng tục. Khẽ nâng đầu, Trương Thiệu Hoài nhìn chằm chằm vào bóng người trong gương, Chung Tư Lâm mặc một bộ âu phục phẳng phiu của ICAC. Nhức mắt... Thật con mẹ nó nhức mắt!

Đột nhiên xoay người, tóm lấy áo vest của Chung Tư Lâm, “Roẹt” một tiếng, Trương Thiệu Hoài dùng lực mà đem người ép chặt vào cánh cửa, nhắm nửa mắt, toát ra một mặt thị huyết điên cuồng. Áp sát vào khuôn mặt ngũ quan xinh xắn của Chung Tư Lâm, giọng nói của Trương Thiệu Hoài trở nên trầm thấp, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Em rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?”

Chung Tư Lâm đột nhiên bị xoay cho chóng mặt đã tỉnh táo trở lại, nhìn thấy tay của Trương Thiệu Hoài đang tóm lấy cổ tay của mình, trên đó đỏ bầm ứ máu, đôi hàng lông mi khẽ cong lại, nhìn chằm chằm vào tay phải của Trương Thiệu Hoài: “Tay anh bị thương?”

Theo ánh mắt của Chung Tư Lâm nhìn lại, Trương Thiệu Hoài nhìn thấy tay phải của mình đang đỏ hồng một mảnh, là lúc nãy đâm vào gương mà tạo thành, bản thân cũng chưa từng chú ý tới... Chung Tư Lâm chú ý tới một điểm nhỏ trên người mình, làm cho Trương Thiệu Hoài nguyên bản đang tức giận cũng cảm thấy ấm áp không ít, trong lòng có một chút niềm vui nho nhỏ, Tư Lâm vẫn rất quan tâm tới mình... Mặc dù như thế, cái gì cần hỏi thì vẫn phải hỏi cho rõ ràng.

Trương Thiệu Hoài vẫn trưng ra bộ mặt hung tợn, thế nhưng giọng điệu đã ấm lên vài phần: “Tay của anh không có gì... Cái đó không phải là vấn đề quan trọng, ICAC bọn em rốt cuộc giỡn cái gì vậy? Lại đi nói anh nhận hối lộ!”

Chung Tư Lâm tiếp đón ánh mắt của Trương Thiệu Hoài, vẻ mặt không thêm để ý mà nói: “Bọn em không có đang đùa gì cả, ICAC không phải rảnh quá không có gì để làm, tất cả đều là dựa theo qui củ mà làm việc, dựa theo đúng pháp luật mà bắt người.”

Một câu nói của Chung Tư Lâm, lại khơi mào lên cơn tức của Trương Thiệu Hoài. Đưa tay tóm áo y chặt hơn một chút, lực đạo đè trên người Chung Tư Lâm cũng tăng thêm vài phần, Trương Thiệu Hoài cố gắng áp chế cơn phẫn nộ của mình, cố gắng bảo trì tâm tình thật bình tĩnh hỏi: “Vụ án này em phụ trách ngay từ đầu sao? Đã theo dõi anh bao nhiêu lâu?”

“Đúng vậy, vụ án này em là người phụ trách chính ngay từ đầu.” Chung Tư Lâm cũng không giấu diếm, trả lời chi tiết từng vấn đề của Trương Thiệu Hoài: “Về phần theo dõi anh, bọn em đã tiến hành hai tháng nay.”

Trương Thiệu Hoài nghe được câu trả lời của Chung Tư Lâm, trong lòng vừa co rút đau đớn lại vừa khổ sở, ngũ vị hỗn tạp, cũng không khống chế được tâm tình của mình nữa. Vẻ mặt hung tợn, lại áp sát gần hơn một chút, chớp mũi hai người cơ hồ đã chạm vào nhau cứ thế mà trừng mắt nhìn đối phương; toàn thân bị bao phủ trong lửa giận, phản phát chuyển thành hơi nóng không ngừng phun lên mặt Chung Tư Lâm. Bởi vì cau mày mà đôi mắt hơi nheo lại, không giấu được thương tâm, Trương Thiệu Hoài nghiêng chặt răng, thanh âm có chút khàn khàn, từng chữ từng chữ nói: “Anh hỏi em lại một lần nữa Em-Không-Tin-Anh?”

Chung Tư Lâm bị Trương Thiệu Hoài ép chặt lên cánh cửa, nhìn vào đôi mắt vừa phẫn nộ vừa thương tâm kia, một lúc lâu không có bất cứ câu trả lời nào, chỉ là nhướng mi, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười nhàn nhạt — lạnh lùng. Nhìn Chung Tư Lâm như vậy, trái tim Trương Thiệu Hoài dần dần lạnh lẽo, từng chút từng chút lửa giận đẩy trời bị cơn co rút đau đớn thay thế, bàn tay đang siết chặt tay Chung Tư Lâm cũng chậm rãi buông lỏng ra...

Ngay lúc lực đạo của Trương Thiệu Hoài đặt trên người Chung Tư Lâm giảm đi một chút, trong nháy mắt bỗng nhiên một người xoay mình “Rầm” một tiếng, biến thành Chung Tư Lâm túm lấy áo Trương Thiệu Hoài. Mạnh mẽ đem Trương Thiệu Hoài ép vào cánh cửa, thừa dịp Trương Thiệu Hoài còn chưa kịp từ trong cơn choáng váng lấy lại sự tỉnh táo, đôi môi Chung Tư Lâm đã hung hăng dùng sức không ngừng hôn lên môi Trương Thiệu Hoài.

Nụ hôn hung hăng, gấn bó quần quít, môi lưỡi dây dưa, ra sức liếm láp mút cắn không ngừng, còn nghe rõ cả mùi máu tanh nồng. Trương Thiệu Hoài rất nhanh đáp trả lại Chung Tư Lâm, một tay ôm lấy eo Chung Tư Lâm, một tay lùa vào trong mái tóc mềm mại của y, đem Chung Tư Lâm ôm thật chặt vào trong lòng của mình. Hai người thay nhau cắn xé đến khi thở hồng hộc, hai cánh môi ướt át sưng đỏ mới lưu luyến tách nhau ra.

Chung Tư Lâm trên mặt vẫn còn đỏ ửng, túm lấy áo Trương Thiệu Hoài, ra sức thấp giọng, hung ác mà uy hiếp Trương Thiệu Hoài: “Anh còn không có tiền mà thuê luật sư, đừng có mà để cho em nghe thấy được anh mở miệng nói ra bất kì một chữ nào nữa, anh khóa miệng lại cho chặt!”

“Còn nữa,” Chung Tư Lâm kéo ra một nụ cười nhạt, cười đến ôn nhu: “Một chút vừa rồi là để đáp lễ lại anh.”

Rồi lập tức thay đổi sắc mặt, mang theo đe dọa cuồng vọng: “Lần sau anh còn dám đẩy em đụng vào tường thì chống mắt lên mà nhìn đi!”

Trương Thiệu Hoài nở ra một nụ cười khổ, Tư Lâm của hắn quả thật là một điểm thiệt thòi cũng không chịu ăn mà...

...

Đột thẩm vấn tiếp theo, Trương Thiệu Hoài chỉ mím chặt môi, mặc cho mấy người bên ICAC hỏi kiểu gì ngoài không lên tiếng chính là không lên tiếng, thẳng đến khi luật sư biện hộ được chỉ định cho hắn — Liên Diệc Xuân cũng xuất hiện. Cho dù ngay cả Xuân đại luật sư rì rà rì rầm vào lỗ tai hắn, hắn cũng chỉ néch môi nhìn vào hai mũi chân mình, một bộ như mọi chuyện chẳng liên quan gì tới mình, chỉ trưng ra bộ dáng uống trà xem hài kịch, thường thức vở kịch đại luật sư vs nhân viên điều tra ICAC đầy kịch liệt.

Khách sáo so vài chiêu với Liên Diệc Xuân, đơn giản nói rõ Trương Thiệu Hoài bị tình nghi ăn hối lộ cùng lạm dụng chức quyền bị ICAC điều tra thu được chứng cứ, Chung Tư Lâm liền đem việc thẩm vấn giao cho nhân viên khác của ICAC, bản thân mình thì yên lặng ngồi bên cạnh, ghi chép lại nội dung hai bên nói chuyện với nhau.

Không tính tới nội dung thẩm vấn, hai bên mi với ta đã đi tới hồi kịch liệt, rất chi là náo nhiệt.

“Anh Trương bị tình nghi nhận hối lộ từ tập đoàn Kinh Thành, lạm dụng chức quyền khi làm đại diện giám sát điều tra, thay đổi sai phạm của tập đoàn Kinh Thành.” Một vị nhân viên điều tra khác của ICAC oai phong lẫm liệt mà nêu ra tội trạng của Trương Thiệu Hoài.

Liên Diệc Xuân xem qua hình chụp: “Trong hình này tôi nhìn không ra thân chủ của tôi cùng với vị gọi là Lí Trường Linh kia có bất kì liên quan gì.”

“Anh Trương trong vòng chưa tới hai tháng, đã từng tiếp xúc với Lí Trường Linh ba lần. Nói là ngẫu nhiên gặp, không khỏi quá mức trùng hợp.”

Vị nhân viên điều tra của ICAC kia nói thì cứ nói, Trương Thiệu Hoài uống trà thì cứ uống trà, ánh mắt lơ đãng bay tới đôi môi đỏ mọng của Chung Tư Lâm. Uh... Thoạt nhìn hình như có hơi sưng...

Phát hiện có ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào mình, Chung Tư Lâm đột nhiên ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của Trương Thiệu Hoài, nhúu nhúu mi, đôi mắt ưng bén ngót trừng trở lại. Giống như đang nói anh không thể an phận một chút sao?

“Theo lí luận của nhà xã hội học George Simmel nói về phương diện cuộc sống đô thị hiện đại, thì có một chương chỉ nói riêng về cuộc sống trong đô thị, có liên quan đến cái gọi là những người xa lạ quen thuộc. Có thể thấy rõ song phương đều là chạm mặt nhau ở trạm xe, hoặc trong lúc tan tầm, hai người mỗi ngày đều gặp mặt, nhưng lại không hề nhận biết nhau, đây là tình huống rất thường gặp trong cuộc sống đô thị.”

Liên Diệc Xuân tiếp tục nói: “Huống chi HongKong rất nhỏ, lại là đô thị có hình thái phát triển cực kì nhanh chóng, người không nhận ra nhau, không cần nói là hai tháng, cho dù là trong vòng một tuần, mỗi ngày đều đi ngang qua, cũng là chuyện rất dễ xảy ra, như thế nào có thể lập tức phán định thân chủ của tôi cùng với ông Lí kia có quen biết lẫn nhau chứ?”

Nghe thấy Liên Diệc Xuân nói một tràng dài, ngay cả Chung Tư Lâm ban đầu tay chân ngồi ngay ngắn cũng choáng váng, giơ mắt lên, nhìn Liên Diệc Xuân, vẻ mặt có chút cứng ngắc...

Còn lại lão đại Trương Thiệu Hoài kia thì chẳng khách sáo gì, thiếu chút nữa thì nguyên một miệng đầy nước trà đều muốn sặc ra phun hết lên bộ âu phục Armani của Liên Diệc Xuân, hé ra bộ mặt muốn cười mà không thể cười, nghẹn đến đỏ bừng cả lên, chỉ không ngừng dùng tiếng ho khan để che dấu đi tiếng cười.

Liên Diệc Xuân sau khi bị Trương Thiệu Hoài công kích bằng nước trà, nghiêng mắt trừng Trương Thiệu Hoài một cái. Tên này rốt cuộc có biết ta đang cố gắng vì ai không hả... Cười, cười nữa sẽ cho mi vô nhà giam luôn, cho mi cười đủ thì thôi!

Đáng thương cho một vị nhân viên điều tra khác của ICAC, còn chưa kịp nhìn thấy hào khí quỷ dị nơi hiện trường, đã tiếp tục nỗ lực “khuyến trương chính nghĩa”: “Sau khi tài khoản ngân hàng tại Thụy Sĩ của anh Trương có hơn ba mươi vạn USD, anh ta cũng ngay lập tức dừng lại toàn bộ điều tra đối với tập đoàn Kinh Thành. Tất cả những chứng cứ này, cũng đều làm cho chúng ta có cơ sở nghi ngờ hợp lí, anh Trương bị tình nghi nhận hối lộ và lạm dụng quyền lực.”

Nghe thấy trong tài khoản bên ngân hàng Thụy Sĩ nào đó có hơn ba mươi vạn USD, Liên Diệc Xuân quay đầu trợn mắt nhìn Trương Thiệu Hoài, kêu lên kinh ngạc: “Cậu khi nào thì có nhiều như vậy?” Trương Thiệu Hoài khoanh hai tay, lắc đầu: “Tôi còn không biết thì ra tôi còn có một tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ nữa là.”

Nhân viên điều tra đem danh sách những tài khoản ngân hàng bị điều tra đưa tới trước mặt Liên Diệc Xuân: “Căn cứ theo sự kiểm chứng của chúng tôi, giao dịch đến tài khoản này, đã xác định đúng là do Lí Trường Linh chuyển từ tài khoản cá nhân vào. Đây là chứng cứ có giá trị nhất.”

Liên Diệc Xuân cẩn thận đọc qua nội dung trong bảng danh sách này, ánh mắt càng lúc càng lạnh lẽo, áp vào bên tai Trương Thiệu Hoài, nói nhỏ vài câu, Trương Thiệu Hoài cũng áp lại vào tai Liên Diệc Xuân, nói vài câu. Hai người sau khi thì thầm qua lại, Liên Diệc Xuân ngẩng đầu lên, mở miệng với Chung Tư Lâm và một nhân viên ICAC khác: “Chúng tôi nghi ngờ tài khoản này là do người khác mạo danh mà lập ra, vì vậy chúng tôi yêu cầu được xem bút tích của người đứng tên mở tài khoản.” Ánh mắt Liên Diệc Xuân quét qua khiến kẻ khác phải rùng mình: “Ngoài ra, chúng tôi hi vọng có thể đối chất cùng Lí Trường Linh.”

Nghe yêu cầu của Liên Diệc Xuân đưa ra, vị nhân viên điều tra kia của ICAC nhìn về phía Chung Tư Lâm xin giúp đỡ.

Chung Tư Lâm nhíu mày trầm tư, một lát sau mới chậm rãi mở miệng: “Anh Liên, yêu cầu đầu tiên của các anh không thành vấn đề gì, ICAC tra án luôn luôn đối chứng rõ ràng, nếu như anh có nghi ngờ đối với vật chứng, chúng tôi chắc chắn sẽ xác minh tính chính xác của vật chứng.” Dừng lại một chút, Chung Tư Lâm tiếp tục trả lời: “Riêng về yêu cầu thứ hai của các anh... Chúng tôi cũng rất hi vọng có thể sắp xếp để anh Trương cùng đối chất với Lí Trường Linh, bất quá... điều này trước mắt rất khó có thể đáp ứng được.”

Chung Tư Lâm mở mắt nhìn thẳng vào Trương Thiệu Hoài: “Chúng tôi cũng đang tìm kiếm Lí Trường Linh.”

Tiếp theo khẽ thở dài: “Gã ta đã mất tích.”

...

Trong căn phòng làm việc sạch sẽ ngăn nắp gọn gàng, Chung Tư Lâm ngồi trên ghế, thân người dựa vào lưng ghế, đôi chân dài vắt chéo vào nhau, hai cánh tay thon dài đan vào nhau đặt trên đầu gối, có một ngón tay cứ chốc chốc gõ nhịp tùy ý.

Rõ ràng vốn là ngồi rất mệt mỏi, nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp, hai vai ngay ngắn, cùng với ánh mắt nhìn chăm chú vào đôi giày đen bóng loáng của mình, ngược lại có vẻ rất ngay ngắn đường hoàng.

Đối diện bàn làm việc là Tạ Sir – Đội trưởng đội điều tra khu A của sở liên chính HongKong, cấp trên trực tiếp của Chung Tư Lâm – Tạ Khắc Hoàng, đang lật xem những thứ Chung Tư Lâm mới đưa lên, đó là những ghi chép liên quan đến vụ án liên quan đến Trương Thiệu Hoài. Càng xem xuống dưới, sắc mặt càng đen sì, “Bịch!” một tiếng, Tạ Khắc Hoàng đóng tất cả tài liệu lại cầm trên tay, trong nhất thời, ánh mắt của Chung Tư Lâm chuyển từ đôi giày của mình sang tập tài liệu Tạ Khắc Hoàng cầm trong tay.

“Có cách nào làm cho Trương Thiệu Hoài phải nhận tội không?” Ngẩng đầu lên khỏi tập hồ sơ, Tạ Khắc Hoàng mở miệng hỏi Chung Tư Lâm.

Chung Tư Lâm nhìn về phía lãnh đạo trực tiếp của mình: “Chỉ cần có đầy đủ chứng cứ, tự nhiên là sẽ có biện pháp.”

“Tập hợp đầy đủ chứng cứ!” Tạ Khắc Hoàng giống như là đang lầm bầm, đột nhiên hai con mắt nheo lại, nhìn chằm chằm Chung Tư Lâm trước mặt: “Có lẽ, tôi không nên để cho cậu phụ trách vụ án này...” Thở dài, “Dù sao, cậu và Trương Thiệu Hoài vốn là bạn cũ.”

“A...” Chung Tư Lâm khẽ cười một tiếng, lạnh nhạt nói: “Tạ Sir không tin tôi? Nếu như Tạ Sir nghi ngờ tôi, đã nghi thì không dùng người, tôi có thể mặc kệ vụ án này.”

Tạ Khắc Hoàng vội vàng xua tay: “Không, tôi như thế nào lại không tin vào thành viên ưu tú nhất trong đội điều tra chứ? Tôi nếu như có nghi ngờ đối với cậu thì sẽ không giao vụ án này cho cậu ngay khi mới bắt đầu.” Hạ tay xuống, Tạ Khắc Hoàng nhìn Chung Tư Lâm nói: “Tôi chỉ là sợ cậu làm không tốt... Dù sao, cậu cùng Trương Thiệu Hoài từng vừa là bạn học vừa là đồng nghiệp cũ.”

“Tôi đến ICAC là để làm việc, không phải đến để làm người. Người cần bắt, tôi sẽ bắt, hết thấy cứ theo pháp luật mà làm.” Chung Tư Lâm đan mười ngón tay vào nhau, chống khuỷu tay xuống bàn làm việc, mặc dù phía trước là cấp trên của mình, khí thế do Chung Tư Lâm phát ra cũng không hề yếu thế một chút nào. Lời nói Chung Tư Lâm lập tức thay đổi, nói lạnh lùng: “Tôi cùng Trương Thiệu Hoài bắt quá chỉ là bạn học chung trường sĩ quan cảnh sát, khi là đồng nghiệp ở sở cảnh sát, tôi và anh ta cũng không có bao nhiêu giao tình.”

Ánh mắt sắc bén của Tạ Khắc Hoàng chợt lóe lên, ngữ khí bình thản không nghe ra tâm tình có phật phùng hay không, thản nhiên cười nói: “Tốt xấu gì các người cũng biết nhau cũng mười năm rồi, vừa là cảnh sát huấn luyện chung một khóa, vừa là đồng đội trong đội Phi Hổ trước kia, nói không có giao tình, thật đúng là khó mà khiến cho người ta tin được.”

Chung Tư Lâm lạnh lùng cười, đưa bốn ngón tay thon của mình: “Đúng vậy, tôi và Trương Thiệu Hoài vốn là biết nhau đã rất lâu...” Giọng nói dè dặt xuống càng làm tăng thêm vài phần lạnh lẽo: “Có một loại người, như người xưa quen biết nhau mười năm, hai người sẽ trở thành tri âm tri kỷ, mười phần ăn ý; cũng có một loại người, cho dù quen biết hay cố gắng nhận thức lâu thế nào, trải qua kinh nghiệm nhiều chuyện, cũng không cách nào diệt được mà phải cạnh tranh lẫn nhau, đối lập tranh phong lẫn nhau, hai người ngược lại sẽ trở thành địch thủ cả đời.”

Thân mình hơi nghiêng về trước, Chung Tư Lâm nheo mắt hỏi Tạ Khắc Hoàng: “Tạ Sir, anh nói, tôi với Trương Thiệu Hoài sẽ là loại nào vậy?”

Hai mắt Tạ Khắc Hoàng cũng nheo lại, nhìn chằm chằm vào Chung Tư Lâm, đánh giá từng điểm từng điểm một trong mỗi ánh mắt của y, muốn từ trong đó nhìn ra lời nói của y rốt cuộc mang theo bao nhiêu phần có thể tin tưởng. Chỉ là, trên mặt Chung Tư Lâm chỉ có một mảnh ngạo nghễ, bên trong mang theo lãnh ngạo cùng cuồng vọng.

Nhìn không ra Chung Tư Lâm rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, Tạ Khắc Hoàng cũng chỉ có thể duy trì nụ cười trên mặt mình — không phải dễ coi cho lắm, dùng lời thăm thía mà nói với Chung Tư Lâm: “Sid, cậu là một người rất thông minh, cũng là một nhân tài rất ưu tú, hi vọng cậu không chọn sai đường đi, tự tay phá hủy đi tiền đồ của bản thân.”

Mấy chữ “Tự tay phá hủy đi tiền đồ của bản thân” cuối cùng, Tạ Khắc Hoàng ra sức nhấn mạnh lên rất nhiều.

Chung Tư Lâm cười, thân người lại ngã vào lưng ghế dựa vào đó, dễ dãi mở miệng: “Tạ Sir không cần lo lắng cho tôi, tôi biết phải đi như thế nào.”

“Vây là tốt rồi.” Tạ Khắc Hoàng đưa tập tài liệu cho Chung Tư Lâm: “Gần đây cậu cũng vất vả rồi, tranh thủ ngày mai nghỉ phép, cố gắng nghỉ ngơi cho tốt đi!”

Chung Tư Lâm đứng dậy, tiện tay cầm lấy tập tài liệu trong tay Tạ Khắc Hoàng: “Đây là việc tôi nên làm. Cảm ơn Sir đã quan tâm, tôi sẽ chú ý nghỉ ngơi.”

Ngay lúc Chung Tư Lâm nhận lấy tập tài liệu, xoay người chuẩn bị rời đi, giọng nói của Tạ Khắc Hoàng bỗng nhiên vang lên: “Không ngờ cậu và Trương Thiệu Hoài lại ở gần nhau như vậy, hóa ra là chung một tòa nhà.”

Câu nói bất thành linh này của Tạ Khắc Hoàng, làm cho động tác xoay người của Chung Tư Lâm trở nên cứng đờ, trong chốc lát, Chung Tư Lâm quay đầu nhìn về phía Tạ Khắc Hoàng, vẻ mặt tràn đầy lạnh lùng: “Nơi tôi ở bây giờ, chính là do Đình Đình chọn cho tôi. Tôi cũng không ngờ là cùng chung một tòa nhà với Trương Thiệu Hoài.”

Bất chợt nghe đến tên của Đình Đình, cơ thể Tạ Khắc Hoàng có chút chấn động, chỉ im lặng không hề mở miệng tiếp, nghe thấy cửa đóng lại vang lên một tiếng “Cạch”, Chung Tư Lâm đã rời khỏi phòng làm việc của Tạ Khắc Hoàng.

...

Làm xong ổn thỏa mọi thủ tục, Trương Thiệu Hoài cùng Liên Diệc Xuân đi ra khỏi sở Liêm chính, bên ngoài đã tối mịt.

“Tôi đưa cậu về.” Liên Diệc Xuân mở miệng. Nghĩ đến xe của mình còn để ở bên đội cảnh sát Tây Cửu Long, Trương Thiệu Hoài không khách sáo liền ngồi vào trong chiếc Porche màu bạc của Liên Diệc Xuân.

Xe tốt đúng là tính năng cũng khác biệt, mặc dù lướt đi rất nhanh qua các con đường của HongKong trong đêm vắng, xuyên qua các ngõ hẻm, mặc kệ bên ngoài gió có gào thét kiểu gì, bên trong xe ngoài im lặng cũng chỉ có yên tĩnh... Không một tiếng động. Trương Thiệu Hoài trực tiếp nhắm chặt hai mắt, dựa đầu vào ghế phụ, một câu cũng không hề nói.

Liên Diệc Xuân đột nhiên cảm giác bản thân rất buồn bực, lúc trưa khi đang chuẩn bị đi ăn cơm, liền bị Trương Thiệu Hoài cấp tốc gọi đến ICAC, đã bỏ lỡ bữa trưa ngon lành do chính tay vợ yêu làm, sau đó thì lẫn ngáy khò khò một giấc.

Còn chưa kịp làm cho rõ nguyên nhân hậu quả ban đầu, còn phải xắn tay áo, theo dấu một tăng với mấy tên bên ICAC; thật vất vả mới đem được người ra khỏi đó, người này thể nhưng chỉ mang một bộ dạng hư hỏng, ngay cả một câu cảm ơn khách sáo cũng không có. Bây giờ, ở bên cạnh cứ thể an ổn ngủ, đáng thương chỉ mình còn phải làm tài xế chở hân ta về nhà.

Liên Diệc Xuân hít sâu một hơi, vốn muốn nhẫn nại nhưng cũng chẳng thể nhẫn nại, tùy tiện đậu xe vào lề đường, túm lấy cái tên Trương Thiệu Hoài đang nhắm tịt hai mắt bên cạnh, hung tợn lắc không ngừng: “Trương Thiệu Hoài, cậu bây giờ còn dám đem đường đường đại luật sư tôi ra làm tài xế sao? Không cho phép ngủ! Thức dậy nói rõ cho tôi, có chuyện gì xảy ra với vụ án của cậu?”

Trương Thiệu Hoài mở to hai mắt, trong đôi mắt tơ máu vằn vện, khẩu khí cực kì khó chịu: “Tôi cũng đang muốn biết đây! Chẳng hiểu sao bị đeo một tội danh như vậy, tôi cũng chẳng biết gì nhiều hơn so với cậu đâu!”

Liên Diệc Xuân thở dài, thả Trương Thiệu Hoài ra, hạ tay xuống, quay người, hướng lại vô lăng, điều khiển xe tiếp tục chạy. Dùng khóe mắt liếc nhìn người đang ngồi bên ghế phụ một cái, Liên Diệc Xuân biết Trương Thiệu Hoài lúc này cũng lửa giận đầy bụng, tốt nhất nói ít đi một tí cho nó lành.

Nhưng chẳng thể ngăn được sự tò mò hiếu kì, Liên Diệc Xuân thử dò xét, cẩn thận hỏi: “Sean, cậu có phải dạo này làm chuyện gì, chọc giận đến ai kia? Làm cho ai kia gây ra một trận lớn trị ngược lại cậu không?”

Trương Thiệu Hoài còn chưa có mở miệng, Liên Diệc Xuân đột nhiên lớn tiếng trách: “Đừng có nói cậu lại nổi lên thú tính, lần trước cậu làm cho cậu ta ba ngày không thể xuống giường, cậu lần này lại làm cho cậu

ta chết dí trên giường mấy ngày? Chọc cậu ta lên cơn điên bày ra một trận lớn như vậy trả thù cậu hả!” Thân trước là bạn học sau này lại ở cùng một khu với Trương Thiệu Hoài, Liên Diệc Xuân chính là một trong rất ít người biết đến quan hệ của hắn với Chung Tư Lâm.

Nghe thấy Liên Diệc Xuân không ngừng lảm nhảm, Trương Thiệu Hoài không hề nghĩ ngợi, liền cú một phát lên đầu Liên Diệc Xuân nói lại: “Cậu là tiểu yêu, súc miệng sạch sẽ đi!”

Đầu Liên Diệc Xuân bị Trương Thiệu Hoài cú đau điếng, tay cầm vô lăng cũng lão đảo, làm chiếc xe thiếu chút nữa thì lao ra ngoài, may mà bây giờ đã hơn nửa đêm, phía sau không có xe chạy tới, xem như mà tai qua nạn khỏi. Một lần nữa ổn định phương hướng của chiếc xe, Liên Diệc Xuân thở hồng hộc giận run: “Cậu nếu ngại mạng dài quá, cũng đừng có mà kéo tôi chết chung! Trong nhà tôi vẫn còn vợ yêu xinh như hoa như ngọc đợi tôi về đó nha!”

Một chút kinh hách vừa rồi cũng làm cho hai người bình tĩnh đi không ít, Liên Diệc Xuân vẫn như cũ đánh chết không lùi, tiếp tục cố gắng hỏi tới: “Nói đi, cậu rốt cuộc đã chọc nữ vương nhà cậu chuyện gì? Hai người các cậu đùa với nhau cũng không phải như vậy, không có gì đến lớn chuyện như thế này.”

Trương Thiệu Hoài nghiêng đầu nhìn Liên Diệc Xuân đang lái xe, trong lòng cũng nghĩ ngợi, nếu không phải tiểu yêu kia tay đang nắm vô lăng, hắn nhất định động thủ trước mắt đập một trận chết tươi! Mở miệng ra kéo theo một hơi thở dài thậm thụt: “Không biết... tôi thật sự không biết... Tư Lâm rốt cuộc muốn làm cái gì, tôi hoàn toàn không biết...”

Nhìn vào kính chiếu hậu thấy vẻ mặt kiệt sức của Trương Thiệu Hoài, Liên Diệc Xuân không khỏi vì hắn mà dành ra ba giây mặc niệm trong lòng. Trách không được hắn bị Chung Tư Lâm ăn sạch sẽ... Ai rơi vào lưới tình, đều nhận ra điều đó. Cũng không biết cái tên cũng có thể xem là anh em này đầu có bị hư ở đâu hay không, có thật nhiều đàn bà con gái mềm mại thơm tho vây quanh lại không chọn, lại còn vứt bỏ một đại mỹ nhân, cứ bám theo Chung Tư Lâm không chịu buông tay. Bất quá cũng may mà hắn từ bỏ Tịch Hồng Quân, lúc này mới tới phiên mình thuận lợi cưới về nhà trở thành vợ yêu thân ái của mình.

Trương Thiệu Hoài mở miệng hỏi nhưng cũng không tránh được thở dài một hơi, nhìn Liên Diệc Xuân không khỏi tò mò: “Cậu tại sao không hỏi xem tôi rốt cuộc có thật là đã nhận hối lộ hay không, liên tin tưởng tôi ngay lập tức, một chút cũng không nghi ngờ sao?”

“Anh em bao nhiêu năm!” Liên Diệc Xuân xì một cái: “Làm bạn với cậu bao nhiêu năm rồi, cậu có bao nhiêu tâm tư tôi còn không biết rõ hay sao? Cậu nếu như chịu nhận hối lộ thì bây giờ cậu chắc chắn không chỉ làm cảnh sát trong một nơi nhỏ bé như thế này, mà ít nhất cũng phải làm đội trưởng một đội nào đó.”

Nghe được Liên Diệc Xuân nói những lời này, nói không cảm động là gạt người, Trương Thiệu Hoài nhìn Liên Diệc Xuân, uh, lần đầu tiên cảm thấy tiểu yêu này cũng rất có khí khái anh hùng, không tự chủ mà vương tay đến, vỗ vỗ vai Liên Diệc Xuân: “Anh em tốt!”

“Chách!” một tiếng, Trương Thiệu Hoài đồng thời vỗ lên vai Liên Diệc Xuân, ngay lúc này Liên Diệc Xuân liền dừng xe lại nên mới không xảy ra hình ảnh kinh hoàng. Dừng xe tốt, Liên Diệc Xuân xoay người lại nhéo Trương Thiệu Hoài: “Tên hỗn đản này, nói với cậu bao nhiêu lần rồi, tôi không muốn chết chung với cậu!”

Trương Thiệu Hoài lật tay chụp lấy hai tay Liên Diệc Xuân, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lao xuống xe, quăng lại một nụ cười sáng lạn khiến nhiều người ngây ngất như say rượu cho Liên Diệc Xuân: “Cảm ơn nhiều!” Nói xong tiện tay đóng cửa xe, chuẩn bị đi vào tòa nhà.

“Này!” Liên Diệc Xuân hạ kính xe xuống nói to với Trương Thiệu Hoài: “Cậu trở về trấn an cái người ở nhà của cậu đi, cái đó mới có lợi với cậu. Tôi sẽ nghĩ cách xem có thể biết được thêm một chút tin nào khác không, xem coi rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.”

Trương Thiệu Hoài xua xua tay với Liên Diệc Xuân, ý nói hắn đã nghe được. Sau khi nhìn thấy Trương Thiệu Hoài xua tay, Liên Diệc Xuân liền khởi động chiếc xe màu bạc lao đi.

...

Ngẩng đầu nhìn tòa nhà quen thuộc, ngọn đèn vàng có phần yếu ớt, Trương Thiệu Hoài cất ra một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Mở miệng bắt chuyện với nhân viên bảo vệ, đi vào trong thang máy, ấn vào nút chỉ tầng mười một. Thang máy chậm rãi chạy lên, Trương Thiệu Hoài xoa xoa trán mình, hôm nay tai họa ập tới bất ngờ, thật đúng là cả người bị lặn qua lặn lại.

“Đình” một tiếng, thang máy đã tới tầng mười một, Trương Thiệu Hoài đi ra khỏi thang máy, thường thì theo thói quen thân người sẽ đi về hướng bên trái, vừa mới đi được mấy bước, thế nhưng liền đứng sững lại. Ngắc người nhìn vào giày của mình, Trương Thiệu Hoài dứt khoát quay người một trăm tám mươi độ rồi đi, đi về phía bên phải của thang máy. Sau khi đi được bảy tám bước, tốc độ càng lúc càng chậm, bước chân càng lúc càng khó khăn...

Nhướng mảy, Trương Thiệu Hoài lại xoay người ra sau, không chút chần chờ mà bước nhanh về phía bên trái của thang máy.

Sau khi mở cửa đi vào trong, Trương Thiệu Hoài cũng không dám đóng cửa mạnh tay, sợ người kia đã ngủ. Cẩn thận đóng cửa kĩ lưỡng, chỉ thấy thân thể mảnh dẻ cùng tứ chi thon dài của người kia nằm nghiêng ngiêng trên ghế salon, một quyển sách rơi dưới thảm, còn người thì đã ngủ.

Trương Thiệu Hoài nhẹ tay nhẹ chân tới gần, chỉ thấy khuôn mặt cùng cơ thể thả lỏng của Chung Tư Lâm, làm những đường nét góc cạnh trở nên mềm mại, khí chất cao ngạo cùng tài năng hơn người đều bộc lộ, trên người lại toát ra một loại tính khí trẻ con mà ban ngày tuyệt đối không thể thấy được. Ngọn đèn bên cạnh tỏa ra ánh sáng nhu hòa, làm nổi bật làn da trắng nõn cùng ngũ quan tinh tế của Chung Tư Lâm, giống như là trên da thịt đó tỏa ra ánh sáng như ánh sáng của mặt trăng, khiến ánh mắt Trương Thiệu Hoài mê li.

Ánh đèn kéo dài đến bộ đồ ngủ làm bằng vải bông cổ chữ V vừa vặn, xương quai xanh như ẩn như hiện, bọc lên một người với những đường nét tuyệt đối hấp dẫn.

Trương Thiệu Hoài ngồi xuống bên cạnh, thân mình đem ánh sáng từ ngọn đèn che khuất, bóng tối đột ngột làm cho hàng lông mi dài của Chung Tư Lâm run rẩy, hơi nhú mi rồi bỗng nhiên mở mắt ra. Ánh mắt vốn ban đầu mang theo sự cảnh giác, sau khi nhìn thấy người trước mặt chính là Trương Thiệu Hoài, tia sắc bén liền lui trở xuống, thay vào đó là sự mơ hồ do ảnh hưởng của cơn buồn ngủ.

Dụi dụi đôi mắt còn có chút mờ mịt, Chung Tư Lâm nhìn Trương Thiệu Hoài, mang theo giọng nói khàn khàn vừa tỉnh dậy: “Về rồi à... Có đói bụng không? Em đi chuẩn bị đồ ăn khuya cho anh.”

Nói vừa hết lời, Chung Tư Lâm liền đứng lên chuẩn bị đi qua Trương Thiệu Hoài vào trong nhà bếp, cổ tay lại bị Trương Thiệu Hoài nắm lại, kéo xuống lại, Chung Tư Lâm ngồi xuống ghế salon, bị Trương Thiệu Hoài gắt gao ôm chặt từ phía sau lưng.

Trương Thiệu Hoài dựa đầu lên vai Chung Tư Lâm, ai oán nói: “Anh không đói bụng, nhưng mà trong lòng rất buồn bực...”

Vừa nói còn không quên đem cả người Chung Tư Lâm kéo xuống ghế, hai tay ôm lấy người trong lòng càng thêm chặt chẽ.

Chung Tư Lâm thản nhiên hỏi: “Tại sao buồn bực?”

“Hôm nay có người xấu ăn hiếp anh.” Trương Thiệu Hoài vùi đầu vào trong hõm vai Chung Tư Lâm, cất giọng trách cứ buồn bực.

Bình thản cười nhẹ, Chung Tư Lâm ra vẻ kinh ngạc: “Oa, ai dám ăn hiếp đội trưởng thần thông đại danh鼎鼎 của khu Tây Cửu Long vậy!” Hơi nghiêng đầu, Chung Tư Lâm bày ra bộ mặt hung ác: “Nói cho em biết đứa nào vô lại như vậy? Em giúp anh trừng trị nó!”

Trương Thiệu Hoài cọ cọ vào cổ Chung Tư Lâm, mùi hương xà phòng thơm mát chui vào trong lỗ mũi, uh... Tư Lâm đã tắm trước rồi.

“Nhưng mà... Anh không nỡ trừng trị cái người ăn hiếp anh, làm sao bây giờ?”

Chung Tư Lâm cười khê một tiếng: “Không nỡ à... Vậy anh chỉ có thể thả cho nó ăn hiếp thôi.”

Sau khi nằm một chút, Chung Tư Lâm đem cả người thả lỏng chui vào trong lòng Trương Thiệu Hoài.

Trương Thiệu Hoài cúi thấp đầu, hôn lên đôi môi của Chung Tư Lâm, vừa hôn vừa thì thầm nói: “Không nỡ trừng trị người kia, chỉ có thể để mặc cho người kia ăn hiếp, sau đó... Anh vẫn cứ thương người kia...”

Nụ hôn nồng nàn của Trương Thiệu Hoài, cùng với lời nói mập mờ hai nghĩa, làm cho khuôn mặt vốn trắng mịn của Chung Tư Lâm trở nên đỏ hồng. “Uhm...” Sau khi nụ hôn chấm dứt, cũng không quên quăng cho Trương Thiệu Hoài một ánh mắt cảnh cáo, mang theo một chút giận dữ, mang theo một chút câu dẫn lòng người.

Trương Thiệu Hoài cúi xuống nhìn vào đôi mắt đen trong vắt như hắc bảo thạch kia, giọng điệu thay đổi, trở nên đứng đắn hỏi: “Mặc dù chúng ta đã thỏa thuận, ở nhà không nói chuyện công việc của nhau, nhưng mà... Anh thật rất muốn hỏi em, em có tin anh không?”

Nhìn đôi mắt trong suốt của Trương Thiệu Hoài, đôi mắt ấy to tròn, trong veo, Chung Tư Lâm cong môi cười khê: “Em không muốn lừa anh, câu trả lời của em vẫn như cũ, em tin vào bằng chứng.”

Nghe thấy câu trả lời của Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài hơi chau mày, không giấu được sự bi thương trong đáy mắt. Chung Tư Lâm vòng tay kéo đầu Trương Thiệu Hoài xuống, đem đôi môi đỏ mọng dán lên đôi môi mỏng của Trương Thiệu Hoài, hỏi: “Anh chẳng lẽ không tin tưởng vào bản thân mình sao? Chứng cứ sẽ chứng minh sự trong sạch của anh mà.” Nói xong, bản thân liền đón nhận đôi môi của Trương Thiệu Hoài.

Đã hiểu rõ hàm nghĩa trong câu nói của Chung Tư Lâm, toàn bộ khúc mắc của Trương Thiệu Hoài được tháo bỏ, cảm động rất nhiều, tâm càng thêm động. Hai môi giao triền, Trương Thiệu Hoài lập tức đổi khách thành chủ, nắm giữ quyền khống chế trong lúc môi lưỡi giao chiến.

Quần quít dây dưa, hô hấp hai người đều đã hỗn loạn, thở hổn hển, khí tức ám muội phiêu tán ra xung quanh.

“Ừc, Tư Lâm... Anh nghĩ anh đói bụng...” Trong lời nói mang theo sự dụ dỗ.

“Em giúp anh nấu đồ ăn khuya...” Mang theo một chút run rẩy.

“Không cần... Anh muốn ăn em...” Khát vọng vị áp chế. Ai đó càng ra sức cắn mút, hai tay cũng không quên ra sức trêu chọc.

“...” Chỉ là sự trầm mặc không tiếng động.

“Tư Lâm...” Tiếp tục cố gắng.

“Hả... Uhm...” Tiếng rên rỉ vỡ nát.

“Tư Lâm à...” Tiếng thở dốc trầm thấp.

“Uh... đi... đi lại giường...” Vùng vẫy nho nhỏ.

“Không còn kịp rồi... Anh muốn em...” giọng mũi khàn khàn.

“Uhm... Thiệu Hoài... A!” Tiếng thở đứt quãng cùng tiếng rên rỉ nhẹ nhàng.

“Uhm...” Ai đó không yên lòng đáp lại.

“Ngày mai em... nghỉ phép...” Tiếng nói nhỏ nhỏ mang theo chút khàn khàn.

“...” Yên tĩnh.

“...” Trầm mặc

“Anh cũng nghỉ phép...” Bỏ nhào tới, người nào đó đã hoàn toàn biến thành chó sói.

2. Chương 2

Ánh nắng mặt trời buổi sáng chan hòa ấm áp len qua rèm cửa màu trắng xuyên vào trong phòng, bò chậm chậm trên sàn gỗ, len lén leo lên cái giường lớn trải khăn màu xám tro, lướt qua hai thân thể đang dùng cả tứ chi ôm chặt lấy nhau như bạch tuộc.

Làn mi mỏng không che được ánh sáng rực rỡ buổi sớm mai, hàng lông mi đen dày rậm hơi rung rinh, Trương Thiệu Hoài cục cựa cái lưng một cái, “Uhm...” Mở mắt ra, đập vào trong mắt chính là người hoàn toàn đang vùi cả thân thể vào trong lòng hắn – Chung Tư Lâm.

Nghĩ đến tình cảm mãnh liệt đêm qua, Trương Thiệu Hoài không tự chủ được mà cười, cười giống như là tận hưởng sau lúc cơn no rượu say, nằm dưới ánh mặt trời ấm áp ngủ gà ngủ gật giống như mèo lười đang thỏa mãn... Tư Lâm hẳn là mệt muốn chết rồi, để cho y ngủ thêm một chút nữa nào.

Nhìn Chung Tư Lâm đang ngủ say trên gối, hàng lông mi dài trên mắt đổ bóng xuống dưới, cái mũi thẳng tắp tinh tế hô hấp đều đều, đôi môi bị tàn phá trong đêm qua, bây giờ hơi sưng cùng một màu đỏ son cong lên thành hình cung nhàn nhạt của một nụ cười tinh khiết ngọt ngào. Chung Tư Lâm ngủ rất bình yên, Trương Thiệu Hoài cũng không động dậy, cứ như vậy lẳng lẳng mà nhìn Chung Tư Lâm.

Một loại cảm giác nhen nhóm, khi mắt Trương Thiệu Hoài thu lấy hình ảnh kia, chậm rãi, chậm rãi khuếch tán đến yết hầu, lan tràn đến chân tay, đi vào trong trái tim, đó là một loại cảm giác điềm tĩnh, ấm áp, bình yên. Trương Thiệu Hoài nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của Chung Tư Lâm đặt ở trên gối, cảm thấy thăng hoa đến tột đỉnh. Trong lòng bây giờ chỉ cảm thấy hạnh phúc, giống như là thiên trường địa cửu, một loại hạnh phúc vĩnh viễn không thể tách rời, bao mưa gió trải dài qua gần mười năm, rốt cuộc hai người bọn họ cuối cùng vẫn nắm tay nhau, rốt cuộc nắm giữ được hạnh phúc thuộc về hai người.

...

Ngày ngày đầu tiên báo danh ở trường huấn luyện cảnh sát, hắn đã quen biết Chung Tư Lâm. Nghiêm túc mà nói, là hắn đụng vào Trung Tư Lâm, hơn nữa cú va chạm đó còn làm cho người bị tông trúng bất tỉnh luôn.

Ngày đó bởi vì hắn ngủ quên, hoảng hốt lẫn bối rối chạy như bay tới phòng đào tạo báo danh, nhưng trong lúc vội vàng chạy vào trong phòng ghi danh, một kẻ xốn xác, đụng vào một người toàn thân đen thui, vội vàng vàng nói tiếng xin lỗi với đối phương, đồng thời cái người bị hắn tông vào thì mặt mũi trắng bệch, chẳng thể đứng vững mà ngã xỉu ngay trong lòng hắn!

Người chính là do mình đụng trúng, họa mình sẽ phải tự gánh vác, Trương Thiệu Hoài mặc dù rất nóng lòng vụ ghi danh, nhưng cũng chỉ có thể công cái kẻ đang bất tỉnh trong lòng mình cùng với hành lí của người kia đi tới phòng y tế cứu người.

Đi tới phòng y tế mới biết được, cái người bị mình tông “nhẹ” một cái kia liền ngã xỉu bởi vì đang bị sốt cao. Bởi vì người kia ngay cả lúc bất tỉnh chân mày chưa từng thả lỏng ra, làm cho Trương Thiệu Hoài không cách nào nhẫn tâm mặc kệ y, liền ở bên cạnh chăm sóc y, mãi đến hơn ba tiếng sau, người kia lo lắng tỉnh dậy, Trương Thiệu Hoài mới biết được y tên là Chung Tư Lâm, là sinh viên mới cũng đến báo danh ngày hôm nay.

Kết quả, hắn với y, Trương Thiệu Hoài cùng Chung Tư Lâm, trở thành hai nhân vật cuối cùng chưa báo danh, liền được giáo viên liệt vào trong danh sách đen suốt quá trình huấn luyện. Trời xui đất khiến thế nào mà hai người bọn họ bị đưa vào cùng một đội, mã số sinh viên cũng sát nhau, cứ tự nhiên như vậy mà trở thành bạn cùng phòng chiếm lấy một cái giường tầng kê trên người dưới, cộng thêm hỗ trợ lẫn nhau khi huấn luyện.

Cú va chạm đó, là điểm bắt đầu cho cuộc sống trong tương lai của hai người, cùng những dây dưa không rõ...

Trong mười bảy tuần tiếp theo, có mười chín con người không còn được xem là người cùng nệm trải cái gọi là “đặc biệt chiếu cố” trong quá trình huấn luyện, hai người từ chỗ hỗ trợ lẫn nhau lại trở thành “thủy hỏa bất dung” càng nhìn càng thấy ghét. Trương Thiệu Hoài không thể không thừa nhận, Chung Tư Lâm chính là đối thủ cạnh tranh tốt nhất, mặc kệ là trong lĩnh vực nào.

Hắn ban đầu cho rằng Chung Tư Lâm cơ thể yếu ớt nhiều bệnh chẳng thể nào chịu nổi một kích, thế nhưng lại hoàn toàn chẳng có cái nào giống với tưởng tượng của hắn, mặc kệ là huấn luyện thể chất hay là huấn luyện tinh thần, chỉ có hắn mới đuổi kịp tốc độ của y khi chạy đua đến trạm canh gác, hoàn thành yêu cầu của huấn luyện viên; trong phương diện chiến thuật, cấp cứu, Chung Tư Lâm luôn luôn vừa bảo trì tỉnh táo vừa nhanh chóng đưa ra những phán đoán chính xác.

Chỉ là, cá tính của người kia thật sự làm cho người ta không hiểu được mà nổi điên, luôn luôn độc lai độc vãng một mình, không cùng giao lưu tiếp xúc với những người khác, cũng hoàn toàn không hòa nhập vào trong tập thể.

Chung Tư Lâm, phẳng phất giống như là được lập trình sẵn, không lộ ra một tia ấm áp, lạnh lùng như người máy, có thể hoàn thành tất cả các hạng mục yêu cầu, nhưng không mang theo bất kì sự nhiệt tình hay cảm xúc nào.

Cây to gió lớn, súng bắn chim đầu đàn, một người có biểu hiện như vậy, tự nhiên rất dễ bị người khác đổ kị, hơn nữa cá tính của y lãnh khốc không thân cận người khác, càng làm cho người khác đối với y khó chịu. Ngay cả một lần huấn luyện tập thể cần phải làm lô cốt, tất cả đội viên trong đội đều hòa lại trên cột y, mặc dù bản thân mình cũng không đồng ý cách làm của những người đó, nhưng cũng không có sức ngăn cản ác tâm muốn chinh y của những người kia.

Một lần đó, y thân là chỉ huy của đội, thật sự bị chinh rất bị thảm, chẳng những trước mặt mọi người bị huấn luyện viên mắng đến chó cũng muốn chảy máu đầu, còn bị huấn luyện viên yêu cầu trực tiếp rút khỏi khóa huấn luyện! Kết quả y không muốn từ bỏ chương trình huấn luyện, bị huấn luyện viên trừng phạt phải chạy trong thảo trường dưới cơn mưa đến khi nào tỉnh táo lại mới thôi, kì thật, chính là muốn buộc y phải tự động xin thôi tham gia huấn luyện.

Xuyên qua cửa sổ, Trương Thiệu Hoài nhìn thấy thân ảnh gầy gầy của Chung Tư Lâm ẩn ẩn hiện hiện dưới màn mưa to, chạy một vòng lại thêm một vòng. Hắn không hiểu tại sao ngược lại đau đớn như vậy... Đau lòng... Ngay cả bản thân hắn cũng không thể hiểu rõ được tại sao lại có cảm giác này, khi nhìn thấy Chung Tư Lâm té ngã, thân hình Trương Thiệu Hoài đã có phản ứng. Hắn nhảy vào trong mưa, ra sức giữ chặt Chung Tư Lâm đang miễn cưỡng bò dậy muốn tiếp tục chạy nữa.

Độ ẩm từ ngón tay truyền lại, làm cho Trương Thiệu Hoài rung mình một cái. Trương Thiệu Hoài vội vàng kéo Chung Tư Lâm đi về kí túc xá: “Cậu điên à? Đừng chạy nữa!”

“Ba!” một tiếng, Chung Tư Lâm hất tay Trương Thiệu Hoài ra, lời nói so với nhiệt độ cơ thể chẳng khác gì băng của y còn muốn lạnh hơn: “Không liên quan đến chuyện của cậu!” Lại lão đảo chạy về phía trước.

Tay của Trương Thiệu Hoài bị Chung Tư Lâm hất ra, cả người sưng sốt, một cơn tức từ trong đáy lòng dâng lên. Thâm nghĩ tốt bụng chẳng bao giờ có được kết quả tốt, mi cho ta thật rảnh quá muốn đi trông nom chuyện dở hơi sao? Liền cũng chẳng ngăn cản hay cản trở Chung Tư Lâm nữa, đi một nước quay lại kí túc xá.

Sau lưng lại vọng đến tiếng “Bịch”, Trương Thiệu Hoài ngoảnh lại, chỉ thấy Chung Tư Lâm lại ngã xuống đất, chân mày nhíu lại thành một đường thẳng, vẫn đi về chỗ Chung Tư Lâm, kéo người kia dậy: “Cậu rốt cuộc có cần mạng hay không hả? Đừng chạy nữa!”

Trương Thiệu Hoài chụp lấy áo của Chung Tư Lâm, chuẩn bị đem người kéo về, Chung Tư Lâm cong tay, dùng sức đẩy Trương Thiệu Hoài ra: “Cút ngay! Không cần cậu nhiều chuyện!”

Nhìn thấy Chung Tư Lâm lại muốn miễn cưỡng di chuyển thân hình, trong ngực Trương Thiệu Hoài tự nhiên buồn bực không nói được, đột nhiên xông lên bổ nhào vào Chung Tư Lâm. Chung Tư Lâm không ngờ tới Trương Thiệu Hoài lại đột ngột nhảy xổ lại, bị Trương Thiệu Hoài đẩy mạnh một cái ngã thẳng xuống đất. Chung Tư Lâm lập tức phản ứng lại, khởi động thân thể tổng thẳng một đám vào Trương Thiệu Hoài.

Trương Thiệu Hoài trong chương trình huấn luyện võ thuật đã từng cùng Chung Tư Lâm giao thủ, biết một đám của Chung Tư Lâm không phải chuyện giỡn chơi, liền xốc lại tinh thần đối phó với nắm đấm của Chung Tư Lâm, trong nháy mắt trở tay ra chiêu tiểu cầm nã thủ, chụp lấy cổ tay của Chung Tư Lâm. Chung Tư Lâm lấy chiêu phá chiêu, khi cổ tay bị chụp liền cong lại, dùng khuỷu tay giật cùi chỏ vào ngực Trương

Thiệu Hoài. Xoay người qua một bên, Trương Thiệu Hoài nương theo lực đạo của Chung Tư Lâm, hoàn thành đầy đủ động tác tiểu cầm nã thủ, đem Chung Tư Lâm đè xuống trên mặt đất.

“Đủ rồi! Cậu muốn chết ở đây sao?” Trương Thiệu Hoài quát to: “Chỉ cần đến gặp huấn luyện viên xin lỗi không phải là xong sao, tính tình cứng rắn không phải để dùng ở chỗ này!”

“Tôi không sai!” Chung Tư Lâm bị Trương Thiệu Hoài đè trên mặt đất, cảm dính sát xuống đất, mở miệng phản bác Trương Thiệu Hoài: “Tôi sai chỗ nào? Tất cả mệnh lệnh tôi đưa ra đều chính xác, là bọn họ cố tình chỉnh tôi!”

Trương Thiệu Hoài túm lấy áo Chung Tư Lâm, mặt đối mặt, trợn to mắt nhìn Chung Tư Lâm: “Cậu tại sao không suy nghĩ một chút, bọn họ tại sao muốn chỉnh cậu?”

Chung Tư Lâm lạnh lùng cười: “Cậu ít ở đây giả mù sa mưa đi, cậu cũng chẳng phải là một trong những người đó sao? Sao vậy, nhìn thấy tôi như bây giờ, không phải các người rất thích sao!” Đôi mắt trở nên sắc bén, Chung Tư Lâm cứng rắn nói: “Cút ngay, cậu cho rằng bây giờ cậu là cái gì? Là đại hiệp với tấm lòng nhân nghĩa trong cổ trang sao? Ít ra đáng đại hiệp ở đây chút đi, Chung Tư Lâm tôi chính là kẻ mà người hiệp nghĩa không vừa mắt đó! Cút đi, đừng cản đường tôi!”

Lời nói bén ngót của Chung Tư Lâm như một dao hung hăng chém vào trong lòng Trương Thiệu Hoài. Đúng vậy, y lúc này phải chạy hết một vòng lại phải thêm một vòng dưới mưa, xét tới cùng chính là vì bọn hắc ác ý chỉnh y...

Ngoại trừ im lặng, Trương Thiệu Hoài hoàn toàn không biết hắc còn có thể nói cái gì.

Chung Tư Lâm cũng không thèm liếc mắt nhìn Trương Thiệu Hoài thêm cái nào nữa, áp chế cảm giác nặng nề vào lòng, lại một lần nữa ép bản thân phải cất bước.

Không biết có phải liên quan đến cơn mưa càng lúc càng lớn hay không, y đã không thể thấy rõ được con đường phía trước, y chỉ biết là cần phải chạy, có chết cũng phải chạy về phía trước, không thể dừng... Y không thể, không thể bị buộc rút khỏi khóa huấn luyện...

Dưới cơn mưa như trút nước trong thao trường có một người lão đảo chạy, một người im lặng mà đứng...

Khi Chung Tư Lâm lại ngã xuống đất thêm một lần nữa, chậm rãi cắn răng đứng dậy, Trương Thiệu Hoài cũng không nhìn được, vọt lại. “Đừng chạy nữa, nếu chạy nữa cậu cũng không sống nổi đâu!” Trương Thiệu Hoài hét lên: “Giữ được núi, không sợ không có củi đốt. Rút khỏi huấn luyện thì sao chứ, tôi với cậu cùng nhau rút!”

Chung Tư Lâm túm lấy y phục của Trương Thiệu Hoài, lôi hắc đến trước mặt mình, mở to hai mắt trừng trừng nhìn Trương Thiệu Hoài: “Tôi không thể bị rút khỏi huấn luyện được! Cậu có biết tôi tuyệt đối không thể bị gạch tên được! Tôi đã không còn bất kì cái gì rồi, tôi tuyệt đối không thể để bị ép phải rút lui khỏi huấn luyện được...”

Sau khi nói xong, Chung Tư Lâm lại một phát đẩy Trương Thiệu Hoài ra, lão đa lão đảo muốn chạy về phía trước.

Thân hình gầy gầy của Chung Tư Lâm trong cơn mưa lại càng lộ vẻ đơn bạc, mang theo một cỗ ý chí không thể khuất phục.

Tại sao? Trương Thiệu Hoài tự hỏi mình, người kia tại sao lại có thể hành hạ bản thân đến tình trạng như vậy?

Hốc mắt giống như nóng lên, Trương Thiệu Hoài chạy nhanh đuổi theo thân ảnh đơn bạc kia...

Vươn tay đem tay phải của Chung Tư Lâm giật lại, đem tay quàng lên vai của mình, Trương Thiệu Hoài hòa theo bước chân của Chung Tư Lâm: “Nếu mệt thì dựa vào người tôi nghỉ một chút đi. Tôi cùng chạy với cậu, tôi tuyệt đối sẽ không để cho cậu bị buộc rút khỏi khóa huấn luyện này.”

Chung Tư Lâm quay đầu nhìn Trương Thiệu Hoài, miệng mở ra, trước sau cũng không thể cất tiếng. Chính y cũng hiểu rõ thân thể của mình đã đến cực hạn rồi, còn có thể chống đỡ đến bây giờ toàn bộ đều dựa vào một chút cốt khí còn lại của bản thân.

Chung Tư Lâm quay đầu, ánh mắt nhìn về phía trước, không nói một lời.

Trương Thiệu Hoài cùng chạy với Chung Tư Lâm, cảm giác được bên vai càng lúc càng nặng, làm cho đôi chân mảy mui chắt của hắn lúc này mới chậm rãi giãn ra.

Trong cơn mưa, hai người yên lặng chạy cùng nhau.

Khi Chung Tư Lâm tỉnh lại, mở mắt ra liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Trương Thiệu Hoài, thì ra hôm đó rốt cuộc mình không chỉ ngất xỉu, thiếu chút nữa trở thành viêm phổi, phải nằm trong bệnh viện vài ngày.

Sau đó, Trương Thiệu Hoài mới từ một dì nào đó trong bệnh viện Chung Tư Lâm đang nằm mà biết được thì ra trước hôm nhập học một ngày, chính là lễ tang của mẹ Chung Tư Lâm.

Hôm đó, cả người y đều mặc đồ đen thì ra là tang phục.

Sau đó, Trương Thiệu Hoài cùng Chung Tư Lâm không ai bị buộc phải rút khỏi khóa huấn luyện, trong mười tuần tiếp theo, hai người trở thành đồng đội hợp tác ăn ý đến tuyệt hảo, cả hai đều có thành tích ưu việt, đều trở thành người xướng danh nhận thưởng trong lễ tốt nghiệp, hơn nữa đều trúng tuyển trở thành đội viên đội đặc nhiệm HongKong.

...

Có tiếng rên nhẹ khàn khàn vô thức: “Uhm...”

Chung Tư Lâm ở trong ổ chăn rốt cuộc cũng cựa trở mình, chuyển từ nằm nghiêng sang nằm ngửa, bị ánh sáng làm cho chói mắt, khiến cho mi mắt của Chung Tư Lâm có chút run rẩy, tự nhiên mà đưa tay muốn kéo chăn qua đầu, che khuất đi ánh sáng đang quấy rầy đến giấc ngủ của y.

Thuận tay kéo kéo, uhm, tại sao không động đậy gì cả? Lại tăng thêm một chút sức, tại sao chăn vẫn không chịu nhúc nhích?

Bất đắc dĩ, Chung Tư Lâm rốt cuộc cũng hé mắt ra một chút, mở mắt ra chậm rì, nhìn vào trong đó, đều thể hiện ra bộ dáng còn buồn ngủ vô cùng. Chớp chớp mấy cái, kéo ra một khoảng cách nhỏ nhỏ, trong tầm mắt ngập tràn hình ảnh của khuôn mặt quen thuộc cùng nụ cười tươi lộ ra má lúm đồng tiền. Lười biếng co duỗi tay chân, Chung Tư Lâm quay đầu lại, đem nửa người nằm lên cơ thể của Trương Thiệu Hoài, nói khàn khàn: “Chào...”

Nhìn bộ dáng mơ hồ còn chưa tỉnh ngủ của Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài lật lại, ôm lấy người mình yêu, vuốt vuốt những sợi tóc rối của y.

“Ngủ tiếp đi, khó có được ngày nghỉ, cố gắng ngủ thêm chút nữa đi.”

Nhưng Chung Tư Lâm lại lắc đầu, dụi dụi mắt, bởi vì sáng quá mà giọng nói hơi khàn khàn, nói cũng hàm hồ không rõ: “Không... Ngủ đủ rồi. Em đi tắm...”

Nói chuyện xong, Chung Tư Lâm đứng dậy, nhưng mà vùng eo lại không còn một chút sức nào đau đến tê dại, trên hai chân vẫn còn đọng lại dấu vết dịch ái...

Buồn bực hừ một tiếng, lại nằm trở về giường. Dem mặt vùi vào trong gối, Chung Tư Lâm nghiêng mắt trừng trừng liếc về Trương Thiệu Hoài nằm bên cạnh. Đều là tại tên hỗn đản không biết kềm chế này.

Nhìn thấy ánh mắt bén ngót của Chung Tư Lâm chém tới, Trương Thiệu Hoài cúi người hôn lên cái trán trắng mềm của Chung Tư Lâm, thấp giọng nói: “Anh đi giúp em xả nước, đợi lát nữa “anh Hai” hãy vào tắm sau.”

Có người muốn hạ hạ mình, Chung Tư Lâm cũng không khách sáo, tùy tiện gật đầu, đem mắt nhắm lại, chờ Trương Thiệu Hoài chuẩn bị cho tốt.

Chỉ một lát sau, Trương Thiệu Hoài lay lay Chung Tư Lâm đang trên đường đi gặp Chu Công, nhẹ giọng dỗ dành: “Nước xong rồi, đi tắm nào.” Chung Tư Lâm mắt nhắm mắt mở, nhìn Trương Thiệu Hoài, chỉ miễn cưỡng vươn một tay đưa cho hắn.

Thở dài, Trương Thiệu Hoài tự động ôm lấy người nằm trên giường dậy, cưng chiều nỉ non: “Mèo lười...”

Chung Tư Lâm hừ lạnh một tiếng, há miệng cắn lên vai Trương Thiệu Hoài, thoát nhìn giống như là dùng sức, nhưng chỉ nhẹ nhàng cắn, để lại dấu răng nhàn nhạt, hàm hồ mà oán giận: “Là ai làm hại hả?”

Nói vừa xong, đầu lưỡi lại rê theo dấu răng, giống như liếm qua mà cũng không giống, kích thích lửa nóng trong bụng Trương Thiệu Hoài dâng thẳng lên tận não, trái tim đập bịch bịch. Từ trong yết hầu phát ra tiếng rít nhẹ, Trương Thiệu Hoài bắt đầu hô hấp đứt quãng cảnh cáo Chung Tư Lâm đang cuộn trong lòng: “Đừng chơi với lửa! Còn chơi đùa nữa, anh liền đem em ném lại lên giường!” Chung Tư Lâm hứ một tiếng, nhưng cũng không chọc ghẹo Trương Thiệu Hoài nữa.

Trong phòng tắm, hơi nước bốc lên tràn ngập, Chung Tư Lâm nằm ngửa trong bồn tắm, ngâm mình trong nước ấm, cảm giác cơ thể chậm rãi buông lỏng, thân thể mệt mỏi cùng cơn buồn rùn nơi eo cũng dần dần thư giãn, người cứ thế mà lơ đãng nằm lì ở trong bồn tắm.

Vẫn không thấy Chung Tư Lâm ra khỏi phòng tắm, Trương Thiệu Hoài đã chuẩn bị xong cơm trưa không khỏi nhíu mày. Người kia đừng nói lại...

Không thể tránh được mà phải thở dài một hơi, Trương Thiệu Hoài cởi tạp dề trên người ra, đi về phía phòng tắm, đứng bên ngoài cửa gọi gọi: “Tư Lâm à?”

Kêu mấy tiếng gõ cửa mấy cái, không thấy Chung Tư Lâm trả lời trả vốn lần nào, bên trong phòng tắm lại không vọng ra bất kì tiếng động nào, Trương Thiệu Hoài chỉ có thể đẩy cửa đi vào. Liền thấy Chung Tư Lâm ngâm mình trong nước ấm, đầu tựa vào thành bồn tắm, đang ngủ mơ màng.

Trương Thiệu Hoài cười không thành tiếng, còn nói là ngủ đủ rồi mới ghê, căn bản là còn chưa có tỉnh ngủ mà, thật là...

Trương Thiệu Hoài đến bên cạnh Chung Tư Lâm, nhẹ giọng kêu: “Tư Lâm, dậy nào, nước lạnh rồi.”

Nhưng Chung Tư Lâm chỉ nhíu mi lại, ngay cả hai mắt cũng không có mở ra, thì thào lẩm bẩm nhỏ xíu: “Đừng làm ồn em...”

Chung Tư Lâm tùy tiện như vậy, làm cho Trương Thiệu Hoài không khỏi mỉm cười. Quên đi, tối hôm qua cũng làm y mệt chết rồi. Cần thận ôm lấy người đang nằm trong bồn tắm ra ngoài, thuận tay lấy khăn tắm bao lại, ôm ai kia quay lại về giường.

Có lẽ là bởi vì thân thể bị đem ra khỏi nơi ấm áp quen thuộc trong nước, chân mày Chung Tư Lâm cau lại, đột nhiên mở mắt, chỉ thấy bản thân đã được ôm ra khỏi bồn tắm, đang cuộn người trong lòng Trương Thiệu Hoài.

Trương Thiệu Hoài còn chưa kịp quần hết khăn tắm cho Chung Tư Lâm, đã nhìn thấy Chung Tư Lâm mở mắt, ánh mắt mơ mơ màng màng, biết người kia còn chưa tỉnh ngủ, liền cười với y, dỗ dành: “Nếu vẫn còn mệt, vậy ngủ tiếp đi.”

Nhưng Chung Tư Lâm không có nhắm mắt lại, cứ sững sờ nhìn khuôn mặt tươi cười của Trương Thiệu Hoài.

Hình như, mỗi lần khi mình tỉnh lại, đều bên cạnh người này, đập vào trong mắt mình chính là khuôn mặt này, đôi mắt to tròn này, nụ cười này, hai lúm đồng tiền này.

Cái ngày báo danh ở trường huấn luyện cảnh sát đó, khi tỉnh lại trong phòng y tế chính là nhìn thấy anh.

Trong cái đêm mưa to gió lớn chạy bộ trong thao trường rồi ngất xỉu, khi mở mắt ra trong bệnh viện cũng nhìn thấy anh.

Khi thi hành nhiệm vụ ở đội đặc nhiệm rồi bị thương nặng, khi ý thức được phục hồi lại trên giường bệnh cũng nhìn thấy anh.

Khi Đinh Đình rời đi, tinh thần ý chí lẫn bản thân đều sa sút, sống mà như chết, trong phòng tắm bị một người hung hăng dội nước lạnh, khi tỉnh táo lại, trước mắt vẫn chính là anh.

Là anh, chính là anh, lần nào cũng đều là anh!

Chính là nụ cười này, hai lúm đồng tiền này, đôi mắt to này, khuôn mặt này, chính là Trương Thiệu Hoài. Luôn bên cạnh giúp đỡ y, vĩnh viễn đều là anh.

...

Ngày đó, khi Chung Tư Lâm bởi vì thể lực không tốt lại dầm mưa mà ngất xỉu, lúc mở mắt ra được, đập vào trong mắt chính là trần nhà trắng toát của bệnh viện, đáy lòng bỗng nhiên cảm thấy cô độc đến tận cùng. Y cái gì cũng không còn nữa rồi, không ai cần y cả, ngay cả người mẹ cùng y sống nương tựa vào nhau cũng bỏ y mà đi...

Hốc mắt chua chát, nước mắt cứ như vậy rơi xuống.

“Làm sao vậy? Có phải đau chỗ nào không hay có chỗ nào không thoải mái?” Đột nhiên, bên cạnh vang lên giọng nói của một người rất quen thuộc, làm cho Chung Tư Lâm ngay cả việc phải che dấu đi bản thân rơi nước mắt cũng quên mất, chỉ có thể kinh ngạc nhìn khuôn mặt ngày càng gần của Trương Thiệu Hoài.

Về mặt Trương Thiệu Hoài thật sót ruột nhìn Chung Tư Lâm, hắn không nghĩ khi hắn đi rót li nước quay lại, liền nhìn thấy Chung Tư Lâm đã hôn mê ba ngày đã tỉnh lại, nhưng mà... rơi lệ rồi. Hắn sợ đến không biết phải làm như thế nào, vốn định làm bộ không nhìn thấy, bất quá khi hắn nhìn thấy ánh mắt cô đơn của Chung Tư Lâm, lại không kịp hỏi gì nhiều, hắn liền mở miệng ra.

Bất quá, khi Chung Tư Lâm giơ tay lên đôi mắt long lanh nước nhìn về phía mình, tại sao trái tim của mình lại đập nhanh đến như vậy? Nhất định là tại bởi vì đôi mắt rất giống nai con Bambi, thật sự làm cho người ta trù mến...

Hai người cứ như vậy ngốc lăng nhìn lẫn nhau, một hồi lâu, Chung Tư Lâm phục hồi tinh thần lại trước, nhanh tay quẹt đi nước mắt của mình, hung tợn mà mở miệng, nhưng bởi vì cổ họng quá khô khốc, thành ra những lời tàn nhẫn định nói ban đầu lại trở thành những tiếng vỡ vụn đứt quãng.

Thanh âm đứt quãng của Chung Tư Lâm, làm cho Trương Thiệu Hoài tỉnh táo lại, vội vàng đưa li nước ấm, êm ái đỡ Chung Tư Lâm ngồi dậy, cẩn thận cẩn li nước giúp y uống.

Chung Tư Lâm uống xuống một cách từ tốn, Trương Thiệu Hoài nhìn thấy y uống nước thì vui mừng nói: “Được rồi, cậu không cần lo lắng đến chuyện bị ép thôi huấn luyện nữa, đợi thân thể cậu khỏe lại, có thể quay về đội tiếp tục chịu đựng huấn luyện rồi.”

Nghe thấy Trương Thiệu Hoài nói, Chung Tư Lâm hơi chút phân tâm, liền bị sắc nước: “Khụ! Khụ! Khụ! Khụ...” Trương Thiệu Hoài vội vàng vuốt lưng giúp y dễ thở hơn, rồi lại sợ lỡ tay làm Chung Tư Lâm mới tỉnh lại bị thương, bởi vậy động tác có vẻ vụng về kinh khủng.

Trong cơn ho khan dồn dập, Trương Thiệu Hoài nghe thấy một câu nói đứt quãng: “Cảm ơn... Cảm ơn... Cảm ơn cậu.”

Một câu cảm ơn rất mơ hồ, nhưng Trương Thiệu Hoài nghe được, nghe rất rõ ràng, cái miệng của hắn không hiểu thế nào mà cong lên.

Từ hôm đó trở đi, trong lòng Trương Thiệu Hoài cùng Chung Tư Lâm cũng hiểu rõ, có những sự thay đổi trong bọn họ, bọn họ không chỉ là bạn học, là bạn cùng phòng, là bạn thân, cũng là đồng đội rất tốt.

Trải qua thêm hai mươi bảy tuần huấn luyện trong trường cảnh sát, Chung Tư Lâm cùng Trương Thiệu Hoài bởi vì cả hai đều có biểu hiện ưu việt, trúng tuyển vào đội đặc nhiệm HongKong, trở thành là thành viên của đội Phi Hổ.

Trong tám tháng chịu huấn luyện trong đội Phi Hổ, hai người Chung Tư Lâm cùng Trương Thiệu Hoài càng ngày càng ăn ý, khi phối hợp làm nhiệm vụ cũng càng lúc càng tâm lý tương thông, bình thường chỉ cần dùng một ánh mắt, cũng biết phải phối hợp như thế nào.

Trong tình cảm cá nhân, cảm tình giữa hai người cũng càng ngày càng tốt, hai người trở thành bạn thân của nhau, là anh em tốt, là tri kỷ.

Mãi cho đến khi bọn họ cùng chấp hành một nhiệm vụ của đội Phi Hổ hai năm trước, Trương Thiệu Hoài và Chung Tư Lâm vẫn là anh em tốt, không chỉ khi ra ngoài làm thực hiện nhiệm vụ, khi nghỉ phép cơ hồ hai người cũng dính lấy nhau giống như là than không rời khỏi lò, lò không tách khỏi than, thường xuyên bị đồng đội chọc ghẹo, thoạt nhìn bọn họ kiểu gì cũng giống một đôi, Chung Tư Lâm thì muôn đời mặt không chút thay đổi, mà Trương Thiệu Hoài cũng chỉ cười hi hi ha ha bỏ qua.

Trong một lần tiếp nhận nhiệm vụ giải cứu con tin, Chung Tư Lâm quen với Phó Đình Đình, sau đó, những lúc nghỉ phép Trương Thiệu Hoài càng ngày càng ít xuất hiện cạnh Chung Tư Lâm. Thẳng đến chiều một ngày nghỉ phép nọ, Trương Thiệu Hoài một mình lang thang đi dạo trên đường, nhìn thấy phía bên kia đường là Chung Tư Lâm cùng Phó tiểu thư nói cười, tay trong tay.

Trương Thiệu Hoài không biết tại sao, đầu óc bỗng nhiên trở nên trống rỗng, đợi đến khi lấy lại được tinh thần, thì trời đã tối mịt...

Trương Thiệu Hoài chậm chạp đi đến ga tàu điện, hai mắt nhìn thấy những ánh đèn nê ông rực rỡ, đầu ngẩng rất cao, bởi vì hắn biết, nếu như không ngẩng cao đầu, dòng nước nóng trong hốc mắt sẽ tràn ra ngoài.

Từ ngày đó, Trương Thiệu Hoài khi nghỉ phép cũng không hẹn Chung Tư Lâm đi đây đó nữa.

Trong lúc Chung Tư Lâm càng lúc càng buồn bực, Trương Thiệu Hoài ngày nào nghỉ phép thì ngay từ sáng sớm đã không thấy bóng dáng đâu, một lần đội Phi Hổ tụ tập với nhau, Trương Thiệu Hoài dẫn đến một cô gái xinh đẹp, giới thiệu với mọi người cô ấy là Tịch Hồng Quân, là bạn gái của hắn.

Nhìn nụ cười sáng lạn của Trương Thiệu Hoài cùng những cử chỉ thân mật với Tịch Hồng Quân, Chung Tư Lâm cuộc cũng hiểu được tại sao Trương Thiệu Hoài khi nghỉ phép cũng không quần lấy mình lôi ra ngoài nữa.

Ngồi trong một góc mà mọi người không nhìn thấy, Chung Tư Lâm nhìn bầu trời xanh thẳm, đếm từ một đến mười, mỉm cười bình thản, cười trào phúng bản thân. Y đang chờ mong cái gì chứ? Hết thấy chỉ là những lời nói trong lúc vui đùa mà thôi...

Hít một hơi thật sâu, Chung Tư Lâm vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ như cũ, tự giới thiệu với Tịch Hồng Quân: “Tôi là Chung Tư Lâm, cô có thể gọi tôi là Sid, tôi là bạn học cũng là đồng nghiệp của Sean.”

Đúng vậy, y bắt quả chỉ là bạn học cùng trường huấn luyện cảnh sát với Trương Thiệu Hoài, là đồng nghiệp trong đội Phi Hổ, bọn họ có lẽ chính là bạn bè, có lẽ chính là anh em, còn lại, bọn họ cũng chẳng là cái gì...

Trương Thiệu Hoài sau khi giới thiệu Tịch Hồng Quân cho mọi người làm quen, mọi người cũng không còn ghép đôi hắn với Chung Tư Lâm nữa. Lâu lâu mới nghỉ phép, Trương Thiệu Hoài đương nhiên muốn bên cạnh bạn gái của mình, tự nhiên cũng càng lúc càng chung một chỗ với Chung Tư Lâm.

Chậm rãi, giữa hai người có cái gì đó không giống như trước, mặc dù khi thi hành nhiệm vụ vẫn hợp tác mười phần ăn ý, mặc dù hai người ngày thường vẫn sẽ nói chuyện phiếm với nhau, nhưng mà... những động chạm thân thể cũng ít đi, hữu ý vô ý, Trương Thiệu Hoài không còn kề vai sát cánh với Chung Tư Lâm nữa, Chung Tư Lâm đối với Trương Thiệu Hoài cũng sẽ bảo trì khoảng cách nhất định.

Dần dần, bề ngoài không nhìn thấy khoảng cách giữa hai người, nhưng trong tận đáy lòng đều vạch ra giới tuyến, nhưng bất quá, cũng chẳng thể quay lại như trước.

...

Cuộc sống cứ thế ngày nối ngày trôi qua, rất nhanh rồi một năm lại một năm trôi qua, Trương Thiệu Hoài hẹn họ với Tịch Hồng Quân, mặc dù thi thoảng cũng có xáo xào, tranh cãi này nọ, nhưng đại khái vẫn rất ổn, hơn nữa người lớn hai nhà đều rất vừa ý, thường thúc dục bọn họ nhanh nhanh tính chuyện hôn nhân, Trương Thiệu Hoài bị ép đến nóng nảy, chỉ đáp ứng trước mắt sẽ đính hôn, Chung Tư Lâm cũng đồng ý làm phù rể cho Trương Thiệu Hoài.

Đồng thời, cũng có lệnh điều động Chung Tư Lâm đến nước Đức huấn luyện, trong lúc mọi người vây quanh chúc mừng Chung Tư Lâm, trong lòng Trương Thiệu Hoài có cảm giác phức tạp không nói thành lời, chua xót cay đắng, đau đớn xót xa...

Lúc này đây, bọn họ thật sự đã rất miễn cưỡng. Cũng chỉ có thể gượng gạo bày ra một nụ cười nói chúc mừng với Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài căn bản không biết được nụ cười kia của mình có bao nhiêu khó coi.

Hết thấy biến hóa diễn ra chỉ trong một cái chớp mắt. Bảy ngày trước ngày Trương Thiệu Hoài đính hôn, bọn họ nhận lệnh tiêu diệt một nhóm sản xuất súng lục phi pháp trong một xưởng ngầm, cái xưởng đó nằm

ở giữa sườn núi Đại Sơn Tự, vị trí ẩn mật ít người để ý. Bọn họ nằm trong tổ năm người phụ trách tấn công đợt đầu, quá trình đột kích diễn ra rất thuận lợi, rất nhanh đều không chế được sáu gã tội phạm, nắm giữ cục diện trong tay.

Ngay lúc bọn họ chia nhau lục soát xung quanh, Trương Thiệu Hoài phát hiện có một bóng người lúi vào trong căn phòng nhỏ phía sau, lập tức đuổi theo, Chung Tư Lâm phát hiện Trương Thiệu Hoài đơn độc truy lùng, cũng vội vàng đuổi theo trợ giúp. Khi đi vào trong căn phòng kia, bất ngờ phát hiện căn phòng này chính là kho nguyên liệu, tất cả đều là thuốc nổ. Tên tội phạm thấy không có đường thoát, đến đó khai hỏa, dĩ nhiên mang theo ý đồ kéo nhau cùng chết.

Hai người phá cửa sổ, rời xa căn phòng đầy thuốc nổ đang bị đốt kia, bởi vì số lượng thuốc nổ trong căn phòng đó rất nhiều, áp lực khi nổ trở nên cực kỳ kinh người. Ngay lúc bọn họ lao ra ngoài rơi xuống đất, khóe mắt Chung Tư Lâm nhìn thấy từ trong căn phòng đó một mảnh thép lao thẳng về phía Trương Thiệu Hoài, trực tiếp phản ứng bằng cách dùng tay ra sức đẩy Trương Thiệu Hoài ra. Khi áp lực của trận nổ trôi qua, Trương Thiệu Hoài vội vàng bò dậy tìm kiếm Chung Tư Lâm, trong khói bụi đầy trời, Trương Thiệu Hoài nhìn thấy mảnh thép dính trên tay Chung Tư Lâm, những thứ khác đều vị chôn vùi trong đất đá.

Trương Thiệu Hoài hoảng loạn bởi Chung Tư Lâm lên, người kia vẫn còn hấp hối, cả người đầy máu.

Cánh tay Chung Tư Lâm bị cắt nát lộ cả xương thịt! Trương Thiệu Hoài còn chưa kịp có bất kì phản ứng gì, áp lực từ đợt nổ mạnh thứ hai đã ép tới, Trương Thiệu Hoài lấy người che chắn cho Chung Tư Lâm, đem cả người y gắt gao bảo hộ trong lòng mình.

Khi Trương Thiệu Hoài tỉnh lại, người đã nằm trong bệnh viện. Vừa tỉnh lại Trương Thiệu Hoài liền đòi gặp Chung Tư Lâm, Tịch Hồng Quân đợi một bên cũng không lay chuyển được hấn, chẳng thể làm gì khác hơn là dìu hấn đến phòng bệnh của Chung Tư Lâm, để cho hấn nhìn Chung Tư Lâm một cái.

Tịch Hồng Quân đỡ Trương Thiệu Hoài đi đến phòng điều trị đặc biệt của Chung Tư Lâm, hấn từ trong miệng Hồng Quân biết được thương tích của Chung Tư Lâm: đầu bị chấn thương nghiêm trọng dẫn tới xuất huyết não, xương sườn bị gãy, phổi dập chảy máu, cánh tay bị thương nghiêm trọng, thần kinh có thể bị tổn thương...

Cứ nghe thêm một vết thương mới, trái tim Trương Thiệu Hoài lại vỡ ra.

Đi nhanh đến trước phòng bệnh của Chung Tư Lâm, chỉ thấy Phó Đình Đình khóc đến đôi mắt hạnh đào sưng đỏ, rúc vào trong lòng một người đàn ông cao lớn mặc âu phục, ngoài khóc cũng chỉ có khóc. Khi nhìn thấy Trương Thiệu Hoài, cô liền lao đến, níu chặt Trương Thiệu Hoài hỏi: “Anh của tôi tại sao lại lại bị thương đến như vậy? Anh nói đi! Anh ấy tại sao lại bị thương nặng như vậy?”

Trương Thiệu Hoài rất kinh ngạc. Anh? Tư Lâm là anh của cô Phó này sao? Hấn mở miệng khàn khàn hỏi: “Tư Lâm... Cậu ấy là anh cô?”

Người đàn ông mặc âu phục bên cạnh vội vàng kéo Đình Đình lại, thấp giọng trấn an: “Đình Đình... Đừng như vậy, bình tĩnh một chút, chuyện này không phải lỗi của anh Trương.” Đình Đình lại gục trong lòng người đàn ông kia nghẹn ngào.

Người đàn ông quay sang Trương Thiệu Hoài, lịch sự nói: “Xin lỗi, anh Chung vốn là anh cùng mẹ khác cha với Đình Đình, thật vất vả năm ngoái mới nhận ra nhau, cho nên Đình Đình mới phản ứng kích động như vậy.”

Anh cùng mẹ khác cha? Trong lòng Trương Thiệu Hoài co rút, đau đớn.

Cường ngạnh đem cảm giác đau lòng chế trụ lại, Trương Thiệu Hoài hỏi người đàn ông kia: “Tôi có thể đi vào... nhìn Sid một chút không?”

Người đàn ông gật đầu, chừa ra một đường để cho Trương Thiệu Hoài đi vào.

Từ chối đồng hành với Tịch Hồng Quân, Trương Thiệu Hoài một mình đi vào trong phòng bệnh, nhìn thấy toàn thân Chung Tư Lâm quấn đầy băng gạc, phải dùng đến mấy hỗ trợ hô hấp, nằm ở trên giường không hề có bất kì phản ứng nào, Trương Thiệu Hoài chỉ cảm thấy không thể thở được.

Ngồi lên cái ghế đặt cạnh giường bệnh của Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài cẩn thận nhìn Chung Tư Lâm, hai mắt nhắm chặt, đôi môi tái nhợt, khuôn mặt trắng bệch không huyết sắc, tức giận cũng mất đi. Trương Thiệu Hoài nhẹ nhàng nắm tay trái của Chung Tư Lâm, cúi đầu xuống, nghẹn ngào cất tiếng, giọng nói vỡ vụn: “Tư Lâm...”

Trương Thiệu Hoài rốt cuộc đã hiểu rồi, hiểu tại sao mình mỗi khi nhìn thấy Chung Tư Lâm bên cạnh Phó Đình Đình trong lòng lại như bị khoét một lỗ; hiểu rõ tại sao khi biết Chung Tư Lâm muốn đi Đức tập huấn hai năm bản thân liền không thể cười nổi; hiểu rõ tại sao khi mình nhìn thấy Chung Tư Lâm bị chôn vùi trong đất đá liền cảm thấy mình sắp điên rồi. Hắn cũng đã hiểu, hiểu rất rõ rồi...

Bởi vì hắn muốn độc chiếm y, bởi vì hắn không muốn để Chung Tư Lâm rời khỏi mình, bởi vì hắn muốn được cùng y một chỗ, bên cạnh y, bởi vì hắn thương y...

Trương Thiệu Hoài yêu Chung Tư Lâm...

Tiếng nói khàn khàn mang theo điểm áp lực, tiếng khóc cổ nén lại, thì thào nói bên cạnh Chung Tư Lâm: “Tư Lâm, đừng ngủ... Mở mắt ra đi. Anh là Sean này, là Trương Thiệu Hoài này... Là anh hại em bị thương, em mau đứng dậy đánh anh một trận đi. Đừng ngủ... Tư Lâm...” Đừng nên bỏ anh lại một mình, đừng để khi anh vừa hiểu ra rằng anh yêu em thì anh chỉ còn lại một mình, Tư Lâm...

Một giọt nước mắt của Trương Thiệu Hoài vô thanh vô thức rơi lên trên cánh tay tái nhợt của Chung Tư Lâm.

3. Chương 3

Vừa mới đi vào sở cảnh sát khu Tây Cửu Long, Trương Thiệu Hoài liền phát hiện ra ánh mắt tò mò của mọi người, ầm ầm hiện hiện mà nhìn hắn chăm chú. Trong lòng Trương Thiệu Hoài âm thầm thở dài, cái này cũng chẳng thể trách bọn họ, ai kêu mình được “cung nghênh” một trận rầm rộ đến ICAC uống cà phê chứ.

Trương Thiệu Hoài cười khổ, hắn xem ra bây giờ đừng nói tới toàn bộ sở cảnh sát khu Tây Cửu Long từ trên xuống dưới, đại khái toàn bộ người trong giới cảnh sát đều biết Trương Thiệu Hoài hắn bị ngọc diện Tu La Chung Tư Lâm bên ICAC theo dõi.

Vừa mới đi vào trong phòng làm việc của tổ hình sự, nhìn thấy Trương Thiệu Hoài, mọi người dừng lại hết ba giây, lập tức giả lơ nói nhảm này nọ, chớp mắt, phòng làm việc của đội hình sự sở cảnh sát Tây Cửu Long ồn ào như chợ vỡ.

“Đội trưởng, anh không sao chứ?”

Mi cho ta đi ICAC chỉ để uống cà phê chơi thôi sao...

“Chung Tư Lâm kia có chinh anh hay không hả?”

Chinh, dù sao thì không phải chỉ bị Chung Tư Lâm chinh một hay hai lần, chinh riết cũng thành thói quen rồi.

“Có muốn anh em qua bên ICAC cho bọn đó nhìn mặt một cái không?”

Các người ngại chuyện còn ít quá sao, các người thật rảnh quá nhỉ?

Trương Thiệu Hoài trợn trắng mắt chém qua, toàn bộ đều co vùi!

Những người còn chưa mở miệng nhìn thấy vẻ mặt hung ác, đều đem lời muốn nói trên miệng nuốt trọng trở vào trong, Trương Thiệu Hoài “Khụ khụ!” hai tiếng, liền giống như lúc nãy rất nhanh bu lại bên cạnh Trương Thiệu Hoài, lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai, đều tự động quay lại vị trí của mình, tiếp tục công việc đang làm dở tay.

Đi vào trong phòng làm việc của mình, Trương Thiệu Hoài ngồi xuống vị trí của mình, tùy tiện lục lợi báo cáo chất đọng trên bàn, thở dài một tiếng: “Ai...”

Mặc dù Tư Lâm nói phải tin vào bằng chứng sẽ trả lại một thân trong sạch cho mình, nhưng mà cái loại oan uổng người như vậy, cảm giác bị người nhà xem như là tội phạm thật sự rất khó chịu, hơn nữa — tay Trương Thiệu Hoài vất lên trán mình, chân mày nhíu chặt, làm cho hấn phiền lòng nhất chính là Lí Trường Linh đã mất tích...

Đang buồn bực, “Tít... Tít...” Điện thoại trên bàn vang lên, Trương Thiệu Hoài bốc điện thoại lên nghe, rùng mình biến sắc, sau khi cúp điện thoại, thở dài, liền đứng dậy rời đi.

...

Phòng làm việc của cảnh sát trưởng khu Tây Cửu Long đặt trên tầng hai, Chu Văn Chính quay lưng đứng bên cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, phía sau, Trương Thiệu Hoài đang ngồi trên cái ghế đặt trước bàn làm việc, tay chống lên mặt bàn, đang có chút không kiên nhẫn mà vọc vọc cây bút bi cầm trong tay.

Trong phòng làm việc rất an tĩnh, im lặng đến mức tiếng bước chân của người qua lại ngoài hành lang cũng nghe được rất rõ ràng, không khí có điểm nặng nề, ngay cả hô hấp cũng có vẻ phải cẩn thận, cẩn thận.

Ngay lúc Trương Thiệu Hoài cảm giác sắp ngủ gục tới nơi, “Cộp!” tiếng giày da đập vào sàn nhà vang lên một tiếng, phá vỡ cảm giác buồn bực khiến người ta muốn tắt thở này.

Chu Văn Chính quay lại vị trí của mình nơi bàn làm việc ngồi xuống, nhìn Trương Thiệu Hoài thở dài một hơi: “Sean, trước mắt cậu nghỉ phép một thời gian đi.”

Nghe Chu Văn Chính nói câu này, Trương Thiệu Hoài đột nhiên giận dữ, đập bàn đứng dậy: “Sở trưởng! Ông nghỉ ngơi tôi sao?”

“Đương nhiên không!” Chu Văn Chính ra ý bảo Trương Thiệu Hoài an tâm cứ bình tĩnh lại: “Tôi đương nhiên tin tưởng vào sự trong sạch của cậu.”

“Vậy tại sao lại muốn tôi nghỉ phép chứ?” Trương Thiệu Hoài hỏi.

“Dựa theo qui định thì trước phải đình chỉ chức vụ của cậu, chờ bên kia điều tra xong đưa ra kết quả.” Chu Văn Chính nói với Trương Thiệu Hoài: “Muốn cậu nghỉ phép một thời gian, chính là dựa theo pháp luật mà áp dụng.”

“Fuck!”

Trương Thiệu Hoài cảm giận ngồi xuống ghế, theo qui định của pháp luật mà áp dụng, đây là những từ hấn rất không muốn nghe thấy vào lúc này.

Đột nhiên, Trương Thiệu Hoài như là nghĩ đến cái gì đó, hai tay đập bàn, hơi chống người vươn về phía trước, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Không được! Bây giờ tôi không thể nghỉ phép!”

Trương Thiệu Hoài trừng mắt, trong lòng đầy cảm phẫn mà nhìn Chu Văn Chính: “Chúng ta vất vả như thế nào đến bây giờ mới tra ra được điểm kia chính là nhược điểm của con cáo già đó, nói cái gì đi nữa vụ án này tuyệt đối không thể cắt ngang tại đây! Huống hồ bây giờ Lí Trường Linh cũng mất tích rồi, tôi nghi ngờ Lí Trường Linh lúc này đã rơi vào tay những kẻ đó... Tôi làm sao có thể nghỉ phép ngay lúc này chứ!” Trương Thiệu Hoài dậm mạnh xuống bàn.

Chu Văn Chính vươn tay đến, ngăn cản Trương Thiệu Hoài tiếp tục dậm xuống nói: “Không cần nói nhiều nữa, Sean, lần này cậu không thể không nghỉ.”

Trương Thiệu Hoài đứng dậy hung hăng dậm một cú vào trong không khí phía sau mình, hít thở mấy hơi, phát tiết cơn phẫn nộ của hấn.

Đôi mắt to nhìn vào Chu Văn Chính, giống như là sắp phun lửa ra tới nơi.

Một lúc lâu, Trương Thiệu Hoài rút cuộc móc phù hiệu cùng súng từ trong túi ra, đặt trên bàn trước mặt Chu Văn Chính: “Tôi phải nghỉ phép bao lâu?”

“Cái này phải đợi xem kết quả bên ICAC.” Chu Văn Chính thu hồi huy hiệu cùng súng của Trương Thiệu Hoài.

“Được... Được... Tôi sẽ cố mà nghỉ ngơi...”

Lời của Trương Thiệu Hoài tràn ngập bất đắc dĩ, khi chuẩn bị xoay người rời đi, như là nghĩ đến cái gì đó, lại quay đầu nhìn lại Chu Văn Chính, tận lực hạ giọng: “Sir, Lí Trường Linh là anh em của chúng ta. Nếu như có thể, tôi hi vọng Sir có thể nghĩ biện pháp cứu cậu ta ra, cậu ta còn có cả một gia đình lớn nhỏ cần chăm sóc...” Nói xong, Trương Thiệu Hoài lại thâm sâu liếc mắt nhìn Chu Văn Chính một cái, nhếch miệng, lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, rồi bỏ đi.

Ngay lúc Trương Thiệu Hoài xoay người, một tiếng “Sean” vang lên, Chu Văn Chính đi đến bên cạnh hắn, vỗ vỗ lên vai hắn, nhưng tay kia lại len lén kín đáo đưa cho hắn một khẩu súng, thấp giọng nói: “Tôi nghi ngờ chúng ta đã bị Phó Truyền Thánh theo dõi, vụ án của cậu có thể là do chính hắn ra tay. Chúng ta không có biện pháp công khai với hắn, cậu bây giờ bị tạm đình chỉ, hắn sẽ không chú ý tới cậu, cậu hành động một mình sẽ không bị vướng chân vướng tay. Nghĩ biện pháp tìm ra Lí Trường Linh hoặc là cái USB mà Lí Trường Linh nói, muốn chộp cổ được Phó Truyền Thánh, phải dựa vào chứng cứ trong cái đĩa đó.”

Trương Thiệu Hoài lập tức nhận lấy súng, Chu Văn Chính đờ vai hắn lại, thở hắt ra, chậm rãi mở miệng: “Sean, cậu có thể không cần nhận, lần này rất nguy hiểm, nếu như cậu có chuyện gì, chúng tôi cũng rất khó ra tay giúp cậu. Cậu cần phải hiểu rõ điều đó.”

Trương Thiệu Hoài cười với Chu Văn Chính, nhận lấy súng, cất kĩ: “Nếu sợ, có lẽ tôi không phải là Trương Thiệu Hoài.” Tùy ý đưa tay chào tạm biệt với Chu Văn Chính, xoay người rời đi nhanh nhanh.

...

Một chiếc xe màu đen chạy vào trong bãi gửi xe của ICAC, một người xinh đẹp bước xuống sau khi chiếc xe đã dừng lại, Chung Tư Lâm trong bộ âu phục tinh tế đi ra khỏi xe. Khi vừa đặt một chân xuống xe, vùng eo đột nhiên bủn rủn, làm cho Chung Tư Lâm không khỏi chau mày, từ trong đáy lòng thầm nghĩ Trương Thiệu Hoài chết tiệt, chẳng lẽ anh không biết cái gì gọi là “Kềm chế” sao? Bước xuống đứng thẳng người, Chung Tư Lâm lập tức khôi phục lại vẻ mặt lạnh lạnh như không có việc gì, thả hai chân xuống đất, khóa cửa xe lại, bước nhanh ra ngoài.

Y cùng Trương Thiệu Hoài, rốt cuộc là như thế nào mà đi đến quan hệ như bây giờ?

Chung Tư Lâm đứng đợi thang máy, bất tri bất giác mà cúi đầu cười nhàn nhạt. Từ khi mình biết Trương Thiệu Hoài quyết định đính hôn với Tịch Hồng Quân, cũng đã quyết định phải tạo khoảng cách giữa hai người, đăng kí tham gia khóa huấn luyện hai năm ở Đức, y chính là muốn chạy trốn khỏi Trương Thiệu Hoài, muốn thoát khỏi khoảng cách khiến cho người ta không thể hít thở nổi với Trương Thiệu Hoài. Không nghĩ ra, tai nạn khi đó đã làm tất cả kế hoạch đều bị thay đổi, cũng đem mối quan hệ giữa y với Trương Thiệu Hoài đổi thay.

Khi y nhìn thấy mảnh thép bay về về hướng Trương Thiệu Hoài, y không kịp nghĩ ngợi gì liền đẩy anh ra, trước khi bất tỉnh, y chỉ nghĩ đến, may mà Trương Thiệu Hoài không có việc gì...

Trong bóng tối, Chung Tư Lâm chỉ cảm thấy mình quá mệt mỏi, chỉ muốn ngủ, không bao giờ muốn tỉnh dậy nữa. Thân thể khi đó chỉ cảm thấy nhẹ hẫng, một cái gì đó rất mềm mại, rất ấm áp vây quanh, cũng rất thoải mái, rất an tâm làm cho y cũng chỉ muốn tiếp tục ngủ.

Bên tai, nhưng lại loáng thoáng nghe được tiếng nói chuyện, từ mơ hồ đến rõ ràng...

“Tư Lâm, đừng ngủ... Mở mắt ra đi. Anh là Sean này, là Trương Thiệu Hoài này... Là anh hại em bị thương, em mau đứng lên đánh anh một trận đi. Đừng ngủ... Tư Lâm...” Chính là giọng nói của Trương Thiệu Hoài...

“Tư Lâm... Tư Lâm... Tư Lâm...” Từng tiếng từng tiếng gọi trầm thấp đó, tiếng khóc ngày càng nặng nề.

Tại sao Thiệu Hoài lại khóc? Bởi vì y... mà rơi lệ sao? Chung Tư Lâm nghĩ muốn mở mắt ra, nhìn Trương Thiệu Hoài một chút, nghĩ muốn mở miệng nói anh đừng khóc nữa... Ý niệm trong đầu vừa chuyển, Chung Tư Lâm chỉ cảm thấy bản thân không ngừng trầm xuống, thân thể càng lúc càng đau đớn. Đau đớn! Đau quá... Toàn thân chỗ nào cũng rất đau...

Chung Tư Lâm bỗng nhiên mở mắt ra, trước mắt cũng chỉ là một mảng trắng xóa, sau khi chậm rãi biến mất, chỉ thấy đôi mắt to của Trương Thiệu Hoài sưng đỏ.

Chung Tư Lâm miễn cưỡng động dậy khoe miệng, thử cho Trương Thiệu Hoài một nụ cười, giọng nói đứt quãng: “Anh... thật ồn ào...”

Tĩnh lại thì có thể giữ mạng rồi, nhưng khổ cực nhất là sống sót sau chuyện đó. Tay phải của Chung Tư Lâm, bởi vì bị trọng thương, dây thần kinh bị tổn hại, xem như đã bị tàn tật. Mặc dù bác sĩ có nói, có thể tập vật lý trị liệu để chậm rãi khôi phục lại hoạt động, nhưng tối đa cũng chỉ có thể hồi phục lại bảy phần mà thôi, muốn khôi phục hoàn toàn như trước khi bị thương, tỉ lệ thành công sẽ vô cùng bé nhỏ.

Toàn bộ thời gian rảnh của Trương Thiệu Hoài đều chạy đến bệnh viện với Chung Tư Lâm; Chung Tư Lâm cũng cảm giác được rất rõ ràng, thái độ của Trương Thiệu Hoài đối với y không giống lắm, khác biệt rất nhiều so với trước đây, nhất là khi Trương Thiệu Hoài dùng đôi mắt to nhìn chăm chăm vào y, trong ánh mắt đều như có một ngọn lửa bị ép xuống.

Mỗi lần chống lại ánh mắt nóng rực đó của Trương Thiệu Hoài, lúc nào cũng làm cho trái tim Chung Tư Lâm đập dồn dập, Chung Tư Lâm luôn tự nhắc nhở mình ngàn lần vạn lần không được hiểu sai, Trương Thiệu Hoài đã có Tịch Hồng Quân rồi.

Bình phục, là một con đường rất dài, chẳng những cơ thể phải lặn qua lặn lại chịu rất nhiều khổ sở, ý chí cũng bị hành hạ khả năng chịu đựng. Chung Tư Lâm từ khi được bác sĩ cho phép y tiến hành những chương trình hỗ trợ phục hồi, y liền ngày nào cũng như ngày nấy, nghiêm túc thực hiện. Một tháng, hai tháng, rồi ba tháng trôi qua, hiệu quả hồi phục không phải là không có, nhưng mà cực kì chậm chạp, điều này làm cho Chung Tư Lâm hết sức ức chế, lại không muốn khiến cho mấy người Đình Đình, Trương Thiệu Hoài khổ sở, chỉ có thể đem tất cả tâm tình đè nén trong lòng, mỗi một ngày trôi qua, thân hình Chung Tư Lâm ngày lúc càng gầy, càng trở nên ít cười hơn trước.

Ngay sau một lần vật lý trị liệu, Trương Thiệu Hoài đưa Chung Tư Lâm quay lại phòng bệnh, Trương Thiệu Hoài nhìn ra được Chung Tư Lâm sa sút tinh thần, không ngừng kiểm chuyện để nói, muốn làm cho Chung Tư Lâm vui vẻ hơn, nhưng cũng chỉ có thể làm cho Chung Tư Lâm miễn cưỡng nở ra một nụ cười rất khó coi, thấy vậy trong lòng Trương Thiệu Hoài cảm thấy đau nhói...

Sau khi giúp Chung Tư Lâm nằm ngay ngắn trên giường, nhìn tinh thần Chung Tư Lâm ngày càng uể oải không thể phấn chấn lên được, sắc mặt Trương Thiệu Hoài buồn bã, cũng không biết phải mở miệng thế nào cho tốt. Mạnh mẽ xóc lại tinh thần của mình, Trương Thiệu Hoài vỗ vỗ bả vai Chung Tư Lâm, cố nói chuyện ung dung: “Không cần phải ép buộc bản thân quá nhiều, mấy chuyện này không thể gấp được, cứ từ từ rồi cũng tốt cả thôi. Cố gắng lên!”

Nghe thấy câu này của Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm đột nhiên hung hăng dẫm lên giường một cái. “Từ từ sẽ tốt... Chẳng lẽ còn chưa đủ lâu sao? Ba tháng rồi... Tay phải của tôi hoàn toàn không thể cử động!” Vừa nói xong, Chung Tư Lâm liền hung hăng đánh lên cánh tay phải của mình, Trương Thiệu Hoài nhìn thấy Chung Tư Lâm tự ngược đãi như vậy, vội vàng dùng tay chụp lấy Chung Tư Lâm gắt gao ôm lại, không cho y tự làm tổn thương bản thân nữa.

“Động dậy đi! Mày tại sao không chịu động dậy, động dậy đi...” Chung Tư Lâm cuối cùng nức nở một tiếng, cũng nói không thành lời.

Trương Thiệu Hoài nghe thấy Chung Tư Lâm khóc trong tuyệt vọng, trong lòng đau đớn không thể diễn tả được, ôm sát lấy thân hình mảnh dẻ của người kia, thấp giọng ghé vào lỗ tai y trấn an: “Đừng như vậy mà... Tư Lâm... Đừng như vậy mà, anh sẽ đau lòng lắm...” Nghẹn ngào một tiếng, Chung Tư Lâm gối đầu lên vai Trương Thiệu Hoài, khóc không thành tiếng.

Ngày đó Chung Tư Lâm trong lòng Trương Thiệu Hoài trút bỏ cảm xúc bị mình dồn nén bấy lâu, tâm tình cả người cũng trở nên ổn định hơn rất nhiều — thậm chí phải nói là rất ổn định. Y bắt đầu càng ngày càng ít cười, mặt càng ngày càng không hề có chút biểu cảm, giống như khi mới vào trường huấn luyện sĩ quan, luôn đem bản thân mình cách li với bên ngoài.

Mặc khác, Trương Thiệu Hoài phát hiện, Chung Tư Lâm trốn tránh anh! Nếu như lúc trước hai người chỉ tránh những va chạm thân thể. Mấy ngày nay Chung Tư Lâm đem Trương Thiệu Hoài biến thành không khí, coi như không nhìn thấy. Trương Thiệu Hoài rất buồn bực, cố gắng tự xem lại bản thân mình có phải ở

đầu làm ra chuyện gì không cẩn thận vô ý đắc tội Chung Tư Lâm, nhưng mà trăm câu hỏi không có lời đáp. Kết quả, không khí giữa hai người lại giống như trước khi Chung Tư Lâm bị thương, rất nặng nề buồn bực.

...

Ban đêm, đèn trong phòng bệnh không mở, chỉ có một ngọn đèn bàn nhỏ đặt trên cái bàn con bên trái.

Chung Tư Lâm cứ bấm bấm vào nó, ánh sáng phát ra có chút tối, giống như là đôi mắt đen như lưu li kia, bầy màu thay đổi, chợt sáng chợt tối.

Đã ba ngày liên tục Trương Thiệu Hoài không có tới rồi. Chung Tư Lâm cười tự giễu, bản thân mình đối với anh lúc nào cũng lạnh nhạt, không phải chính là hi vọng anh không cần phải trở lại hay sao? Như thế nào bất quá chỉ mới ngăn ngừa ba ngày trôi qua, trong lòng, liền cảm thấy thật tịch mịch rồi...

Ngày đó, y trong lòng Trương Thiệu Hoài khóc đến ngủ quên, khi y tỉnh lại, phát hiện bản thân vẫn còn được Trương Thiệu Hoài ôm trong lòng, mà Trương Thiệu Hoài thì dựa lưng vào giường ngủ thiếp.

Nhìn ra tư thế hai người như vậy có bao nhiêu là ám muội, nhưng Chung Tư Lâm thật sự không muốn rút ra khỏi vòng tay của Trương Thiệu Hoài, thân mình hơi co giật một chút, Trương Thiệu Hoài liền giật mình kinh hãi mà tỉnh lại, ngay lập tức siết chặt hai tay, đem cả người Chung Tư Lâm cuộn trong lòng mình! Trong nháy mắt, hai người mũi kề mũi, mắt chạm mắt...

Gần đến mức ngay cả hơi thở của người kia cũng có thể cảm giác được.

Hai mắt Trương Thiệu Hoài ban đầu nhắm chặt, bỗng nhiên mở ra, đôi mắt to đen trắng rõ ràng, thẳng tắp nhìn về phía mình làm cho hai má Chung Tư Lâm tự nhiên đỏ hồng. Trương Thiệu Hoài cũng không ngờ, khi tỉnh lại liền nhìn thấy bộ dáng yếu ớt khó nhìn thấy của Chung Tư Lâm, ngay lúc đó chỉ cảm thấy một luồng lửa nóng từ đầu ào đến, đốt cháy sạch sẽ mọi ý thức của anh.

Chung Tư Lâm chỉ nhìn đến đôi mắt to đang mở ra tròn xoe của Trương Thiệu Hoài đang càng lúc càng gần lại mình, cũng không biết là anh hay là hô hấp của Chung Tư Lâm càng lúc càng trở nên nặng nề, hơi thở ấm áp phả lên mặt mũi mình. Cả người Chung Tư Lâm đều cứng đờ, cũng quên mất phải làm thế nào mới có thể thở được, y hoàn toàn không biết mình phải có phản ứng như thế nào, cả người bối rối, cảm giác được một chút ấm áp, một hơi thở ấm nóng, một chút mềm mại, khẽ chạm lên đôi môi của mình...

“Tít... tít...” Là tiếng điện thoại di động của Trương Thiệu Hoài.

Hai người trong nháy mắt lấy lại tinh thần, đều tự động lùi ra sau, tạo ra khoảng cách giữa cả hai. Trương Thiệu Hoài lộ ra vẻ mặt không thể tin được, không thể tin được bản thân vừa mới này hóa ra lại muốn đối với Chung Tư Lâm... Anh bối rối đứng dậy, nhận điện thoại.

“Alo, Hồng Quân à, có chuyện gì không?”

“Anh ở đâu à? Anh đang ở bệnh viện...”

Câu nói tiếp theo, Chung Tư Lâm đã không nghe được nữa, y nằm xuống giường, dùng chăn bông bọc mình vào trong. Y lạnh quá, cảm giác được trái tim của mình ngày càng lạnh lẽo. Ánh mắt khi Trương Thiệu Hoài tỉnh táo lại lúc này, tiết lộ ra cảm giác không thể tin được đó giống như một xô nước lạnh dội từ đầu tới chân, làm cho Chung Tư Lâm lạnh toát từ đầu tới tận ngón chân. Một tiếng “Hồng Quân” khi Trương Thiệu Hoài nghe điện thoại càng làm cho trái tim Chung Tư Lâm lạnh đến đóng băng.

Cho nên y đối xử với Trương Thiệu Hoài càng ngày càng lãnh đạm, càng ngày càng nhạt nhẽo, chính là hi vọng có thể đẩy Trương Thiệu Hoài cách y thật xa. Trương Thiệu Hoài đối với y mà nói, rất ấm áp rồi, y chỉ biết càng ngày càng ý lại anh, y sợ... Có một ngày, y không thể không có Trương Thiệu Hoài. Cho nên, y chạy trốn... Bọn họ giờ đây ngay cả làm bạn cũng chẳng thể làm nữa rồi...

...

Nằm ở trên giường bệnh, nhìn bóng tối di chuyển trên trần nhà, Chung Tư Lâm cười nhẹ một tiếng, từ khi nào bản thân lại trở nên quá mềm yếu như vậy? Y không phải luôn luôn cô độc sao? Một môi nhắm mắt lại, đem ngọn đèn bàn tắt đi, trong phòng bệnh chỉ còn bóng đêm tràn ngập.

Bỗng nhiên, bên tai vang lên giọng nói của Trương Thiệu Hoài: “Tư Lâm à?”

Chung Tư Lâm đột nhiên mở mắt ra, nương theo ánh sáng ngọn đèn đường ngoài cửa sổ rọi vào, xác định đúng là Trương Thiệu Hoài đang ở trước mắt!

“Đã trễ thế này, anh đến bệnh viện làm cái gì?” Trương Thiệu Hoài đột ngột xuất hiện, làm cho Chung Tư Lâm quên mất mình đang cố tỏ ra lạnh nhạt với người này, trong lời nói mang theo chút giận hờn.

Trương Thiệu Hoài kéo Chung Tư Lâm lại: “Anh biết em mấy hôm nay tâm tình không tốt, anh đưa em đến một chỗ, giải tỏa tâm lý!” Vừa nói xong tay Trương Thiệu Hoài cũng lập tức làm việc, giúp Chung Tư Lâm thay bộ đồ ngủ trên người.

Chung Tư Lâm nhất thời phản ứng không kịp, liền để mặc cho Trương Thiệu Hoài sắp xếp, thay vào một bộ đồ đi ra ngoài, mặc áo khoác vào, đi giày, cuối cùng là đội mũ. Ngay lúc Trương Thiệu Hoài muốn kéo y bỏ ra ngoài cửa sổ, Chung Tư Lâm đột nhiên hồi phục tinh thần, liền hất tay Trương Thiệu Hoài ra: “Anh bị thần kinh à? Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Trương Thiệu Hoài hoàn toàn không để ý đến động tác hất tay của Chung Tư Lâm, nắm lấy cánh tay trái của Chung Tư Lâm: “Em cứ đi với anh rồi biết, bây giờ nói ra sẽ mất hết ý nghĩa.”

Chung Tư Lâm lại hất tay Trương Thiệu Hoài ra, xoay người đi lại giường: “Tôi không đi! Tôi mới không cần lên cơn điên chung với anh!”

Trương Thiệu Hoài nhìn bàn tay trống trơn của mình một chút, đột nhiên ôm chặt lấy Chung Tư Lâm đang xoay người đi, liền trực tiếp ôm lấy y bỏ ra ngoài cửa sổ: “Em không đi cũng phải đi!”

“Trương Thiệu Hoài!” Chung Tư Lâm bị biến thành gói hàng lôi đi liền nổi cơn tam bành, vốn định trực tiếp tông cho Trương Thiệu Hoài một đấm, nhưng mà cánh tay trái của mình đã bị Trương Thiệu Hoài nắm chặt, cánh tay phải lại bị tàn phế, chỉ có thể cắn hận mở miệng mắng Trương Thiệu Hoài.

Chỉ thấy sự kiên quyết không chịu thỏa hiệp trong ánh mắt Trương Thiệu Hoài, làm cho Chung Tư Lâm phải tự kiềm chế trong lòng.

Trương Thiệu Hoài kề trán mình lên trán Chung Tư Lâm, thấp giọng dỗ dành: “Tư Lâm... Tin anh đi, anh thật sự hi vọng em có thể giải tỏa tâm lý, tin anh đi.”

Chung Tư Lâm chỉ cảm thấy trong lòng nóng lên, trong ngực nghèn nghẹn, tất cả ý nghĩ trong đầu đều trở nên hỗn loạn, trong lúc hoảng hốt đó đã cùng Trương Thiệu Hoài trốn ra khỏi bệnh viện.

...

“Này... Nhưng mà anh muốn đưa tôi đi đâu?” Nhìn thấy cánh cổng trường huấn luyện cảnh sát quen thuộc, Chung Tư Lâm không khỏi kinh ngạc, Trương Thiệu Hoài nửa đêm gà gáy canh ba, dám lôi y trốn khỏi bệnh viện, chính là vì dẫn y đến... đây?

Không để ý đến Chung Tư Lâm đang bối rối, Trương Thiệu Hoài hạ kính xe xuống, hướng vào bảo vệ đứng ở cổng đưa chứng minh thư ra, sau khi nói chuyện một chút liền cho xe chạy vào trong. Bởi vì đang nửa đêm, trong trường chẳng có người nào, Trương Thiệu Hoài cho xe đi chậm chậm, chạy đến chỗ sâu nhất gần thao trường mới dừng lại.

Chung Tư Lâm hoàn toàn bị Trương Thiệu Hoài làm cho mơ hồ, chỉ có thể ngốc nghếch để mặc cho Trương Thiệu Hoài đem y xuống xe, dẫn y tới thao trường.

“Còn nhớ ngày đầu tiên báo danh, hai người chúng ta bởi vì báo danh trễ, bị kêu tên phạt đứng lên trước mặt mọi người không?” Chỉ lên chỗ cột cờ, Trương Thiệu Hoài cười nói.

Chung Tư Lâm mặt trắng không còn chút máu liếc mắt nhìn Trương Thiệu Hoài một cái, tức giận nà nói: “Cái đó cũng là do anh làm hại.”

Trương Thiệu Hoài cười xấu hổ, vội vàng nói sang chuyện khác, chỉ vào đường chạy một trăm mét bên cạnh: “Hi! Nghe huấn luyện viên nói, thành tích chạy nước rút một trăm mét của em ở trường đến bây giờ vẫn chưa có người phá được.”

Chung Tư Lâm nghiêng mắt liếc Trương Thiệu Hoài một cái: “Đó biểu thị những đàn em sau này không chịu tập luyện đầy đủ.”

“Nói em mạnh mẽ mà! Cũng không vui vẻ chấp nhận.” Trương Thiệu Hoài lầm bầm lầm bầm oán giận. Chung Tư Lâm trừng đôi mắt ưng, Trương Thiệu Hoài vội vàng câm miệng.

Hai người cứ như vậy chậm rãi vòng quanh thao trường, chậm rãi nhớ lại từng kí ức khi còn cùng học trong trường, còn có tuổi trẻ nồng nức tính khí cao ngạo điên cuồng, ước mơ đến bảo vệ chính nghĩa, hăng hái chuẩn bị ra sức thể hiện bản thân.

Một vòng, hai vòng, ba vòng cũng đã đi hết, hai người càng lúc càng trầm mặc. Hai người lẳng lặng mà đi tới, bất quá... Làm cho Chung Tư Lâm càng để ý chính là Trương Thiệu Hoài trước sau không có buông tay y ra. Chung Tư Lâm tủi bất động thanh sắc mà rút tay khỏi Trương Thiệu Hoài, lại vị Trương Thiệu Hoài vững vàng nắm lại, càng nắm càng chặt.

Sau khi kết thúc vòng thứ ba, Trương Thiệu Hoài dẫn Chung Tư Lâm đi tới ngồi xuống khán đài bên cạnh thao trường ngồi xuống.

Nhìn sân khấu ở phía đối diện, Trương Thiệu Hoài hỏi Chung Tư Lâm: “Em còn nhớ không, cái đêm trước lễ tốt nghiệp, chúng ta cũng ngồi ở ngày chỗ này, đối diện chính là sân khấu của lễ tốt nghiệp?”

Chung Tư Lâm sụp mắt xuống, lơ mơ nói: “Nhớ rõ...”

Trương Thiệu Hoài nhìn về Chung Tư Lâm, hỏi: “Vậy em còn nhớ đêm hôm đó... Chúng ta vỗ tay ba cái ước định?”

“Nhớ rõ...” Chung Tư Lâm né tránh ánh mắt của Trương Thiệu Hoài.

“Chúng ta hứa cùng nhau truy lùng tội phạm, cùng nhau tuyên thệ, cùng nhau trở thành cảnh sát! Có phải không?”

Trương Thiệu Hoài xoay người Chung Tư Lâm lại, bắt buộc y phải đối mặt với mình.

Chung Tư Lâm cảm thấy cánh tay đau đớn, giương mắt nhìn trừng trừng Trương Thiệu Hoài, ban đầu muốn mở miệng mắng, nhưng lại nhìn đến trong đôi mắt của Trương Thiệu Hoài hàm chứa một sự sợ hãi, lời muốn nói ra miệng liền biến mất...

Chung Tư Lâm nhắm mắt lại, rồi sau đó ngẩng đầu lên đón lấy ánh mắt của Trương Thiệu Hoài, mở miệng bình thản: “Sean, buông tay đi... Anh nghĩ rằng bây giờ tôi còn có thể hồi phục sao?”

Trương Thiệu Hoài siết chặt tay thành hai nắm đấm, lại chậm rãi thả ra, nhìn vào thao trường trống trải, chậm rãi nhớ lại: “Trong khóa huấn luyện, có một hình ảnh khắc sâu vào trong ấn tượng của anh nhất, chính là có người dưới cơn mưa to, không ngừng một vòng lại một vòng chạy quanh thao trường. Cho dù có té ngã... Người kia vẫn đứng dậy tiếp tục chạy...”

Nghe Trương Thiệu Hoài nhớ lại tình cảnh đêm hôm đó, Chung Tư Lâm chỉ trầm mặc.

“Cho dù người đã muốn xỉu tới nơi, người kia vẫn cố chống đỡ... Chính là không muốn bị buộc phải rút khỏi khóa huấn luyện, không muốn nhận thua.”

Trương Thiệu Hoài quay đầu nhìn Chung Tư Lâm: “Anh muốn hỏi em, người kia... Bây giờ có còn không?”

Chung Tư Lâm vẫn trầm mặc như cũ.

Trương Thiệu Hoài nắm chặt vai y, nhìn thẳng vào hai mắt Chung Tư Lâm: “Anh nguyện ý... Vẫn cùng người kia chạy chung... Mặc kệ mưa gió như thế nào, anh cũng không sẽ bỏ lại người kia.”

Nghe thấy Trương Thiệu Hoài gần như tuyên thệ, Chung Tư Lâm hít sâu một hơi, làm trò trước mặt Trương Thiệu Hoài, thử muốn đem cánh tay phải của mình chuyển động, nhưng vẫn vô ích.

Chung Tư Lâm cười với Trương Thiệu Hoài, cười đến thê thảm: “Anh cho rằng tôi còn có thể cầm súng sao, còn có thể làm cảnh sát sao? Sean, đối mặt với sự thật đi...”

Chung Tư Lâm lộ ra ánh mắt thống khổ, làm cho trái tim Trương Thiệu Hoài co rút đau đớn, nhìn đến cánh tay phải của Chung Tư Lâm, ngón tay run rẩy nhẹ nhàng xoa từ cổ tay đến tận bắp tay, trong thanh âm mang theo sự thống khổ cố gắng áp chế xuống: “Là anh... Là anh hại em...”

“Không liên quan đến anh!”

Chung Tư Lâm túm lấy áo Trương Thiệu Hoài, lớn tiếng quát lại anh: “Cái này không liên quan đến anh!”

“Cái này sao lại không liên quan đến anh?” Trương Thiệu Hoài túm ngược lại áo Chung Tư Lâm, tới gần y hỏi: “Nếu như không phải vì cứu anh, em căn bản sẽ không... sẽ không bị thương nặng đến như vậy... là anh hại em...”

Nhìn thấy vẻ mặt áy náy lẫn thống khổ này của Trương Thiệu Hoài, đáy lòng Chung Tư Lâm thật cay đắng...

Đột nhiên xô Trương Thiệu Hoài ra, đẩy Trương Thiệu Hoài xuống ghế, Chung Tư Lâm gào thét: “Con mẹ nó, tôi không phải là trách nhiệm của anh! Anh không cần phải đem việc chiếu cố tôi trở thành trách nhiệm! Tôi không cần anh thương hại!” Tay trái dùng sức đè lên Trương Thiệu Hoài, cánh tay phải lại vẫn không có phản ứng, Chung Tư Lâm lửa giận công tâm, dùng miệng hung hăng cắn lên hõm vai Trương Thiệu Hoài.

Trương Thiệu Hoài bị Chung Tư Lâm hung hãn cắn một cái, đột nhiên bị ăn đau, phản ứng đầu tiên là muốn đẩy người kia ra, lại lo lắng Chung Tư Lâm vừa mới bị thương không thể chịu được cú đẩy của mình, xoay người đè xuống, đè Chung Tư Lâm xuống dưới.

Chung Tư Lâm bị Trương Thiệu Hoài đè xuống, lưng cắn vào ghế, nhất thời làm cho y cứng miệng, trợn mắt nhìn Trương Thiệu Hoài đang đè bên trên, còn chưa kịp mở miệng ra mắng chửi, Trương Thiệu Hoài đã cắn xuống cổ y.

“A!” Trương Thiệu Hoài cắn lại không hề lưu tình, làm cho Chung Tư Lâm đau đến kêu lên thành tiếng, liền dùng tay chân đẩy ra cố gắng thoát khỏi Trương Thiệu Hoài đang vừa đè vừa cắn. Trương Thiệu Hoài phải dùng toàn thân đè lên, mới có thể khống chế Chung Tư Lâm đang ra sức vùng vẫy.

Nói lỏng hàm răng cắn trên cổ Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài ngẩng đầu lên, nhú chặt chân mày, tức giận quát Chung Tư Lâm: “Này thì cắn loạn! Anh cho em biết tư vị khi bị cắn là như thế nào!”

Trong lúc quần lấy nhau, hai người căn bản không biết bây giờ tư thế của hai người muốn có bao nhiêu ám muội thì liền có bấy nhiêu: chóp mũi chạm vào nhau, ngực chạm ngực, bốn chân dầy đưa... có điều hai người ai cũng đang trong cơn tức, cũng không có phát hiện ra điểm quỷ dị.

“Tôi đâu có cắn anh mạnh như vậy!” Chung Tư Lâm bất mãn quát lại Trương Thiệu Hoài, Trương Thiệu Hoài cúi đầu, nhìn vào cổ Chung Tư Lâm, quả thật là có dấu răng hồng hồng, mang theo một ít máu ứa ra. Hình như là mình thật sự cắn rất mạnh rồi...

Trương Thiệu Hoài theo phản ứng tự nhiên cúi đầu xuống, nhẹ nhàng liếm máu ứa ra chỗ vết cắn. Khi đầu lưỡi của Trương Thiệu Hoài đảo qua dấu răng, từ trên da thịt truyền đến cảm giác kích động không thôi, làm cho Chung Tư Lâm không tự giác mà kêu lên: “A!” Nhưng mà trong tiếng than nhẹ kia mang theo ba phần quyến rũ thấm tới tận xương.

Một tiếng rên của Chung Tư Lâm, đồng thời làm cho động tác của hai người dừng lại một chút, thân thể cứng đờ...

Chung Tư Lâm bị thanh âm của mình hù dọa, một tiếng kia... Thật là do mình phát ra sao?

Đó thật là thanh âm của mình sao?

Không kinh hoàng giống như Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài bên này lại cảm thấy có một ngọn lửa không biết từ đâu ra cháy lan từ gốc chân đến tận đỉnh đầu.

Tinh tường cảm giác được nửa người dưới của mình thay đổi, chết tiệt... Cũng không phải là thiếu niên ngây ngô, tại sao vừa nghe thấy một tiếng rên liền...

Mùi hương thơm mát tự nhiên của riêng Chung Tư Lâm, len vào khoang mũi của Trương Thiệu Hoài, lại càng làm cho ngọn lửa trong bụng Trương Thiệu Hoài bốc càng lúc càng cao.

Ý nghĩ xấu xa trong bụng giãy dụa chạy ra, Trương Thiệu Hoài chỉ muốn liếm thêm một chút nữa thôi là tốt rồi, anh chỉ muốn nghe tiếng rên nhẹ nhàng kia của Chung Tư Lâm thêm một lần nữa...

Trương Thiệu Hoài lại nhẹ nhàng mà hôn lên đầu rằng kia, một chút lại một chút, anh càng lúc càng lần tới, môi lưỡi chạy dọc theo cổ Chung Tư Lâm kéo lên trên, thẳng đến khi bao phủ lấy bờ môi của Chung Tư Lâm, đem tất cả những tiếng nước nở của Chung Tư Lâm nuốt xuống.

Tất cả những điều tiếp theo đều bị mất khống chế, cảm tình dồn nén quá lâu vượt khỏi ngục giam mang tên lí trí, giống như là đại hồng thủy phá tan bờ đê phòng ngự, điên cuồng càng quét...

Xuôi theo sự mãnh liệt của Trương Thiệu Hoài từng chút từng chút rong ruổi trên cơ thể mình, ý thức của Chung Tư Lâm càng ngày càng hoảng hốt. Trong đầu chỉ còn là một mảnh mơ hồ, chỉ còn tiếng Trương Thiệu Hoài không ngừng gọi “Tư Lâm, Tư Lâm...” cái tên Trương Thiệu Hoài kia từng chút một thâm nhập, vững vàng khắc thật sâu vào trong lòng y, khảm thật sâu vào trong cơ thể y...

Trương Thiệu Hoài ôm Chung Tư Lâm đã không còn sức lực nào vào trong lòng, ôn nhu đặt lên ghế phụ, mặc dù động tác hết sức êm ái, nhưng mất đi vòng tay ấm áp, vẫn làm cho Chung Tư Lâm ban đầu vốn bất tỉnh mờ mịt chớp chớp đôi hàng mi rồi mở mắt ra.

Trương Thiệu Hoài đang chuẩn bị khởi động xe, phát hiện Chung Tư Lâm bên cạnh có động tĩnh tuy rất nhỏ, liền quay lại nhẹ nhàng hôn lên vầng trán mềm mịn của Chung Tư Lâm, thấp giọng nói: “Nếu mệt thì ngủ một chút đi, anh ở ngay đây.”

Khi Chung Tư Lâm mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, nhìn thấy trên kính chiếu hậu trong xe treo một túi thơm nho nhỏ, hấp dẫn sự chú ý của y. Đó chính là một chiếc túi thơm màu đỏ rực, ngực Chung Tư Lâm bỗng nhiên cứng lại.

Đó là món quà Tịch Hồng Quân tự tay làm tặng Trương Thiệu Hoài...

Cảm giác áy náy cùng tuyệt vọng kéo tới tràn ngập, Chung Tư Lâm chậm chạp nhắm mắt lại.

Sai lầm rồi, hết đều đều sai lầm rồi...

...

Tối hôm sau, Trương Thiệu Hoài sau khi hoàn thành nhiệm vụ lại đi đến bệnh viện thăm Chung Tư Lâm, Chung Tư Lâm đã xuất viện rồi.

Không lưu lại dù chỉ một chữ, cũng không có người nào biết Chung Tư Lâm đi đâu sau khi xuất viện, mặc cho Trương Thiệu Hoài có tìm như thế nào, cũng không tìm ra Chung Tư Lâm đang ở đâu, ngay cả bên sở cảnh sát cũng chỉ có được tin tức Chung Tư Lâm xin từ chức.

Chung Tư Lâm, cứ như vậy mà bỏ đi.

4. Chương 4

Tất cả hồ sơ cảnh sát khu Tây Cửu Long đều được chất đống trên bàn, Chung Tư Lâm ngồi ở trên ghế salon tiếp khách, hơi nghiêng đầu xuống, tùy tiện lật vài trang trong tờ tạp chí cầm trên tay. Trong bầu không khí yên tĩnh chợt vang lên tiếng bánh xe chuyển động, đi đến trước mặt Chung Tư Lâm rồi dừng lại, Chung Tư Lâm ngẩng đầu lên, không ngoài ý liệu nhìn thấy Trần Tử Di toàn thân mặc y phục trắng toát, lãnh đạm cười: “Đã lâu không gặp.”

Trần Tử Di không chút che lấp vẻ đánh giá trên mặt đối với Chung Tư Lâm: “Quả nhiên âu phục hợp với cậu hơn rất nhiều so với đồ thí nghiệm. Xem ra cậu cũng rất khá.” Nhìn quanh bốn phía, không thấy có người nào khác của ICAC: “Cậu đến một mình?” Thật ra Trần Tử Di có hơi chút ngoài ý muốn khi chỉ có một mình Chung Tư Lâm đến.

“Bất quá chỉ là lấy tài liệu thôi, cần gì nhiều người chứ?” Chung Tư Lâm đứng dậy, chỉnh lại áo Vest bên ngoài một chút, rồi tự động đi ra sau lưng Trần Tử Di giúp hắn đẩy xe lăn, hỏi: “Nói chuyện ở đâu?”

“Đến phòng làm việc của tôi là được rồi.” Trần Tử Di chỉ vào phòng làm việc cá nhân ở phía trước.

Hơi quay mặt lại đối diện với Chung Tư Lâm ở phía sau, trong lời nói mang theo ý trêu ghẹo: “Cậu bây giờ là đang xâm nhập trận địa của địch hử?”

“Hử?” Chung Tư Lâm hơi nhú mi.

“ICAC các người mấy hôm trước làm một trận lớn như vậy, đến chỗ này của chúng tôi mời Trương Thiệu Hoài đến ICAC uống cà phê,” Trần Tử Di nghe rồi cười: “Tôi nghi ngờ bây giờ sở cảnh sát Tây Cửu Long từ trên xuống dưới, không có ai là không biết, ICAC đến chỗ chúng tôi bắt người.”

“Nghiêm trọng như vậy sao? Bắt tội phạm, vốn là chuyện cơ quan thi hành pháp luật phải làm. Sở cảnh sát Tây Cửu Long cũng là người làm về luật pháp, mọi người hẳn cũng có thể hiểu được chứ.” Chung Tư Lâm thuận tay đóng cửa phòng của Trần Tử Di lại.

“Lí trí thì có thể hiểu được, nhưng tình cảm thì không cách nào thông cảm.” Trần Tử Di đẩy xe đến bàn trà, thuận miệng hỏi: “Uống trà không?”

Chung Tư Lâm ngồi xuống ghế bên kia, gật đầu: “Có.”

Trần Tử Di thuận thực lấy ra một lượng trà lá vừa đủ, bỏ vào trong hai tách bằng sứ trắng, cho nước nóng vào trong đó, lá trà trong tách chậm rãi nở ra, nước cũng chuyển dần sang màu hổ phách. Cầm một tách lên, Trần Tử Di đẩy đến trước mặt Chung Tư Lâm, mở miệng: “Cảnh sát cùng ICAC không giống nhau cho lắm... Càng hướng chi cậu lần này đi bắt người là lại giống trống khua chiêng như vậy, mấy người bên đội hình sự hình như đang nổi điên đó.”

Chung Tư Lâm cầm tách trà lên, thổi nhẹ nhẹ, xua đi hơi nóng trong tách, khước miệng cong lên tạo thành hình một nụ cười nhàn nhạt pha lẫn thú vị: “Nói như vậy, tôi phải cẩn thận một chút rồi.” Nước trà chui xuống cổ họng, vị ngọt nhàn nhạt, đúng là trà ngon.

Trần Tử Di cũng bình thần cười, đưa mắt nhìn lại Chung Tư Lâm: “Một chút chuyện nhỏ đó, ngọc diện Tu La Chung Tư Lâm như cậu sẽ để vào mắt sao?”

Hai người nhìn nhau cười, một điểm ăn ý, đều không ở trong lời nói.

Trần Tử Di quay qua tủ sắt bên cạnh, mở ngăn đầu tiên ra, đem một phần tài liệu đã được bỏ vào trong túi da, giao cho Chung Tư Lâm: “Đây là thứ mà ICAC các người cần, trong đó là toàn bộ tài liệu về Trương Thiệu Hoài từ khi bắt đầu làm cảnh sát đến nay.”

Chung Tư Lâm nhận cái túi, mở nắp ra, rút tài liệu tóm tắt xem qua một lượt: “Cảm ơn sự hợp tác của mọi người.”

Cầm lấy tách của mình, Trần Tử Di thổi nhẹ, xua đi hơi nóng: “Không cần khách sáo.” Rồi dừng lại thâm ý liếc mắt nhìn Chung Tư Lâm một cái: “Hi vọng tài liệu đó có thể giúp cậu bớt mệt mỏi một chút.”

Chung Tư Lâm đem hồ sơ cất lại vào trong túi, đóng nắp. Đưa mắt chống lại cái liếc mắt của Trần Tử Di, Chung Tư Lâm nghiêng đầu cười: “Tuyệt đối sẽ giúp được.”

Uống một ngụm trà, Trần Tử Di đặt tách xuống bàn, tùy tiện hỏi: “Cậu có biết hôm nay Trương Thiệu Hoài bị đình chỉ công tác rồi không?”

“Vụ án của anh ta đã được thông qua, theo qui định, anh ta sẽ phải tạm ngưng mọi công việc bên đội hình sự.” Chung Tư Lâm bình thản nói, không có một tia kinh ngạc.

Trần Tử Di có chút vươn người về phía trước, hạ giọng hỏi: “Sid... Cậu một chút cũng không lo lắng, anh ta đã bị đả kích sao? Lấy tính tình của anh ta, đây là một đại sỉ nhục đó.”

Chung Tư Lâm bưng tách trà, ngả người dựa vào ghế, hơi nghiêng đầu nhìn nhìn Trần Tử Di: “Có lẽ anh ta sẽ bị đả kích, nhưng anh ta sẽ không bị đánh ngã.”

Chung Tư Lâm lạnh nhạt, ung dung cười nhạt: “Nếu chỉ có vậy mà anh ta đã gục rồi, anh ta không xứng với cái tên Trương Thiệu Hoài.”

...

Đột nhiên, một bóng người như gió cuốn ào vào trong phòng làm việc của bộ phận nhân sự trong đội điều tra, Trương Thiệu Hoài vừa hoàn tất các thủ tục, tùy ý hỏi: “Trần Sir đâu? Tôi đến làm thủ tục tạm ngưng chức vụ.”

“Trần Sir đang trong phòng làm việc.” Người bị Trương Thiệu Hoài hỏi tiện tay chỉ vào phòng làm việc phía bên phải.

“Cảm ơn.” Trương Thiệu Hoài ngẩng đầu lên, nhìn qua phòng làm việc bên phải, bên trong cửa sổ được làm bởi thủy tinh không có treo rèm cửa, liền nhìn thấy đúng là thân ảnh của Chung Tư Lâm đang hơi nghiêng người tựa lưng vào thành ghế, đôi chân dài vắt chéo lên nhau.

Chung Tư Lâm cũng bị thanh âm ồn ào bên ngoài thu hút sự chú ý, xuyên thấu qua lớp kính nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa lúc đối diện với vẻ mặt dờ dẩn của Trương Thiệu Hoài. Nhìn thấy phản ứng của Trương Thiệu Hoài không đến mức quá ngu ngốc, tâm tình Chung Tư Lâm cảm thấy rất tốt, khoe miệng dần cong lên, nghiêng nửa đầu, mỉm cười, thật là sáng khoái.

Trương Thiệu Hoài không ngờ ở trong sở cảnh sát Tây Cửu Long sẽ nhìn thấy Chung Tư Lâm, đầu óc đột ngột trống rỗng, cảnh tượng trước mắt giống như đã từng gặp qua...

Đúng rồi, khi đó hắn vừa mới bị phân công đến sở cảnh sát Tây Cửu Long, cũng là đến phòng nhân sự của đội điều tra làm thủ tục báo danh, bất ngờ nhìn thấy Chung Tư Lâm, là Chung Tư Lâm mà hắn đã tìm suốt hai năm nay.

...

Chung Tư Lâm mất tích rồi...

Nói cho chính xác, chính là đã biến mất khỏi cuộc sống của hắn, Trương Thiệu Hoài sâu kín thở dài. Hai năm rồi, sau đêm hôm đó, bất tri bất giác mà hai năm đã trôi qua.

Trong tháng đầu tiên kể từ khi Chung Tư Lâm mất tích, Trương Thiệu Hoài điên cuồng chạy đi tìm người, hướng đội trưởng xin nghỉ phép dài hạn, tất cả các hang cùng ngõ hẻm ở HongKong mà Chung Tư Lâm có thể xuất hiện đều đã tìm kiếm hết lần này đến lần khác. Chỉ là, mỗi một ngày trôi qua đều kéo theo sau đó là sự thất vọng cùng một mỗi ngày càng lớn, chỉ có một người cô độc trở về.

Nằm ở trên giường, đối diện với trần nhà trắng nhợt mà ngẩn người. Nhắm mắt lại, đều hiện ra hình ảnh của Chung Tư Lâm...

Từng đêm trôi qua, Trương Thiệu Hoài đều không ngủ yên, chỉ liên tục hút thuốc hết điếu này tới điếu khác, theo làn khói thối ra, nhớ tới Chung Tư Lâm. Nhớ đến nụ cười của em, lệ của em, cốt khí của em, ủy khuất của em, kiêu ngạo của em, yếu ớt của em...

Còn có đêm hôm đó, da thịt của em thật mềm mại, thanh âm ngọt ngào của em, tiếng rên rỉ yếu ớt như không xương của em, còn có bên trong cơ thể chật chội ấm nóng của em...

Hắn chỉ có thể nghĩ về em, không ngừng mà nghĩ về Chung Tư Lâm. Mãi đến khi nơi chân trời một lần nữa ửng hồng, thẳng đến khi cơ thể của mình rút cuộc không chống đỡ được nữa...

Trương Thiệu Hoài bởi vì kiệt sức mà phải vào bệnh viện, khi hắn mở mắt ra, không hề có bất kì dấu hiệu dự báo trước nào nhưng nước mắt cứ như vậy mà chảy xuống.

Trước mắt tất cả đều là một màn mưa phùn lất phất, trong lòng, nhưng lại càng lúc càng rõ ràng. Mất rồi, hắn đã mất em rồi... Tư Lâm, đã rời bỏ hắn rồi...

Trương Thiệu Hoài sau khi ra viện, không để ý đến phản đối của cha mẹ hai bên, chính thức chia tay với Tịch Hồng Quân, ngay cả Liên Diệc Xuân cũng tặng cho hắn hai đám.

Về mặt công việc, Trương Thiệu Hoài rời khỏi đội Phi Hổ, chủ động xin được chuyển công tác sang đội hình sự phá án. Hắn rất dũng cảm, trong rất nhiều tình huống khẩn cấp hắn đều là người xông lên đầu tiên anh dũng chiến đấu, rất nhanh, chỉ sau hơn một năm, hắn đã được thăng chức lên làm cảnh sát cao cấp.

Trương Thiệu Hoài, tựa hồ đã quay về trở lại thành Trương Thiệu Hoài giống như trước kia. Trên thực tế hắn tuy vẫn luôn luôn rạng ngời trong mắt mọi người nhưng đã mất đi sự hăng hái, chỉ toàn là tịch mịch, áp lực, hoặc nói như lời của tiểu yêu thì chính là... Tang thương.

Bởi vì, trái tim của hắn thiếu đi một người lấp đầy, chỉ còn lại sự trống rỗng, chỉ là một cái vực sâu không thấy đáy, đó là nơi dành cho Chung Tư Lâm...

Trong hai năm này, hắn chưa từng buông tha việc tìm kiếm Chung Tư Lâm, mặc dù, hết thấy đều rất xa vời, nhưng hắn chưa bao giờ ngừng hi vọng. Mặc dù, hắn chưa bao giờ nhắc đến Chung Tư Lâm trước mặt mọi người, nhưng mà trong đáy lòng hắn, nụ cười của Chung Tư Lâm, khuôn mặt của em, tất cả những gì thuộc về em, chưa từng bị phai nhòa theo thời gian, mà ngược lại càng ngày càng trở nên đậm nét...

Trương Thiệu Hoài tin tưởng Chung Tư Lâm cũng có tình cảm với mình, bằng trực giác... Nếu không lấy cá tính cùng tính cách của Chung Tư Lâm, cho dù là bị thương, em cũng không có khả năng để cho bản thân ủy khuất nằm dưới thân một người đàn ông khác. Em nhất định phải rất yêu, em mới tình nguyện tiếp nhận...

Mỗi khi nghĩ đến đó, Trương Thiệu Hoài đều cảm thấy trái tim đau đớn vô cùng. Ngu ngốc... Tại sao không tin anh?

Chung qui Trương Thiệu Hoài thường tự nói với mình như thế này: Tư Lâm né tránh mình, vốn là bởi vì em còn chưa có hiểu rõ, chỉ cần chờ Tư Lâm thông suốt hết rồi, em nhất định sẽ trở về. Cho nên bản thân mình nhất định phải chờ, chờ đến khi Tư Lâm trở về. Đến lúc đó, em sẽ nói với hắn, em yêu anh...

Trương Thiệu Hoài chính thức được chuyển sang sở cảnh sát Tây Cửu Long, đảm nhiệm vị trí đội phó đội hình sự điều tra. Hôm nay, Trương Thiệu Hoài đến sở cảnh sát Tây Cửu Long báo danh, tới bộ phận nhân sự của đội điều tra hoàn tất những thủ tục liên quan.

Vừa mới đi vào trong phòng làm việc của bộ phận nhân sự, Trương Thiệu Hoài hỏi lại một lần nữa về việc hoàn tất những thủ tục liên quan, nói với nhân viên ở đó: “Chào anh, tôi đến làm thủ tục báo danh. Xin hỏi cần làm việc với người nào?”

“Anh là anh Trương hôm nay đến báo danh phải không?” Người kia hỏi Trương Thiệu Hoài.

Trương Thiệu Hoài gật đầu, lịch sự cười: “Đúng vậy.”

“Trần Sir sẽ giúp anh tiến hành thủ tục, xin mời đi theo tôi.”

Người kia vừa nói vừa đưa Trương Thiệu Hoài đến phòng làm việc bên phải.

Người kia gõ gõ vào cửa, nghe thấy bên trong vang lên tiếng “Mời vào,” liền mở cửa báo cáo: “Trần Sir, Trương Sir đến làm thủ tục báo danh.”

Sau khi báo cáo xong, người kia mở rộng cửa phòng làm việc, để cho Trương Thiệu Hoài đi vào. Ngay lúc người kia tránh ra, điều đầu tiên Trương Thiệu Hoài nhìn thấy, chính là Chung Tư Lâm đang ngồi trên ghế cạnh bàn trà, là Chung Tư Lâm đang suy nghĩ gì đó, đầu hơi nghiêng, đang sắp xếp lại tài liệu! Người kia hắn đã tìm rông rã trong suốt hai năm, quỷ tha ma bắt Chung Tư Lâm!

Có lẽ là do ánh mắt nóng rực của Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm cảm giác được có một tầm mắt muốn thiêu cháy người khác đang nhìn mình chăm chăm, không tự giác mà cau mày, ngẩng đầu lên, nhìn lại về hướng phát ra cái nhìn kia.

Trương Thiệu Hoài!

Chung Tư Lâm nhìn thấy Trương Thiệu Hoài, bàn tay đang sắp xếp lại tài liệu, không tự chủ được mà có chút run rẩy. Ý không phải không nghĩ đến sẽ gặp lại Trương Thiệu Hoài, dù sao Hongkong cũng không lớn cho lắm, khi y chuyển sang vị trí mới, cũng đã có sự chuẩn bị tâm lý.

Chỉ là, Chung Tư Lâm không ngờ sẽ gặp lại Trương Thiệu Hoài trong tình huống như thế này.

Ngay lúc tầm mắt hai người giao nhau, một tiếng nói ầm áp tao nhã phá vỡ tình trạng ngưng trọng này: “Hai vị biết nhau à?” Trần Tử Di ở bên cạnh mỉm cười nhìn bọn họ.

“Đúng vậy!”

“Không có!”

Nói “Đúng vậy” là lời của Trương Thiệu Hoài, trả lời “Không có” là của Chung Tư Lâm. Đồng thời vang lên, nhưng đáp án lại hoàn toàn trái ngược, làm cho Trương Thiệu Hoài cùng Chung Tư Lâm đều liếc mắt nhìn nhau một cái.

“Hử?” Trần Tử Di mang theo ánh mắt nghi hoặc mà nhìn bọn họ.

Chung Tư Lâm thản nhiên thở dài một hơi: “Tôi với Trương Sir học chung một khóa ở trường huấn luyện sĩ quan, bất quá cũng không thân thiết lắm.”

Bầu không khí giữa hai người thật sự rất quỷ mị, ánh mắt của Trương Sir kia đối với Chung Tư Lâm thật không hề giống với bình thường, mà khi Chung Tư Lâm lại nói bọn họ không quen biết nhiều, trong mắt Trương Thiệu Hoài liền hiện lên vẻ bi thương.

Trần Tử Di phát hiện tình huống này, thật sự là rất kì quái.

Cầm tài liệu trong tay, Chung Tư Lâm đứng dậy, quay sang Trần Tử Di chào một tiếng: “Nếu như không còn việc gì nữa, tôi ra ngoài làm việc trước.”

Nói xong Chung Tư Lâm đứng lên chuẩn bị ra khỏi phòng làm việc.

Ngay lúc đó, thanh âm của Trần Tử Di vang lên: “Sid, đợi một chút.” Tiếng bánh xe lăn chạm vào sàn nhà vang lên những tiếng lịch kịch, Trần Tử Di di chuyển đến giữa hai người nói: “Sở trưởng tìm tôi, cậu giúp Trương Sir làm thủ tục báo danh một chút đi.”

Sau khi nói xong, Trần Tử Di cũng không nhìn đến vẻ mặt bực mình của Chung Tư Lâm, quay sang gật đầu mỉm cười với Trương Thiệu Hoài, liền rời khỏi phòng làm việc, cũng thuận tay giúp hai người đó đóng cửa lại.

“Cạch.” Tiếng đóng cửa vang lên, trong phòng làm việc nho nhỏ, chỉ còn lại hai người Trương Thiệu Hoài cùng Chung Tư Lâm, không khí trong phòng vốn đã quỷ dị, nay càng thêm nặng nề.

Chung Tư Lâm đối với việc Trần Tử Di cố tình xen vào chuyện của người khác vốn đã rất bực bội, trong lòng thầm đếm từ một đến mười, sau đó mới giương mắt nhìn Trương Thiệu Hoài, bây giờ cũng nhìn không ra trong lòng có bất kì cảm xúc như thế nào.

Đến bên tủ sắt rút ra một tờ khai, Chung Tư Lâm ngồi vào cái ghế bên cạnh bàn trà, một bên cúi đầu điền thông tin vào trong tờ khai, một bên mở miệng hỏi giấy tờ của Trương Thiệu Hoài: “Quyết định chuyển công tác, chứng nhận cảnh sát, lí lịch cá nhân, giấy kiểm tra sức khỏe.” Chung Tư Lâm nói một cách ngắn gọn.

Trương Thiệu Hoài từ khi nhìn thấy Chung Tư Lâm thì đã trở nên ngốc lăng rồi, vẫn còn chưa kịp phản ứng lại, nghe thấy Chung Tư Lâm một hơi yêu cầu cả đống giấy tờ, chỉ có “Hử?” một tiếng thay cho câu trả lời.

Chung Tư Lâm sau khi ghi hết thông tin trên tờ khai, vẫn chưa thấy Trương Thiệu Hoài đưa giấy tờ, ngẩng đầu lên định nhắc lại lần nữa, liền nhìn thấy đôi mắt to tròn của Trương Thiệu Hoài ở gần sát mặt — không biết từ khi nào, Trương Thiệu Hoài đã chạy đến bên cạnh y.

Chung Tư Lâm đột ngột đứng dậy, tạo khoảng cách giữa hai người, ổn định lại trống ngực đang đập dồn dập, vẫn như cũ trưng ra vẻ lạnh lùng của một người đang làm việc: “Trương Sir, mời anh đưa quyết định chuyển công tác, chứng nhận cảnh sát, lí lịch cá nhân và giấy khám sức khỏe của anh cho tôi.” Tay phải Chung Tư Lâm dừng viết, vẫn cầm theo bút, đưa tay đến chờ giấy tờ của Trương Thiệu Hoài.

Tay phải của Chung Tư Lâm vừa đưa tới, liền rơi vào trong tay của Trương Thiệu Hoài, bị nắm lại thật chặt.

Hành động của Trương Thiệu Hoài làm cho Chung Tư Lâm trong trực giác nghĩ phải rút lại, liền nghe được giọng nói mang theo sự run rẩy của Trương Thiệu Hoài: “Tay phải của em...” Hắn giương mắt nhìn Chung Tư Lâm: “Đã... khỏe chưa?”

Nhìn trong đôi mắt to của Trương Thiệu Hoài không chút nào che dấu sự xúc động cùng thương tiếc, trong lòng Chung Tư Lâm chấn động, đã quên rút tay về, tự cười mỉa mai, tự động nói rõ với Trương Thiệu Hoài: “Không thể nói là đã khỏe lại hoàn toàn, muốn làm những động tác cần sự ổn định hay phức tạp cao, tôi vẫn không có cách nào...”

“Không...” Trương Thiệu Hoài cắt ngang lời của Chung Tư Lâm, từ bàn tay của Chung Tư Lâm nhẹ nhàng vuốt ve đến bắp tay, bả vai: “Tốt lắm rồi, thật sự là tốt lắm rồi...”

Trương Thiệu Hoài cúi người xuống, đem đầu của mình tựa lên vai phải của Chung Tư Lâm: “Em nhất định đã rất khổ cực rồi... Khổ cho em rồi...”

Lời nói Trương Thiệu Hoài mang theo chút nghẹn ngào, gục đầu lên vai Chung Tư Lâm, áp tai mình lên đó, đáy lòng Chung Tư Lâm lúc này cảm xúc ngổn ngang trăm mối. Khổ cực... Như thế nào lại không khổ chứ? Trong vòng hơn một năm y mất biết bao nhiêu thời gian, mỗi ngày đều phải làm vật lý trị liệu, rồi phải chăm chút kết hợp cùng những phương pháp khác, đau đớn trên người cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, phải vượt qua thất bại trong tinh thần đối với y mà nói mới chính là khảo nghiệm tàn khốc nhất trong quá trình hồi phục.

Thật vất vả vượt qua từng bước từng bước, toàn bộ cánh tay phải bây giờ cũng đã hồi phục được chín phần, ngoại trừ không thể làm những việc đòi hỏi được sự chính xác cao, sự linh hoạt của cánh tay y so với trước khi bị thương cơ hồ cũng không có khác biệt nhiều.

Chung Tư Lâm phát hiện chưa từng có một người nào có thể chia sẻ với y cảm giác thỏa mãn, người y muốn chia sẻ niềm vui sướng này nhất, lại không có ở bên cạnh y...

Hơn một năm trong quá trình hồi phục, từ thường được nghe nhiều nhất chính là “Khổ cực rồi”, cảm giác không phải đã trở ra rồi hay sao?

Tại sao? Hôm nay khi nghe được Trương Thiệu Hoài nói với y câu này, bản thân lại... xúc động? Trong lòng cảm thấy xúc động sao? Thậm chí có cảm giác muốn khóc...

Khi Chung Tư Lâm trong lòng còn trăm ngàn câu hỏi đang xoay chuyển, Trương Thiệu Hoài đã đem Chung Tư Lâm ôm vào trong lòng mình, trầm thấp gọi: “Tư Lâm...”

Trương Thiệu Hoài thỏa mãn than nhẹ một tiếng: “Em đã trở về...”

Ánh sáng trước mắt đã bị thân hình của Trương Thiệu Hoài chặn lại hơn phân nửa, Chung Tư Lâm mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần, phát hiện ra mình đang trong lòng Trương Thiệu Hoài, hai tay co lại đánh lên một cái, thoát khỏi vòng tay của Trương Thiệu Hoài, đôi mắt ửng lạnh lùng quét sang Trương Thiệu Hoài: “Trương Sir, xin anh tỏ ra tôn trọng một chút.”

Chung Tư Lâm quay đi: “Tôi sẽ mời người khác giúp anh làm thủ tục báo danh.”

Nói xong liền cất bước, định bỏ ra ngoài.

Tay Chung Tư Lâm còn chưa chạm tới cánh cửa, tay kia đã bị Trương Thiệu Hoài dùng sức lôi lại, cả người lẫn tay đều rơi vào lòng Trương Thiệu Hoài. Nương theo lực đạo của Trương Thiệu Hoài, khi Chung Tư Lâm xoay người thì tay đã siết lại thành nắm đấm, đánh thẳng vào trong bụng Trương Thiệu Hoài.

Cảm giác được hướng đi của cú đấm, Trương Thiệu Hoài phản ứng hoàn toàn tự nhiên mà tránh đi cú đấm đó, túm lấy cánh tay đang tấn công của Chung Tư Lâm.

Một đấm khác của Chung Tư Lâm liền nhắm thẳng vào mặt Trương Thiệu Hoài, Trương Thiệu Hoài nhìn thấy, ban đầu muốn giơ tay lên chụp tay Chung Tư Lâm lại, nhưng mới giơ lên một chút thì liền buông xuống...

Nếu như em muốn đánh nhau, vậy thì cứ để cho em đánh đi.

Trương Thiệu Hoài chờ đợi cảm giác đau đớn dâng lên nhưng lại không thấy, nắm đấm của Chung Tư Lâm dừng ngay trước mặt Trương Thiệu Hoài, nhìn thấy cặp mắt của y nhú lại, trong lời nói mang theo sự nguy hiểm: “Tại sao không đỡ? Anh rõ ràng có thể cản lại được!”

Trương Thiệu Hoài nhìn thẳng vào mắt Chung Tư Lâm, nhẹ giọng nói: “Em đang giận anh sao? Nếu như em đang giận chuyện tối hôm đó anh làm với em... Anh để cho em đánh.”

Nghe thấy Trương Thiệu Hoài nhắc đến chuyện đêm hôm đó, trên mặt Chung Tư Lâm tự nhiên xuất hiện vết đỏ ửng thiếu tự nhiên, ánh mắt trừng lên, nắm đấm vốn đã dừng lại liền giáng xuống!

“Rầm!” một đấm, Trương Thiệu Hoài lảo đảo lui về sau mấy bước mới có thể đứng vững lại. Đầu cảm thấy hoa mắt chóng mặt, trong miệng rõ ràng nghe được mùi máu, bên tai Trương Thiệu Hoài vang lên giọng nói lạnh như băng của Chung Tư Lâm: “Quên chuyện đêm đó đi, từ nay chúng ta không có bất kì quan hệ gì!”

Nói xong hết, Chung Tư Lâm cứ thế xoay người rời đi, sau lưng vang lên tiếng của Trương Thiệu Hoài: “Anh sẽ không quên. Đêm đó... từng vệt mắt của em, từng thanh âm của em, anh đều nhớ rất rõ ràng...”

“Câm miệng!” Chung Tư Lâm cắt ngang lời Trương Thiệu Hoài, xoay người lại mắt trợn trắng.

Trương Thiệu Hoài tiến lên giữ chặt hai vai Chung Tư Lâm: “Anh không thể quên được, anh quên không được...” Trương Thiệu Hoài nhìn Chung Tư Lâm thật sâu, như là muốn hút lấy y vào trong người: “Anh cần bản không quên được, bởi vì anh yêu em...”

Nghe thấy câu nói “Anh yêu em” của Trương Thiệu Hoài, làm cho Chung Tư Lâm trở nên hoảng hốt.

Trầm mặc... Chung Tư Lâm ngẩng đầu lên, đối với Trương Thiệu Hoài nói thật bình tĩnh, cười đến bình thản: “Đối với tôi mà nói, tất cả đều là quá khứ...”

Xoay người, mở cửa, đóng cửa.

...

Chung Tư Lâm nói, không phải không tác động đến Trương Thiệu Hoài, một câu “Tất cả đều là quá khứ” giống như đổ nguyên một thùng nước đá vào trong người, làm cho đáy lòng Trương Thiệu Hoài lạnh đến đau đớn. Tối hôm đó, Trương Thiệu Hoài đứng ngoài ban công cả một đêm, trên tay chỉ có khối thuốc chậm rãi bay vào không trung, nhìn đầu cũng chỉ thấy Chung Tư Lâm. Khi ở trường huấn luyện cảnh sát, khi ở trong đội Phi Hổ, khi bị thương, ở trong lòng của mình, còn có hôm nay quăng lại một câu “Tất cả đều là quá khứ...” Cứ như vậy, từng chút một tất cả những gì liên quan đến Chung Tư Lâm đều hiện ra tầng tầng lớp lớp.

Một đêm đó, Trương Thiệu Hoài hút sạch hai gói thuốc lá, kì thật hắn đã bỏ thuốc hơn một năm.

...

Trương Thiệu Hoài nói, không phải không tác động đến Chung Tư Lâm, một câu: “Anh không quên được, bởi vì anh yêu em” làm cho Chung Tư Lâm hoảng hốt cả ngày. Nằm ở trên giường, Chung Tư Lâm trần trọc không có cách nào ngủ được, vừa nhắm mắt lại thì liền thấy Trương Thiệu Hoài, nụ cười của anh, ánh mắt của anh, hai lúm đồng tiền của anh, ấm áp của anh, còn có một câu “Anh yêu em” kia nữa...

Sâu kín thở dài, bản thân cứ tưởng rằng đã giết chết được tình cảm kia, tại sao vừa mới nhìn thấy anh, trống ngực mình lại đập rộn ràng như vậy? Chung Tư Lâm buông tay, rời giường, tự mình rót một li nước nóng, ngồi trên ghế salon trong phòng khách. Bởi vì Trương Thiệu Hoài mà tâm loạn như ma...

Đêm hôm đó, Chung Tư Lâm mất ngủ, là lần đầu tiên y mất ngủ hơn một năm qua, hơn nữa mặc kệ y đã uống đến hai viên thuốc ngủ, vẫn không có cách nào ngủ được...

...

Trương Thiệu Hoài không biết mình phải làm như thế nào, hắn không muốn ép buộc Chung Tư Lâm phải đối mặt với tình cảm của hắn, không muốn bắt buộc Chung Tư Lâm phải có quyết định, bởi vì hắn sợ bản thân mình không có cách nào thừa nhận...

Đồng thời, bản thân mình cũng không thể buông tay với y được... Trương Thiệu Hoài cũng chỉ có thể duy trì khoảng cách, dõi theo Chung Tư Lâm từ xa.

...

Chung Tư Lâm không rõ bản thân mình rốt cuộc muốn như thế nào, y rốt cuộc nên trách, nên hận Trương Thiệu Hoài... hay là thương anh?

Đau đớn hai năm trước, làm cho y thật sự rất sợ... Sợ bản thân không có cách nào thừa nhận lại việc phải mất đi một lần nữa. Y sợ hãi khi anh đến gần, nhưng khi đó lại rất mong chờ anh sẽ đến...

Chung Tư Lâm cũng chỉ có thể cẩn thận duy trì khoảng cách giữa mình với Trương Thiệu Hoài.

...

Sở cảnh sát Tây Cửu Long nói nhỏ mà không nhỏ, đội cảnh sát điều tra với bộ phận nhân sự tuy nằm chung một tòa nhà, cũng không có trực tiếp liên hệ với nhau hay hỗ trợ hành động, cơ hội để hai người trực tiếp chạm mặt cũng không nhiều. Sở cảnh sát Tây Cửu Long nói lớn cũng không lớn, có chuyện gì xảy ra, đều bị lan truyền rất nhanh trong cả sở.

Chung Tư Lâm biết, gần đây Trương Thiệu Hoài nhận vụ án nào, lại vừa phá vụ án nào, biết anh lại nằm trong tốp tấn công đầu tiên của mỗi trận đánh, biết anh có bị thương chỗ nào hay không, biết anh gần đây lại được sở trưởng khen ngợi, biết anh gần đây có thêm một biệt danh mới, gọi là Cửu Long thần thám...

Trương Thiệu Hoài cũng không tự giác mà thu thập tin tức của Chung Tư Lâm, biết em chỉ trong vòng ba tháng kể từ khi đến bộ phận nhân sự của đội điều tra đã trở thành trợ thủ đắc lực của Trần Tử Di, có đôi khi sẽ hỗ trợ đội giám định kiểm tra lại vật chứng; biết em không thường nói chuyện với người khác, nhưng nếu có chuyện cần nhờ đến em, thì nhất định em đều làm rất tốt; biết em không thường đến nhà ăn dùng cơm, thường tự mình mang theo...

Trong cuộc sống bận rộn với công việc và cẩn thận bảo trì khoảng cách cứ thế mà trôi qua. Hai người vẫn chú ý tin tức về người kia, nhưng lại không nhìn nhau nữa, cứ như vậy mà lướt qua nhau, ngay cả một câu nói cũng không có...

5. Chương 5

Chung Tư Lâm tranh thủ thời gian nghỉ trưa đến ngân hàng bên cạnh, kiểm tra lại tài khoản của mình, vừa mới lấy số thứ tự, quay người lại, sau lưng chính là Trương Thiệu Hoài.

“Chào...” Trương Thiệu Hoài có chút mất tự nhiên chào Chung Tư Lâm.

“Chào...” Chung Tư Lâm hơi gật đầu với Trương Thiệu Hoài: “Anh cũng đến ngân hàng này sao?”

“Uh, đến trả nợ.” Mặc dù Chung Tư Lâm nói có vẻ khách sáo, vẫn làm cho Trương Thiệu Hoài cười vui vẻ, ít nhất thì em cũng trả lời hần rồi.

“Oh.” Nói vài câu đơn giản với Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm tìm chỗ ngồi xuống, chậm rãi đợi đến số của mình.

Trương Thiệu Hoài nhanh chóng lấy số thứ tự, cũng ngồi xuống bên cạnh Chung Tư Lâm.

Cảm giác được Trương Thiệu Hoài ngồi xuống bên cạnh mình, thân hình Chung Tư Lâm có chút cứng lại, nhưng cũng không đứng dậy đổi vị trí hay là mở miệng nói Trương Thiệu Hoài cách xa y một chút, chỉ là vẫn ngồi thẳng người như cũ, cảm giác vô cùng nghiêm chỉnh.

Chung Tư Lâm không có tránh đi, làm cho Trương Thiệu Hoài trong lòng mừng thầm. Trương Thiệu Hoài muốn nắm chặt lấy cơ hội có thể nói chuyện với Chung Tư Lâm, thế nhưng trong nhất thời lại không biết phải mở miệng như thế nào, khách sáo hỏi thăm cũng không được, nội dung thân mật quá lại không phù hợp.

Trương Thiệu Hoài xoa xoa cái gáy của mình, đôi mắt to nhìn loạn khắp ngân hàng, tự hỏi chọn chủ đề nào cho phù hợp bây giờ.

Đột nhiên, chân mày Trương Thiệu Hoài nhăn tít lại, nghiêng người lại gần Chung Tư Lâm, hạ giọng nói: “Tư... Sid, em có thấy hai người đứng ở cửa của bên phải của ngân hàng là lạ không?”

Chung Tư Lâm nhìn theo lời của Trương Thiệu Hoài, chỉ nhìn thấy hai người mặc y phục kiểu của những người thường đi moto, đội mũ bảo hiểm, toàn thân mặc đồ đen, chuẩn bị đi vào ngân hàng, bảo vệ ngoài cửa đang cản họ lại, nói họ bỏ mũ bảo hiểm ra.

Nhìn hai người đó, sắc mặt Chung Tư Lâm thay đổi, nói khẽ với Trương Thiệu Hoài: “Có chuyện!”

Lúc hai người chuẩn bị đứng dậy hỏi, hai kẻ đi moto làm động tác như là muốn bỏ mũ bảo hiểm ra, đột ngột rút súng bắn chết bảo vệ ngân hàng đứng ngoài cửa.

“Pằng! Pằng!” Tiếng súng vang lên, trong ngân hàng nháy mắt liền trở nên hỗn loạn, tiếng thét chói tai vang lên khắp nơi, mọi người đều muốn lao ra khỏi cửa.

Một trong hai tên vác theo súng máy vọt vào trong ngân hàng, “Pằng pằng pằng pằng...” bắn lung tung, hét to: “Nằm xuống! Không muốn chết thì nằm xuống hết, toàn bộ không được nhúc nhích!”

Trương Thiệu Hoài vội vàng kéo Chung Tư Lâm nằm xuống, tất cả mọi người đều bị yêu cầu đưa tay lên ôm đầu đồng thời ngồi xổm xuống, trong nhất thời, trong ngân hàng yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có tiếng khóc yếu ớt.

Tên mặc đồ đen bắn chết nhân viên bảo vệ cầm theo súng, trực tiếp đi đến trước quầy giao dịch, tiếp theo ném ra một cái túi, lạnh giọng nói với nhân viên ngân hàng: “Dem tiền bỏ hết vào trong túi! Nhanh!”

Trong nháy mắt, ngân hàng im lặng đến mức làm cho người ta sắp tắt thở tới nơi, chỉ có sự run rẩy cùng vài tiếng nức nở không kèm được vang lên.

Toàn bộ nhân viên tại bàn giao dịch cũng đều bị đuổi ra ngoài, có khoảng hai mươi người, đều bị tập trung tại đại sảnh của ngân hàng, do tên cướp cầm súng tự động trông chừng. Chỉ có giám đốc ngân hàng cùng một cô nhân viên bị một tên cướp khác đưa vào trong phòng cất tiền.

Trương Thiệu Hoài cùng Chung Tư Lâm ngồi sát nhau, len lén dùng khóe mắt quan sát toàn cảnh. Trương Thiệu Hoài cúi đầu, hạ giọng nói với Chung Tư Lâm: “Trước mắt có hai tên, tên trong đại sảnh cầm khẩu M5 tự động của Đức, bên thắt lưng còn một khẩu súng lục đời 2006, trước mắt trong tay hắn có mười chín con tin.

Chung Tư Lâm nhìn khẩu súng tự động trong tay tên cướp một cái, hạ giọng nói với Trương Thiệu Hoài: “Tên kia trong tay có hai con tin, trên tay cầm một khẩu SIG SAUER P226, còn có một khẩu hãn mới vừa cướp của bảo vệ nữa.”

“Em nghĩ sao?” Trương Thiệu Hoài hỏi Chung Tư Lâm.

“Khó lắm.” Chung Tư Lâm nhíu chặt mi: “Tên trong kia rất có nghề, nhìn qua rất trầm ổn; tên ngoài này hãn là làm lần đầu, ánh mắt của hắn đảo lung tung, tay cầm súng cũng run rẩy. Sợ là hãn mà căng thẳng quá, cầm súng bắn loạn. Hay là trước mắt không chế tên ngoài này trước.”

Trương Thiệu Hoài hơi gật đầu, cúi đầu tự hỏi: “Phải nghĩ cách thu hút sự chú ý của hắn...”

“Tôi có cách.” Chung Tư Lâm lấy ra một mớ tiền xu, nắm trên tay, khẽ gật đầu với Trương Thiệu Hoài. Trương Thiệu Hoài, hơi tách ra khỏi Chung Tư Lâm, đem sức dồn vào gót chân...

Chung Tư Lâm đem một đồng xu ném đi, chạm vào tấm lưới thép của ống thông hơi bên góc trái, “Keng!” một tiếng, tên cướp trong đại sảnh liền bắn loạn vào nơi phát ra âm thanh. “Pằng pằng pằng pằng...” Tiếng súng vang lên, trong nhất thời ở đại sảnh lại loạn cào cào, có người la hét, có người khóc lớn, còn có người muốn lao ra ngoài.

Khi tên cướp ở đại sảnh muốn đi qua bên trái kiểm tra, Trương Thiệu Hoài lập tức vùng dậy, hạ gục tên cướp từ phía sau, chuẩn xác tung một cú đá vào vai phải của hắn, làm cho tên cướp trật khớp ngay lập tức.

Lột bỏ mũ bảo hiểm của tên cướp, đập thẳng vô gáy hắn một cái khiến cho tên cướp bất tỉnh, bẻ ngược tay hắn ra sau còng lại, Trương Thiệu Hoài thuận tay rút khẩu súng lục bên hông hắn ném qua cho Chung Tư Lâm.

Tên cướp trong phòng cất tiền nghe thấy tiếng ồn ào ngoài đại sảnh, vội vàng hỏi đồng bọn của mình: “Bên ngoài đang làm sao?” Đồng thời trong lúc đó nghe tiếng còi xe cảnh sát rít lên từ xa tới gần, cho thấy cảnh sát đã chạy tới, tên cướp bên trong lập tức quyết định vứt bỏ đồng bọn của hắn.

Lưng mang theo một túi đầy tiền, tên cướp dùng báng súng đập mạnh vào thái dương của giám đốc ngân hàng, người giám đốc kia chỉ hét lên một tiếng đau đớn rồi bất tỉnh. Chụp lấy cô nhân viên quầy giao dịch đẩy về phía trước làm con tin, tên cướp chuẩn bị bỏ trốn bằng cửa sau của ngân hàng.

Vừa ra tới hành lang, chỉ thấy Trương Thiệu Hoài giương súng nhắm vào hắn: “Cảnh sát đây! Thả người ra!”

Tên cướp dí súng lên đầu cô nhân viên, cười lạnh: “Nổ súng! Nổ súng sao! Tên chết tiệt, mày có gan thì nổ súng đi!”

Cô nhân viên kia nước mắt đầy mặt, toàn thân run rẩy, tên cướp hét lên: “Tránh ra!”

Trương Thiệu Hoài đành phải chậm chậm tránh ra, chừa đường đi cho tên cướp.

Thân hình tên cướp vừa mới đi ra tới cửa sau của hàng lang, Chung Tư Lâm trốn ở sau cánh cửa liền lập tức tung một cú đá vào hông của hắn, tên cướp nhận phải cú đá này, thân hình mất thăng bằng, té qua một bên, đồng thời Trương Thiệu Hoài ở phía trước cũng đá tới, đá bay khẩu súng trên tay hắn, lao về phía trước, đem cô nhân viên đang bị bắt làm con tin giật lại, đẩy ra phía sau lưng của mình che chở, để cho cô có thể đi vào trong đại sảnh.

Trên hành lang, Chung Tư Lâm cùng tên cướp kia đang đánh tay đôi, Trương Thiệu Hoài thấy cô gái kia đã rời khỏi hành lang, lập tức quay lại hỗ trợ Chung Tư Lâm. “Đứng im!” Khi Trương Thiệu Hoài giơ súng lên chuẩn bị khống chế tên cướp, Chung Tư Lâm kêu lên một tiếng “Cẩn thận!”, phi thân tới xô Trương Thiệu Hoài xuống, một viên đạn xẹt qua người bọn họ.

“Đại ca, đi mau!” Thì ra ở cửa sau của ngân hàng vẫn còn có một tên cướp tiếp ứng! Tên được gọi là đại ca kia liền ôm tiền lao ra cửa.

Trương Thiệu Hoài đứng dậy, quát lại một câu cho Chung Tư Lâm: “Anh đuổi theo! Chỗ này giao cho em!” Liền lao ra ngoài truy đuổi.

“Trương Thiệu Hoài!” Chung Tư Lâm không kịp cản Trương Thiệu Hoài lại, nhìn thấy lực lượng cảnh sát hỗ trợ đã đến, vội vàng nhóm dậy khỏi mặt đất, cũng lao ra ngoài đuổi theo.

Chung Tư Lâm lao ra khỏi cửa sau của ngân hàng, vừa vận nhìn thấy Trương Thiệu Hoài nhảy lên một chiếc xe màu trắng, đuổi theo một chiếc xe SUV màu bạc đang bỏ chạy ở phía trước.

“Trương Thiệu Hoài!” Chung Tư Lâm còn chưa kịp ngăn cản Trương Thiệu Hoài, về mặt bắt đầu dĩ nhiên rất sốt ruột. Anh có phải ngại mạng của mình dài quá hả? Mất thoáng nhìn, thấy chiếc moto của tên cướp bị bỏ lại gần đó, Chung Tư Lâm lập tức đội mũ bảo hiểm, sai bước lên xe, ra sức siết ga, chiếc xe lao đi như tên bắn.

Chung Tư Lâm phóng moto rất nhanh xuyên qua các tòa nhà, rất nhanh sau đó liền nhìn thấy Trương Thiệu Hoài đang truy đuổi theo sau chiếc xe của tên cướp.

Chiếc xe SUV màu bạc bỏ chạy phía trước chiếc xe màu trắng, hai chiếc xe một trước một sau lao vút qua các con đường ở HongKong

Chiếc SUV phía trước muốn trốn thoát khỏi chiếc xe màu trắng, người phía sau lại lì lợm bám đuôi, dí theo sát nút.

Bỗng nhiên, một chiếc moto màu đen năm trăm phân khối lao ra từ một hướng khác, dễ dàng len qua những ngõ ngách, phóng hết ga, tốc độ moto hơn, trong nháy mắt đã đuổi kịp chiếc xe màu trắng, dính sát cửa xe.

Trương Thiệu Hoài tùy tiện liếc mắt nhìn một cái, dáng người điều khiển cái xe máy kia rất quen thuộc...

Thân hình gầy gầy, tư thế tạo thành một đường cong hoàn mỹ; đôi chân thon dài, dính vào trong thân chiếc xe, giống như là dây cung đang căng hết cỡ...

Trương Thiệu Hoài đột nhiên phát điên, bởi vì hắn biết người đang lái xe kia là ai rồi!

Chiếc xe máy áp sát lại, cố gắng ngồi thẳng dậy, tiện tay nhắc kính cản gió trên mũ bảo hiểm lên. Trương Thiệu Hoài nhìn thấy khuôn mặt tuần tú quen thuộc, không khỏi cau mày, hung hăng trừng mắt liếc Chung Tư Lâm một cái, xoay đầu lại, không hề chớp mắt nhìn trừng trừng vào cái xe đang phóng như bay phía trước, hét lớn: “Em... em đang làm cái gì đó? Trở về!”

Đôi mắt ửng sắc bén của Chung Tư Lâm chém qua Trương Thiệu Hoài, rống ngược lại với anh: “Ở đây nhiều người lắm, bắt người rất nguy hiểm, nghĩ cách ép nó chạy ra ngoài thành đi!”

Từ đáy lòng Trương Thiệu Hoài dâng lên một cơn hờn dỗi, lại không có cách nào làm cho Chung Tư Lâm nghe lời, rời khỏi chuyện này, lại không thể bắt tên cướp...

Xem ra trước mắt hai người chỉ có thể hợp tác! Hắn nghiêng rằng nói: “Anh biết rồi!”

Chung Tư Lâm hạ kính chắn gió xuống, đưa một ngón tay cái với Trương Thiệu Hoài, liền rú ga lao đi, kẹp bên trái của chiếc SUV. Trương Thiệu Hoài cũng đạp hết ga, lao tới, hai bên đem chiếc xe màu bạc của tên cướp kẹp vào giữa.

Trương Thiệu Hoài ép phía bên phải, xe của tên cướp để tránh bị Trương Thiệu Hoài tông vào liền tự nhiên quẹo qua trái. Moto của Chung Tư Lâm đột ngột phóng lên, giảm tốc độ chặn bên trái xe tên cướp, nhìn thấy chiếc xe không ngừng lao tới, khiến cho tên cướp chỉ có thể cua qua bên phải.

Dưới sự phối hợp ăn ý của Trương Thiệu Hoài và Chung Tư Lâm, xe của tên cướp rốt cuộc bị ép tới một con đường rất ít xe cộ qua lại.

Bị Trương Thiệu Hoài cùng Chung Tư Lâm áp chế, tên cướp rốt cuộc đã hết kiên nhẫn, khi chiếc moto một lần nữa áp sát xe của gã, tên cướp rút súng ra bắn! Chung Tư Lâm vội vàng nằm rạp lên xe, đem cả người lẫn xe nghiêng xuống kề sát mặt đất, tốc độ cũng chậm lại, thoát khỏi loạt đạn của tên cướp.

Trương Thiệu Hoài nhìn thấy tên cướp rút súng bắn Chung Tư Lâm, chạy lên chắn giữa xe máy cùng chiếc SUV của tên cướp, lợi dụng xe của mình cản tên cướp không thể tiếp tục nã đạn vào Chung Tư Lâm. Thấy Chung Tư Lâm đã chậm lại, thoát khỏi phạm vi của khẩu súng, Trương Thiệu Hoài cũng giảm tốc độ, không khống chế được mà giáng một đấm xuống vô lăng, một tay khác thì thò ra ngoài, nhắm ngay lốp xe của tên cướp mà bắn.

Bắn mấy phát, đều không trúng mục tiêu, lúc này Chung Tư Lâm lại phóng moto đến bên cạnh Trương Thiệu Hoài, làm một động tác đơn giản với hắn. Trương Thiệu Hoài gật đầu, đại ý đã hiểu được. Chung Tư Lâm lập tức siết ga tăng tốc, phóng về phía trước, đồng thời, chiếc xe màu trắng cũng tăng tốc theo, đi sát phía sau.

Trương Thiệu Hoài cũng hạ thấp người, dùng mọi khả năng đem xe áp vào thân chiếc SUV của tên cướp, dùng xe của mình như tấm chắn, che chở cho Chung Tư Lâm đang phóng moto bên cạnh.

Tên cướp không ngừng nổ súng, nghĩ muốn thoát khỏi truy kích của bọn họ, cũng muốn dùng thân xe ép vào xe Trương Thiệu Hoài, ba chiếc cùng phóng đi, cực kì nguy hiểm.

Chiếc moto đột nhiên lao ra khỏi ba chiếc xe dây dưa dính chùm, sau khi tạo được khoảng cách, cả người lẫn xe đều xoay lại, đối mặt thẳng một đường với chiếc SUV của tên cướp đang lao tới, nổ súng bắn vào lốp xe của tên cướp!

Tên cướp liền đổi mục tiêu bắn tới người đi moto, Trương Thiệu Hoài hơi xoay vô lăng, không ngừng ép vào bên hông xe của tên cướp.

Chung Tư Lâm bắn một phát, hai phát, ba phát rốt cuộc cũng bắn trúng lốp xe tên cướp, lốp xe liền nổ tung trong nháy mắt, xe của tên cướp trượt đi, cả chiếc xe lao về phía Chung Tư Lâm!

Mất thấy chiếc moto sẽ bị chiếc SUV kia đụng trúng, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, chiếc xe màu trắng của Trương Thiệu Hoài thành linh linh nhằm thẳng chiếc SUV tông rầm vào, cả hai chiếc xe đều lạc tay lái văng ra khỏi con đường.

“Két!” Một tiếng, chiếc Moto màu đen khấn cáp thắng lại, khi Chung Tư Lâm nhảy xuống chạy về hướng hai chiếc xe thì “Bùm!” một tiếng nổ mạnh vang lên, Chung Tư Lâm liền nằm rạp xuống đất, ngẩng đầu lên, chỉ thấy hai chiếc xe đang bị thiêu đốt trong biển lửa.

Nhìn thấy khói đen bốc lên cuồn cuộn như lao lên tận trời, Chung Tư Lâm cả người ngây ngẩn, chân lão đảo vài bước, thì thào trong vô thức: “Sean... Thiệu Hoài... Trương Thiệu Hoài!” Tiếng kêu cuối cùng trở nên cao vút, Chung Tư Lâm đột nhiên lao thẳng vào chiếc xe đang bốc cháy.

Một người phía sau đột nhiên lao vào Chung Tư Lâm, vừa đè được y xuống đất liền ngay sau đó lại vang lên một tiếng nổ mạnh khác.

“Em không muốn sống hả!” Trương Thiệu Hoài túm áo Chung Tư Lâm, hung tợn gầm lên.

Nhìn thấy Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm không khỏi trở nên hoảng loạn, run rẩy dữ dội đưa tay nhẹ nhẹ vỗ về lên trên gương mặt Trương Thiệu Hoài: “Thiệu Hoài...?”

Trương Thiệu Hoài biết chuyện vừa nãy đã dọa Chung Tư Lâm rồi, liền cầm lấy bàn tay y đang đặt trên mặt mình, ôn nhu dỗ dành: “Tư Lâm, là anh, anh không có việc gì.”

Thì ra trước một giây khi chiếc xe màu trắng đâm vào chiếc SUV, Trương Thiệu Hoài đã nhảy xuống xe, chỉ là nhảy phía bên kia, cho nên Chung Tư Lâm không có nhìn thấy.

Tựa vào ngực Trương Thiệu Hoài, nghe được tiếng tim của anh đập vững vàng, ý thức của Chung Tư Lâm chậm rãi hồi phục, mới phát hiện ra bản thân đang bị Trương Thiệu Hoài ôm vào lòng. Y đột nhiên lấy tay đẩy Trương Thiệu Hoài ra, đứng dậy định bỏ đi.

Trương Thiệu Hoài bị Chung Tư Lâm đẩy ra, kêu ui da một tiếng, cả mặt trắng bệch.

Chung Tư Lâm đi được hai bước, phát hiện Trương Thiệu Hoài chưa đứng dậy, vừa quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trương Thiệu Hoài đang nắm chặt cánh tay phải, trên đó máu đã chảy đầy.

Trương Thiệu Hoài cười khổ với Chung Tư Lâm: “Anh... anh hồi nãy bị trúng đạn rồi...”

Chung Tư Lâm vội vàng lấy khăn tay cột chặt phía trên vết thương cầm máu, hung hăng trừng mắt liếc Trương Thiệu Hoài một cái. Sau lưng vang lên tiếng còi xe cảnh sát, xe cấp cứu cũng kêu gào không ngừng, cảnh sát hỗ trợ cuối cùng cũng tới rồi...

...

Trương Thiệu Hoài bị thương phải nằm viện ba ngày, ở nhà dưỡng thương thêm một tuần, trước sau tổng cộng nghỉ thành mười ngày, cơ hồ toàn bộ người ở sở cảnh sát Tây Cửu Long đều đến thăm, chính là chưa thấy người mà hắn muốn thấy nhất — Chung Tư Lâm.

Trương Thiệu Hoài ai oán thở dài, thì ra tưởng rằng trải qua chuyện ngoài ý muốn lần này, cục diện bế tắc trước mắt sẽ có thể phá vỡ, xem ra không biết có phải là vì hắn quá lạc quan hay là hắn đánh giá thấp tính cách quật cường của Chung Tư Lâm.

Lại thở dài, Trương Thiệu Hoài dừng xe lại, xuống xe, nhìn vào sổ cảnh sát Tây Cửu Long, hôm nay chính là ngày hắn đi làm lại. Chung Tư Lâm thật sự là một lần cũng không đến thăm hắn!

Ngồi vào vị trí của mình, Trương Thiệu Hoài lại thở dài một tiếng: “Ôi...”

Người bên cạnh đưa qua một tờ giấy, chỉ vào một chỗ trên đó nói: “Trương Sir, kí tên đi, lát nữa còn phải đưa qua bên chỗ bộ phận nhân sự!”

Bộ phận nhân sự! Trương Thiệu Hoài chỉ nghe được mấy từ đó, hai mắt liền sáng lờ lờ, nhanh chóng kí tên xong, liền nói: “Không cần đâu, tôi tự đi cũng được.” Không đợi đối phương trả lời, Trương Thiệu Hoài đã nhảy ra khỏi phòng làm việc.

...

Trong phòng làm việc của bộ phận nhân sự, Chung Tư Lâm cố gắng thu lại tâm tư, thật muốn sắp xếp lại tài liệu thêm một lần nữa, chỉ là trong lòng lại như đang nháo nhào.

Hôm nay là ngày đầu tiên Trương Thiệu Hoài quay lại sở cảnh sát làm việc...

Không biết thương tích của anh như thế nào nữa?

Người Chung Tư Lâm tự nhiên hơi chút thất thần, tài liệu cầm trên tay bị trượt rơi xuống đất, Chung Tư Lâm liền muốn đưa tay chụp lại, nhưng quên mất mình đang đứng trên ghế, trọng tâm cơ thể bị lệch, chân cũng trượt đi, cả người rơi xuống đất.

May mà phía sau đột nhiên có người ôm lấy thắt lưng y, ổn định lại cơ thể y, làm cho Chung Tư Lâm khỏi phải cùng sần nhà ôm hôn thân mật.

“Cảm ơn.” Chung Tư Lâm quay lại nói lời cảm ơn với người vừa giúp đỡ mình, phát hiện hóa ra lại là Trương Thiệu Hoài, không khỏi thay đổi sắc mặt, nghiêm mặt nói: “Người ngoài không được đi vào phòng lưu trữ tài liệu, mời anh đi ra ngoài cho.”

Trương Thiệu Hoài không để ý đến giọng điệu lạnh lùng của Chung Tư Lâm, cẩn thận ôm người kia từ trên ghế xuống, xoay lại để đối diện với mình, cười với Chung Tư Lâm, “Chính là Trần Sĩ nói anh vào trong này tìm em.” Trương Thiệu Hoài giơ tay lên, làm ra động tác chào hỏi với Trần Tử Di ở bên ngoài.

Chung Tư Lâm cắn giận mà liếc Trần Tử Di một cái, không để ý đến Trương Thiệu Hoài, xoay người như đang bận rộn kiểm tra tài liệu, lạnh lùng mở miệng: “Tìm tôi có việc gì?”

Trương Thiệu Hoài nhìn vào thân ảnh đang đưa lưng về hắn, từng bước đi về phía trước dán lại gần, bám vào bên tai Chung Tư Lâm, lời nói mang theo điểm ủy khuất cùng oán giận: “Tư Lâm... Em không chịu đến bệnh viện thăm anh...”

Thật ra, Chung Tư Lâm cũng có ý định đến thăm Trương Thiệu Hoài, lần đầu tiên khi đến bệnh viện, ngay ngoài hành lang thì đụng trúng Liên Diệc Xuân cũng vừa tới thăm xong, Chung Tư Lâm liền bị Liên Diệc Xuân lôi đi nói chuyện riêng, khuyên Chung Tư Lâm một lần nữa tiếp nhận Trương Thiệu Hoài.

Lần thứ hai Chung Tư Lâm đến bệnh viện, ngay tại cổng bệnh viện liền gặp Tịch Hồng Quân, lại bị Tịch Hồng Quân kéo đi uống cà phê, tâm sự cả ngày, nội dung hình như cũng xoay quanh chuyện khuyên Chung Tư Lâm tiếp nhận tình cảm của Trương Thiệu Hoài.

Nghe thấy Trương Thiệu Hoài nhắc lại chuyện đi thăm, Chung Tư Lâm không khỏi đem nội dung cuộc nói chuyện với Liên Diệc Xuân và Tịch Hồng Quân gom vào một chỗ giận điên không thể tả. Trương Thiệu Hoài này rốt cuộc đã đem chuyện giữa hai người nói với bao nhiêu người khác rồi hử, tại sao cảm thấy người nào bên cạnh anh cũng biết...

Chung Tư Lâm không khỏi trừng mắt liếc Trương Thiệu Hoài một cái.

Chỉ là, không ngờ Tịch Hồng Quân lại gả cho Liên Diệc Xuân...

“Tôi không rảnh như vậy...” Chung Tư Lâm cho Trương Thiệu Hoài một cái nhìn rõ ràng, làm như là thuận miệng hỏi: “Vết thương của anh thế nào rồi?” Động tác sắp xếp tài liệu trên tay cũng chưa từng ngừng lại.

Trương Thiệu Hoài thấy bộ dáng của Chung Tư Lâm không thèm để ý, trong lòng không khỏi chua xót. Nhìn xem ra còn kém hơn đồng tài liệu trước mặt em sao? Một tay đem người Chung Tư Lâm vặn qua đối diện với mình, tay còn lại thì chống đỡ, đem Chung Tư Lâm giữ chặt trong hai tay của mình, cúi người tới gần Chung Tư Lâm, thấp giọng hỏi: “Chính em kiểm tra xem đi !”

Chung Tư Lâm nhìn khuôn mặt Trương Thiệu Hoài đang đưa lại gần, đôi mắt nheo lại còn một nửa, lộ ra chút tia nguy hiểm. Hai người cứ giằng co như vật một lát, khóe miệng Chung Tư Lâm bỗng nhiên hơi cong lên: “Không cần kiểm tra nữa, tôi thấy anh rất tốt!” “Chát” một tiếng, tay Chung Tư Lâm vừa nhanh vừa chính xác đánh lên vết thương của Trương Thiệu Hoài.

Trương Thiệu Hoài nhận cú này, sắc mặt đại biến, thân mình thế nhưng lại nhắm thẳng ép vào người Chung Tư Lâm, đầu gục lên vai Chung Tư Lâm, lớn tiếng kêu đau; “Xong đời rồi xong đời rồi... Vết thương bị em đánh đứt chỉ rồi!”

Chung Tư Lâm tưởng rằng cú đánh vừa rồi của mình thật sự đã làm đứt chỉ vết thương của Trương Thiệu Hoài, vội vàng túm lấy vai phải Trương Thiệu Hoài kiểm tra vết thương trên đó, Trương Thiệu Hoài cũng

không cản trở, nhân cơ hội đó mà dán dính vào người Chung Tư Lâm, Chung Tư Lâm ngược lại cả người rơi vào trong lòng Trương Thiệu Hoàì.

Nhìn thấy vết thương của Trương Thiệu Hoàì chẳng có vấn đề gì, cũng chẳng có đứt chỉ hay chảy máu, Chung Tư Lâm cũng đã phát hiện mình đang bị Trương Thiệu Hoàì ôm vào lòng, không khỏi lên cơn tức, đôi mắt ứng trùng lên chém qua Trương Thiệu Hoàì: “Trương Thiệu Hoàì!”

Nhìn thấy Chung Tư Lâm đã thật sự nổi điên, Trương Thiệu Hoàì cũng không dám đùa giỡn quá đáng, không thể làm gì khác hơn là thả Chung Tư Lâm ra: “Không giỡn nữa.” Nhưng lại vẫn đem người giữ lại trong hai tay mình, nghiêm chỉnh nói: “Anh thật sự có việc tìm em.”

“Chuyện gì?” Chung Tư Lâm làm ra bộ dạng không nhận được: “Nói mau đi.”

“Đồng nghiệp anh nói hôm nay bọn họ mở tiệc chúc mừng anh ra viện, cùng đi nha?” Trương Thiệu Hoàì đứng đắn nói.

“Cái này cũng gọi là chuyện nghiêm chỉnh sao!” Chung Tư Lâm không biết Trương Thiệu Hoàì nghĩ cái gì nữa: “Tôi không đi!”

“Vụ án đó em cũng có công một nửa mà, cùng đi đi!” Trương Thiệu Hoàì thuyết phục.

“Tôi không có hứng thú.” Chung Tư Lâm vẫn nói không.

“Cùng đi đi, anh hi vọng em đi chung.” Trương Thiệu Hoàì vẫn tiếp tục cố gắng.

“Không đi, nói không đi là không đi.” Chung Tư Lâm vẫn cự tuyệt như cũ.

“Đi đi mà.”

“Không đi.”

Bên trong phòng lưu trữ tài liệu của bộ phận nhân sự, diễn ra một hồi đấu trí như vậy...

6. Chương 6

“Phù!” Đem Chung Tư Lâm uống rượu say thả xuống dưới ghế salon, Trương Thiệu Hoàì thở phào một hơi, cuối cùng cũng vác được người về nhà rồi.

Nhìn Chung Tư Lâm nằm trên ghế salon, gương mặt vì say rượu mà ửng hồng, Trương Thiệu Hoàì không khỏi bật cười. Người này vẫn giống như trước...

Tửu lượng không có nhưng lại không chịu thừa nhận, hết lần này tới lần khác đều không chịu thua, người nào mời rượu thì liền uống cạn, bây giờ không phải bị say sao.

Trương Thiệu Hoàì không tự chủ được mà vươn tay,捏捏 cái mũi tinh tế của Chung Tư Lâm.

Chung Tư Lâm bị捏 mũi, cau mày lại, khổ sở mà động đậy thân hình, cổ họng khô ran cất lên tiếng nói khàn khàn đứt quãng: “Nước...”

Nghe thấy một tiếng “Nước” của Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoàì liền đi rót nước.

Trong lúc đi tìm li, rót nước, Trương Thiệu Hoàì thuận tiện đánh giá căn hộ của Chung Tư Lâm. Rất sạch sẽ, ngoài trừ những vật dụng cần thiết cho cuộc sống thường ngày, không có bất kì thứ nào dư thừa, quả nhiên rất giống với phong cách của Chung Tư Lâm.

Trương Thiệu Hoàì sau khi rót nước quay trở lại ghế salon, phát hiện Chung Tư Lâm đã cởi áo khoác, tùy tiện vắt qua một bên; áo sơ mi trên người cũng bị tháo nút hơn phân nửa, lộ ra một mảng da thịt lớn trước ngực; thắt lưng cũng đã bị tháo ra, ném xuống đất, khóa quần cũng kéo xuống....

Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, Trương Thiệu Hoài cả người ngẩn ngơ. Rất... rất mê người, bất kì bộ AV nào hắn đã xem qua, cũng không thể so với Chung Tư Lâm trước mặt, làm cho hắn... máu nóng sôi sùng sục...

“Nước...” Chung Tư Lâm nỉ non một tiếng không thoải mái, làm cho Trương Thiệu Hoài tỉnh táo lại. Trong lòng thầm mắng mình vài tiếng, Trương Thiệu Hoài vội vàng đỡ lưng Chung Tư Lâm, một tay bưng li nước, để cho người kia dựa vào trước ngực mình, cẩn thận cầm li giúp y uống nước.

Cái miệng nhỏ nhắn của Chung Tư Lâm uống nước, toàn thân bởi vì ngấm cơn mà nhũn ra như kiệt sức, ý thức lại mơ mơ hồ hồ, không nghĩ tới là, nước vừa mới uống xuống liền bị sặc. Sặc đến trực giác của Chung Tư Lâm cũng phản ứng, vươn người tới trước mà ho mạnh, đến khi ho xong, liền ngồi xuống, Trương Thiệu Hoài không kịp chuyển li nước trên tay sang chỗ khác, nước trong li liền văng lên làm ướt hơn nửa áo sơ mi của Chung Tư Lâm.

Trương Thiệu Hoài một bên muốn lau khô cái áo sơ mi đã bị ẩm của Chung Tư Lâm, một bên lại muốn giúp Chung Tư Lâm uống nước cho thông cổ, có vẻ luống cuống chân tay. Nhìn thấy bộ dáng hỗn loạn này của Trương Thiệu Hoài, trong ánh mắt của Chung Tư Lâm mang theo ý cười đến vài phần, cười xong liếc mắt liền nhìn Trương Thiệu Hoài mặt mũi trắng nhách không còn giọt máu, đẩy Trương Thiệu Hoài ra, miễn cưỡng đứng dậy, lảo đảo đi vào phòng của mình.

Nhìn thấy Chung Tư Lâm đi cũng đi không vững, Trương Thiệu Hoài liền bước lên trước dìu lấy miễn cho Chung Tư Lâm khỏi bị té. Chung Tư Lâm cả người bước đi không vững, hụt chân một cái, liền té vào trong lòng Trương Thiệu Hoài. “Hú hồn...” Trương Thiệu Hoài thở ra một hơi, “Cẩn thận một chút.” Trương Thiệu Hoài trợn trắng mắt, trong lòng ra quyết định, sau này nhiều nhất cũng chỉ có thể để cho người này uống ba li, nhiều hơn một giọt cũng không được!

Một tay đưa ra mở cửa, Trương Thiệu Hoài chỉ còn lại một tay để đỡ lấy Chung Tư Lâm, hết lần này đến lần khác Chung Tư Lâm cứ hề say là không còn sức lực gì cả, Trương Thiệu Hoài chỉ có thể ôm Chung Tư Lâm thật chặt, để cho em dựa vào người mình.

Bị Trương Thiệu Hoài ôm chặt eo, Chung Tư Lâm áp vào ngực Trương Thiệu Hoài, đầu dựa vào cổ Trương Thiệu Hoài, trong khi hô hấp, hơi thở phả lên da thịt Trương Thiệu Hoài, làm cho Trương Thiệu Hoài bị kích thích mà run lên. Lúc này, Trương Thiệu Hoài mới phát hiện ra tư thế của hai người lúc này dính vào nhau chặt tới mức nào.

Bốn chân đan chéo vào nhau, từ bắp đùi trở lên liền dính thành một cục đến trước ngực. Trương Thiệu Hoài hơi cúi đầu xuống, cái áo sơ mi đã mở rộng, căn bản không che được bức tranh xuân của Chung Tư Lâm, cái áo sơ mi dính nước trở nên ẩm ướt trong suốt, hai điểm hồng anh trước ngực có thể thấy được lờ mờ...

Một luồng khí nóng đánh thẳng vào đầu Trương Thiệu Hoài, “Cạch” một tiếng, cửa phòng vừa mở ra, Trương Thiệu Hoài cảm giác, có một cái ổ khóa nào đó trong đầu mình cũng đã bị mở rồi.

Cúi đầu bao phủ lấy môi Chung Tư Lâm, nếm lấy hương vị mà hắn nhung nhớ đã lâu, làm cho Trương Thiệu Hoài không tự chủ được mà rên nhẹ một tiếng, ôm lấy thân thể của Chung Tư Lâm, lại mấy phen quay cuồng trong đó, gấn bó dây dưa, đầu lưỡi Trương Thiệu Hoài tiến thẳng vào trong, cướp đoạt lấy vòm miệng mềm mại của Chung Tư Lâm.

Nụ hôn chấm dứt, Chung Tư Lâm đã sớm kiệt sức mà ngồi phịch vào trong lòng Trương Thiệu Hoài, đôi hàng mi xinh đẹp nhú lại, mắt khép hờ, ánh mắt mang theo chút bén nhờn, nhìn chăm chăm vào Trương Thiệu Hoài, tựa hồ đang rất cố gắng tự hỏi. Hai mắt Trương Thiệu Hoài nhìn thẳng vào mặt Chung Tư Lâm, không bỏ qua bất kì biểu hiện nào, trong lòng không yên, pháp phòng kích động...

Một hồi lâu, khóe môi Chung Tư Lâm chậm rãi cong lên thành hình một nụ cười khê, nhẹ nhàng đẩy vào ngực Trương Thiệu Hoài, tránh khỏi vòng tay Trương Thiệu Hoài, tiếng bước chân tập tễnh xiêu vẹo vang lên được vài bước, cả người liền ngã lên trên giường.

Trương Thiệu Hoài đi vài bước lên trước xem xét, phát hiện hai mắt Chung Tư Lâm đã nhắm lại rồi. Trương Thiệu Hoài sâu kín thở dài, đem Chung Tư Lâm nằm lại ngay ngắn trên giường, cởi cái áo sơ mi đã ướt kia ra. Trong lúc cởi áo, Trương Thiệu Hoài rất đấu tranh... Ngón tay chạm lên đôi môi đỏ son hơi sưng lên,

trượt dọc đến cằm, rơi lên cổ, lướt đến xương quanh xanh mê người. “uhm...” Chung Tư Lâm vô thức rên rỉ, Trương Thiệu Hoài bình tĩnh, ngón tay bỗng nhiên dừng lại nơi bờ vai của Chung Tư Lâm...

Khẽ thở dài, Trương Thiệu Hoài đem chăn mềm bên cạnh đắp lên thân người chưa mặc lại áo của Chung Tư Lâm. Thấp giọng nói: “Ngủ ngon.” Trương Thiệu Hoài đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Ngay lúc tay Trương Thiệu Hoài muốn chạm vào cánh cửa phòng, sau lưng vọng đến tiếng cười nhạt rành mạch: “Miệng hùm gan sứa.”

Một tiếng rất nhỏ, nhưng mà Trương Thiệu Hoài nghe được rất mạch lạc, phi thường rõ ràng... Xoay người, Chung Tư Lâm trên giường vẫn nhắm nghiền hai mắt, không hề động đậy.

Trương Thiệu Hoài xoa xoa chân mày của mình, đôi môi mỏng cười nhạt, hai lúm đồng tiền trên má cũng ẩn hiện.

Bước nhanh lại, Trương Thiệu Hoài một phát giật tung chăn mềm trên người Chung Tư Lâm, cúi người ép xuống...

Trương Thiệu Hoài hung tợn dùng sức đè người trên giường, dùng môi của mình bao phủ lấy đôi môi Chung Tư Lâm đang cong lên thành nụ cười trào phúng chứa đầy cuồng vọng cùng khiêu khích. Hai môi triền miên khép mở, đầu lưỡi Trương Thiệu Hoài chui thẳng vào trong, liếm láp từng cái răng có trong miệng Chung Tư Lâm, Chung Tư Lâm cũng không yếu thế, đem lưỡi của mình quấn lấy cái lưỡi đang xâm lấn kia, giống như là hai bên đang giao chiến, mỗi một phân một tấc đều có thể tạo thành một hồi đánh đấm nho nhỏ.

Tay của Trương Thiệu Hoài, trong lúc quần quít giao triền đã luồn ra sau đầu Chung Tư Lâm, ngón tay thon dài lùa vào trong mái tóc đen mềm mại đó; một tay còn lại thì quanh quẩn nơi cái eo nhỏ xinh của Chung Tư Lâm, hết vuốt ve rồi lại chuyển sang cọ xát ở nơi ấy. Chung Tư Lâm phát ra một tiếng rên rỉ nho nhỏ, một sợi chỉ bạc nương theo hơi thở rơi xuống nơi khoe môi.

Hai người lúc này cũng chẳng thể phân biệt rõ ràng, chỉ có quấn nhau thành một khối nóng rực, một hồi kịch chiến rồi cuộc cũng tạm dừng. Hai người như trước vốn là trán chạm trán, mũi chạm mũi, môi chạm môi, khuôn ngực phập phồng kịch liệt, dưới bụng một trận lửa nóng, cũng không phân chia được là của mình hay của đối phương.

Đôi môi mỏng của Trương Thiệu Hoài hơi cọ xát lên cánh môi đỏ mọng của Chung Tư Lâm, trong lời nói mang theo dục vọng cố bị đè nén, so với ngày thường càng thêm trầm khàn: “Em nói người nào miệng hùm gan sứa hả?”

Con người đen nhánh trong mắt Chung Tư Lâm tỏa sáng lóng lánh hấp dẫn một cách tuyệt đối, nhẹ giọng người: “Người nào phản ứng thì chính là người đó.”

“Ừc... Nói như vậy, anh hẳn là phải nghiêm túc xem xét lại năng lực của mình rồi...” Trong đôi mắt to của Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm có thể nhìn thấy được ánh sáng lóe lên.

Chung Tư Lâm cũng không né không tránh, nhìn vào đôi mắt sáng rực khiến người ta phát khiếp kia của Trương Thiệu Hoài, chỉ lạnh lùng “Hừ!” một tiếng, bộ dáng hoàn toàn không cho là đúng, khiêu khích rất rõ ràng.

Mùi rượu hòa quyện với mùi hương cơ thể thơm mát của Chung Tư Lâm phả vào gương mặt của Trương Thiệu Hoài, ấm áp, tê tê, giống như là lông vũ chạm qua da thịt, trái tim chột ngựa ngáy, tâm có điểm động, không ngừng khát vọng.

Chạm lên cánh môi của Chung Tư Lâm, hàm răng khẽ cắn lên đó, một tiếng rên ngắn ngủi vang lên, Chung Tư Lâm cau chặt mi, còn Trương Thiệu Hoài cúi đầu cười thành tiếng: “Em say thật, hay giả bộ say?” Một câu hỏi mang theo ba phần trêu chọc, bảy phần mong chờ.

Đây là Trương Thiệu Hoài hướng đến Chung Tư Lâm tìm câu trả lời.

Điều hẳn muốn không phải là tình cảm mãnh liệt trong lúc nhất thời xúc động, nếu như chỉ là tình một đêm bởi rượu không chế, hẳn tình nguyện không cần.

Trong hai mắt Trương Thiệu Hoài, đôi mắt nhưng trong suốt như đáy hồ được thay bằng đục hỏa nóng rực, thật sâu, thật chú tâm, nhìn chăm chăm vào đôi mắt không còn thấy được màu đen trong con người của Chung Tư Lâm.

Hắn đang đợi, đợi Chung Tư Lâm cho hắn một câu trả lời.

Trương Thiệu Hoài thật sự muốn hỏi cái gì, Chung Tư Lâm làm sao lại không biết chứ.

Y thật sự say. Trong nhà hàng một vòng lại một vòng cụng li, y thật sự là uống không được nữa cho nên mới để Trương Thiệu Hoài đưa y về nhà; mãi cho đến khi một chén nước lọc kia trôi khỏi cổ họng, đại não của y mới khôi phục hoạt động trở lại, có ý thức rõ ràng.

Nhưng y cũng đang giả bộ say. Từ khi y đứng trước cửa phòng kê sát vào trong lòng Trương Thiệu Hoài, từ khi y đuổi theo Trương Thiệu Hoài cướp đoạt nụ hôn, từ khi y thốt ra cái câu “Miệng hùm gan sứa”, y lúc nào cũng thanh tỉnh, im lặng chấp nhận, đáp lại hành động càn quấy của Trương Thiệu Hoài, thậm chí còn cố tình khiêu khích.

Nếu như nói, tại sao trường hai năm trước là do xúc động, là bởi vì tình cảm giữa hai người không tự kiểm soát được, như vậy đêm nay, phát triển đến như lúc này, là bởi vì rượu làm cho say, hay là đã sớm khát vọng lẫn nhau từ lâu? Y chỉ đơn giản muốn phát tiết dục vọng, hay là muốn Trương Thiệu Hoài?

Trương Thiệu Hoài đang chờ y cho anh một câu trả lời thuyết phục, mà y cũng phải cho mình một đáp án, y không thể trốn tránh, cũng phải xác định rõ ràng.

Nhìn người phía trên, rõ ràng sớm đã bị dục vọng thiêu đốt thành tro nhưng vẫn cố gắng đè nén bất động, chỉ vì muốn mình cho anh một đáp án cuối cùng, có lẽ tất cả câu trả lời, vẫn đều trong lòng mình, chỉ bất quá chính là không muốn xem xét kĩ mà thôi. Người trốn tránh là mình, kẻ nhất gan cũng chính là mình.

Bỗng nhiên, Chung Tư Lâm nắm lấy vạt áo của Trương Thiệu Hoài, đồng thời chân phải khéo léo gạt ra, Trương Thiệu Hoài không hề để phòng nhất thời trọng tâm hoàn toàn biến mất, thân thể trong nháy mắt chưa kịp phản ứng thì đầu đã đập xuống cái gối mềm trên giường, còn Chung Tư Lâm ban đầu bị anh đè bên dưới bây giờ đã đường đường chính chính ngồi trên người anh, tình thế trên dưới đã đảo ngược.

Chung Tư Lâm nhìn bao quát Trương Thiệu Hoài dưới thân, không có lên tiếng, chỉ là trầm mặc mà nhìn Trương Thiệu Hoài, nhìn thật chú tâm, thật chăm chú nghiêm chỉnh. Nhìn lại bao nhiêu năm, trong mỗi giấc mơ của mình đều đọng lại khuôn mặt này, Chung Tư Lâm bất tri bất giác vươn tay, nhẹ nhàng lướt qua từng đường nét trên khuôn mặt Trương Thiệu Hoài.

Đã bao nhiêu lâu, y chỉ cần vươn tay là có thể chạm đến anh, có thể nhìn anh gần như thế? Hai năm, bảy năm hay là trăm năm cuộc sống, hay là đã rất lâu? Tại sao, một cái nhìn của anh, một câu nói của anh, đều lại trở nên rõ ràng như vậy, giống như bọn họ chưa từng chia cách?

Một người với câu trả lời cho một vấn đề, thật ra y đã sớm biết — tình cảm, một ngày thoát khỏi quỹ đạo, sẽ không ngừng tăng tốc mà lao về phía trước, không thể lui về phía sau được nữa. Làm bạn dưới cơn mưa gió trong trường huấn luyện, đồng sinh cộng tử trong đội Phi Hổ, chia lìa sau khi tương tư khắc cốt, mọi tư vị, từng giọt từng giọt tích tụ trong lòng... Từ trước đến nay, trong lòng y cũng chỉ có duy nhất một người là Trương Thiệu Hoài, y việc gì phải tiếp tục lừa mình dối người?

Trương Thiệu Hoài...

Thiệu Hoài...

Con mẹ nó tên hỗn đản Trương Thiệu Hoài!

Anh muốn móc ruột móc gan ra, tôi liền phụng bồi theo cho anh biết!

Chung Tư Lâm đột nhiên cúi người xuống, đè lên đôi môi mỏng của Trương Thiệu Hoài, hung hăng cắn xuống.

“Á...” Đôi môi Trương Thiệu Hoài bị cắn đau, theo phản xạ có điều kiện mà kêu lên một tiếng đau đớn, trong nháy mắt từ đầu lưỡi cảm nhận được mùi máu nhàn nhạt truyền theo dây thần kinh chạy lên não, cảm

giác đau đớn cũng nhột nhột theo mùi máu, giống như ngàn vạn mũi kim đâm vào trong lòng Trương Thiệu Hoài.

Theo sự đau đớn, trong lòng Trương Thiệu Hoài lạnh lẽo xuống một tầng, ngay cả vết thương trên môi cũng không còn bất cứ cảm giác gì.

Tư Lâm... đây là đáp án em cho anh sao?

Trương Thiệu Hoài chậm rãi nhắm hai mắt lại, trước mắt chỉ là một mảnh tối đen, càng làm cho cảm giác bi thương của hắn thêm rõ rệt, hắn cảm thấy sự mệt mỏi không ngừng bao phủ lấy mình.

“Ồi...” Không tiếng động mà thở dài, Trương Thiệu Hoài đưa tay định đẩy Chung Tư Lâm trên người ra, nhưng lại cảm giác được đầu lưỡi nóng ẩm của Chung Tư Lâm trượt qua, thừa dịp mình thở dài mà tiến vào trong, đầu lưỡi không ngừng sục sạo qua từng cái răng, khám phá hết mọi góc ngách trong vòm họng, ra sức khiêu khích.

Trương Thiệu Hoài mở choàng mắt, hai mắt vừa mở ra, liền phát hiện Chung Tư Lâm cũng đang nhìn hắn chăm chú, trong đôi mắt đen thẳm kia chỉ là một mảnh bình tĩnh không hề gợn sóng.

Nhìn thấy đôi mắt khép chặt của Trương Thiệu Hoài đã mở ra, chân mày Chung Tư Lâm cong lại thành hình trăng khuyết, đầu lưỡi trong miệng Trương Thiệu Hoài rút lại, chạm vào đôi môi Trương Thiệu Hoài, nhỏ giọng thăm thì: “Anh đúng là miệng hùm gan sứa.” Đầu lưỡi xinh xắn của Chung Tư Lâm như có như không mơn trớn lên vết thương trên cánh môi vẫn còn hơi ứa máu của Trương Thiệu Hoài: “Anh muốn cái gì, có bản lãnh thì tự mình tới lấy đi.”

Chung Tư Lâm xoay người nằm xuống giường, cánh tay dài của Trương Thiệu Hoài thuận thế ôm lấy cái eo nhỏ của Chung Tư Lâm, đem cả người ôm vào lòng, trong nháy mắt, vị trí trên dưới lại thay đổi, hai người vẫn gắt gao dây dưa như cũ.

Trương Thiệu Hoài nhìn Chung Tư Lâm nằm bên dưới, đôi hàng lông mi thật dài hơi run run, trong bóng tối, ánh sáng le lói ngoài cửa sổ hắt vào làm cho đôi mắt đen nhánh của Chung Tư Lâm sáng lấp lánh — so với bóng đêm còn muốn trầm tĩnh hơn, còn muốn trong trẻo hơn so với ánh trăng... Trương Thiệu Hoài chỉ cảm thấy mình đang say, chỉ một cái liếc mắt này, khiến cho hắn tình nguyện trầm luân vì em, tâm tình đều hướng về em.

Mặc dù Chung Tư Lâm như cũ vẫn không cho mình một đáp án chính xác, nhưng một câu nói ngắn gọn kia, so với bất kì điều gì cũng rõ ràng hơn rất nhiều.

“Lừa mình dối người” như vậy, lọt vào tai Trương Thiệu Hoài, coi như là em quanh quẩn một vòng lớn rồi cũng quay lại thừa nhận rồi. Ngay cả Chung Tư Lâm tâm tư kín đáo, can đảm hơn người, làm việc luôn mạnh mẽ quyết đoán, nhưng gặp phải mình, luôn luôn bướng bỉnh không tự nhiên, chẳng lẽ ngay cả bản thân Chung Tư Lâm chưa từng phát hiện, mỗi lần dính dáng tới Trương Thiệu Hoài hắn thì tất cả những suy nghĩ nhất quán của em từ trước đến nay đều xảy ra mâu thuẫn, giống như là tự lấy đá ném vào chân mình.

Sao lại có người bướng bỉnh đến như vậy chứ?

Đối mặt với một Chung Tư Lâm như vậy, nghĩ đến mấy ngày nay phải ăn khổ không ít, lại thêm lúc này phải nhẫn nại chịu đựng, Trương Thiệu Hoài khó tránh được có chút dở khóc dở cười. Nếu tâm ý đã rõ ràng, kẻ tiếp chính là muốn nghiêm túc chỉnh sửa cái lời bình tới câu “miệng hùm gan sứa” rồi.

Trương Thiệu Hoài ra quyết định, cảm giận cắn tới, dùng sức vuốt ve đôi môi Chung Tư Lâm, đầu lưỡi khai mở hàm răng ngậm chặt, một tay vẫn như cũ ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Chung Tư Lâm, làm cho thân thể dính vào nhau thật chặt, một tay kia thì luồn ra sau gáy Chung Tư Lâm, đem cả năm ngón tay lùa vào trong mái tóc, dùng cả người mình đè lên. Khi đầu lưỡi đảo qua, cảm giác được Chung Tư Lâm bên dưới hừ nhẹ một tiếng, Trương Thiệu Hoài tranh thủ cơ hội quấy lấy đầu lưỡi đối phương, tham lam hút lấy hơi thở không rõ là của ai.

Nụ hôn này rất điên cuồng, rất nồng nàn, vừa rất mãnh liệt, hai bên dây dưa thà chết không buông cho đến khi trong ngực cả hai không còn lấy một hơi thở, mới thở dồn dập mà tách nhau ra.

Người dưới thân ngẩng đầu lên, ánh mắt trong bóng đêm vẫn sáng quắc, hai má đỏ hồng lên, khoe miệng lại cong lên nụ cười mỉa mai yếu ớt: “Bản lãnh của anh chỉ có nhiều đây?”

Hai tay Trương Thiệu Hoài giữ lấy hai bên đầu Chung Tư Lâm, để trán chạm lên cái trán trắng mềm của Chung Tư Lâm, tiếng cười trầm thấp trong ***g ngực truyền đến ngực Chung Tư Lâm, tiếng nói nhỏ trầm trầm đặc biệt quyến rũ: “Anh là anh sợ em bị mệt, sợ em chịu không nổi nha.”

Nghe vậy, hai tay Chung Tư Lâm đột ngột chụp lấy vạt áo của Trương Thiệu Hoài, dùng sức một cái, tất cả nút trên áo sơ mi của Trương Thiệu Hoài đều phát ra tiếng bị giật bung bay tán loạn ra tứ phía. Hai tay dán lên trên vòm ngực Trương Thiệu Hoài, giống như đang vuốt ve nhẹ nhàng, lại giống như là không hề chạm đến, đôi mắt sáng như sao của Chung Tư Lâm hiện ra chói mắt, khẽ nhú mi: “Có mà anh sợ ấy!”

Thư khiêu chiến đã đưa ra, một trận đánh lớn lại bắt đầu.

Cửa phòng chưa đóng lại, không che khuất được thân ảnh nóng rực quần quít bên trong. Trong phòng khách, điện thoại di động của Chung Tư Lâm rung lên, màn hình cũng bật sáng, nằm trong túi áo cứ rung lên từng đợt...

...

Vội vã chạy ra ngoài tùy tiện mua một ít thức ăn, Trương Thiệu Hoài lại vội vàng quay về chỗ của Chung Tư Lâm. Nhẹ tay nhẹ chân mở cửa ra, Trương Thiệu Hoài chỉ sợ sẽ làm ồn đến Chung Tư Lâm vẫn còn ngủ say trên giường khi hần ra ngoài.

Vừa mới bước vào cửa, chỉ thấy Chung Tư Lâm đã tắm rửa xong một thân nhẹ nhàng khoan khoái, mái tóc ẩm ướt vẫn còn đọng vài giọt nước, sắc mặt trắng bệch mà nhìn chăm chăm vào TV trước mặt.

Trên TV đang đưa tin, lời của phát thanh viên vang vang: “Con gái duy nhất của chủ tịch tập đoàn Phó thị – Phó Đình Đình, đêm qua tại văn phòng ở khu Tây Cửu Long vì sự cố ngoài ý muốn ngã từ trên cầu thang xuống, bị chấn thương sọ não nghiêm trọng, hiện tại đang cấp cứu tại bệnh viện Thánh Mẫu, tình huống cũng không khả quan. Theo phán đoán, cô Phó khi đang trên đường quay lại phòng làm việc lấy tài liệu thì gặp phải tên cướp, song phương trong lúc giằng co thì bị trượt chân té ngã...”

Trương Thiệu Hoài nghe xong nội dung tin tức, vội vội vàng vàng buông thức ăn trong tay ra, cẩn thận mở miệng gọi: “Tư Lâm à?”

Chung Tư Lâm nhưng lại giống như không hề nghe thấy tiếng của Trương Thiệu Hoài, hai mắt vẫn nhìn trừng trừng về phía TV.

Hình ảnh của Chung Tư Lâm làm cho Trương Thiệu Hoài trong lòng không hiểu sao trở nên kinh hoảng. Trương Thiệu Hoài liền chụp lấy hai tay Chung Tư Lâm, vặn người kia xoay lại đối diện với mình: “Tư Lâm?” Gặp em không có phản ứng, không khỏi khẩn trương mà lay thật mạnh: “Tư Lâm!”

Bị Trương Thiệu Hoài không ngừng lay chuyển, rốt cuộc hai mắt Chung Tư Lâm cũng có tiêu điểm, nhìn thấy thân ảnh của Trương Thiệu Hoài. Chung Tư Lâm cũng hồi phục tinh thần trở lại, mở miệng chính là mang theo một tiếng ghen ngào: “Đình Đình...” Trong ánh mắt chứa đầy sự yếu ớt.

Đột nhiên, Trương Thiệu Hoài kéo Chung Tư Lâm đứng dậy, kéo em ra ngoài: “TV nói Đình Đình đang ở bệnh viện Thánh Mẫu, anh đưa em đến gặp cô ấy, em không nên ở nhà suy nghĩ lung tung.”

Nghe thấy Trương Thiệu Hoài nói muốn dẫn mình đến bệnh viện thăm Đình Đình, Chung Tư Lâm liền hất tay Trương Thiệu Hoài ra, lắc đầu: “Không được, em không thể đến bệnh viện... bên đó giờ có rất nhiều đơn vị truyền thông, em không thể để cho bọn họ biết được quan hệ của em với Đình Đình... Em không thể để cho bọn họ biết Đình Đình không phải là do vợ chính thức của Phó Truyền Thánh sinh ra được...”

Thấy tâm tình của Chung Tư Lâm ngày càng kích động, Trương Thiệu Hoài gất gao ôm em vào trong lòng, nhẹ giọng dỗ dành: “Được, được, được, chúng ta không đi. Nhưng mà, Tư Lâm, em đừng nghĩ nhiều, Đình Đình nhất định sẽ không có việc gì, em gái của em sẽ không có việc gì... Em đừng nên nghĩ đến những điều không tốt...”

Tay của Trương Thiệu Hoài, từng chút từng chút nhẹ vỗ về lên lưng Chung Tư Lâm, Chung Tư Lâm dựa đầu lên vai Trương Thiệu Hoài, tâm tình cũng chậm chậm bình tĩnh lại, cơ thể căng cứng cũng dần thả lỏng.

Bỗng nhiên, Chung Tư Lâm như nghĩ đến cái gì đó, ngẩng đầu lên: “Hạ Mục Hàn!” Một câu không đầu không cuối của Chung Tư Lâm, làm cho Trương Thiệu Hoài không khỏi khó hiểu mà nhướn mày lên.

Đối với nghi hoặc của Trương Thiệu Hoài, trong mắt Chung Tư Lâm tự nhiên lóe sáng: “Hạ Mục Hàn vốn là chồng của Đình Đình, anh ta biết quan hệ của em với Đình Đình, bọn em có gặp nhau mấy lần. Em có thể gọi điện thoại cho anh ta, trước mắt hỏi một chút tình huống của Đình Đình.”

Trương Thiệu Hoài gật đầu: “Uh, vậy em gọi nhanh đi.” Cười với Chung Tư Lâm, động viên em nhanh gọi điện thoại.

Chung Tư Lâm vội vàng tìm điện thoại của mình, từ trong áo khoác lấy điện thoại ra, vừa nhìn đến màn hình, cả người Chung Tư Lâm đều ngây dại, chỉ cảm thấy đất trời thay đổi, khí lực toàn thân đều mất hết, liền ngã ngồi xuống đất, điện thoại trong tay cũng rơi ra.

Trương Thiệu Hoài đỡ lấy người Chung Tư Lâm, nhặt điện thoại rơi trên nền nhà lên xem, có ba mươi bảy cuộc gọi nhỡ, số gọi đến đều là “Em gái”, còn có mấy tin nhắn thoại, tất cả đều là tin nhắn cầu cứu của Đình Đình.

Nghe được giọng nói trong đó là tiếng Đình Đình đang run rẩy: “Anh... Cứu em...” Chung Tư Lâm rút cuộc không được nước mắt của mình, một tiếng nức nở từ trong cổ họng tràn ra... Y tự trách mà đánh mình một tát.

“Chát!” một tiếng vang lên trong trẻo, làm cho Trương Thiệu Hoài gắt gao đem Chung Tư Lâm ôm chặt vòng lòng, không để cho em tự tổn thương bản thân. Chung Tư Lâm trong lòng Trương Thiệu Hoài thấp giọng khóc: “Là em... là em hại Đình Đình... Là em... Là em không đi cứu em ấy...”

Trương Thiệu Hoài ôm càng lúc càng chặt, cắt đứt lời tự trách của Chung Tư Lâm: “Cái này không liên quan đến em, không liên quan đến em... Tư Lâm, cái này không phải lỗi của em... Em không có lỗi...”

...

Ngày hôm sau Chung Tư Lâm trở lại sở cảnh sát Tây Cửu Long, liền hướng sở trưởng xin gia nhập vào đội điều tra vụ án của Phó Đình Đình, Chu Văn Chính không đáp ứng, vụ án lại giao xuống cho Trương Thiệu Hoài, để cho hắn phụ trách chính.

Chưa tới ba ngày, nhóm Trương Thiệu Hoài đã bắt được kẻ trộm trong phòng làm việc, chỉ là, kẻ trộm đó đã tự sát trong nhà của gã, chỉ để lại tang vật trộm của Phó Đình Đình, cùng một bức di thư, tỏ vẻ bản thân vốn là không cần thận đây Phó Đình Đình té cầu thang, bởi vì lương tâm quá bất an, cho nên tự sát...

Mặc dù có rất nhiều điểm khả nghi trong việc kẻ trộm tự sát, trong di thư đối với chuyện xô Phó Đình Đình té cầu thang ngữ khí cũng không ổn, nhưng không có chứng cứ nào khác, hơn nữa bên truyền thông cũng tạo áp lực với cảnh sát, cuối cùng cũng chỉ có thể kết luận rằng Phó Đình Đình bởi vì gặp kẻ trộm, bị gã xô xuống cầu thang.

Kết luận như vậy, đương nhiên làm cho Chung Tư Lâm có chút tức giận, đối với sự bất lực của bản thân lại càng thêm tự trách.

Bảy ngày sau, bệnh viện chính thức tuyên bố, Phó Đình Đình bởi vì não bộ bị chấn thương nghiêm trọng, tế bào não bị thiếu oxy quá lâu, trở thành người thực vật. Cùng ngày, Phó Truyền Thánh liền sắp xếp cho Phó Đình Đình chuyển vào một phòng an dưỡng trong bệnh viện Thánh Mẫu.

Trương Thiệu Hoài rất tức giận, có thể nói là giận thấu trời xanh! Chung Tư Lâm liên tiếp mấy ngày liền chưa từng đến sở cảnh sát đi làm, hắn tưởng rằng em là xin nghỉ phép vài ngày để ổn định lại tâm trạng, cho nên mấy ngày nay em không nhận điện thoại của hắn, hắn cũng cho qua. Hôm nay, hắn mới từ trong miệng Trần Tử Di biết được Chung Tư Lâm gửi đơn xin từ chức lên Chu Văn Chính, bất quá đối với việc này, Chu Văn Chính vẫn còn đang cân nhắc.

Sau khi vừa nghe Trần Tử Di nói xong, Trương Thiệu Hoài lửa giận bốc cao, nổi trận lôi đình phóng tới trước cửa nhà Chung Tư Lâm, điên cuồng bấm chuông.

Sau khi Trương Thiệu Hoài điên cuồng bấm chuông hơn hai chục phút đồng hồ, đã định giơ chân phá cửa, cánh cửa lại không hề báo trước mà mở ra. Chung Tư Lâm toàn thân nồng nặc mùi rượu, vẻ mặt khó chịu,

hung hăng trừng mắt nhìn Trương Thiệu Hoài.

“Anh ần đủ chưa?” Giọng điệu Chung Tư Lâm cực kì chán ghét: “Ấn đủ rồi thì về đi!” Mắng xong rồi, Chung Tư Lâm liền chẳng nhìn mặt mũi của Trương Thiệu Hoài, đóng sầm cửa lại. Nói thì chậm, khi đó diễn ra rất nhanh, Trương Thiệu Hoài húc vào cửa, dùng cơ thể của mình chen vào nhà. Chung Tư Lâm còn đang say rượu căn bản không có sức lực ngăn cản Trương Thiệu Hoài điên cuồng xông vào, chỉ có thể dựa lưng vào vách tường, lạnh mắt trừng trừng nhìn Trương Thiệu Hoài.

Vừa vào cửa, liền thấy trên bàn, trên mặt đất, ngập tràn vỏ rượu chổng chơ, mùi rượu nồng nặc弥漫 vào trong mũi. Chung Tư Lâm không để ý tới Trương Thiệu Hoài đang ngốc lảng, lảo đảo lướt qua người Trương Thiệu Hoài, ghé vào cái bàn trong phòng khách, lời nói hàm hồ: “Anh xem đủ chưa? Xem đủ rồi thì cút đi, không tiễn...” Hướng Trương Thiệu Hoài xua xua tay, Chung Tư Lâm tiện tay cầm chai rượu, lại ngửa đầu uống ừng ực.

Nhìn Chung Tư Lâm tự hành hạ nỗi điên như vậy, trong lòng Trương Thiệu Hoài bị phần hỗn tạp, hấn cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy Chung Tư Lâm như vậy bao giờ, cho dù tình huống có xui xẻo tới mức nào, có khó khăn tới mức nào em vẫn luôn đứng thẳng người, cắn răng mà chống đỡ. Lúc này đây, em lại buông tay, có thể thấy được vụ án của Đình Đình tác động tới em lớn đến mức nào...

Trương Thiệu Hoài siết tay thành nắm đấm, siết rất chặt, hai mắt trợn tròn, nhìn Chung Tư Lâm lại tiếp tục tu rượu ừng ực, một cơn giận dữ không biết từ đâu lao vào trong ngực. Bỗng nhiên, Trương Thiệu Hoài một phát kéo Chung Tư Lâm, không để ý đến sự vùng vẫy của em, lôi vào trong phòng tắm.

Mạnh mẽ lôi người vào trong phòng tắm, Trương Thiệu Hoài không nói hai lời, đã kéo Chung Tư Lâm tới vòi sen, bật công tắc, một luồng nước lạnh thấu xương dội thẳng xuống đầu Chung Tư Lâm, Chung Tư Lâm mạnh mẽ giãy dụa, nghĩ muốn thoát khỏi sự kềm chế của Trương Thiệu Hoài, nhưng mà khí lực không lớn bằng đối phương, hai tay đều bị Trương Thiệu Hoài kẹp chặt, hướng về dòng nước lạnh.

Một lúc lâu, Chung Tư Lâm rốt cuộc cũng không vùng vẫy nữa, cho dù Trương Thiệu Hoài có đè lên mình, cho dù trên đầu nước lạnh không ngừng dội xuống, từng giọt từng giọt đem men say của mình xua tan, từng giọt từng giọt mà đem bản thân kéo về với sự thật... Phòng tắm tối mịt, bên ngoài cửa sổ hắt lên ánh đèn, ánh sáng yếu ớt rơi vào lớp gạch men trắng, tiếng nước chảy ào ào không dứt, trong không gian nhỏ hẹp không ngừng vang lên.

“Oa...” Chung Tư Lâm gục đầu hét lên một tiếng, phá vỡ sự trầm mặc dồn nén bấy lâu. Thân thể mềm nhũn, ngồi ở trong bồn tắm, Chung Tư Lâm vùi đầu vào giữa hai chân, đem mình co lại thành một nhúm. “Ồ... Tại sao... Tại sao anh không để cho tôi say chết mà quên đi... Tại sao... Tại sao...” Chung Tư Lâm vừa khóc vừa gào thét, mỗi tiếng khóc giống như kim đâm thẳng vào trong lòng Trương Thiệu Hoài.

Trương Thiệu Hoài ngồi xổm xuống, nhìn Chung Tư Lâm thật sâu, tựa đầu vào đầu của em, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tư Lâm... Em đừng như vậy... Chuyện của Đình Đình hoàn toàn là ngoài ý muốn, không liên quan đến em...”

“Như thế nào lại không liên quan đến tôi... Nếu như tôi có thể kịp thời nhận được điện thoại cầu cứu của Đình Đình, em ấy cũng sẽ không... sẽ không biến thành người thực vật... Là tôi làm anh không tốt... Trong lúc em ấy cần tôi nhất... Tôi lại đi... Lại đi cùng một người đàn ông khác... quẩn nhau trên giường...” Chung Tư Lâm bứt tóc mình, thống khổ tự trách.

Trương Thiệu Hoài liền tranh thủ nắm lấy tay y kéo xuống: “Tư Lâm, em đừng như vậy mà... Nếu trong lòng em có gì không vui, em cứ phát tiết lên người anh... Em trách anh, đừng tự trách mình...” Trương Thiệu Hoài ôm lấy mặt Chung Tư Lâm kéo lên, đối diện với mình: “Em có phải đang trách anh, trách anh đóng lại vụ án của Đình Đình quá sớm?”

Chung Tư Lâm nhìn Trương Thiệu Hoài: “Trách anh... Tôi dựa vào cái gì mà trách anh?” Cười đến mức làm cho trong lòng người khác cũng phải run rẩy: “Muốn trách... Cũng chỉ có thể trách kẻ làm anh này, cứu không được em gái của mình, ngay cả hung thủ hại em gái mình bắt cũng không được... Là tôi vô dụng!” Chung Tư Lâm càng nói càng kích động.

“Tư Lâm, đừng như vậy... Đừng như vậy mà, Tư Lâm...” Trương Thiệu Hoài đem người ôm vào trong lòng, không ngừng thấp giọng dỗ dành y. Chung Tư Lâm bị Trương Thiệu Hoài gắt gao ôm vào trong lòng, hung

hàng cần lên bả vai Trương Thiệu Hoài, Trương Thiệu Hoài kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng không có buồn Chung Tư Lâm ra, vẫn nhẹ giọng dỗ dành y như cũ.

Theo từng nhịp vỗ nhẹ lên lưng Chung Tư Lâm, động tác vùng vẫy ban đầu cũng Chung Tư Lâm càng lúc càng yếu, hàm răng cắn chặt vai Trương Thiệu Hoài cũng dần dần nhả ra. Một tiếng ghen ngào trong cổ họng cũng tuột theo, tâm tình khổ sở bị dồn nén lại của Chung Tư Lâm rốt cuộc hoàn toàn vỡ vụn, dưới nước lạnh mà bị quét ra ngoài, nước mắt nóng rục tuôn ra: “Ô ô ô...”

Trương Thiệu Hoài ôm lấy Chung Tư Lâm đang òa khóc, ghé vào lỗ tai y nhẹ nhàng mà kiên định nói: “Em đau đớn... Anh cùng em trải qua đau đớn...”

Chung Tư Lâm không biết ngày đó y đã khóc bao lâu, chỉ cảm thấy ủy khuất của y trong những năm gần đây, cộng với không cam lòng, cũng theo nước mắt đêm hôm đó mà thả ra ngoài. Y không biết Trương Thiệu Hoài ở bên cạnh mình bao lâu, chỉ cảm thấy được độ ấm từ thân thể anh truyền sang, làm ấm thân thể cùng trái tim đã giá lạnh của mình.

Khi Chung Tư Lâm tỉnh lại, đã là giữa trưa ngày hôm sau, vừa mở mắt ra, trước mắt chính là nụ cười cùng đôi lúm đồng tiền của Trương Thiệu Hoài.

Đơn xin từ chức của Chung Tư Lâm đã được duyệt, Chu Văn Chính sau khi nói chuyện với Chung Tư Lâm xong, phê chuẩn đơn xin từ chức của Chung Tư Lâm.

7. Chương 7

Trương Thiệu Hoài gần đây rất buồn phiền, phi thường phi thường buồn phiền, cả người giống như biến thành khối thuốc nổ nặng trĩu biết đi chỉ chờ khai hỏa, khiến cho tất cả những người làm việc trong phòng điều tra của sở cảnh sát Tây Cửu Long hoảng sợ không thôi, chỉ sợ lỡ chân đạp kíp nổ khiến cho khối mìn kia bùng chót an toàn rồi bùng một cái thì bản thân sẽ chết không toàn thây. Nghe thấy Lao nhị ca hình dung về Trương phó đội trưởng chính là trên mặt viết mấy chữ to đùng: “Người lạ chớ lại gần”.

Trên tay cầm bản thảo vẫn vừa mới kết thúc, ném ra phía sau cho Tiểu Mạnh: “Vụ án này giao cho cậu.” Trương Thiệu Hoài tiện tay vớ lấy áo khoác sau lưng ghế, đi nhanh ra ngoài, dọc theo đường đi, mấy cảnh sát đồng nghiệp đều tự động dạt qua một bên nhường đường né tránh. Nói giỡn chơi, không thấy được sắc mặt của Cửu Long thần thám đen tối mức nào sao? Tánh mạnh của mình thì phải cố mà giữ lấy, de ra xa một chút, thần phạt mới có thể phù hộ độ trì tới được.

“Rầm!” Trương Thiệu Hoài đá cửa xe lại, thân hình cao cao đứng tựa vào cửa xe, theo thói quen mà ngẩng đầu lên nhìn căn phòng bên phải trên tầng mười một của tòa nhà, nhìn thấy nơi nó hắt ra ánh sáng vàng vọt của ánh đèn, đôi chân mày ban đầu vốn đã nhíu chặt bấy giờ càng lúc càng dãn sát lại, sắp thành một đường thẳng rồi.

Mẹ kiếp, mình lúc nào lại thành gà mẹ như vậy, tự nhiên lại phiền muộn nữa rồi! Thở một hơi, Trương Thiệu Hoài bấm xuống remote khóa xe lại, cất bước đi vào trong tòa nhà kia.

Bấm vào chuông cửa, vang lên một tiếng “Cạch!” trong trẻo, phía sau cánh cửa chính là Chung Tư Lâm mang theo ánh mắt mệt mỏi.

Nhìn thấy người đến là Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm mở cửa, cái gì cũng chưa nói, liền xoay người quay trở lại salon, tiếp tục đọc cuốn sách mà y đọc chưa xong.

Cũng không ngẩng đầu lên nhìn, Chung Tư Lâm cứ chuyên tâm đọc sách, Trương Thiệu Hoài hận không thể xông lên ném cuốn sách trong tay Chung Tư Lâm đi.

Gần đây, làm cho hần phiền lòng giận dữ đến mức gần như đang trên bờ vực điên cuồng chính là người kia – Chung Tư Lâm.

Trương Thiệu Hoài ban đầu muốn nói trải qua đêm hôm đó, tình cảm giữa hắn với em cũng tạm xem như là vén mây mù thấy ánh trăng, quan hệ của hai người cũng yên bình lại, bỗng nhiên từ đâu bay tới sự cố ngoài ý muốn của Phó Đình Đình.

Vụ án của Phó Đình Đình, đã kích rất nặng đến Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài làm sao không rõ chứ? Trải qua một loạt từ điều tra, từ chức, xung đột, hai người đều có sự ăn ý không cần nói cũng hiểu, không có ai nhắc lại chuyện đêm đó.

Hôm nay, bởi vì hung thủ tự sát mà phải khép lại vụ án; Phó Đình Đình bởi vì não bộ bị tổn thương nghiêm trọng, trở thành người thực vật, chuyển sang trung tâm an dưỡng thuộc về một bệnh viện tư nhân; Đơn xin từ chức của Chung Tư Lâm được duyệt, giao lại huy hiệu cảnh sát, đồng thời cũng quyết định thi tuyển vào làm nhân viên ICAC... Mặc kệ tốt xấu thế nào, tất cả những hỗn loạn trước đó bây giờ đều đã đi đến kết quả, đều đã rơi xuống. Duy nhất, chỉ có một thứ chưa được rõ ràng, chính là quan hệ giữa hắn cùng với Chung Tư Lâm.

Từ khi Chung Tư Lâm muốn thi tuyển vào làm nhân viên trong ICAC, liền toàn tâm toàn ý chuẩn bị đối phó với nội dung cuộc thi, hoàn toàn không tiếp xúc với bất kì ai, không để ý tới bất kì sự tình gì. Sau một lần Chung Tư Lâm bởi vì hạ đường huyết mà ngất xỉu, Trương Thiệu Hoài tự động dọn về căn hộ của em, giúp em chuẩn bị ngày ba bữa cơm, bắt buộc em phải ăn uống nghỉ ngơi điều độ.

Chung Tư Lâm đối với việc Trương Thiệu Hoài dọn đến ở chung, cùng với việc anh ép buộc mình nghỉ ngơi, quản lí chế độ ăn uống, không có bất kì lời nào, có thể nói là không hề có bất kì phản ứng gì, y hoàn toàn không nhìn thấy sự tồn tại của Trương Thiệu Hoài, từ sáng đến tối mịt, chỉ liều mạng đọc sách.

Nhìn thấy Chung Tư Lâm như vậy, Trương Thiệu Hoài vừa không thể không làm osin cho em, lại không biết phải làm thế nào để em khỏi tự ngược đãi bản thân bằng cách đọc sách, đau lòng vì ngạo khí của em, lại tức sự bướng bỉnh của em, hơn nữa Chung Tư Lâm đối với hắn hoàn toàn không nghe không thấy không biết, Trương Thiệu Hoài buồn bực đến vài lần muốn phát điên, định một lần nói cho rõ ràng, rồi lại sợ Chung Tư Lâm không chịu được những câu hỏi đầy tính ép buộc đó.

Kết quả, hắn cùng với Chung Tư Lâm trong lúc đó, trở thành một cái gì đó lửng lơ, quan hệ không đầu không cuối.

Lúc nửa đêm, Trương Thiệu Hoài bay qua bay lại giữa phòng khách đến giường, rốt cuộc cũng bò được vào trong giấc ngủ, “Phù...” một tiếng, đứng dậy đi tới ghế salon trong phòng khách thì ngẩn người.

Tiếng đồng hồ tik tak trên tường, trong không gian yên tĩnh không một tiếng động càng có vẻ rõ ràng hơn. Tik tak, tik tak, tik tak... Quanh quẩn qua lại trong phòng khách, quấy đảo tâm tình Trương Thiệu Hoài càng lúc càng tâm phiền ý loạn.

Chịu không xiết cảm giác hít thở không thông này, Trương Thiệu Hoài đi đến mở bung cửa ban công, làn gió đêm của HongKong mơn man, thoáng xua đi nỗi buồn bực hờn dỗi rồi nui trong lòng Trương Thiệu Hoài.

“Ôi...” Đem tất cả đè nén trong ngực chậm rãi thả xa, nhìn ngọn đèn hắt lên từ đường chân trời xa xôi, ánh mắt Trương Thiệu Hoài bị che phủ bởi màn mưa phùn lất phất, dần dần lắng đọng xuống, trong đôi mắt trong suốt chỉ còn phản chiếu lại bóng của những ngọn đèn.

Cơn mưa phùn này cùng với màn đêm sâu không thấy đáy, sao giống như là tình cảm giữa hắn và Chung Tư Lâm trong lúc này, bao vây bởi tầng tầng lớp lớp trời buộc, không nỡ chặt đứt xoay người bỏ đi, rồi lại không có cách nào đi nhanh về phía trước... Không thấy được ánh sáng.

Kì thật hắn rõ ràng, bản thân mình tại sao lại xúc động như vậy, bởi vì hắn sợ... Sợ Tư Lâm lại một lần nữa chui vào trong vỏ ốc. Trải qua một đêm kia, hắn có thể chắc chắn Tư Lâm đúng là có tình cảm với mình, là đang tiếp nhận mình. Nhưng mà, trong đêm đó Phó Đình Đình gặp chuyện không may, cô ấy liên tục gọi điện thoại cầu cứu Chung Tư Lâm, nhưng Tư Lâm lại không nhận bất cứ cuộc gọi nào, làm cho em gái người đó xảy ra chuyện...

Tình huống như vậy, Tư Lâm làm sao có thể tự tha thứ cho bản thân, làm sao có thể tình nguyện đối mặt với tình cảm của hai người đây? Cho nên hắn sợ, sợ Tư Lâm bởi vì tự trách, bởi vì chuộc tội mà bỏ qua tình cảm giữa hai người.

“Ôi...” Lại một tiếng thở dài, Trương Thiệu Hoài dựa vào lan can của ban công, nhìn bầu trời tối đen. Mình vội vàng thành có ích gì cơ chứ? Trước mắt, không phải là thời điểm tốt nhất để xác định quan hệ của hai người, nếu nóng nảy, chỉ sợ lại giống như hai năm trước, người kia lại hoàn toàn mất tích, biến mất khỏi mắt mình thêm một lần nữa.

Trương Thiệu Hoài cười khổ, lắc lắc đầu mình. Quên đi, ít nhất Tư Lâm không có trốn tránh mình, còn đồng ý cho mình đến ở cùng, như vậy sẽ không có việc gì, ít nhất em cũng cho mình một cơ hội.

Dù sao bản thân vốn đã xác định rồi, hai người cũng đã biết nhau nhiều năm như vậy, không phải chỉ là mới biết có vài phút, em chính là của hần, hần sẽ không bao giờ buông tay!

Cường chế chống lại cảm giác buồn phiền cùng bất an trong nội tâm, Trương Thiệu Hoài tìm ra lí do cố gắng thuyết phục mình, nghĩ đến mấy ngày nay đồng nghiệp trong sở cảnh sát chỉ sợ tránh mình không kịp, không khỏi cười khẽ một tiếng. mình như vậy, đúng là buồn cười... Giống y như là chỉ cần chuyện gì có liên quan đến ba chữ “Chung Tư Lâm” cũng khiến cho mình bị loạn hết cả lên...

Nghĩ muốn thức thêm chút nữa, nhưng cuối cùng cũng có chút buồn ngủ, cục cựa thất lưng một chút, Trương Thiệu Hoài xoay người trở lại phòng khách, chuẩn bị bò lên ghế salon ngủ một giấc.

Vừa vào trong phòng khách, liền nghe thấy tiếng cửa phòng Chung Tư Lâm mở ra, trong bóng tối, chỉ thấy được bóng dáng cao gầy lén lút đi tới ghế salon bên cạnh bàn trà, không biết tìm cái gì nữa.

“Nửa đêm canh ba, không ngủ được hay sao, đang tìm gì mà gấp quá vậy?” Trương Thiệu Hoài thình lình lên tiếng làm cho Chung Tư Lâm đang cúi đầu tìm cái gì đó bị giật mình, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về hướng phát ra âm thanh, hai con ngươi đen nhánh, kinh hoàng chớp mắt cùng với sự cảnh giác cao độ.

Hóa ra là Trương Thiệu Hoài, sự phòng bị trong mắt Chung Tư Lâm dịu xuống, lại khôi phục sự bình thản như không có vấn đề gì, thản nhiên mở miệng, không che dấu được sự uể oải: “Điện thoại di động, điện thoại của tôi. Anh có thấy không?”

“Điện thoại di động? Em đang ngủ đi tìm điện thoại làm cái gì?” Mặc dù nghi hoặc, Trương Thiệu Hoài vẫn giúp Chung Tư Lâm tìm xem điện thoại nằm ở đâu.

Trương Thiệu Hoài chỉ thuận miệng hỏi, nhưng lại làm cho động tác của Chung Tư Lâm ngừng lại đột ngột, đôi môi mím chặt, hàm cũng như đang cắn chặt, lơ đãng toát ra em đang bị áp lực — áp lực từ trong tâm tình của em: “Không có gì, chỉ là phát hiện điện thoại không có trong phòng.”

Phảng phất giống như cảm nhận được sự áp chế trong tâm tình của Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài bỗng nhiên ngừng lại động tác, đứng bên kia bàn trà, nhìn chằm chằm vào mặt Chung Tư Lâm.

Đột nhiên, Trương Thiệu Hoài lướt qua cái bàn, túm lấy vạt áo của Chung Tư Lâm, bật ngọn đèn bàn bên cạnh lên, trước mắt bắt chợt lóe sáng làm cho Chung Tư Lâm bất giác nheo mắt lại. Ánh sáng vàng chói mắt từ ngọn đèn phủ lên những đường nét trên mặt Chung Tư Lâm, hai tròng mắt thâm đen, cùng vẻ tiêu tụy uể oải không chịu nổi.

Shit! Trương Thiệu Hoài thật muốn hung hăng mắng mình một trận, hần ở đây cũng đã năm ngày, lại không hề phát hiện ra.

Hần cứ tưởng rằng Chung Tư Lâm mấy ngày nay tiêu tụy là bởi vì ăn uống thất thường, không nghĩ tới tình trạng của Chung Tư Lâm so với hần nghĩ còn muốn tồi tệ hơn. Xem hai tròng mắt thâm đen tới mức độ này, thì liền biết gần đây Chung Tư Lâm căn bản là không hề có lấy một giấc ngủ ngon.

“Đã bao lâu em không ngủ rồi?” Giọng điệu của Trương Thiệu Hoài cực kì bất thiện chất vấn Chung Tư Lâm.

Dùng một động tác nhỏ, thoát ra khỏi bàn tay đang nắm lấy áo mình của Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm chớp mắt một cái, lạnh giọng trả lời: “Anh hỏi câu này là sao? Tôi ngày nào cũng ngủ cả.”

Một lần nữa túm lấy vạt áo của Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài kéo người kia đến trước mặt mình: “Em đừng có mà nói dối, em đã không ngủ bao nhiêu lâu rồi?”

Chung Tư Lâm nhướn mày, lập tức dùng hai tay chém vào cổ tay Trương Thiệu Hoài, dùng một chiêu thoát khỏi sự cầm nắm của Trương Thiệu Hoài, tiện thể giáng một đòn xuống dưới vai Trương Thiệu Hoài.

Chỉ là Trương Thiệu Hoài phản công lại nhanh hơn, theo động tác của Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài buông vạt áo ra, hai tay liền hướng đến eo Chung Tư Lâm, dựa vào sức nặng cơ thể, trong nháy mắt đã đè Chung Tư Lâm xuống dưới ghế salon.

Sau khi đem Chung Tư Lâm xô xuống ghế, Trương Thiệu Hoài siết tay, đột ngột đánh úp về phía Chung Tư Lâm.

“Rầm!” một tiếng thật lớn vang lên bên tai Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài dùng thân hình của mình ngăn chặn nửa người trên của Chung Tư Lâm, nhìn Chung Tư Lâm từ trên xuống, trong đôi mắt to lửa giận bốc lên bừng bừng: “Anh đã nói với em, không được dùng cách tự ngược đãi nữa, đến bây giờ em vẫn còn áy náy với Phó Đình Đình!”

“Câm miệng!” Đầu gối Chung Tư Lâm thúc lên bụng Trương Thiệu Hoài, Trương Thiệu Hoài đau đến nhe răng trợn mắt, ôm bụng té xuống đầu kia của cái ghế.

Chung Tư Lâm từ trên ghế salon ngồi dậy, trừng mắt nhìn Trương Thiệu Hoài ôm bụng quằn quại: “Anh câm miệng đi... Anh cần bản cái gì cũng đều không hiểu... Anh cái gì cũng không biết...”

Trương Thiệu Hoài nghiêng răng, nghiêng mắt trừng trừng nhìn về Chung Tư Lâm đang siết tay thành nắm đấm đứng trước mặt mình, hừ một tiếng: “Anh không biết? Người không biết chính là em!” Giọng của Trương Thiệu Hoài trở nên cao vút: “Em có biết cho dù em có tự ngược đãi bản thân tới chết, Phó Đình Đình vẫn nằm trong bệnh viện! Cho dù tối nào em cầm điện thoại trong tay thì sao? Phó Đình Đình cũng sẽ không gọi cho em!”

Trương Thiệu Hoài trợn to mắt, đưa tay chụp lấy điện thoại di động vừa mới tìm ra, đột ngột ném vào vách tường đối diện, “Rắc!” Điện thoại di động mà Chung Tư Lâm đang tìm bây giờ đã hiện ra, nát tan tành.

Nhìn điện thoại của mình bị đập bể nát bét, toàn thân Chung Tư Lâm đều căng cứng lên, nhìn chằm chằm vào xác điện thoại trên nền nhà, chỉ cảm thấy toàn thân mình càng lúc càng lạnh lẽo. Thanh âm yếu ớt cứ liên tục thì thào: “Không... Đình Đình... Đình Đình...”

Nhẹ thở dài một hơi, Trương Thiệu Hoài đem Chung Tư Lâm toàn thân đang căng cứng vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về lên lưng em, thanh âm trầm thấp không ngừng rót vào tai Chung Tư Lâm: “Tư Lâm, kiên cường lên, đừng thua chính mình... Đừng bại bởi chính bản thân em...”

“Trương Thiệu Hoài!” Nguyên bản vốn im lặng trong lòng Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm không hề lên tiếng, đột nhiên nhảy chồm lên, đem Trương Thiệu Hoài đè xuống đất.

Trương Thiệu Hoài bị xô ngã, trước mắt sao bay vòng vòng còn chưa kịp tan đi, Chung Tư Lâm cũng đã đè ngồi lên người mình, nắm tay vừa nhanh vừa tàn nhẫn nện xuống như mưa vừa gào lên: “Trương Thiệu Hoài! Tên hỗn đản này! Anh là tên đáng chết! Anh là đồ hỗn trướng!”

Hai tay ôm lấy đầu, Trương Thiệu Hoài mặc kệ Chung Tư Lâm từng đấm từng đấm phát tiết tâm tình, dưới cơn mưa đòn của Chung Tư Lâm cùng tiếng mắng chửi dần dần cũng tích tụ lại thành cục tức trong bụng, sau khi khóe mắt bị trúng một đòn đau từ Chung Tư Lâm, liền gào lên một câu “Em tỉnh lại cho anh!” liền dùng khuỷu tay húc vào trong bụng Chung Tư Lâm, tựa dịp Chung Tư Lâm ăn đau mà dừng lại đột công kích một thoáng, liền dùng sức mãnh lực tổng lên ngực Chung Tư Lâm thêm một phát.

“Ầm!” Ăn cú này của Trương Thiệu Hoài, cả người Chung Tư Lâm bị đánh rớt ra khỏi người Trương Thiệu Hoài ngã qua một bên, chỉ thấy hình ảnh trước mắt xoay vòng vòng, chính là không thể tập trung nhìn rõ một cái nào, miêng cưỡng muốn nhúc nhích thân mình, Trương Thiệu Hoài tàn nhẫn chặt xuống một cú vào sau gáy làm cho Chung Tư Lâm bất tỉnh ngay tại chỗ.

Nhìn Chung Tư Lâm hôn mê ngã trên mặt đất, Trương Thiệu Hoài không khỏi thở dài một hơi tự trách, cũng không biết ngày mai Tư Lâm tỉnh lại có giết mình hay không nữa, nhưng ít ra đêm nay, có thể cho Tư Lâm ngủ ngon được một giấc.

Lại thở dài thêm một tiếng, Trương Thiệu Hoài liền ôm lấy Chung Tư Lâm bất tỉnh đi vào trong phòng.

...

Ý thức từ từ tập trung lại, cơn đau dần đến co thắt nơi bụng càng lúc càng rõ ràng. Trong lúc mơ mơ màng màng, nhớ đến một trận trước khi bất tỉnh... Trương Thiệu Hoài chết tiệt! Chung Tư Lâm đột ngột bật dậy, rồi lại bởi vì toàn thân đau đớn mà té ngược xuống giường.

“TRƯỞNG – THIỆU – HOÀI!” Chung Tư Lâm nghiêng rặng nghiêng lợi cầm giận phun trào.

“Ai gọi anh?” Trương Thiệu Hoài thò mặt vào phòng, nhìn thấy ánh mắt hung tợn của Chung Tư Lâm, da đầu có chút tê dại, từ trong đáy lòng hít một hơi thật sâu, đi vào trong phòng Chung Tư Lâm.

“Đau lắm à? Anh giúp em bôi thuốc trước.” Trương Thiệu Hoài tự động ngồi xuống giường bên cạnh Chung Tư Lâm, chuẩn bị trút bỏ quần áo trên người Chung Tư Lâm ra.

“Chát!” Hắt văng cánh tay Trương Thiệu Hoài đang vươn về phía mình, một đám của Chung Tư Lâm hướng thẳng vào mặt Trương Thiệu Hoài, nhưng khi nắm đám muốn chạm vào da mặt của Trương Thiệu Hoài thì dừng lại, Trương Thiệu Hoài mắt cũng không hề chớp lấy một cái, liền cất giọng lạnh lẽo như hàn băng nói: “Tại sao không né?”

“Tại sao phải né?” Trương Thiệu Hoài vẫn nhìn chằm chằm Chung Tư Lâm như cũ, không có bất kỳ ý định tránh né nào: “Nếu như nhận lấy một đám này, có thể làm cho em hết giận, anh tại sao lại không nhận? Hơn nữa —” hai lúm đồng tiền trên má Trương Thiệu Hoài thụt sâu, cười khổ y như vừa khóc vừa cười: “Em tặng anh cả người đen thui, anh cũng không ngại em tặng thêm cái kính râm.”

Lúc này, Chung Tư Lâm mới nhìn rõ trên mặt Trương Thiệu Hoài có một vết bầm màu xanh, một vết màu tím, mắt phải thì đen sì, nhìn lại hết cả mặt giống như là bức tranh nham nhở, nguyên bản khuôn mặt vốn anh hùng khí khái, hôm nay thành bộ dạng này, giống y như là anh hùng khí đoản còn bị chó cắn.

Nhìn thấy vẻ mặt của Trương Thiệu Hoài như vậy, Chung Tư Lâm không nhịn được phì cười, “Hừ uh...” lợi dụng tiếng ho nhẹ che dấu đi tiếng cười không nén lại được của mình. Chỉ là, khí thế hung hăng chuẩn bị chát vắn ban đầu đã tiêu đi đâu mất, Chung Tư Lâm cũng không bày ra được bộ mặt phần nộ, ngược lại vì cơ thể phải căng ra, liên lụy tới khóe miệng, lan tới chỗ đau khi bị đánh hôm qua, cảm giác đau đớn xộc thẳng lên tận não.

“A...” đề xuống tiếng rên đau đớn yếu ớt, Chung Tư Lâm cố gắng duy trì sắc mặt không chút thay đổi, lem lên ngắm nhìn khuôn mặt rực rỡ như cầu vồng của Trương Thiệu Hoài, tận lực duy trì lời lẽ bình thản: “Tối qua có ăn em không?” Chỉ là lời nói khi kết thúc có chút run run, tiết lộ y đang cười trộm.

“Có chứ, phải đáp lễ lại quà tặng của Chung Sir chứ.” Chú ý tới ánh mắt có ý mà như vô tình dời đi của Chung Tư Lâm, không muốn nhìn kĩ mặt mình, hơn nữa câu nói kia lại hơi run khi kết thúc, Trương Thiệu Hoài lập tức rõ ràng nguyên nhân ánh mắt lúng lờ của Chung Tư Lâm, trong đầu nảy ra ý định muốn đùa cợt.

Mạnh mẽ giữ lấy nắm tay Chung Tư Lâm đưa đến trước mặt mình, dí mặt lại đối diện với mặt Chung Tư Lâm, cố tình cẩn thận giới thiệu lại lai lịch mỗi vết bầm trên mặt mình: “Cái này, là tác phẩm của tay phải em khi dùng năm thành công lực bảy thành tốc độ mà có; cái này, là tác phẩm của tay trái sử dụng bảy thành công lực ba thành tốc độ; còn nữa, cái vòng tròn trên mắt này là kiệt tác khi tay phải em dùng mười thành công lực... Em nhìn đi, tất cả đều là của em đó.”

Chung Tư Lâm trái liếc phải liếc, chính là không muốn để cho hai mắt nhìn tới mặt Trương Thiệu Hoài một chút nào, Trương Thiệu Hoài chính là muốn Chung Tư Lâm phải nhìn mình, dán mặt mình đến trước mặt Chung Tư Lâm, Chung Tư Lâm muốn trốn, Trương Thiệu Hoài liền đuổi theo. Không hiểu sao, hai người lúc này lại thành ra ở trên giường, chơi trò mi trốn ta đuổi.

Hai người đuổi được nhau rồi, hai khuôn mặt cũng dựa lại gần nhau, vài lần, chóp mũi cơ hồ cũng chạm đến chóp mũi của người kia, hơi thở trong lúc đó đều là hô hấp của người kia. Tránh né giãy dụa tách ra một khoảng trống, môi Trương Thiệu Hoài lướt qua rất khê khàng mang theo một phần mềm mại ôn thuận, phảng phất như là gió nhẹ thổi đến, trong lúc lướt khê qua đó, làm cho động tác của hai người đều bị đình chỉ.

Chung Tư Lâm đột nhiên thối lui về sau, động tác quá mạnh làm liên lụy đến vết thương nơi bụng, khiến cho Chung Tư Lâm cau chặt mày, lạnh mắt quét về Trương Thiệu Hoài – đầu sỏ làm cho y bị thương, hung hăng trừng mắt mà nhìn; chỉ là nhìn thấy khuôn mặt xanh xanh tím tím lại mang thêm điểm ủy khuất, lại cảm thấy rất chi là buồn cười.

Vừa giận lại vừa muốn cười, hai loại tâm tình mâu thuẫn, làm Chung Tư Lâm lẩn qua lẩn lại một chút, tổng một chưởng đến mặt Trương Thiệu Hoài, nhưng cuối cùng lại biến thành đẩy ra, đem khuôn mặt Trương Thiệu Hoài đẩy ra chỗ khác: “Mau tránh ra, đừng làm vướng mắt em.”

Trương Thiệu Hoài nương theo cú đẩy của Chung Tư Lâm, ngã xuống bên cạnh, thuận thế kéo Chung Tư Lâm theo. Vén cái áo T-shirt của Chung Tư Lâm lên, Trương Thiệu Hoài mở nắp chai rượu thuốc, xoa lòng bàn tay lên vết bầm trên bụng Chung Tư Lâm, nhẹ nhàng chà xát: “Phải làm tan máu bầm, mới mau hết được. Lúc đầu sẽ rất đau, phải đau thì mới tốt được.”

Khi nói chuyện, hai mắt Trương Thiệu Hoài nhìn thẳng vào mắt Chung Tư Lâm, tận lực cất lên âm thanh nhẹ nhàng, càng lộ ra vẻ thâm thấp: “Nếu như bởi vì sợ đau, cứ như vậy mà mặc kệ nó, chuyển thành nội thương, sẽ vĩnh viễn vất vả đó.”

Bàn tay Trương Thiệu Hoài tăng thêm sức lực: “Nhịn một chút, chân tay nếu không chịu được, thì nắm lấy tay anh.” tay trái liền nắm lấy tay phải của Chung Tư Lâm, còn bàn tay phải không hề để ý đến cái nhũ mày cùng mồ hôi đang tuôn ra trên trán Chung Tư Lâm, tiếp tục làm tan máu bầm.

Thâm ý của Trương Thiệu Hoài tuôn ra theo mỗi lời nói, cùng bàn tay ầm ập, rõ ràng từng từ từng chữ, thấm vào tận đáy lòng Chung Tư Lâm. Thân hình ban đầu còn vùng vẫy liền trở nên bất động, lẳng lặng nhìn vào đôi mắt to thân thuộc kia, tâm tư rối loạn của Chung Tư Lâm cũng chậm rãi lắng đọng lại.

Những tổn thương, buồn bực trong cơ thể động lại thành vết bầm, cũng không tan đi; có chút đau đớn, bởi vì chưa người nào hiểu, cho nên chỉ có thể tự mình nuốt ngược vào; có một số việc, không phải là không thể, chỉ là bởi buông tay không được...

Nhìn vào trong mắt Trương Thiệu Hoài, phản chiếu lại bản thân tinh thần sa sút, đập vào trong mắt là hình ảnh người kia cũng bị đau đớn và tổn thương, trái tim Chung Tư Lâm như bị bóp chặt, trong lòng, dần dần nóng lên...

Mi mắt rũ xuống, Chung Tư Lâm đem tầm mắt của mình che khuất, không còn sức nữa, nằm thẳng trên giường, cho dù Trương Thiệu Hoài có xoa tan đi máu bầm trên người, lực đạo trên tay cũng không hề có ý nương nhẹ, có lúc còn cố ý tăng thêm sức lực, đau đến mức Chung Tư Lâm phải cấu chặt tay trái của Trương Thiệu Hoài để trả thù. Đợi đến khi Trương Thiệu Hoài xoa bóp hết toàn bộ vết thương trên người Chung Tư Lâm một lượt, Chung Tư Lâm sắc mặt đã tái nhợt, môi dưới để lại dấu răng rõ ràng, thở hổn hển, toàn thân hư thoát ngồi phịch trên giường.

“Tốt rồi! Cũng tan bớt một ít, hai ngày nữa sẽ hết bầm, vết thương sẽ tốt lên thôi.” Trương Thiệu Hoài tươi cười với Chung Tư Lâm, giọng điệu ung dung.

Chung Tư Lâm ngồi phịch trên giường, mặt trắng không còn giọt máu liếc mắt nhìn Trương Thiệu Hoài một cái, cắn giận nói: “Để em nghỉ một chút, chờ lát nữa em giúp anh làm tan máu bầm.” Trương Thiệu Hoài chết tiệt, làm như đây chưa từng bị thương bao giờ sao? Chưa từng bị bầm tím sao? Lúc này mạnh tay như vậy, rõ ràng là nhân cơ hội trả thù.

“Không cần đâu, anh sẽ tự xử lý.” Một bên thu dọn chai rượu thuốc tan máu bầm, Trương Thiệu Hoài chẳng lẽ còn không biết ý định của Chung Tư Lâm sao? Hắn còn không có ngu, lọt vào tay người kia đau không đến kêu cha gọi mẹ hắn chết liền.

“Phía sau lưng, bên hông, tự anh có thể thò tay tới sao. Tối hôm qua đánh anh một trận, là em không tốt, cứ để cho em tận tình chăm sóc một lần đi.” Quay người một cái, Chung Tư Lâm nằm nghiêng trên giường, nhìn chằm chằm vào Trương Thiệu Hoài thương tích đầy mình, chính là muốn báo thù anh chuyện lúc nãy.

“Được được được, chờ em khôi phục lại sức khỏe, anh sẽ mời em giúp anh làm tan máu bầm.” Trương Thiệu Hoài giọng điệu có chút chịu đựng, kéo chăn mền lên trùm Chung Tư Lâm lại: “Em nghỉ ngơi một chút đi.”

Bởi vì toàn thân kiệt sức vô lực chẳng còn hơi đâu mà nói chuyện, Chung Tư Lâm chỉ lười biếng nằm trên giường, thuận miệng hỏi: “Hôm nay anh không phải đến sở cảnh sát à?”

Trương Thiệu Hoài không khỏi cười khở, chỉ vào mặt mình: “Em nghĩ anh có để dùng bộ mặt này đi lên sở sao? Không hù chết người mới là lạ. Anh gọi điện thoại xin nghỉ phép rồi.”

“Điện thoại?” Như là đột nhiên nhớ tới cái gì, Chung Tư Lâm đột nhiên ngồi dậy, đôi chân mảy vừa giãn ra một chút liền cau lại, hai mắt nheo lại thành một đường. Bỗng nhiên đưa tay đến trước Trương Thiệu Hoài, ngửa lòng bàn tay lên: “Đúng rồi, đưa điện thoại di động của anh cho em.”

“Đưa điện thoại di động cho em? Em muốn làm gì?” Trương Thiệu Hoài khó hiểu.

“Cứ đưa em là được rồi.” Tay Chung Tư Lâm vẫn ngửa tay ra ngoài không khí.

Mặc dù không rõ nhưng Trương Thiệu Hoài vẫn đưa điện thoại của mình giao cho Chung Tư Lâm. Chung Tư Lâm nhận lấy điện thoại, cầm trong tay nhịp nhịp vài giây, Chung Tư Lâm đem điện thoại của Trương Thiệu Hoài ném thật mạnh vào tường.

“Rắc!” một tiếng, điện thoại của Trương Thiệu Hoài vỡ tan tành.

“Em...” Nhìn cái điện thoại nát bét trước mặt mình, Trương Thiệu Hoài há miệng, nhưng không biết nói gì, liền bị nghẹn giữa chừng.

Chung Tư Lâm này lại giường, khoe miệng cong thành nụ cười hài lòng: “Đây là trả lại anh tối hôm qua dám ném điện thoại của em. Chờ lát nữa em trả lại anh “ân tình” lúc này giúp em làm tan máu bầm.”

Nhìn bóng lưng nằm nghiêng lại của Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài bắt đầu chuyển tâm tự hỏi, chờ lát nữa có cần phải tìm cơ chuẩn đi hay không, tránh cho thịt thà trên người hấn thoát khỏi kiếp nạn ăn đau...

“Thiệu Hoài...” Đầu hơi cúi xuống, tiếng kêu vọng theo không khí mà truyền sang, lưng Chung Tư Lâm vẫn hướng về phía Trương Thiệu Hoài, tóc chần của mình lên, vỗ vỗ vào vị trí phía sau, thanh âm nhỏ đi vài phần, phảng phất giống như là đang thăm thì nỉ non: “Em ngủ một mình, ngủ không có yên... Lúc nào cũng mơ thấy Đình Đình...”

Còn nói chưa hết câu, cơ thể ấm áp của Trương Thiệu Hoài đã dán vào, từ sau lưng ôm lấy Chung Tư Lâm, nhẹ nhàng thăm thì bên tai em: “Anh ở đây.” Thanh âm Trương Thiệu Hoài ôn nhu mà kiên định: “Anh ở ngay đây, cứ ngủ ngon đi,”

Không biết qua bao lâu, khi mí mắt Trương Thiệu Hoài cũng sụp xuống, một tiếng “Cảm ơn” nhẹ đến mức không thể nghe thấy rõ chui vào trong tai Trương Thiệu Hoài, Trương Thiệu Hoài mỉm cười, ôm người trong lòng càng chặt hơn.

Buổi trưa ánh sáng chói chang rực rỡ xuyên thấu qua rèm cửa sổ bằng lụa trắng, hơi chiếu vào trong phòng, bình yên mà ấm áp.

Sau lưng truyền đến nhiệt độ cơ thể ấm áp cùng tiếng tim đập bình ổn vững vàng, mí mắt Chung Tư Lâm, rốt cuộc cũng không còn run rẩy, trầm lắng thiếp đi.

Kể từ khi Đình Đình gặp chuyện không may, y không thể có được một giấc ngủ ngon, y rất mệt, thật sự mệt mỏi quá...

Đem máu bầm trong người làm tan đi, đau đớn trôi qua thì vết thương sẽ tốt lên.

Càng hướng chi, vẫn còn có một người lúc nào sẽ cùng y chịu đựng đau đớn, vết thương của y sẽ tốt lên.

Chung Tư Lâm rời khỏi sở cảnh sát, một tháng sau thi vào vị trí nhân viên bên ICAC, đạt được kết quả rất cao không có gì bất ngờ.

Sau nửa năm huấn luyện, Chung Tư Lâm chính thức trở thành Chung Sir của ICAC.

8. Chương 8

Buổi trưa yên tĩnh, gió thổi nhẹ nhẹ, cuốn rèm cửa hồng nhạt trong phòng bay bay, thổi tấm khăn trải giường màu trắng hơi rung động, lay động mái tóc dài của người đang nằm trên giường. Người vẫn nhắm chặt hai mắt như đang ngủ, giống như là đang ngủ say.

Ngón tay thon dài ôn nhu vuốt ve người đang ngủ say trên giường, nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc bị gió thổi loạn. Nhìn khuôn mặt trên đó có ba phần tương tự như mình, Chung Tư Lâm cười ôn nhu như nước, thấp giọng gọi: “Đình Đình, anh đến thăm em này.”

Hạ Mục Hàn bên cạnh đem bó hoa Tulip Chung Tư Lâm đưa đến cắm vào trong một chiếc bình thủy tinh trong suốt kiểu dáng đơn giản, nhất thời làm cho phòng bệnh chỉ toàn màu trắng có thêm một chút rực rỡ.

“Đình Đình không có bất kì phản ứng gì sao?” Chung Tư Lâm thuận miệng hỏi.

“Không có...” Hạ Mục Hàn trả lời, trong giọng nói bình thản che dấu sự mệt mỏi thật sâu.

Ba năm rồi, từ sau khi Đình Đình bị thương, cô đã ngủ say suốt ba năm. Chung Tư Lâm cùng Hạ Mục Hàn, câu chuyện giữa hai người nói với nhau đã lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, nội dung chưa hề có sự thay đổi. Mặc dù như thế, bọn họ vẫn ôm một tia hi vọng, có một ngày, Đình Đình sẽ mở mắt ra, cười với bọn họ... Chỉ là hôm nay, bọn họ vẫn phải thất vọng.

Chiều chủ nhật, như trước vẫn yên tĩnh không một tiếng động.

Tiếng nói của Hạ Mục Hàn phá vỡ sự im lặng kéo dài: “Sid, nghe nói anh đang làm vụ án của Sean?”

Chung Tư Lâm xoay người, nhìn Hạ Mục Hàn, khoe môi khê cong lên: “Không phải nghe đồn, vụ án của Sean đúng là do tôi phụ trách.”

“Ồi...” Hạ Mục Hàn thở dài một hơi: “Vụ án này... Tôi không cảm thấy Sean có nhận hối lộ đâu.”

“Không có ai trên mặt lại đi viết hai chữ “người xấu” cả, phá án chính là cần chứng cứ, không phải nhìn xem thế nào.” Chung Tư Lâm lạnh nhạt cười: “Chứng cứ, tự nhiên sẽ trả lời anh ta có tội hay không.”

Hạ Mục Hàn chau mày, còn muốn mở miệng nói tiếp cái gì đó, lại bị Chung Tư Lâm cắt ngang: “Được rồi, đừng nói nữa, tôi không muốn nói chuyện này trước mặt Đình Đình.” Đi qua người Hạ Mục Hàn, Chung Tư Lâm vỗ vỗ vai hắn, hạ giọng: “Nếu như là tôi, tôi sẽ không nói chuyện này ở đây.”

Chung Tư Lâm lại nói tiếp, “Tôi về trước, Đình Đình giao lại cho anh chăm sóc.” Rồi lại vỗ vỗ vai Hạ Mục Hàn, cầm lấy áo khoác bên cạnh, Chung Tư Lâm đi ra ngoài.

Vừa mới ra khỏi phòng bệnh, giả bộ khom người xuống, thì có một nhân viên hộ lí mặc đồng phục đi qua sát bên người Chung Tư Lâm, thấp giọng nói: “Chung Sir, ngài Phó đang ở lầu 2 khu A phòng số 7 đợi anh.”

Chung Tư Lâm nhẹ nhàng cười, giữ giữ áo khoác, vung ra phía sau thuận tay mặc vào, sự ôn hòa thường thấy trong mắt biến mất, lúc thẳng người lên đã trở nên lạnh lùng, cất bước đi về phía trước.

Gõ gõ lên cánh cửa phòng số 7 lầu 2 khu A, cánh cửa mở ra, một vệ sĩ mặc âu phục màu đen chặn ngang cánh cửa, thấy là Chung Tư Lâm mới hơi nghiêng người để cho Chung Tư Lâm đi vào trong.

Phó Truyền Thánh đứng ở bên cửa sổ, nhìn về phía đường chân trời xa xa bên ngoài, lão đang chờ Chung Tư Lâm.

Nghe thấy tiếng bước chân của Chung Tư Lâm đi vào phòng, Phó Truyền Thánh vẫn đưa lưng về phía y như cũ, thanh nhiên mở miệng, hàm chứa uy nghiêm không thể cự tuyệt: “Cậu đã đến rồi, ngồi đi.”

Chung Tư Lâm nhìn bóng lưng Phó Truyền Thánh, trả lời: “Không cần đâu, tôi không ở lâu được. Ông tìm tôi có việc gì sao? Ông Phó.”

Phó Truyền Thánh xoay người lại, nhìn Chung Tư Lâm, cơ mặt có chút co giật. Tiểu tử này... Thật ra rất phù hợp với hứng thú của mình, làm việc tuyệt đối có đủ tàn nhẫn, đối với người khác và ngay cả đối với

ngay cả bản thân cũng đủ vô tình, đúng là người làm đại sự. Nhưng mà... Nếu như lão không thể sử dụng cho mình, nhất định đó là phiền toái lớn.

Sự lạnh lẽo trong mắt Phó Truyền Thánh lập tức bị giấu đi, mở miệng nói: “Ông Phó... Cần gì xa lạ như vậy?” Phó Truyền Thánh tùy ý xua tay: “Khi không có người ngoài, cậu cứ tùy ý gọi tôi là chú Phó đi.” Rồi sau đó nheo mắt lại, cười khê với Chung Tư Lâm: “Cứ gọi như hồi còn nhỏ cậu hay gọi tôi đi.”

Chân mày Chung Tư Lâm trong nháy mắt liêu cau lại, chuyện mẹ của mình từng làm người tình của Phó Truyền Thánh luôn khiến cho y canh cánh trong lòng. Lộ ra sự bức mình, chỉ là trong nháy mắt, Chung Tư Lâm lập tức khôi phục bộ dáng như không có gì, hỏi thẳng vào vấn đề: “Tìm tôi có việc gì?”

Phó Truyền Thánh nhẹ giọng cười, cười đến hòa ái dễ gần, giống như là người lớn hòa ái quan tâm đến con cháu trong nhà: “Chỉ là nghe Ken nói, vụ án của Trương Thiệu Hoài cậu làm rất tốt.”

Chung Tư Lâm nở ra một nụ cười nhàn nhạt, mang theo chút lạnh lẽo: “Không có gì, đây là công việc của tôi.” Hơi nghiêng người dựa vào ghế salon, Chung Tư Lâm nhướng mi hỏi: “Không phải chỉ vì việc này mà muốn gặp tôi chứ, còn có cái gì muốn dặn dò sao?”

“Tôi rất thích làm việc với người thông minh.” Phó Truyền Thánh chỉ chỉ Chung Tư Lâm: “Cũng không có gì, tôi chỉ muốn hỏi một chút thôi, vụ án của Trương Thiệu Hoài có thể truy thẳng tới Chu Văn Chính không?”

“Ông muốn tôi làm gì Chu Văn Chính?” Chung Tư Lâm nheo mắt hỏi.

Phó Truyền Thánh gật đầu: “Có thêm gã ta đương nhiên rất tốt, tốt nhất có thể hạ bệ gã ta khỏi vị trí hiện tại.” Lão hỏi ngược lại Chung Tư Lâm: “Có thể chứ?”

Chung Tư Lâm khẽ thở dài, gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng hết sức... Còn có việc gì muốn dặn dò không?”

Phó Truyền Thánh lắc đầu: “Không còn việc gì nữa...”

“Tôi đi trước.” Chung Tư Lâm thản nhiên nói lại một câu.

Ngay lúc Chung Tư Lâm xoay người định rời đi, Phó Truyền Thánh đột nhiên lên tiếng: “Đúng rồi, tôi định mời một bác sĩ khoa thần kinh đến khám cho Đình Đình, vị bác sĩ kia làm ra không ít kì tích, rất nhiều người bị hôn mê sâu cũng được ông ta cứu tỉnh.”

Chung Tư Lâm quay đầu lại liếc mắt nhìn Phó Truyền Thánh một cái, khẽ mỉm cười: “Vậy cũng tốt.” Mở cửa, rồi đi.

Ngay lúc Chung Tư Lâm chuẩn bị đi đến bãi đậu xe, phía bên kia của bệnh viện tựa hồ như có chuyện phát sinh, có không ít bóng dáng của nhân viên văn phòng, người bên cạnh đi ngang qua Chung Tư Lâm rơi lại một đoạn đối thoại rất vào trong tai Chung Tư Lâm,

“Tên kia lại vừa chạy thoát.”

“Hắn trốn không xa lắm đâu, nhanh tìm người đi, người mà bị mất, chúng ta chuẩn bị quan tài đi là vừa.”

Ngoài trạm xe bus âm thanh ồn ào, người qua kẻ lại, cảnh tượng vội vã.

...

Trương Thiệu Hoài mặc bộ y phục đơn giản với quần Jean xanh và áo T-shirt màu trắng, nghiêng người dựa vào cột thép nơi trạm dừng xe bus, phong thái tự tại, tùy tiện lật vài trang trong tờ tạp chí cầm trên tay, như là đang đợi xe. Bên cạnh, một gã đàn ông khá lùn chừng bốn mươi tuổi trên tay gặm bánh mì, hai mắt nhìn xe cộ qua lại, cũng giống như là đang đợi xe.

Chỉ khi đến bên cạnh bọn họ, mới có thể phát hiện ra bọn họ đang nói chuyện với nhau.

“Tôi hỏi anh, anh có thấy người trong hình này bao giờ chưa?” Trương Thiệu Hoài mở tập hình chụp Lí Trường Linh kẹp trong tạp chí ra.

Gã đàn ông nhìn giống như là đang lơ đãng nhìn xung quanh, đảo mắt liếc qua tấm hình kẹp trong cuốn tạp chí của Trương Thiệu Hoài một cái, quay đầu lại, gặm một miếng bánh mì, trả lời mập mờ: “Không có ấn tượng.”

Trương Thiệu Hoài lật qua trang khác, thuận tay kéo tấm hình ra, giọng điệu mang theo sự chất vấn: “Trong khu Tây Cửu Long có chuyện gì mà Kê Hồ Tử anh không biết hả?”

“Trương Sir, mặc dù tôi bán tin tức, nhưng cũng không phải bắt kì chuyện lớn nhỏ nào tôi cũng biết mà.” Kê Hồ Tử oán giận nói: “Cũng giống như cảnh sát các anh, đâu phải trong khu của mình cũng biết có bao nhiêu tên lóc cóc leng keng đâu.”

“Thật sự không ấn tượng sao?” Trương Thiệu Hoài hỏi.

“Trương Sir, tôi không phải chỉ biết kiếm tiền.” Kê Hồ Tử nhìn xung quanh Trương Thiệu Hoài. “Thật sự không có ấn tượng.”

Trương Thiệu Hoài nhìn nghiêng qua liếc gã Kê Hồ Tử một cái, nhú mày, tiện tay móc tiền ra, nhét vào trong bàn tay gã đang kê trên lan can. “Nếu có bất kì tin tức nào, lập tức báo cho tôi biết.”

Kê Hồ Tử nhanh chóng cất tiền, cười ke ke hai tiếng: “Nhất định, nhất định.”

Trương Thiệu Hoài khề hừ một tiếng, gấp tờ tạp chí lại, nhảy lên chiếc xe bus vừa trở tới.

Kê Hồ Tử nhếch miệng, âm thầm cười trộm, xoay người đi chưa được mấy bước, liền nghe có người kêu tên gã: “Kê Hồ Tử!”

Ngoảnh đầu nhìn về hướng phát ra tiếng gọi, nhìn thấy Chung Tư Lâm mặc âu phục sẫm màu, tay nhét trong túi quần, tựa vào cột thép treo băng dừng xe bus, mỉm cười nhìn gã.

Kê Hồ Tử đột nhiên cảm thấy da đầu của gã tê dại, bất quá vẫn phải ráng bày ra bộ mặt tươi cười, đi tới trước mặt Chung Tư Lâm, trong giọng nói mang theo sự khẩn trương rõ ràng: “Chung Sir... Tôi làm tất cả theo sự dặn dò của anh, chưa hề nói bất kì điều gì với Trương Sir.” Gã xoa xoa tay, cười cầu tài: “Không biết Chung Sir còn dặn dò gì nữa không?”

Chung Tư Lâm vươn tay, giúp Kê Hồ Tử phủi bụi dính trên vai, ôn hòa mở miệng: “Không cần gấp gáp như vậy, anh cùng Trương Thiệu Hoài nói chuyện với nhau, tôi cũng biết rồi.”

Chung Tư Lâm thuận tay đem một ít tiền mặt, nhét vào túi áo trước ngực Kê Hồ Tử, cười với gã: “Tôi chỉ muốn nói với anh một tiếng, anh làm rất tốt.”

Kê Hồ Tử vội vàng gật đầu nói cảm ơn với Chung Tư Lâm: “Cảm ơn Chung Sir, có thể hợp tác với ICAC là vinh hạnh của tôi.”

Chung Tư Lâm vỗ vỗ vào túi áo Kê Hồ Tử, gật đầu: “Hi vọng sau này vẫn có cơ hội hợp tác... Được rồi, tôi đi trước.” Nói xong, Chung Tư Lâm nhân tiện vẫy tay với Kê Hồ Tử, xoay người bỏ đi.

Kê Hồ Tử sau khi nhìn thấy Chung Tư Lâm bỏ đi, mới thở phào một hơi, rút mấy tờ tiền trong túi áo ra nhét vào túi quần sau, vui vẻ vừa đi vừa hát.

Đi qua vài con đường, đến ngã tư, đột nhiên bị kẻ nào đó chụp lấy, lôi mạnh vào trong hẻm, cổ bị bóp chặt, dí vào tường. Kê Hồ Tử chớp mắt mấy cái, định thần lại nhìn, trước mặt rõ ràng là một đôi mắt to sáng quắc mang theo phần nộ đang trừng mắt nhìn gã.

“Trương, Trương Sir... Anh đang làm gì vậy...” Kê Hồ Tử miễn cưỡng mở miệng.

Tay Trương Thiệu Hoài tăng thêm sức mạnh, Kê Hồ Tử lập tức gào to: “Đây... không phải chuyện chơi đâu... Đừng đùa, Trương Sir...”

“Giỡn chơi?” Trương Thiệu Hoài nổi giận dưng dưng: “Là anh đang đùa với tôi thì có! Nói! Anh với Chung Sir của ICAC, xảy ra chuyện gì?”

Kê Hồ Tử thở mạnh mấy hơi, mới bắt đầu dĩ mở miệng: “Trương Sir, Trương đại thần thám, Trương cảnh quan, các người đang đùa với tôi đấy à! Các người một thì là cảnh sát, một thì là ICAC, bên nào tôi cũng đắc tội không nổi!” Kê Hồ Tử ngẩng đầu nhìn Trương Thiệu Hoài, bộ dáng ủy khuất đáng thương đến tội:

“Tôi thật sự không biết các người đang đùa cái gì, Chung Sir của ICAC tôi chắc tôi không nổi đầu. Làm ơn thương xót đi, coi như tôi van các người đó, đừng giỡn với tôi nữa.”

Trương Thiệu Hoài gật đầu, nhếch miệng cười: “Nói như anh...” Hai mắt trừng lên, túm lấy áo của Kê Hồ Tử: “Có phải ý nói giỡn với tôi thì không sao hả?”

“Không phải mà, anh biết ý của tôi không phải cái này...” Kê Hồ Tử vội vàng giải thích với Trương Thiệu Hoài.

“Tốt lắm!” Trương Thiệu Hoài cắt ngang lời Kê Hồ Tử, lấy hình chụp của Lí Trường Linh từ trong túi áo ra dí trước mặt Kê Hồ Tử: “Nói một chút cho tôi, việc này tôi sẽ không so đo với anh nữa.”

Kê Hồ Tử không thể tránh được mà nhận lấy hình của Lí Trường Linh, cẩn thận nhìn người trong hình, thở dài nói: “Bây giờ Lí Trường Linh ở đâu, tôi thật sự không biết. Tôi chỉ biết là, gã ta bị người của Lãnh Tiên bắt cóc đi.” Kê Hồ Tử liếc nhìn Trương Thiệu Hoài một cái: “Tôi chỉ biết được bao nhiêu đó thôi.”

“Lãnh Tiên?” Chân mày Trương Thiệu Hoài có chút nhăn lại: “Là mất tay trong đội đua xe Cảnh Lệ Truân sao?”

“Đúng vậy, chính là bọn họ.” Kê Hồ Tử gật đầu.

“Bọn họ ở đâu?” Trương Thiệu Hoài hỏi.

Kê Hồ Tử hừ lạnh xem thường, thở dài: “Bọn họ trà trộn trong bãi chứa container trên bến tàu Ngũ Hào.”

Trương Thiệu Hoài gật đầu, thả Kê Hồ Tử ra, trước khi đi, quay đầu lại nói một câu với Kê Hồ Tử: “Tiện thể nói cho anh biết một tiếng, chuẩn bị tinh thần cho tốt đi, mấy ngày nữa, Cừu Tử sẽ ngày ba bữa đến tiệm mặt chược của anh chào hỏi.”

Nói xong Trương Thiệu Hoài vẫy vẫy tay, để lại một mình Kê Hồ Tử đứng tại chỗ mà đăm ngực dậm chân.

...

Từ trong xe, Trương Thiệu Hoài nheo mắt nhìn mấy gã choai choai chuyên đua xe đang tùm năm tùm ba, sau khi quan sát toàn cảnh, mở cửa, bước xuống.

Trương Thiệu Hoài băng qua đường, đi đến trước một chiếc moto, tùy tiện hỏi một thiếu niên đang chỉnh lại máy móc: “Lãnh Tiên có ở đây không?”

Trương Thiệu Hoài mở miệng hỏi, năm sáu gã thiếu niên mặc đồ đen đang đùa giỡn ầm ĩ bên cạnh liền im bật, mười mấy con mắt chăm chăm nhìn vào người Trương Thiệu Hoài.

Gã thiếu niên ngồi chồm hổm sửa xe trên mặt đất ngẩng đầu lên, nhìn Trương Thiệu Hoài chăm chú một chặp, mới chậm rãi đứng dậy, dừng lại trước mặt Trương Thiệu Hoài, mở miệng nói: “Ông chủ ở trong kia.”

“Cảm ơn.” Trương Thiệu Hoài nói cảm ơn, định đi vào bên trong, nhưng lại phát hiện ra mấy gã thiếu niên ban nãy đã bao vây mình lại, chặn đường đi, nói rõ cổ tình làm khó dễ Trương Thiệu Hoài.

Rồi lại nghe thấy phía sau lưng mấy thiếu niên vọng tới tiếng khiển trách: “Ai cho phép bọn mày vô lễ với Trương Sir!” Mấy gã choai choai tự động dạt ra, một gã đàn ông trung niên đứng gần cửa, đối mặt với Trương Thiệu Hoài.

Gã đàn ông trung niên kia nhìn về phía Trương Thiệu Hoài, vội vàng bày ra khuôn mặt tươi cười, tiến lên nghênh đón Trương Thiệu Hoài: “Trương Sir, xin mời xin mời xin mời, chúng ta vào bên trong nói chuyện.”

Không vào hang cộp sao bắt được cộp con, Trương Thiệu Hoài hẳn cũng không phải loại yếu ớt. Mắt Trương Thiệu Hoài khách sáo cười với Lãnh Tiên một cái, cứ thế mà đi giữa mấy gã choai choai bộ mặt bất thiện sắp hàng hai bên, Lãnh Tiên đi trước, đi vào trong gian nhà phía trước. Để Trương Thiệu Hoài bước vào trong, Lãnh Tiên mới thâm ý liếc mắt nhìn gã thiếu niên gật đầu một cái, mới xoay người đi vào theo.

Lãnh Tiên đưa Trương Thiệu Hoài lên phòng làm việc của mình trên tầng hai, sau khi rót cho hắn một li nước, cung kính hỏi: “Trương Sir tìm tôi có chuyện gì sao?”

Trương Thiệu Hoài sau khi uống một ngụm nước, bỏ li xuống, nhìn Lãnh Tiên nói: “Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi anh, có từng nhìn thấy người này hay không?” Trương Thiệu Hoài lấy hình chụp của Lí Trường Linh từ trong túi ra, đưa cho Lãnh Tiên xem.

Nhận lấy tấm hình, Lãnh Tiên cẩn thận nhìn chăm chú một lát, lắc đầu: “Chưa từng thấy qua. Trương Sir đang tìm người?” Lãnh Tiên trả lại tấm hình cho Trương Thiệu Hoài.

Trương Thiệu Hoài nhận lấy tấm hình, nhướn nhướn mi: “Đang tìm người. Xác định là chưa từng gặp sao? Được rồi... Tôi cũng không quấy rầy nữa.” Trương Thiệu Hoài nhét tấm hình vào trong túi, đứng dậy định rời đi.

Lãnh Tiên vội vàng đứng dậy: “Không thể hỗ trợ Trương Sir, thật xấu hổ.” Đi đến trước Trương Thiệu Hoài, Lãnh Tiên mở cửa ra giúp hắn.

Trương Thiệu Hoài tùy tiện cười với gã một cái, đột nhiên chụp lấy tay phải của gã bẻ ngược ra sau lưng, đem gã đè lên cái bàn trà lùn lùn bên cạnh, thấp giọng nói: “Tao cho mày một cơ hội nữa, người đó bây giờ ở đâu?”

Đột nhiên bị Trương Thiệu Hoài bắt, Lãnh Tiên vội vàng nói: “A a... Trương Sir, tôi không hiểu anh đang nói cái gì? Tôi thật sự chưa từng nhìn thấy gã ta...”

“Mày đừng tưởng tao không biết, Lí Trường Linh là do bọn mày cho người bắt cóc!” Trương Thiệu Hoài tăng thêm sức mạnh trên cánh tay của Lí Trường Linh: “Nói! Mày bắt hắn đem đi đâu?”

“A a... A a... Trương Sir, tôi thật sự không biết gì cả...” Lãnh Tiên vội vàng kêu lên thảm thiết.

“Hừ!” Trương Thiệu Hoài cười lạnh lùng: “Xem ra mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ...” Nói còn chưa hết câu, Trương Thiệu Hoài nhẹ kéo một cái, khớp xương nối giữa bả vai và cánh tay phải của Lãnh Tiên kêu lạch cạch.

Cảm giác bả vai của mình từng chút từng chút bị cơn đau ập đến, đau đến Lãnh Tiên không khỏi gào thét kêu rên: “A... Trương Sir! Tôi nói tôi nói... Anh đừng dùng vũ lực nữa!”

“Nói!” Trương Thiệu Hoài lạnh giọng ra lệnh, tạm thời giảm bớt sức mạnh dồn lên cánh tay gã.

Lãnh Tiên trước thì thở dài một hơi, bắt đầu dĩ thấp giọng nói: “Thật ra tôi thật sự không biết...” Cảm giác cánh tay bị Trương Thiệu Hoài bẻ phía sau bị tăng thêm lực đạo, Lãnh Tiên vội vàng nói nhanh: “Tôi chỉ biết đem người chuyển sang một xe cấp cứu, xe chở người đi đâu... Tôi thật sự không biết...”

“Tôi chỉ biết đó là xe cấp cứu của bệnh viện Thanh Sơn... Những cái khác tôi đều không biết...” Mặt Lãnh Tiên trắng bệch ra sức trả lời.

Trương Thiệu Hoài giảm bóp kèm kẹp với Lãnh Tiên, giữ giữ áo khoác của mình: “Nói sớm một chút thì đâu phải chịu đau đầu. Cảm ơn nhiều!” Mặc kệ Lãnh Tiên trừng mắt xem thường, Trương Thiệu Hoài liền mở cửa đi xuống lầu.

Một lát sau, thấy tới mười mấy gần hai mươi gã choai choai mặc đồ đen cầm gậy bóng chày, còn, mã tấu trong tay đang đứng một dãy đợi hắn. Bước chân Trương Thiệu Hoài chậm lại, cẩn thận quan sát động tác của mấy gã choai choai đó, cởi áo khác ra, vắt lên vai mình, sau đó chậm rãi bước từng bước đi xuống.

Sau lưng, Lãnh Tiên xoa xoa bả vai của mình, nhìn theo Trương Thiệu Hoài, mắt tóe hung quang, hét lớn một tiếng: “Đánh cho tao!”

Mấy gã choai choai nắm chắc gậy gộc trong tay, xông thẳng vào Trương Thiệu Hoài.

Trương Thiệu Hoài tay cầm áo khoác quét về kẻ phía trước, thừa dịp lúc cơ thể đối phương nghiêng ra sau liền tung một cước vào đầu gối, gã đầu tiên té sấp vào cầu thang rủ lên.

Khom người né một đao chém xuống, áo khoác trên tay liền quấn vào chân đối phương, dùng sức giật mạnh, gã kia liền té xuống, cản trở những tên định xông lên cầu thang. Trương Thiệu Hoài túm lấy tay vịn bằng thép trên cầu thang, liền từ đó nhảy thẳng xuống lầu một.

Vừa rơi xuống đất, trước sau đều có người tấn công đến, Trương Thiệu Hoài dùng tay phải chế trụ gã cầm gậy bóng chày, thuận thế di chuyển, dùng cây gậy đó cản lại một đao bổ xuống sau lưng. Trương Thiệu Hoài lấy người đè gã kia xuống, đồng thời chặt một phát vào cổ gã đó, tên này chỉ kịp rú lên một tiếng rồi nằm thẳng cứng.

Hai gã té xuống, người phía sau lập tức vọt lên. Đồng thời khua loạn hai thanh mã tấu, Trương Thiệu Hoài nghiêng người ra sau một chút, đồng thời nhảy lên, đá bay hai tên phía sau. Vừa rơi xuống đất liền lăn hai vòng, tránh một cái gậy bóng chày giáng xuống. Áo khoác quật ngang một vòng, khi đối phương vừa giật ra sau, liền vùng người dậy, dùng áo khoác làm roi, đập thẳng vào đầu gối đối phương, mấy gã choai choai liền rú lên thảm thiết, quì xuống đất không đứng dậy nổi.

Mấy gã choai choai tấn công càng lúc càng hăng máu, Trương Thiệu Hoài một chút cũng không dám khinh thường, lợi dụng áo khoác làm vũ khí, khi thì dùng như roi để tấn không, khi thì dùng như khiên để phòng thủ. Đối phương đập một gậy từ trên xuống, Trương Thiệu Hoài mở áo khoác ra, đem cây gậy bao lại, dùng sức giật mạnh, kéo gã kia ngã bay ra cắm đầu vào cửa xuống sửa xe, húc bay cửa sắt, Trương Thiệu Hoài thuận thế phóng ra ngoài xuống sửa xe.

Vừa mới chạy ra bên ngoài, phía ngoài lại có thêm một đám choai choai chờ sẵn. Trương Thiệu Hoài đứng lại, chậm rãi di chuyển ra đường, mấy gã bên trong bên ngoài xuống hợp lại với nhau đem hấn bao lại chính giữ. Trong lúc song phương lại chuẩn bị động thủ, một chiếc xe màu bạc xông thẳng về phía bọn họ, mấy gã kia đều né ra.

Chiếc xe chạy đến bên người Trương Thiệu Hoài liền thẳng kết lại, đồng thời đem thân xe xoay một vòng, hất đám người đang vây xung quanh ra ngoài. Trong lúc hỗn loạn, Trương Thiệu Hoài nghe được một tiếng: “Lên xe!” tập trung nhìn vào người bên trong xe, hóa ra chính là Chung Tư Lâm!

Trương Thiệu Hoài lập tức nhảy lên, chiếc xe liền lao đi. Lãnh Tiên phóng ra ngoài xuống, nổi giận dùng đùng, chỉ hét một tiếng: “Đuổi theo!” Mười mấy chiếc moto phóng như bay rượt đuổi theo.

Trương Thiệu Hoài lên xe, vừa mới mở miệng: “Tư Lâm...” Đã bị tiếng quát sắc bén của Chung Tư Lâm cắt ngang: “Cài dây an toàn của anh lại cho tốt!” Trương Thiệu Hoài vừa mới cài xong dây an toàn, Chung Tư Lâm đã đạp lút ga, chiếc Porche như mũi tên bạc xé gió lao đi.

Bên trong xe, Trương Thiệu Hoài len lén liếc mắt nhìn bộ mặt lạnh băng đến cực điểm của Chung Tư Lâm, trông ngực đình chỉ một chút, trong đầu tự nhiên nảy ra ý nghĩ kì quái, có lẽ mình ở lại trong xuống xe của Lãnh Tiên kia, một mình ứng phó với cả đám choai choai đó vẫn dễ giải quyết hơn rất nhiều so với việc phải đối mặt với Chung Tư Lâm bây giờ.

Chiếc Porche lao vun vút trên đường, trong lúc chạng vạng, tạo thành một sợi chỉ bạc đẹp mắt. Phía sau, nguyên một đội moto chạy thành đoàn ra sức đuổi theo.

Đối với đội quân đua xe do Lãnh Tiên cầm đầu, hai người Trương Thiệu Hoài cùng Chung Tư Lâm hơi liếc mắt nhìn nhau trong kính chiếu hậu, liền hiểu ngầm ý trong ánh mắt nhau: Trước tiên phải xử lí mấy kẻ lóc cóc leng keng ở phía sau!

Chung Tư Lâm có chút nheo mắt lại, hơi thả chân đạp ga, tốc độ chiếc Porche có chút chậm lại, khi nhìn thấy chiếc Moto đuổi theo phía sau rút ngắn khoảng cách chỉ còn khoảng một thân xe, chiếc Porche đột ngột tăng tốc, trong nháy mắt kéo dài khoảng cách giữa hai bên. Gã thanh niên điều khiển moto thấy chiếc xe tăng tốc, cũng ra sức siết ga đuổi theo, gió rít bên tai sà sạt, bám sát nút.

Thình lình, chiếc Porche dừng lại đột ngột. Giây tiếp theo, chiếc Moto kia liền ngã văng, nhảm thẳng về phía đoàn moto đang phóng tới! Đoàn xe máy bởi vì tình huống thay đổi quá nhanh, không kịp giảm tốc độ, đối với chiếc xe bị ngã phía trước chỉ phản ứng theo trực giác, chính là né qua bên cạnh. Nhiều chiếc cùng làm động tác đó, khiến hai ba chiếc ngã nhào, chiếc phía sau không kịp tránh ra, nhất thời chiếc thì tông vào nhau, ngã lăn độn lại thành một cục. Tay Chung Tư Lâm đặt tay trên cần số, trong nháy mắt sang số, chiếc xe lập tức thay đổi phương hướng, lao về phía trước.

Trong lúc tháo chạy, có mấy chiếc moto vượt qua được, chia nhau kẹp hai bên thành chiếc Porche, mấy gã thiếu niên vùng gậy bóng chày lên hung hăng nện vào cửa kính chỗ ghế điều khiển với ghế phụ. Cửa sổ hai bên đều bị nứt ra.

Chung Tư Lâm cầm chặt vô lăng, xoay tròn rất nhanh, chiếc Porche tán mạnh vào mấy chiếc moto hai bên. Gã đi moto kẹp bên phía ghế điều khiển bị ngã ăn đau, còn gã kẹp bên ghế phụ thì bị lão đảo một lát, nhanh chóng ổn định lại.

Khi chiếc Moto áp sát thành xe một lần nữa, chuẩn bị nện gãy xuống, Trương Thiệu Hoài thình lình mở cửa xe, “Rầm!” đập mạnh vào chiếc Moto bên cạnh, chiếc Moto ngã nhào xuống đường.

Trong lúc dây dưa, tốc độ chiếc Porche cũng chậm lại, mấy chiếc Moto phía sau lại đuổi tới. Chung Tư Lâm đột nhiên quẹo qua trái khẩn cấp, cắt đuôi sạch sẽ, nấp vào lề đường, mấy chiếc Moto phía sau bởi vì góc cua quá hẹp, trực tiếp cắm mặt xuống đường trượt đi một đoạn dài.

Chỉ một lát sau, phía sau lại có moto đuổi theo, bốn năm chiếc đã làm lại, xoáy nòng mang theo tiếng nổ máy âm ầm, phô trương thanh thế cực mạnh. Con đường chạy lên núi càng lúc càng hẹp, quanh co khúc khuỷu, chiếc Porche cùng mấy chiếc moto cứ dần co.

Cứ dí theo không thôi, vừa hất bay chiếc này lại có chiếc khác nhào tới, một lần lại một lần, giống như là ruồi nhặng đuổi hoài không đi, làm cho Chung Tư Lâm cau mày càng lúc càng chặt, càng lúc càng không thể nhịn được.

“Két!” một tiếng, chiếc Porche màu bạc chuyển hướng xoay một trăm tám mươi độ, phóng thẳng vào đám xe máy đang chạy tới. Một giây trước khi hai bên tông vào nhau, Chung Tư Lâm đột ngột mở đèn xe. Ánh sáng lóa mắt đập thẳng đến, mấy kẻ điều khiển moto đều bị hoa mắt nhìn không rõ. Loạng choạng đâm tứ tung, trực tiếp lao thẳng vào rừng cây hai bên đường.

Chiếc Porche sau khi xoay tròn hai vòng, tăng tốc lao về phía trước, đột ngột có một chiếc Moto phóng ra. “Rầm!” một tiếng va chạm thật lớn, gã lái xe bị hất thẳng lên nắp capo, chiếc Porche lắc một cái, gã nằm phía trước bị hất văng xuống đất.

Khi chiếc Porche hất gã trên xe xuống, tốc độ bị chậm lại, trong nháy mắt có một chiếc Moto lao tới gần, một gậy vung lên chuẩn bị nện xuống cửa kính, Trương Thiệu Hoài đột ngột hạ kính xe xuống, xoay người gạt cây gậy bóng chày, chụp lấy tay đối phương kéo mạnh, đối phương liền bị mất thăng bằng, ngay sau đó Trương Thiệu Hoài liền buông tay, mặc kệ cả người lẫn xe của gã kia ôm hôn mặt đất.

Quyết định trong nháy mắt, trực tiếp lao thẳng qua đoàn moto tạo thành một vệt màu bạc cắt ngang màn đêm, chiếc Porche phóng thẳng trực tiếp tông vào hai chiếc moto đang phóng lên, lại “Rầm!” một tiếng, phía sau rồi nù thành một cục.

Đằng sau rốt cuộc cũng không còn bóng dáng của chiếc moto nào, Chung Tư Lâm cũng thả bớt ga dưới chân, tốc độ chiếc Porche chậm rãi giảm xuống.

Trương Thiệu Hoài sau khi quan sát tình trạng “thảm thiết” của chiếc Porche, thở dài một hơi than vãn: “Oa, tiểu yêu đau lòng chết cho coi.”

Nghe thấy câu này của Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm chỉ nhướn mi, cười nhợt nhạt: “Món nợ này, anh tự tính với cậu ta đi!”

“Em mượn xe mà!” Trương Thiệu Hoài trừng to mắt.

“Nếu không phải anh, sẽ trêu chọc tới đám kia sao?” Chung Tư Lâm gạt ngang.

“Tư Lâm, em không thể phủ nhận sạch sẽ như vậy! Cái này em cũng có phần mà.”

“Đâu có gì liên quan tới em, anh từ từ mà tính với tiểu yêu.”

.

Trong khi hai người đấu võ mồm, chiếc Porche “thương tích đầy mình” vẫn tiếp tục bám trụ, chạy thẳng đến một nơi khác.

Cuốn 2

Có một người cùng giới tính, có năng lực tương đương với bản thân mà lại là tình nhân của mình thì vốn rất chi là cực khổ, lại thêm suy nghĩ cứng rắn, là tình nhân có tính cách cứng như đá, càng mệt hơn.

Chung Tư Lâm đã không chỉ một lần muốn chẻ đầu Trương Thiệu Hoài ra, xem bên trong rốt cuộc chứa cái gì? Vì bảo vệ anh, y tận lực làm cho anh bị đình chỉ công việc không tiếp xúc với nguy hiểm nữa, chỉ là y hình như lỡ quên mất, tình nhân của y cũng có cá tính mạnh như y...

“Anh đừng ép em phải đem anh nhốt vào trong trại tạm giam...”

“Anh sẽ không để lộ nhược điểm làm cho em bắt anh được đâu.”

“...”

Nếu như có thể, y có cần phải trực tiếp đánh anh bất tỉnh để xem thử không?

9. Chương 9

Có lẽ là đã sớm chuẩn bị tâm lí từ trước, Liên Diệc Xuân khi nhìn đến bé Porche thân yêu của mình “Tráng liệt” trở về, chỉ vô lực ôm đầu mình rên rỉ. Chấp nhận số phận mà cầm lấy chìa khóa con xe, trước khi đi quăng lại một câu: “Tôi đúng là xui tám đời, tại sao lại biết hai người chứ!” Đạp ga, bóng dáng bé Porche cùng tiếng kêu rên của Liên Diệc Xuân cứ thế mà biến mất.

Trương Thiệu Hoài vừa mới tắm rửa xong đi ra, chỉ thấy Chung Tư Lâm giận tới tái xanh, mặt đen sì, hai tay khoanh trước ngực, ngồi trên ghế salon trong phòng khách. Trương Thiệu Hoài chỉ cảm thấy da đầu tê dại, lúc đi ra hơi chần chừ một chút, hít sâu một hơi, sau đó cứ chấp nhận số phận mà đi về phía trước.

“Tư Lâm...” Trương Thiệu Hoài cẩn thận mở miệng.

Chung Tư Lâm quét đôi mắt ưng về phía Trương Thiệu Hoài, ra lệnh cực kì rành mạch, rõ ràng: “Cởi quần áo ra! Qua đây! Nằm xuống!”

Nghe thấy Chung Tư Lâm nói, Trương Thiệu Hoài không khỏi kinh ngạc, cả người giật nảy lên. Chung Tư Lâm thấy Trương Thiệu Hoài hoàn toàn không có nhúc nhích, lại tàn nhẫn trừng mắt liếc một cái: “Nhanh lên một chút! Cởi!”

Chung Tư Lâm lúc này đang rất tức giận, Trương Thiệu Hoài cũng chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo, đem quần áo trên người mình bóc ra sạch sẽ, đi lại, nằm lên ghế salon.

Trương Thiệu Hoài đột ngột gập đầu rú lên thảm thiết: “Ái da!”

Thì ra trên tay Chung Tư Lâm đã quệt chút thuốc mỡ, không nhanh không chậm bôi loạn xạ trên mấy vết thương mới trên lưng Trương Thiệu Hoài, cẩn thận làm tan máu bầm.

“Hừ!” Chung Tư Lâm hừ mũi giễu cợt một tiếng: “Anh làm như là bản thân mình mạnh mẽ lắm vậy đó! Một người chống lại hai mấy ba chục người, anh lợi hại quá mà... Trương cảnh sát!” Tiếng cuối cùng, tay Chung Tư Lâm cố ý dùng sức, bóp thẳng lên lưng Trương Thiệu Hoài, thân người Trương Thiệu Hoài lập tức cong vồng.

Trương Thiệu Hoài ngồi xuống trở lại, dính sát bên người Chung Tư Lâm, thừa dịp Chung Tư Lâm còn chưa có mở miệng, vội vàng nói qua chuyện khác: “Đúng rồi, em sao biết anh đến chỗ Lãnh Tiên vậy?”

Chung Tư Lâm nghiêng đầu liếc mắt trừng Trương Thiệu Hoài một cái, lạnh lùng mà trả lời: “Em gần mấy nghe trộm trên người Kê Hồ Tử.” Thì ra, khi Chung Tư Lâm làm như giúp Kê Hồ Tử phủi bụi dính trên vai ả đã tiện tay nhét máy nghe trộm mini lên đó, Trương Thiệu Hoài nói chuyện “thân mật” với gã trong hẻm vắng, y tự nhiên nghe được không sót một chữ.

Chung Tư Lâm không có tiện tay thân chạy tới chỗ Lãnh Tiên kia hốt xác Trương Thiệu Hoài về, vốn chạy qua nắn nỉ tiểu yêu đi hỗ trợ, vì vậy hai người chạy xe đến xưởng của Lãnh Tiên, lại nhìn thấy đánh nhau một trận to. Bởi vì sợ tiểu yêu cứu người không được, lại còn bị chết chùm, Chung Tư Lâm chỉ còn có thể tự mình ra trận, tả xông hữu đột kéo Trương Thiệu Hoài về.

Nghĩ tới đây, Chung Tư Lâm không khỏi nổi điên lên, hung hăng chọt chọt vào khuôn mặt Trương Thiệu Hoài.

Trương Thiệu Hoài bắt được ngón tay Chung Tư Lâm đang chơi với lúm đồng tiền của mình, nghiêm túc hỏi: “Đúng rồi, tại sao không cho Kê Hồ Tử nói chuyện liên quan đến Lí Trường Linh với anh?”

Chung Tư Lâm mặt trắng nhách không còn hột máu liếc Trương Thiệu Hoài một cái, tức giận nói: “Trương Thiệu Hoài, anh phải biết rằng anh bây giờ đã bị đình chỉ công tác ở đội điều tra, chứ không còn là cảnh sát ở trong cái đội bên Tây Cửu Long nữa đâu! Nếu như anh bị người khác phát hiện, anh vẫn còn nhúng tay vào mấy chuyện liên quan đến vụ án liên quan tới anh, không cần chờ vụ án kết thúc, anh cũng không cần phải làm cảnh sát nữa.”

Chung Tư Lâm thở dài một hơi, nhìn vào mắt Trương Thiệu Hoài: “Thiệu Hoài, anh bây giờ đang tạm bị đình chỉ mà, căn bản không có bất cứ tài liệu nào, cảnh sát cũng không có khả năng hỗ trợ anh, những chuyện ngoài ý muốn như hôm nay đều có thể xảy ra, anh tại sao vẫn cứ muốn lao đầu vào lửa vậy?”

Nhìn đôi chân mày Chung Tư Lâm cau chặt, Trương Thiệu Hoài đưa tay nhẹ nhàng kéo giãn ra: “Tư Lâm, vụ án này không phải chỉ đơn giản là “Vụ án của anh”, mặc kệ như thế nào, anh đều phải cứu Lí Trường Linh ra trước.”

“Chính bởi vì dự án này không đơn giản, em mới không hi vọng anh nhảy vào làm hỏng nó!” Chung Tư Lâm vỗ vỗ vào trán mình nói: “Được rồi, anh không phải vẫn muốn chơi đùa thoải mái một chút sao? Anh tranh thủ trong khoảng thời gian này, đi du lịch đâu đó đi, thả lỏng bản thân một chút! Em sẽ giúp anh điều tra một ít tài liệu, anh đọc thử đi.”

Trương Thiệu Hoài vươn một tay, kéo lấy Chung Tư Lâm định đi lấy tài liệu ôm chặt vào trong lòng mình, đem đầu tựa lên vai Chung Tư Lâm, dỗ dành: “Anh đi du lịch một mình sao, không có ý nghĩa gì cả! Tư Lâm, anh rất ích kỉ, anh sẽ không có việc gì, tin tưởng anh... Được không?”

“Thiệu Hoài...”

Chung Tư Lâm có chút quay đầu nhìn anh: “Anh không tin em sao? Không tin em có thể đem vụ án của anh tìm ra manh mối, trả lại sự trong sạch cho anh sao?”

Trương Thiệu Hoài xoay người Chung Tư Lâm lại: “Tư Lâm, không phải anh không tin em.” Thở dài, Trương Thiệu Hoài nhìn thẳng vào trong mắt Chung Tư Lâm: “Anh nói với em, đối với vụ án anh đang theo đuổi sẽ không có vấn đề gì cả. Kể anh đang nhắm đến có vai trò rất quan trọng trong vụ án, mà Lí Trường Linh, chính là một người có quan hệ rất mật thiết với kẻ kia, cho nên anh nhất định phải tìm được anh ta.”

Nhìn ánh mắt kiên định của Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm biết, anh đã quyết định rồi, chỉ có thể sâu kín thở dài một hơi: “Ồi...” Chung Tư Lâm khẽ trán lên trán Trương Thiệu Hoài, thấp giọng nói: “Anh đừng ép em phải đem anh nhốt vào trại tạm giam chứ...”

Trương Thiệu Hoài cong môi cười nhẹ, nhẹ nhàng cắn lên bờ môi tinh tế của Chung Tư Lâm nói: “Anh sẽ không lười đợi để em bắt anh vào trại tạm giam đâu.”

Chung Tư Lâm nheo mắt, nhìn chằm chằm Trương Thiệu Hoài: “Hừ, tự đại!”

Chung Tư Lâm tiện tay đâm nhẹ một cái vào ngực Trương Thiệu Hoài, chỉ nghe Trương Thiệu Hoài kêu một tiếng đau đớn, chân mày Chung Tư Lâm cau chặt lại, đè lên người Trương Thiệu Hoài giật hai tay của anh ra, liền thấy trước ngực anh cũng bầm đen.

Chung Tư Lâm đưa tay cầm lấy hũ thuốc mỡ bên cạnh, cất giọng không còn chút kiên nhẫn nào: “Anh còn bị đánh chỗ nào nữa, còn chưa có bôi thuốc? Tự mình khai ra đi!” Đồng thời, tay Chung Tư Lâm, đã xoa bóp trước ngực Trương Thiệu Hoài.

Bỗng nhiên, Chung Tư Lâm đang tập trung giúp Trương Thiệu Hoài bôi thuốc lại đỏ bừng mặt mũi, mắt nheo lại, trong lời cảnh cáo mang theo tia nguy hiểm: “TRƯỜNG – THIỆU – HOÀI!” Tên hỗn đản này hóa ra lại... Cường rồi!

Trương Thiệu Hoài nhìn Chung Tư Lâm chăm chăm, bày ra bộ dạng vô tội nói: “Em hết chà xát lại vuốt ve ngực của anh, anh cũng chỉ phản ứng bình thường thôi mà!”

Trương Thiệu Hoài vòng hai tay lại, gắt gao chế trụ eo của Chung Tư Lâm, có ý đồ đem nửa thân dưới của mình cọ cọ rồi lại cọ cọ vào Chung Tư Lâm đang ngồi trên người mình.

“Ọc!” Chung Tư Lâm thở dốc một hơi, hai người đồng thời đình chỉ động tác, cùng nhìn chăm chăm vào đối phương, lưu ý động tác tiếp theo của đối phương.

Thình lình, Chung Tư Lâm nhảy ra khỏi người Trương Thiệu Hoài, nhưng hành động của Trương Thiệu Hoài lại nhanh hơn, liền đem ai kia đè xuống, ngậm lấy đôi môi đang hé ra ngốc lảng của Chung Tư Lâm.

Những âm thanh nức nở oán giận không rõ ban đầu từ từ chuyển sang tiếng rên rỉ nhẹ giữa tình nhân với nhau...

...

“Alfred à? Tôi là Sean.” Trương Thiệu Hoài mặc một bộ đồ thoải mái, đứng ở buồng điện thoại công cộng đặt gần trạm xe bus, gọi điện thoại.

“Có chuyện cần làm phiền anh giúp tôi, có tiện không?” Bởi vì sợ điện thoại nhà cùng điện thoại di động của mình đã bị theo dõi, Trương Thiệu Hoài chỉ có thể sử dụng điện thoại công cộng.

“Có thể nhờ anh đến phòng tư liệu của bên cứu hộ, xem giúp tôi ngày hai mươi bảy tháng ba ở bệnh viện Thanh Sơn có điều xe cấp cứu đi không?” Trương Thiệu Hoài ra sức ép giọng nói xuống nhỏ xíu: “Đúng vậy, toàn bộ luôn. Làm phiền anh rồi. Khoảng chừng năm giờ tôi sẽ qua lấy, có được không?”

Trương Thiệu Hoài lộ ra nụ cười rạng rỡ: “Được, vậy năm giờ gặp. Cảm ơn.” Tiện tay tắt ống nghe, rút ra thẻ điện thoại, Trương Thiệu Hoài lấy kính mát trong túi áo ra đeo vào, liền đi đến ngã tư đường phía trước.”

Cúp điện thoại, Trần Tử Di mỉm cười mà nhìn Chung Tư Lâm ngồi trước mặt mình, cũng không có ý định giấu diếm y: “Sean gọi tới. Nói tôi giúp cậu ta điều tra xem ngày 27 tháng 3 vừa rồi bệnh viện Thanh Sơn có điều xe cấp cứu không.” Nửa người trên của Trần Tử Di hơi hướng về phía trước, nhìn Chung Tư Lâm: “Cậu có muốn tôi giúp cậu ta không?”

Chung Tư Lâm đặt cái tách xuống bàn, chống lại ánh mắt mang theo ý đùa cợt của Trần Tử Di: “Anh không phải đã đồng ý với anh ấy rồi sao? Cần gì phải hỏi tôi nữa chứ.”

Trần Tử Di hạ giọng: “Tôi có thể làm bộ như không có tài liệu,” hơi dừng lại một chút: “Hoặc cho cậu ta tài liệu giả.”

“Không cần.” Chung Tư Lâm lười biếng dựa lưng vào thành ghế: “Không cần phiền phức như vậy. Anh ấy nhờ anh giúp cái gì, anh có thể giúp thì cứ làm đi.”

Trần Tử Di ngả người lại ra sau thành ghế, chân mày có hơi chút nhíu lại, đánh giá vẻ mặt của Chung Tư Lâm: “Tôi tưởng rằng... Cậu không muốn để cậu ta nhảy vào phá hoại.”

“Tôi là không muốn anh ấy dính dáng vào.” Chung Tư Lâm khe khẽ thở dài, trong giọng nói mang theo điểm oán trách không cách nào giấu được: “Hết lần này tới lần khác có kẻ không hề biết hai chữ “Phiền toái” viết như thế nào cả!”

Trần Tử Di cười, mặc dù vẫn rất nho nhã, nhưng mà ý cười trong đáy mắt lại không giấu được đùa cợt: “Xem ra, cậu ta làm khó cậu rất nhiều ha...”

Khóe miệng Chung Tư Lâm câu lên nụ cười lãnh đạm: “Bất quá, nếu có người muốn lợi dụng Sean để kiểm chế tôi...” thẳng người lại, cầm tách trà lên: “Tôi cam đoan, kẻ đó đã sai lầm tuyệt đối.” Chung Tư Lâm nhìn chăm chăm vào mắt Trần Tử Di, hiện lên một tia thị huyết bén nhọn.

Trần Tử Di hơi nghiêng đầu xuống, trên mặt vẫn duy trì nụ cười không thay đổi, lắc đầu: “Sid, cẩn thận đừng đùa với lửa... Cái này không có chỗ nào tốt cho cậu cả.” Thở dài, ánh mắt Trần Tử Di trở nên nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Chung Tư Lâm, dùng lời thăm thía mà nói: “Tôi không hi vọng cậu hay là Sean hay bất kì ai gặp chuyện không may.”

Chung Tư Lâm hớp một ngụm trà, nhún nhún vai, nhẹ giọng cười nói: “Anh không hi vọng Sean gặp chuyện không may, vậy thì sở cảnh sát các anh cố mà trông chừng anh ấy. Về phần tôi, tôi sẽ có chuyện gì kia chứ?”

Trần Tử Di vẫn mang vẻ mặt nghiêm túc, nhìn thật sâu vào Chung Tư Lâm: “Kì thật so với Sean, tôi ngược lại càng lo lắng cho cậu hơn.”

Chung Tư Lâm vẫn cười, vuốt vuốt trán mình: “Alfred... ” Nhìn Trần Tử Di: “Anh lo nghĩ nhiều quá rồi!”

“Ôi...” Trần Tử Di khe khẽ thở dài, hạ mắt xuống: “Có lẽ đúng là tôi đã nghĩ nhiều quá.”

Trần Tử Di lại giương mắt lên nhìn lại Chung Tư Lâm: “Tôi hi vọng cậu thật sự hiểu rõ cậu đang làm cái gì.”

“Tôi luôn luôn rất rõ ràng mình đang làm cái gì.” Chung Tư Lâm buông cái tách trong tay xuống, đứng dậy, mỉm cười với Trần Tử Di: “Cảm ơn cuộc chiêu đãi của anh. Uống trà xong rồi, tôi cũng nên làm việc thôi.”

Trần Tử Di có hơi nhíu mày, hỏi: “Tôi còn tưởng cậu đặc biệt tới uống trà với tôi. Đến đây có công việc à?”

Chung Tư Lâm đem giấy mời của ICAC trong túi áo vest ra, nhìn về Trần Tử Di, nhẹ nói như đang bàn luận về thời tiết: “Đến đây mời sở trưởng của khu Tây Cửu Long – Chu Chính Văn đến ICAC uống cà phê.”

Chung Tư Lâm tùy tiện vẩy vẩy tay ra ý gấp lại sau, liền xoay người đi khỏi phòng làm việc của Trần Tử Di. Nhìn thấy Chung Tư Lâm đã rời đi, Trần Tử Di không khỏi thở ra một hơi thật dài, đưa tay xoa xoa lên trán mình, chân mày nhíu chặt. Phiên toái đúng là rất phiền toái mà, chuyến này đùa càng lúc càng lớn rồi...

...

Chưa đến năm giờ chiều, Trương Thiệu Hoài đã đến sở cảnh sát Tây Cửu Long. Mặc dù hấn trước mắt bởi vì bị điều tra có nhận hối lộ hay không mà bị đình chỉ công tác, nhưng đồng nghiệp trong sở cũng rất tin tưởng Trương Thiệu Hoài sẽ không làm những chuyện đó, nhìn thấy Trương Thiệu Hoài đã vài ngày không gặp, mọi người đều nhiệt tình chào hỏi hấn, Trương Thiệu Hoài cũng nhiệt tình nói chuyện mấy câu với đồng nghiệp, kể mấy chuyện ở nhà.

Khi Trương Thiệu Hoài cùng mấy đồng nghiệp trong sở cảnh sát Tây Cửu Long vừa đi vừa nói chuyện phiếm đến đại sảnh, Cưu Tử cùng Tiểu Mạnh trong đội điều tra ở hành lang bên kia nhìn thấy Trương Thiệu Hoài, hai người liền hưng phấn chạy qua bên này hỏi thăm.

Trương Thiệu Hoài quay sang chào những đồng nghiệp khác, kéo hai người kia qua một bên, gõ đầu mỗi người một cái: “Hai người bao nhiêu tuổi rồi hải? Lại còn kích động đến nao loạn như vậy. Nhất là cậu, Cưu Tử! Cậu là hội trưởng của Tiểu Mạnh nha.”

Cưu Tử xấu hổ gãi gãi đầu: “Lát nữa rồi giáo huấn được không!” Hấn vội vàng hỏi: “Đội trưởng! Anh trở lại phục chức sao?”

Trương Thiệu Hoài cười thoải mái: “Không có, tôi còn chưa có được phục chức lại. Tôi chỉ quay lại thăm mọi người thôi.”

“Hả?” Hai người đều mang vẻ mặt kinh ngạc, cùng liếc nhìn nhau: “Vậy còn sở trưởng bị Chung Sir của ICAC mời tới ICAC là sao?” Hai người cùng nhìn về Trương Thiệu Hoài: “Chúng tôi còn tưởng là có liên quan đến vụ án của đội trưởng.”

Nghe thấy lời hai người nói, Trương Thiệu Hoài cau chặt chân mày, hỏi: “Các cậu nói sở trưởng, Chung Sir của ICAC... Xảy ra chuyện gì?”

“Lúc này Chung Sir của IACA mời sở trưởng đến ICAC một chuyến đó!” Cưu Tử trả lời câu hỏi của Trương Thiệu Hoài, nhìn thấy sắc mặt Trương Thiệu Hoài càng lúc càng khó coi, mới cẩn thận hỏi: “Đội trưởng... Sở trưởng bị mời tới ICAC... Chuyện này là sao?”

Trương Thiệu Hoài miễn cưỡng cười một cái với hai người: “Chắc là định hỏi sở trưởng mấy chuyện liên quan đến vụ án của tôi.” Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Trương Thiệu Hoài lại cảm thấy có sự bất an mơ hồ, chân mày nhíu lại càng lúc càng chặt.

Tư Lâm... Em rốt cuộc đang làm trò gì vậy?

Sau khi có tài liệu Trần Tử Di giúp hắn ghi lại lịch trình hoạt động của xe cấp cứu bên bệnh viện Thanh Sơn, Trương Thiệu Hoài cẩn thận xem lại từng ghi chép, trải qua hai ngày khổi thẳng tra ngẫm, trong tay Trương Thiệu Hoài chỉ còn lại ba bốn chi chép khác nhau, tính toán trong lòng, hôm nay hẳn là sẽ truy ra được lúc nào.

...

Dụi dụi hai mắt có chút mệt mỏi, Trương Thiệu Hoài nhét tài liệu vào trong túi áo trước ngực, tháo dây an toàn, khi chuẩn bị xuống xe thì một chiếc xe cao cấp chạy vào trong cổng của trung tâm an dưỡng. Vệ sĩ ngồi trước xuống xe mở cửa, một người trong xe bước ra, chính là Phó Truyền Thánh với bộ âu phục màu xám trên người.

Nhìn viện trưởng cùng nhân viên đứng ngoài cổng nghênh đón, Phó Truyền thánh bước nhanh vào bên trong, hai mắt vốn đang ủ rũ của Trương Thiệu Hoài liền trợn to. Nhíu mi, mắt hơi nheo lại, Trương Thiệu Hoài tự hỏi. Phó Truyền Thánh tại sao lại đến đây? Nhìn thấy đoàn người đang bỏ đi từ từ, Trương Thiệu Hoài vội vàng xuống xe, đi vào trong sân của trung tâm.

Trương Thiệu Hoài làm bộ đến thăm viếng, chú tâm nhìn bố trí bên trong, mặc khác thì lợi dụng đem ánh mắt lưu ý đến phương hướng di chuyển của Phó Truyền Thánh.

Sau khi đã nhớ hết vị trí sắp xếp của viện an dưỡng, Trương Thiệu Hoài làm như không có việc gì đi theo đường mà Phó Truyền Thánh đã đi qua, đến một ngã rẽ, thì bị nhân viên ở đây ngăn cản lại: “Chào anh, anh muốn đi đâu? Bên trong này nếu không phải là nhân viên thì không được vào, anh không thể vào được.”

“Ồ.” Trương Thiệu Hoài gãi gãi đầu, làm bộ như không nắm rõ phương hướng cho lắm: “Tôi muốn tìm đến tầng hai phòng bệnh số 4, không phải đi hướng này sao?”

Nhân viên bảo vệ cười một cái, đem Trương Thiệu Hoài trở thành người bị lạc đường, chỉ vào phía bên phải chậm rãi nói: “Đi thẳng đường này rồi quẹo trái, có thể đến được phòng bệnh số 4 ở tầng 2.”

“Cảm ơn anh nhiều.” Trương Thiệu Hoài một bên từ từ đi vào hướng bên phải, một bên chú ý đến tầm mắt của nhân viên kia dành cho mình. Đợi đến khi kẻ kia rời khỏi vị trí, Trương Thiệu Hoài liền lập tức xoay người lại, nhanh chóng đi vào cái nơi “không phải nhân viên thì không được vào” kia.

Vừa tiến vào hành lang, Trương Thiệu Hoài liền chú ý đến phòng làm việc bên cạnh, ý định trong đầu vừa hiện lên, liền liền vào trong phòng làm việc đó. Khi trở ra, Trương Thiệu Hoài đã thay đồng phục của nhân viên trong viện, mang theo một lượng lớn khăn trải giường, khăn lông đẩy trên xe, cái mũ trên đầu kéo xuống thật thấp, cơ hồ đem hơn nửa khuôn mặt che lại.

Trương Thiệu Hoài một bên cẩn thận đẩy xe, một bên chú ý động tĩnh xung quanh, chậm rãi xâm nhập vào trong.

Sau khi qua hết hành lang, đúng là vào một khu bệnh khác, chỉ là mỗi phòng ở đây đều có cửa sắt khóa lại, gần đó thì có một cửa sổ lắp kính, có thể quan sát tình hình bên trong phòng.

Trương Thiệu Hoài tùy tiện ghé người vào một cửa sổ nhìn vào thăm dò, mới phát hiện ra trong phòng ngoài bốn vách tường bọc đệm dày cui thì chỉ còn có một cái giường, ngoài ra không có bất kỳ cái gì khác. Trong một gian phòng chỉ có một bệnh nhân, mặc quần áo màu trắng, ngoài ra hai tay còn bị thất lạng buộc lại.

Trương Thiệu Hoài đã hiểu rõ đây là đâu rồi, đây phòng bệnh dành cho những bệnh nhân tâm thần có khuynh hướng làm ra những chuyện nguy hiểm.

Khóe mắt liếc thấy Phó Truyền Thánh và vệ sĩ của lão đứng bên ngoài một phòng bệnh khép hờ, Trương Thiệu Hoài vội vàng tìm một chỗ an toàn để ẩn núp, vểnh tai lên. Mơ hồ có thể nghe được giọng nói văng ra từ trong phòng bệnh đó...

“Tao hỏi mày một lần nữa, mày đem đồ vật đó giấu ở đâu?” Giọng nói lạnh khốc sắc bén.

“Phòng làm việc... Phòng làm việc... Phòng làm việc...” tiếng thì ào ào hàm hồ không rõ nghĩa.

“Phòng làm việc của ai? Phòng làm việc ở đâu?” Ngay sau đó là “Bốp! Bốp! Bốp!” là tiếng người bị đánh... Trương Thiệu Hoài vô thức cau chặt chân mày.

“Phòng làm việc... Phòng làm việc... Phòng làm việc...” Người kia chỉ không ngừng gào lên đáp án cũ.

“Mày...”

“Đủ rồi!” Giọng nói tràn ngập uy nghiêm, Phó Truyền Thánh ngăn cản kẻ kia lại định động thủ lần nữa hỏi: “Cái tao muốn là kết quả, không phải là quá trình! Không cần đóng kịch trước mặt tao.”

Long chủ nhiệm trong trung tâm an dưỡng vội vàng ăn nói khúm núm với Phó Truyền Thánh nịnh nọt: “Ngài Phó, lập tức sẽ có kết quả cho ngài. Ngài chờ một chút, lập tức sẽ...”

“Không cần nữa!” Phó Truyền Thánh cắt ngang lời Long chủ nhiệm: “Thời gian của tao rất quý giá, tao không muốn lãng phí ở đây!” Nheo mắt nhìn Long chủ nhiệm phía trước: “Cuối tuần này tao sẽ ghé qua một chuyến, hi vọng sẽ có câu trả lời khiến cho tao hài lòng.”

Long chủ nhiệm xoa xoa hai tay của mình lại với nhau, cười nói với Phó Truyền Thánh: “Nhất định nhất định, tôi nhất định sẽ tìm ra câu trả lời có thể làm cho ngài Phó đây hài lòng.”

Phó Truyền Thánh hừ một tiếng, liền xoay người bỏ đi. Long chủ nhiệm cùng kẻ bức cung vội vàng đóng cửa phòng bệnh lại, cung kính theo đuôi đội ngũ của Phó Truyền Thánh đi ra ngoài.

Nghe được tiếng động đi về phía mình ngày càng gần, Trương Thiệu Hoài vội ngồi sụp người xuống, đến khi nghe thấy tiếng đẩy cửa, rồi tiếng đóng cửa lại, sau đó xác định không còn tiếng động nào khác, Trương Thiệu Hoài mới cẩn thận quan sát tình huống bên ngoài. Đến khi chắc chắn không còn ai, Trương Thiệu Hoài liền nhanh chóng đi tới bên ngoài phòng bệnh mà Phó Truyền Thánh đến lúc này.

Lợi dụng cửa sổ bên ngoài nhìn vào trong, Trương Thiệu Hoài nhìn thấy một bệnh nhân xoay lưng về phía mình, toàn thân run rẩy lùi vào trong một góc, trong lúc Trương Thiệu Hoài còn đang đoán bệnh nhân kia là ai, người kia lại hơi chút nghiêng người, ngẩng đầu nhìn vào vách tường cười khúc khích.

Hai mắt Trương Thiệu Hoài đột nhiên trợn trừng, mặc dù bệnh nhân kia có vẻ rất gầy, ánh mắt mê mang, vẻ mặt hoảng hốt... Nhưng Trương Thiệu Hoài đã nhận ra, đây chính là Lí Trường Linh!

Trương Thiệu Hoài tiện tay mở chốt cửa sắt, vọt vào trong phòng bệnh, nắm chặt lấy bộ đồ bị cột tay của Lí Trường Linh. Bị Trương Thiệu Hoài nắm chặt hai tay, toàn thân Lí Trường Linh run rẩy kịch liệt, thân thể không ngừng giãy dụa lui vào trong góc, khấn cầu hàm hồ: “Đừng đánh tôi... đừng đánh tôi... Phòng làm việc... Ở phòng làm việc... Ở trong phòng làm việc... Đừng đánh tôi... Đừng đánh tôi...”

Nhìn Lí Trường Linh đã không còn ý thức rõ ràng, Trương Thiệu Hoài cảm thấy vô cùng áy náy cùng khổ sở. Nếu không phải vì thu thập chứng cứ phạm tội của Phó Truyền Thánh, Lí Trường Linh cần gì phải dẫn thân vào nguy hiểm, nằm vùng trong tập toàn Kinh Thành, lại càng không phải bởi vì thân phận bại lộ mà bị bắt; từ khi mất tích đến bây giờ, cậu ta nhất định đã phải chịu không ít hành hạ cùng tra tấn, mới có thể làm cho cả người cậu ta trở nên ngu si ngây ngốc... Trương Thiệu Hoài không khỏi thở dài sâu kín, điều làm làm cho hắn càng thêm quyết tâm, nhất định phải lôi Phó Truyền Thánh ra trước công lí.

Trương Thiệu Hoài dùng sức xoay thân hình Lí Trường Linh lại, đối diện với mình: “Lí Trường Linh, tôi là Trương Thiệu Hoài, Trương Sĩ này, cậu còn nhận ra tôi không?”

Thân hình Lí Trường Linh run lên, có chút ngẩng đầu liếc nhìn Trương Thiệu Hoài một cái, lại cúi đầu rất nhanh, không ngừng lắc đầu: “Tôi nhận không ra... Tôi nhận không ra cái gì mà Trương Sĩ hết... Cũng không biết Trương Thiệu Hoài... Tôi không biết... Tôi cái gì cũng không biết...”

“Lí Văn Lăng!” Trương Thiệu Hoài sốt ruột, sợ Lí Trường Linh đã thật sự bị điên, không khỏi gọi tên thật của Lí Trường Linh: “Mã số cảnh sát 74256863, Lí Văn Lăng! Tôi là đội trưởng đội cảnh sát điều tra khu Tây Cửu Long, Trương Thiệu Hoài, cậu ngẩng đầu lên nhìn tôi một chút!”

Nghe được tên thật của mình, động tác lắc đầu của Lí Trường Linh dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Trương Thiệu Hoài, đôi mắt mở mịt mịt ban đầu chậm rãi tập trung lại. Nhìn chăm chăm vào Trương Thiệu Hoài, cổ họng Lí Trường Linh phát ra tiếng kêu nghẹn ngào, quì xuống: “Trương Sĩ...”

Trương Thiệu Hoài vội vàng đỡ Lí Trường Linh dậy: “Cậu không sao chứ? Tôi bây giờ sẽ cứu cậu ra ngoài!”

Còn nói chưa hết câu, Trương Thiệu Hoài tiện tay muốn cởi trói trên người Lí Trường Linh, Lí Trường Linh lại không ngừng lùi ra sau, lắc đầu: “Không được, tôi mà trốn lúc này, bọn họ sẽ ra tay với người nhà của tôi! Bọn họ sẽ giết người nhà của tôi mất!”

Lo sợ của Lí Trường Linh liền làm cho Trương Thiệu Hoài cau chặt chân mày, vồ vồ bờ vai của cậu ta, nói trấn an: “Cậu yên tâm đi! Người nhà của cậu đã được đưa đến chỗ an toàn, đã được cảnh sát bảo vệ chu đáo, tuyệt đối không để cho bất kì kẻ nào chạm đến họ được.”

Nghe thấy Trương Thiệu Hoài nói như vậy, toàn thân Lí Trường Linh đột nhiên kiệt sức, ngồi bệt xuống đất, vừa nói vừa cười: “Không có việc gì... Không có việc gì rồi... An toàn rồi... Bọn họ đã được an toàn rồi...”

Cảm giác ánh mắt của Lí Trường Linh lại trở nên mê mang, Trương Thiệu Hoài cầm chặt hai tay của cậu ta không ngừng vùng vẫy: “Lí Trường Linh! Cậu có khỏe không? Lí Trường Linh?”

Nghe được giọng nói của Trương Thiệu Hoài, hai mắt của Lí Trường Linh đột ngột mở to, phản phát giống như đang cố chống lại cái gì đó. Toàn thân run rẩy, Lí Trường Linh nhìn chăm chăm vào Trương Thiệu Hoài, cố gắng mở miệng nói chuyện. “Trương Sir, đĩa vi tính... Tôi giấu trong phòng làm việc... tại... tại... trên...” khi nói xong lời cuối cùng, toàn thân Lí Trường Linh kịch liệt co giật, hai tròng mắt trợn trừng.

Trương Thiệu Hoài nhìn thấy bộ dáng của Lí Trường Linh như vậy, không khỏi bối rối, miệng muốn gọi để cậu ta ý thức trở lại, nhưng bên ngoài lại vang lên tiếng mở cửa. Trương Thiệu Hoài vội vàng chạy ra ngoài, nhìn thấy bọn Long chủ nhiệm đã quay lại, đang đi vào từ đầu bên kia.

“Ai đó?” Nhìn thấy có người thò đầu ra từ phòng của Lí Trường Linh, Long chủ nhiệm không khỏi hét to một tiếng, chạy về phía Trương Thiệu Hoài.

Quay đầu lại nhìn Lí Trường Linh đang co quắp trên mặt đất, Trương Thiệu Hoài nghiêng rằng một cái, trước mắt chỉ có thể để Lí Trường Linh lại mà đào tẩu! Ý định trong đầu đã định, Trương Thiệu Hoài liền tiến đến cánh cửa thoát hiểm.

Trong lòng Trương Thiệu Hoài quyết định. Lí Trường Linh! Cậu chờ, tôi nhất định sẽ cứu cậu ra!

Nhìn thấy Trương Thiệu Hoài chạy ra phía đầu bên kia, bốn gã tay chân của Long chủ nhiệm sau khi xác định Lí Trường Linh vẫn còn trong phòng bệnh vội vàng theo cửa thoát hiểm mà truy lùng Trương Thiệu Hoài.

...

Trong khu A tầng 2 phòng số 7, Phó Truyền Thánh ngồi ngay ngắn trên ghế salon bọc da, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng không che dấu được sự sắc bén trong ánh mắt. Trước mặt lão, đúng là Chung Tư Lâm trong bộ âu phục đang ngồi vắt chéo chân.

“Sid, tôi không nhìn lầm cậu, cậu đúng là một nhân tài.” Đôi mắt Phó Truyền Thánh cười với Chung Tư Lâm: “Chuyện của Chu Văn Chính, cậu làm rất tốt, tôi rất hài lòng.”

Chung Tư Lâm nheo mắt cười, lộ ra sự cuồng vọng trong ánh mắt: “Tôi chưa bao giờ nghi ngờ năng lực của mình cả.” Khẽ thở dài, trong giọng nói mang theo sự tiếc hận rõ ràng: “Đáng tiếc vụ án này không cháy đến được đầu lão Chu đó, đối với ông ta mà nói, cùng lắm chỉ bị chuyển công tác thôi.”

Nghe thấy Chung Tư Lâm không hề che giấu sự tiếc nuối, Phó Truyền Thánh cười to thành tiếng: “Ha! Cậu đúng là tuổi trẻ làm việc kích động, thích nhất là hành động một lần có thể định đoạt sống chết.” Đình chỉ tiếng cười, Phó Truyền Thánh nheo hai mắt lại: “Lưu lại vết đen nhận hối lộ này trên người Chu Văn Chính, cả đời lão ta sẽ chẳng làm được gì nữa. Một khi đã không có chiến trường, tướng quân cho dù lợi hại thế nào, cũng chỉ có thể là một lão già bù nhìn mà thôi.”

“Có lẽ.” Chung Tư Lâm lạnh nhạt cười, ánh mắt lại phát ra một tia tàn nhẫn: “Bất quá tôi càng tin vào một câu nói, diệt cỏ không diệt tận gốc, đến mùa xuân lại sinh sôi.”

Phó Truyền Thánh vỗ tay: “Tôi càng ngày càng yêu thích cậu rồi, Sid.”

Chung Tư Lâm chỉ nhẹ giọng cười, hạ đầu nhìn ngón tay của mình, nụ cười nhợt nhạt không cho là đúng chợt lóe lên.

...

Trương Thiệu Hoài sau khi chạy ra bằng cửa thoát hiểm liền phóng từng ba bậc cầu thang một lúc, đoàn người bọn Long chủ nhiệm dí theo phía sau, dùng bộ đàm liên lạc với những tên khác. Khi chạy đến lầu một, Trương Thiệu Hoài lại nhảy ra ngoài cửa thoát hiểm, thuận tay dùng một cây lau nhà gài cửa lại, chặn ngang cánh cửa thoát hiểm, đem truy binh bỏ lại phía sau.

Thở ra một hơi, Trương Thiệu Hoài điều chỉnh lại thần sắc của mình, bước nhanh ra cổng, chuẩn bị rời khỏi cái viện an dưỡng này.

Tại một hành lang khác, Trương Thiệu Hoài cảnh giác tiếng bước chân đuổi nhanh phía sau, phía trước đồng thời có hai người nhân viên cũng đang đi về phía mình, quay trở lại hành lang. Trương Thiệu Hoài nhìn thấy tình hình khác thường, kéo thấp cái mũ xuống, liền xoay người đi qua hành lang bên trái, từ từ bước nhanh đến thành chạy bộ, hai kẻ bên kia nhìn thấy Trương Thiệu Hoài di chuyển cũng vội vàng tăng tốc đuổi theo.

Trương Thiệu Hoài nhìn lại bốn năm người đuổi theo phía sau, liền gia tăng tốc độ dưới chân, thấy bên kia lại có thêm hai người rượt đuổi, Trương Thiệu Hoài lại xoay người hướng khác, những kẻ phía sau bám sát không tha. Trong trung tâm an dưỡng yên lặng, chỉ thấy một đám người không ngừng truy đuổi, gây ra ồn ào không ít, dần dần làm cho những người đến đây cũng ghé mắt ra nhìn.

Ngay khi đuổi theo thân ảnh Trương Thiệu Hoài, đi theo Trương Thiệu Hoài qua mấy lối rẽ, lại đột nhiên bị cắt đuôi. Trên đoạn giao nhau, mi nhìn ta, ta nhìn mi không biết phải đuổi theo hướng nào. Chỉ nghe thấy một tiếng vang lên: “Các người đuổi theo bên trái! Những người còn lại đuổi theo bên phải!” Mọi người liền tản ra hai bên.

Đợi cho đám người kia tản đi, trong trung tâm an dưỡng lại trở về sự yên tĩnh giống như thường ngày, ngay cả khách khứa đến thăm bệnh nhân bị dọa cho ngốc lẫn cũng tiếp tục di chuyển theo mục đích ban đầu.

Mở cửa một phòng bệnh, Trương Thiệu Hoài đã bỏ đi đồng phục nhân viên trong trung tâm, tiện tay vuốt vuốt tóc mình lại cho gọn gàng, nhẹ nhàng đi ra ngoài đóng cửa lại, thần sắc tự nhiên hướng thẳng cổng chính mà đi.

...

Khi Phó Truyền Thánh cùng Chung Tư Lâm đang nói chuyện phiếm trong phòng, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, là vệ sĩ của Phó Truyền Thánh – Long chủ nhiệm trong trung tâm an dưỡng, liền mở cửa cho gã đi vào. Long chủ nhiệm thần sắc khẩn trương lại bên tai Phó Truyền Thánh nói nhỏ vài câu, mặt Phó Truyền Thánh liền sầm xuống, giọng nói trầm thấp, biểu hiện ra lão đang cực kì kiềm chế cơn giận dữ: “Các người còn ngu ngốc ở chỗ này làm cái gì? Còn không mau đi bắt người lại!”

Long chủ nhiệm vội vàng nhận lệnh đi ra ngoài, Phó Truyền Thánh như là đột nhiên nhớ tới cái gì: “Chờ một chút!” Thâm ý liếc mắt nhìn Chung Tư Lâm một cái, giống như đang lo lắng chuyện gì đó.

Chung Tư Lâm đương nhiên biết Phó Truyền Thánh đang do dự cái gì, tự động đứng dậy, mở miệng nói: “Nếu như ông Phó có chuyện quan trọng cần xử lí, vậy tôi đi trước.”

Hơi gật đầu với Phó Truyền Thánh một chút, Chung Tư Lâm cũng đứng dậy rời đi.

“Sid, ngồi xuống đi!” Phó Truyền Thánh lên tiếng ngăn cản Chung Tư Lâm rời đi: “Tôi với cậu là người một nhà, không cần phải để ý.” Phó Truyền Thánh nói với Chung Tư Lâm xong, liền quay đầu lại dặn dò Long chủ nhiệm, không nhìn thấy Chung Tư Lâm khi quay người ngồi lại ghế salon, khóe môi cong lên hình một nụ cười.

“Gọi điện thoại cho Quách đại ca, lập tức đem người đưa đến chỗ khác đi.”

Nghe thấy mệnh lệnh của Phó Truyền Thánh, Long chủ nhiệm liền hòa theo, vội vội vàng vàng xoay người đi xử lí sự tình.

Chung Tư Lâm đưa tay cầm cái tách trước mặt, có chút nhướng nhướng mi, đôi mắt ửng quết qua Phó Truyền Thánh vài lần, nhưng chỉ mím môi uống nước, không lên tiếng.

“Một đám vô tích sự, chỉ nuôi tốn cơm!” Phó Truyền Thánh hoàn toàn chẳng e dè Chung Tư Lâm đang ở đây, trực tiếp phát tiết cơn bực bội trong lòng.

Chung Tư Lâm buông cái tách trong tay, tùy tiện hỏi: “Có rắc rối gì sao?”

Phó Truyền Thánh liếc nhìn Chung Tư Lâm một cái, thở dài nói: “Chúng ta là người trên cùng một chiến thuyền, tôi cũng không dỗi gặt cậu, Lí Trường Linh đang nằm trong tay tôi.” Phó Truyền Thánh nhìn chằm chằm Chung Tư Lâm, quanh sát biến hóa trong ánh mắt y, nhưng vẻ mặt Chung Tư Lâm không hề lộ ra dù chỉ một tia dao động: “Cậu bắt ngờ không?”

Chung Tư Lâm nhún nhún vai, ánh mắt không hề có chút thay đổi: “Cũng đoán trước điều này, ngài Phó làm việc luôn luôn cẩn thận, Lí Trường Linh sẽ rơi vào tay ông, tôi một chút cũng không bất ngờ.”

Phó Truyền Thánh đưa một ngón tay lên, đối với Chung Tư Lâm ra chiều tán thưởng, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý: “Sid ơi là Sid, tôi càng ngày càng cảm thấy.. Cậu đúng là nhân tài rất đáng để cho tôi đầu tư vào. Tôi thật sự phải cảm ơn con gái mình rất nhiều, để cho tôi quen biết được người anh ưu tú của nó.”

“Ông Phó khách sáo rồi...” Đối với ca ngợi của Phó Truyền Thánh, Chung Tư Lâm chỉ bình thản cười, đổi đề tài: “Nếu Lí Trường Linh đã nằm trong tay ông Phó, vậy thì vụ án của tập đoàn Kinh Thành sẽ không có vấn đề gì rồi. Ông Phó tại sao lại kích động như vậy?”

“Hừ!” Phó Truyền Thánh lạnh lùng hừ một tiếng: “Mặc dù Lí Trường Linh đã rơi vào tay tôi, nhưng tài liệu gã ta trộm từ tập đoàn Kinh Thành cũng chưa thấy đâu, hơn nữa bây giờ gã bị điên rồi, hỏi cũng không ra kết quả gì. Chỉ nghĩ đến chắc biết tài liệu kia thất lạc chỗ nào, tôi liền cảm thấy có dao díp vào lưng, không thể thoải mái được!”

Chung Tư Lâm nheo mắt hỏi: “Vậy lúc này là sao?”

“Có người xông vào phòng nhốt Lí Trường Linh,” Phó Truyền Thánh cũng không giấu diếm Chung Tư Lâm: “Xem ra là người bên cảnh sát, đúng là đã coi thường bọn đó mà...”

“Biết là ai không?” Chung Tư Lâm hỏi.

“Không chắc lắm.” Phó Truyền Thánh vân vê râu mép của mình, đôi mắt khép hờ lóe lên sáng quắc: “Nhưng tôi nghĩ... có lẽ là Trương Thiệu Hoài đã moi được tin tức về bệnh viện Thanh Sơn từ Lãnh Tiên.” Phó Truyền Thánh nhẹ nhàng lắc đầu: “Trương Thiệu Hoài này... Thật là có chút năng lực.” Ánh mắt quét qua Chung Tư Lâm: “Quả thật là anh hùng xuất thiếu niên đó!”

Nghe thấy tên Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm bắt giắc cau mày, mượn động tác dựa vào ghế salon mà che giấu đi tâm tình biến động của mình, mở miệng hỏi: “Trương Thiệu Hoài sao... ông Phó định làm thế nào?”

Phó Truyền Thánh bưng tách trà lên, “Trương Sir này phụ trách không ít vụ án lớn, đặc tội không ít kẻ.” Uống một ngụm trà, xuôi cổ họng: “Hắn ta trong lúc bị tạm đình chỉ công tác, có kẻ thù kéo tới tận nhà, không biết có được tính thành hi sinh vì nhiệm vụ, có được hưởng trợ cấp không nhỉ?”

Phó Truyền Thánh thả tách xuống, lạnh lùng cười, trong mắt ngập đầy sát ý tàn nhẫn.

Chung Tư Lâm bước chân ra khỏi khu A tầng hai phòng số bảy, Tạ Khắc Hoàng liền từ cánh cửa bên hông bước vào trong phòng. Nhìn Chung Tư Lâm vừa mới ra ngoài khép cửa lại, Tạ Khắc Hoàng hỏi Phó Truyền Thánh đây hoài nghi: “Chú, chú tin tưởng y thật sao?”

Phó Truyền Thánh liếc nhìn Tạ Khắc Hoàng một cái, không có trả lời mà hỏi ngược lại gã: “Ken, mày cảm thấy Chung Tư Lâm là người như thế nào?”

Tạ Khắc Hoàng hơi chút suy tư mới trả lời: “Y rất thông minh, năng lực làm việc rất tốt, lại rất lạnh tính, cũng rất vô tình...” Hơi mím môi lại, cuối cùng đưa ra kết luận: “Vốn là nhân tài.”

“Điểm này, tao cũng có cùng suy nghĩ với mày.” Phó Truyền Thánh cười với Tạ Khắc Hoàng một cái: “Nếu chúng ta đều cảm thấy y là một nhân tài, tại sao không cố gắng lợi dụng năng lực của y, để y làm việc cho chúng ta?”

Tạ Khắc Hoàng đi tới trước mặt Phó Truyền Thánh, lo lắng hỏi: “Đúng là năng lực của Sid rất tốt, nhưng mà chúng ta còn chưa có hoàn toàn bắt được thóp của y, Chú, chú cứ vậy mà an tâm về y sao? Chú tin tưởng y sẽ thật tâm làm việc cho chúng ta sao? Không sợ y cần chúng ta một cái sao?”

Phó Truyền Thánh cười ha ha thành tiếng, xia vào đầu Tạ Khắc Hoàng đang hoảng loạn một cái: “Ken ơi là Ken, hôm nay tao tốt bụng sẽ dạy cho mày một bài học.” Nhìn Tạ Khắc Hoàng, Phó Truyền Thánh nheo mắt lại: “Làm người, đều là vì bản thân mình cả, chẳng có một ai thật tình giúp người khác mà vứt bỏ sự sống chết, cũng như dục vọng của bản thân. Cho nên có kẻ yêu tiền, chúng ta liền cho tiền; kẻ nào thích phụ nữ, chúng ta liền cho kẻ đó đàn bà. Cái này kêu là thỏa mãn nhu cầu... Chỉ cần chúng ta có thể lấy được chỗ tốt trong đó, thỏa mãn nhu cầu của cả hai bên, đã cột vào chung một chiến thuyền, tại sao phải sợ những kẻ đó trở mặt trên thuyền? Thuyền chìm rồi, đều không tốt đối với tất cả mọi người.” Phó Truyền Thánh nghiêng mắt nhìn Tạ Khắc Hoàng: “Nói như lời mày, Sid vốn là một kẻ thông minh, y sẽ không ngu đến mức đem bản thân mình cột vào trong một chiếc thuyền sắp bị đắm.”

Tạ Khắc Hoàng thở dài một hơi: “Đạo lý này tôi hiểu, tôi chỉ không rõ rốt cuộc Sid muốn cái gì? Cho nên tôi không cách nào hoàn toàn tin tưởng y cả.”

“Y muốn rất đơn giản.” Phó Truyền Thánh ngả người dựa vào ghế salon: “Y muốn quyền thế, y muốn đứng trên vạn người. Còn nữa, bởi vì vụ án của Đình Đình, y hận Chu Văn Chính! Ít nhất trong chuyện đối phó với Chu Văn Chính, mục đích của y giống với của chúng ta.”

Chân mày Tạ Khắc Hoàng vẫn nhíu chặt: “Tôi vẫn lo lắng...”

“Ken!” Phó Truyền Thánh cắt ngang lời Tạ Khắc Hoàng, lắc đầu: “Cẩn thận là tốt, nhưng cẩn thận quá độ chính là nhu nhược. Người lợi hại nhất, chính là người biết kẻ khác không phải một dạ phục tùng mình nhưng vẫn có thể lợi dụng kẻ đó tối đa!” Phó Truyền Thánh nheo mắt lại, trên mặt hiện ra sự tàn nhẫn vô tình: “Đáng lợi dụng thì cứ lợi dụng, sau khi lợi dụng xong, nếu như cố kị... thì giết!”

Phó Truyền Thánh đứng dậy vỗ vỗ vai Tạ Khắc Hoàng: “Yên tâm đi, cho đến bây giờ, hết thấy mọi việc đều bị tao nắm trong lòng bàn tay.”

Nhìn Phó Truyền Thánh đi ra khỏi phòng, Tạ Khắc Hoàng không tiếng động thở dài, đè nén cảm giác bất an trong lòng xuống, đi theo sau lưng Phó Truyền Thánh.

...

Trương Thiệu Hoài cố nén ý định chạy trốn trong đầu, ra vẻ tự nhiên đi ra khỏi cổng chính, chuẩn bị rời khỏi trung tâm an dưỡng. Trong lúc bước nhanh ra khỏi cổng, một cánh tay vỗ xuống vai hắn, thân hình Trương Thiệu Hoài nhất thời cứng đờ, thiếu chút nữa đã trực tiếp xoay người lại ra tay.

“Sean? Không ngờ gặp anh ở đây, anh đến trung tâm an dưỡng này làm gì?” Giọng nói dày ảm của Hạ Mục Hàn vang lên phía sau lưng.

Trương Thiệu Hoài âm thầm thở phào một hơi, thân thể cứng ngắc cũng trầm tĩnh lại, xoay người lại, trả lời câu hỏi của Hạ Mục Hàn bằng nụ cười tươi rói: “Johnson! Tôi đến đây... thăm một vị trưởng bối... Anh tại sao cũng đến đây?”

Trương Thiệu Hoài làm ra vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy Hạ Mục Hàn, vội vàng đổi đề tài.

Hắn biết Hạ Mục Hàn vào cái ngày mà Chung Tư Lâm bị thương phải nằm bệnh viện, Hạ Mục Hàn chính là người đàn ông ôm Đình Đình ngày hôm đó. Khi Trương Thiệu Hoài tiếp nhận vụ án của Phó Đình Đình, mới xem như chính thức quen biết Hạ Mục Hàn.

Hơn nữa quan hệ anh em giữa Chung Tư Lâm và Phó Đình Đình cũng chỉ có vài người biết, Hạ Mục Hàn là chồng của Đình Đình, đương nhiên là một trong những người biết về mối quan hệ đó, cũng khiến cho quan hệ của bọn họ giống như người trong nhà, tự nhiên Hạ Mục Hàn cùng Trương Thiệu Hoài cũng biết về sự tồn tại của đối phương.

Sau đó, bọn họ chạm mặt nhau trong một vụ đánh bom, Trương Thiệu Hoài mới biết được Hạ Mục Hàn cũng xem như là đồng nghiệp của mình, vốn là một thành viên trong đội phản ứng nhanh, bởi vì quen biết nhau khi phá án, hai người cũng từ từ thân thiết hơn.

Nghe thấy câu hỏi của Trương Thiệu Hoài, Hạ Mục Hàn cúi đầu cười cay đắng: “Đình Đình ở trong này... Tôi chỉ cần có thời gian là đến thăm cô ấy.”

Năm đó sau khi Phó Đình Đình xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không chỉ một mình Chung Tư Lâm thống khổ tự trách, còn có Hạ Mục Hàn. Hắn thường thường tự dằn vặt bản thân, nếu không phải ngày đó hắn đi công tác nước ngoài, Đình Đình cũng sẽ không xảy ra chuyện. Hai người cứ tự trách, cứ để sự áy náy đối với Đình Đình đeo đẳng.

Nghe thấy câu trả lời của Hạ Mục Hàn, Trương Thiệu Hoài thiếu chút nữa tự cho mình một tát. Thật sự là hỏi cái gì lại đi hỏi cái này... Cười xấu hổ, tùy tiện khách sáo vài câu với Hạ Mục Hàn, liền mượn cớ rời đi.

...

Trong chiếc xe màu đen đậu bên ngoài cổng, Tạ Khắc Hoàng chỉ vào Trương Thiệu Hoài đang nói chuyện với Hạ Mục Hàn, nói với Phó Truyền Thánh: “Người đang nói chuyện với Johnson chính là Trương Thiệu Hoài!”

Phó Truyền Thánh hạ cửa xe xuống,捏 mắt đánh giá Trương Thiệu Hoài: “Quả nhiên đúng là bộ dáng anh hùng khí khái nhỉ.” Trong lòng thầm tính toán, kể hôm nay xông vào, quả nhiên là Trương Thiệu Hoài... Bên mép thoáng cười nhạt, lộ ra mười phần tàn khốc.

Nhìn thấy Trương Thiệu Hoài vẫy tay với Hạ Mục Hàn, Phó Truyền Thánh nâng cửa kính lên, chiếc xe màu đen chậm rãi rời đi, lướt sát qua Trương Thiệu Hoài đang đi vào bãi đậu xe.

Tại bên kia, trong một chiếc xe cũng màu đen, một đôi mắt ưng xuyên qua tấm kính thu hết mọi chuyện vào trong tầm mắt.

10. Chương 10

Sau khi rời khỏi trung tâm an dưỡng, Trương Thiệu Hoài liền chạy tới sở cảnh sát Tây Cửu Long báo cáo tình huống của Lí Trường Linh với Chu Văn Chính, cũng nhờ Chu Văn Chính phái người đến trung tâm cứu Lí Trường Linh ra. Đến khi Chu Văn Chính mở miệng cam đoan, để tránh những rắc rối không cần thiết, không cần đợi kết quả cuối cùng khi đoàn người đến trung tâm an dưỡng cứu người, Trương Thiệu Hoài liền rời đi khỏi sở cảnh sát Tây Cửu Long.

Trương Thiệu Hoài rời khỏi sở cảnh sát Tây Cửu Long cũng chưa vội về nhà, mà chạy xe đến nhà Liên Diệc Xuân, nói với hắn ta những tình huống mới vừa phát sinh, cũng thảo luận làm cách nào trà trộn vào trong tập đoàn Kinh Thành, tìm cái USB mà Lí Trường Linh giấu trong phòng làm việc.

Đợi đến khi Trương Thiệu Hoài lê cả người mệt mỏi đem xe chạy vào trong bãi đậu xe của khu nhà mình thì trăng đã lên cao, cũng đã nửa đêm rồi.

Mở cửa nhà, bên trong phòng tối mịt, trong lòng Trương Thiệu Hoài không khỏi cảm thấy mất mát. Xem ra Tư Lâm ngủ rồi...

Bởi vì công việc của hai người, thường là đều có tình huống phát sinh đột xuất, hơn nữa quan hệ hai người cũng bí mật đối với người ngoài, cho nên hai người bọn họ cũng không có thói quen hỏi đến hành tung của đối phương, lại càng không có thói quen đợi người kia về rồi mới đi ngủ.

Chỉ là, hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, Trương Thiệu Hoài thật hi vọng khi mở cửa nhà ra, có ai đó mở miệng nói với hắn “Anh đã về rồi”, để cho hắn cảm thấy ấm áp khi có một nơi để về.

Trong mắt chỉ thấy một mảnh tối hù, trong lòng khó tránh khỏi cảm giác mất mát.

Thở dài một hơi, Trương Thiệu Hoài nhẹ nhàng đóng cửa lại, tay còn chưa kịp ấn vào công tắc ngọn đèn trong phòng khách, thì có một nắm đấm mang theo mười phần sức mạnh nện thẳng xuống đầu.

Trương Thiệu Hoài cảm giác được nguy hiểm ập tới, thân người theo bản năng nghiêng về sau né tránh sự công kích, đôi thời nương theo hướng tấn công của đối phương mà phán đoán ra vị trí của kẻ đó ẩn nấp trong bóng tối, trong lúc nghiêng người liền tung một cú đá vào thắt lưng đối phương.

Võ nghệ của đối phương cũng có chút bản lĩnh, không phải là mấy tên côn đồ lóc cóc leng keng, khi một đá cực mạnh của Trương Thiệu Hoài tung ra, đối phương tránh đi công kích, lui ra phía sau để lực đạo giảm bớt, hai tay thuận thể chụp tới, ngược lại chân Trương Thiệu Hoài bị đối phương nắm trong tay.

Túm được một chân của Trương Thiệu Hoài, hai tay đối vương xoay mạnh, dùng sức bẻ, dựa theo sự thay đổi sức mạnh của đối phương, cái chân còn lại của Trương Thiệu Hoài bung lên, trong lúc đối phương ra sức bẻ chân, cẳng chân còn lại liền nhắm thẳng vào trong cằm đối phương mà đá.

Ngay khi chân Trương Thiệu Hoài đá vào mặt đối phương, đối phương chỉ có một con đường là thả cái chân kia của Trương Thiệu Hoài ra, nhận lấy cú đá của Trương Thiệu Hoài, cả hai người đều lui ra sau, rơi xuống đất.

Trong bóng tối, hai đôi mắt trở nên sáng quắc, mặt đối mặt mà giằng co với nhau. Trong sự im lặng, hai người đều duy trì động tác khi mới rơi xuống đất không hề nhúc nhích, quan sát đối phương, âm thầm tính toán phương hướng, vị trí cũng như thực lực của đối phương, cũng như tính toán thời cơ tối nhất có thể ra tay.

Chiếc đồng hồ trên tường đều đặn kêu tik tak, trong bầu không khí yên tĩnh càng trở nên rõ ràng. Ngay lúc đó, bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng moto đã được độ lại nẹt pô ầm ầm, gào thét phóng qua lại, trong bóng tối hai bóng đen đồng thời lao về phía đối thủ.

Trong bóng đêm, tất cả động tác đều dựa vào bản năng, nương theo động tác của đối phương mà đưa ra những động tác đơn giản nhất để hóa giải tấn công cũng như công kích trở lại.

Trong phòng khách nho nhỏ, hai người, bốn chân bốn tay, trong lúc mi tới ta lui, tinh thần tập trung cao độ, hỏa quang tỏa ra tứ phía.

Chân Trương Thiệu Hoài đá xéo về phía trước, lại lập tức chệch xuống, đối phương nghiêng người tránh khỏi cú đá, nhưng lại không né được cú chệch gót kia, chỉ giờ một tay lên, đỡ lấy một cước đá của Trương Thiệu Hoài. “A...” một cú chệch gót đó mang theo mười phần sức mạnh, khiến cho đối phương không khỏi rú lên đau đớn.

Nghe thấy tiếng rú kia, động tác của Trương Thiệu Hoài bỗng nhiên dừng lại một giây, ngăn người trong chốc lát, đối phương vốn bị áp chế liền xông lên, đè Trương Thiệu Hoài vào tường, đưa tay siết cổ Trương Thiệu Hoài.

Trong bóng tối, đôi mắt của đối phương sáng quắc, lẳng lặng quan sát Trương Thiệu Hoài, cặp mắt kia hơi nheo lại, mang theo sự nguy hiểm, áp lại gần khuôn mặt Trương Thiệu Hoài, năm ngón tay đặt trên cổ cũng từ từ siết lại.

Sức mạnh dồn lên cổ, hai mắt Trương Thiệu Hoài dần hoa lên... Dưới chân liền lên gối, tóa lửa, thân hình kia nảy lên, tình thế đảo ngược, đối phương bị Trương Thiệu Hoài chế trụ hai tay, cường chế ép vào tường.

Đôi mắt hơi khép lại của Trương Thiệu Hoài bỗng nhiên mở to, dùng toàn thân ngăn chặn đối phương, hơi thở nóng rực phả lên mặt đối phương, đôi môi mỏng dầy đưa với cánh môi mỏng của đối phương, tận lực ép tiếng rên xuống, Trương Thiệu Hoài bắt đầu khẽ kêu lên: “Tư Lâm...”

Chung Tư Lâm bị Trương Thiệu Hoài ép cả người vào tường, đôi mắt ứng trong bóng đêm lóe lên, bực mình kêu lên một tiếng đau đớn, há miệng cắn lấy đôi môi của Trương Thiệu Hoài đang áp trên môi mình.

Cái răng nanh bén nhọn cắn lên đôi môi mềm mại của Trương Thiệu Hoài, nhìn thấy Trương Thiệu Hoài cau mày lại, Chung Tư Lâm cười khoe hàm răng trắng của mình, thấy Chung Tư Lâm đắc ý, Trương Thiệu Hoài lập tức chuyển động, dùng môi bao lấy khuôn miệng nhỏ nhắn đang gặm cắn kia, đem tất cả tiếng rên rỉ của Chung Tư Lâm nuốt xuống.

Chung Tư Lâm hung hăng trừng mắt nhìn Trương Thiệu Hoài dùng môi mà càn quét bữa bãi, đem tất cả bực mình hừ ra đằng mũi, hơi thở nóng rực phả lên mặt Trương Thiệu Hoài, chỉ đổi lấy sự cuồng nhiệt ngày càng tăng của Trương Thiệu Hoài, xâm lược càng sâu. Hừ một tiếng nặng nề, đầu lưỡi Chung Tư Lâm đổi khách thành chủ, quần quít với lưỡi của Trương Thiệu Hoài.

Chung Tư Lâm đáp lại làm cho ánh mắt Trương Thiệu Hoài trở nên sâu hút, hai tay ban đầu còn chế trụ Chung Tư Lâm đã dờ xuống chui vào bên trong quần áo của Chung Tư Lâm, ngón tay trượt trên da thịt mềm mại giàu cảm xúc, đem lửa nóng trong hai người đốt lên cháy phừng phừng. Hai tay Chung Tư Lâm được tự do, vòng qua sau gáy Trương Thiệu Hoài; những ngón tay thon lùa vào trong mái tóc đen dày của Trương Thiệu Hoài; đôi chân dài lúc đầu còn bị áp lên tường, bị một chân của Trương Thiệu Hoài chen vào nên co lên, hơi ma sát vào bên hông Trương Thiệu Hoài...

Hơi thở cuồng loạn, tiết tấu nóng bỏng, tiếng rên rỉ ngọt thấu tận xương, trong bóng tối hai thân ảnh chồng lên nhau, trêu chọc, dây dưa...

...

Từ sau khi Phó Truyền Thánh ép cung Lí Trường Linh hỏi ra được tin tức cái USB đang ở trong “Phòng làm việc”, phòng làm việc của Lí Trường Linh ở trong tập đoàn Kinh Thành liền bị lợi dụng lí do tu sửa mà xáo tung cả lên. Công nhân ra vào nườm nượp, trên thực tế là kiểm tra tổng thể, tìm kiếm cái đĩa vi tính nho nhỏ. Bất quá dựa trên tình hình thực tế, những nhân viên khác trong tập đoàn Kinh Thành không biết rõ lắm, cứ tưởng rằng thật sự là đang tu sửa lại phòng làm việc.

Trương Thiệu Hoài mặc đồng phục nhân công màu xanh lam sẫm, đầu đội nón bảo hộ màu trắng, trên lưng đeo túi dụng cụ, nghênh ngang đi qua cổng trực tiếp vào tầng lầu đang thi công.

Bảo vệ ngoài cổng khi nhìn thấy Trương Thiệu Hoài, chỉ thuận miệng hỏi một câu: “Hôm nay cuối tuần được nghỉ mà vẫn chăm chỉ đi làm vậy sao? Sao chỉ có một mình cậu?”

Đối mặt với câu hỏi của bảo vệ, Trương Thiệu Hoài chỉ cười cười rồi trả lời: “Không phải, hôm nay ai cũng nghỉ cả. Chỉ là hôm qua tôi để quên một ít dụng cụ thành ra phải đến đây lấy lại, rồi đi ngay.”

“Oh, vậy cậu tự tới lấy đi.” Bảo vệ xua tay với Trương Thiệu Hoài, tiếp tục chăm chú xem báo.

“Tôi đến lấy xong sẽ đi ngay.” Trương Thiệu Hoài nói với bảo vệ xong liền đi vào thang máy lên lầu.

Trương Thiệu Hoài trong thang máy bấm số mười bảy, nhìn con số trên thang máy không ngừng tăng lên, khóe miệng không kềm được mà nhướn lên thành một nụ cười nhạt. Chuyện này không hiểu sao Liên Diệc Xuân đi đâu sờ được, đánh đổ không ít mới chạm được đến sau gáy quân địch, uh uh... Tiểu yêu này quả nhiên có bản lĩnh.

“Đỉnh!” Thang máy đến tầng mười bảy, Trương Thiệu Hoài đi từ trong thang máy ra, trực tiếp đi thẳng hướng phòng làm việc của Lí Trường Linh.

Vừa vào đến phòng làm việc, Trương Thiệu Hoài không khỏi nhăn mặt lại, thở dài một hơi. Trước mắt có thể nói là một mảnh hỗn loạn mà, lấy vị trí từ trung tâm phòng Lí Trường Linh quét rộng ra, tất cả ngăn kéo, vật dụng, bàn ghế, máy tính... Bất cứ thứ gì chỉ cần có khe hở, ngăn kéo, khoảng trống đều bị nạy ra tanh bành, ngay cả chậu hoa nhỏ trên bàn, rõ ràng đất cũng đã bị bới ra xem xét.

Trương Thiệu Hoài có chút dở khóc dở cười... Uh... Như vậy đối với hắn mà nói, kì thật sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian tìm kiếm, bởi vì những nơi đó hắn không cần phải tìm thêm lần nữa; bất quá... cái này cũng đại biểu, hắn kì thật cũng chẳng còn lại nơi nào có thể tìm.

Cố gắng nhớ lại tình huống mấy ngày trước khi hắn gặp lại Lí Trường Linh trong trung tâm an dưỡng, khi Lí Trường Linh khôi phục lại thần trí, nói chính xác cái usb đó giấu trong phòng làm việc của cậu ta ở tập đoàn Kinh Thành, cho nên nhất định ở đây là không sai. Đáng tiếc, chính là còn chưa kịp nói cho hắn biết vị trí chính xác.

Trương Thiệu Hoài nheo mắt lại, lời nói cuối cùng của Lí Trường Linh cứ được lặp đi lặp lại, một chữ “Trên” này, phía sau sẽ là chữ gì đây? Trương Thiệu Hoài day day chân mày của mình, trong đầu giống như là có cảm giác gì đó chưa thể nắm bắt nhảy ra. Rất cuộc là để ở đâu đây?

Ngón tay trở Trương Thiệu Hoài, nhẹ nhàng nhịp nhịp lên trán mình, cố gắng phỏng đoán ý nghĩa trong từ cuối cùng mà Lí Trường Linh nói...

“Trương Sir, usb... Tôi giấu ở trong phòng làm việc của mình... tại... tại... trên...”

Nói xong từ đó, toàn thân Lí Trường Linh co giật kịch liệt, hai mắt không ngừng nhìn lên trên.

Trương Thiệu Hoài đội nhiên mở to mắt, “Trên”, “hai mắt không ngừng nhìn lên trên”... Trực giác trong đầu ủa ra, chẳng lẽ sẽ là... Trương Thiệu Hoài nhìn lên trên trần nhà.

Bên trong phòng làm việc của Lí Trường Linh, giống như ở những văn phòng khác, đều ghép lại từ những tấm lót trần màu trắng, kì thật đều có thể đẩy ra.

Trương Thiệu Hoài leo lên thang xếp thi công, đẩy tấm lót trần ngay trên bàn làm việc của Lí Trường Linh ra, trên đó không có bất kì vật gì. Trương Thiệu Hoài hơi trầm tư, mở rộng phạm vi tìm kiếm, đem một tấm lót trần khác mở ra, cũng không phát hiện bất kì dấu hiệu khả nghi nào.

Đang lúc Trương Thiệu Hoài ngồi trên thang xếp, nghi ngờ có phải bản thân đã xác định sai phương hướng, đột nhiên phát hiện ngoài tấm lót trần, còn có những thanh nẹp cùng màu trắng. Trương Thiệu Hoài ôm theo ý niệm hên xui trong đầu, neho mắt lại kiểm tra, phát hiện có một thanh nẹp tựa hồ ít bụi hơn nữa thanh khác.

Trương Thiệu Hoài vội vàng di chuyển đến thanh nẹp đó, cẩn thận xem xét, phát hiện trên đó có dính băng dán cùng màu trắng, còn có chút lồi lên. Trương Thiệu Hoài cẩn thận tháo băng keo ra, bất ngờ phát hiện bên dưới lớp băng keo, đúng là có một cái USB nho nhỏ bọc trong túi nilon bảo vệ.

Đây là Lí Trường Linh dùng chính an toàn của bản thân để đổi lấy, Phó Truyền Thánh cơ hồ muốn phát nát căn phòng cũng tìm không ra, người người khắp nơi đều sôi sục lên để tìm kiếm cái USB này!

Tìm được USB rồi, Trương Thiệu Hoài hưng phấn nhảy xuống thang xếp, đi ra ngoài phòng làm việc, liền nhìn thấy con số báo tầng của thang máy nhảy lên số 10, 11, 12... Trương Thiệu Hoài đội nhiên cảm giác được không thích hợp. Cảm giác rất kì quái, như là có cái gì đó rất nguy hiểm đang tới gần... Con số trên thang máy vẫn tăng lên, 14, 15, 16... Ngay lúc thang máy dừng ở tầng 17, Trương Thiệu Hoài liền phóng ra cửa thoát hiểm..

“Đinh!” Một tiếng, cửa thang máy mở ra, đồng thời “Cộp! Cộp!” vài tiếng súng lên đạn, một đám áo đen nhảy xổ từ thang máy ra ngoài giờ súng lên, nhìn thấy trước thang máy không hề có một người, tất cả những kẻ đó vẻ mặt đều có điểm kinh ngạc... Nhưng ngay lập tức, có tên phát hiện cánh cửa thoát hiểm bên cạnh còn chưa đóng lại hoàn toàn, tất cả đều chạy đuổi theo.

Vừa vọt ra, nhìn qua khe hở giữa các tầng lầu, chỉ thấy Trương Thiệu Hoài mặc đồng phục công nhân đã chạy xuống được hai ba tầng. Nhìn thấy thân ảnh của Trương Thiệu Hoài, trong cầu thang thoát hiểm tiếng súng vang lên tứ bề, “Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!”

Trương Thiệu Hoài đứng nép vào sát vách, nhìn từ trên cao xuống, thấy viên đạn chen giữa các khe hở mà phóng xuống, một bên trốn một bên chạy xuống, trong miệng lẩm bẩm. Có đôi khi hắn đúng là tức chết, tại sao trực giác của hắn những lúc tốt lành thì không hề hoạt động, còn lúc phá hoại thì bà mẹ đó, sao mà chính xác quá vậy!

Trong lúc chạy trốn, Trương Thiệu Hoài đã chạy xuống tầng 10, vừa lúc nhìn thấy chỗ cánh cửa thoát hiểm, có một gã đồ đen cầm súng muốn mở cửa ra, Trương Thiệu Hoài lập tức lấy người đè cánh cửa lại, hung hăng dùng cửa sắp kẹp tay của gã kia, một tiếng rú thảm thiết vang lên, khẩu súng trên tay cũng không còn cách nào cầm được, rớt xuống mặt đất.

“Pằng!”, xéo một góc có tên nã súng từ trên xuống, Trương Thiệu Hoài lộn một vòng đến khẩu súng vừa rớt, trong lúc phi thân né, đồng thời nổ súng phản kích về nơi vừa mới bắn lên, một thân người ngã xuống. Trương Thiệu Hoài phóng qua khúc cua, tiếp tục chạy xuống dưới, tốc độ dưới chân càng lúc càng tăng!

Trong lúc chạy xuống lầu, cũng có kẻ đuổi từ dưới lên, Trương Thiệu Hoài vừa nhìn thấy bóng dáng phía dưới, lập tức nép sát vách, để tránh không làm cho những kẻ phía trên nhìn thấy. Nghe được tiếng chân

rầm rập từ trên lao xuống, Trương Thiệu Hoài nép vào khúc cua chỗ cầu thang, cau mày lại, tỉnh táo phán đoán tình huống trước mắt cùng địa hình nơi này.

Đưa tay móc mở đỉnh ốc sau lưng quăng vung vãi khắp cầu thang, Trương Thiệu Hoài cởi mũ, đánh giá tốc độ của những kẻ dưới lầu, nhắm phương hướng ném cái mũ xuống góc ngoặt dưới đó, đồng thời Trương Thiệu Hoài cũng phóng theo hướng cái mũ. Cái mũ bay đụng trúng vách tường dội ra bay đến đám người đang truy đuổi, còn chưa thấy rõ là vật gì, bọn hắc y liền đồng loạt giương súng lên bắn trả, Trương Thiệu Hoài lúc này đang núp ở một bên, nhân cơ hội này liền nổ súng.

“Pằng! Pằng! Pằng!” Ba tiếng, phía dưới có ba kẻ ngã xuống.

Bọn áo đen truy đuổi ở tầng trên chạy xuống, lao đến rất nhanh, đập lên mở đỉnh ốc Trương Thiệu Hoài quăng ra, chân vừa đập xuống, hai ba tên ngã sấp, ngã xuống không đứng dậy nổi. Trương Thiệu Hoài còn chưa kịp khen hay, bọn dưới lầu lại nã đạn.

“Pằng! Pằng! Rẹt...” Trương Thiệu Hoài bắn thêm được vài phát thì hết đạn, nghe thấy thanh âm khẩu súng của Trương Thiệu Hoài đã hết đạn, bọn dưới lầu liền lớn mật đuổi lên. Khẩu súng trên tay Trương Thiệu Hoài liền ném thẳng mặt một tên bên dưới, đồng thời nghiêng người nhảy qua khe hở giữa hai tầng, trong nháy mắt tung cước đá bay hai tên. Chụp lấy súng rút xuống, Trương Thiệu Hoài nằm trên cầu thang, nổ súng xuống dưới. “Pằng! Pằng! Pằng!” Một kẻ té xuống, nằm vắt ngang thanh chắn giữa cầu thang.

Trong lúc kịch chiến, Trương Thiệu Hoài đã đến được cửa thoát hiểm thông với hầm đậu xe, hơi đẩy cửa ra đã nghe tiếng súng nổ rất mật bên kia, Trương Thiệu Hoài liền hiểu rõ bên trong bãi đậu xe đã bố trí thiên la địa võng. Hơi suy nghĩ một chút, Trương Thiệu Hoài liền lôi một tên áo đen đã bỏ mạng nằm trên mặt đất, mở cửa thoát hiểm ra, ném tên kia vào, hấp dẫn mọi đường đạn của những tên mai phục, Trương Thiệu Hoài lúc đó cũng bay qua nổ súng!

Trong lúc bắn ngã mấy tên, Trương Thiệu Hoài liền lộn vài vòng, nép vào giữa những chiếc xe tránh đạn.

Từ khe hở giữa những chiếc xe, quan sát vị trí xung quanh mình, Trương Thiệu Hoài phát hiện vẫn còn một khoảng nữa mới ra được khỏi bãi đậu xe. Gỡ băng đạn trên súng xuống, xem ra chỉ còn có 5 viên đạn... Trương Thiệu Hoài không khỏi nhủ mi lại, thở dài không thành tiếng. Xem ra lần này phải đánh cuộc một phen rồi!

Hít sâu một hơi, Trương Thiệu Hoài đột nhiên tăng tốc nhắm về phía lối ra, mười mấy gã đang tìm kiếm Trương Thiệu Hoài đồng thời xoay về hướng này nổ súng. Nghe thấy tiếng lên đạn, Trương Thiệu Hoài lập tức lặn xuống đất, lợi dụng lúc mấy tên đó quay người, lặn vào chiếc xe bên cạnh.

Phía trước có một gã áo đen nhảy xổ ra, Trương Thiệu Hoài lập tức nổ súng. Nghe được tiếng súng vang lên, tất cả những gã còn lại đều phóng nhanh về nơi phát ra tiếng súng.

Trương Thiệu Hoài vừa mới bắn ngã một tên, phía sau liền vang lên tiếng súng, Trương Thiệu Hoài lách người né, đồng thời nã súng ra sau. Khóe mắt nhìn thấy bóng một tên bên trái, Trương Thiệu Hoài vội vàng lặn qua một chiếc xe khác, đồng thời nổ súng đánh bại thêm một tên nữa.

Trương Thiệu Hoài thấy mấy tên lập tức tụ lại di chuyển đến vị trí của mình. Tựa vào thành một chiếc xe thở gấp, đợi nhiên cửa xe mở ra, vươn tay kéo Trương Thiệu Hoài vào trong xe. Trương Thiệu Hoài hành động theo bản năng, dí súng lên đầu đối phương.

Ngoài dự liệu của Trương Thiệu Hoài, người đang bị mình dí súng vào đầu lại là Chung Tư Lâm với ánh mắt lửa giận bùng bùng.

Trong đôi mắt ung của Chung Tư Lâm tóe lửa, cường lực áp chế cơn giận của mình. Cái tên đáng chết này Anh nghĩ anh có đến chín cái mạng để đánh đu sao? Một mình mà cũng có can đảm xông vào tận ổ của người khác giương oai! Nói phải tìm cho ra đồ của Lí Trường Linh, chuyện nguy hiểm như vậy, chẳng lẽ không để cho đội cảnh sát tới xử lí sao? Lại đem mạng của mình ra đùa giỡn như vậy sao? Hay là anh nghĩ mình là anh hùng cổ đại Bạc Vân Thiên, là đại hiệp một mình chống lại trăm thằng sao?

Chung Tư Lâm nổi giận thật sự, dựa vào cái gì Trương Thiệu Hoài không quan tâm đến sự sống chết của bản thân, không để ý vào trong lòng, nghĩ đến sự lo lắng bất an của y!

Nói anh tránh xa một chút, anh hết lần này tới lần khác nhảy vào phá hoại thành nghiệp sao? Được, tôi đây cần gì phải lo lắng cho anh nữa? Hừ!

Nghe thấy Chung Tư Lâm “Hừ!” một tiếng, Trương Thiệu Hoài mới hồi phục tinh thần trở lại, rút khẩu súng đang kề trên đầu Chung Tư Lâm ra, kéo người Chung Tư Lâm đang đè ở trên xuống, thấp giọng hỏi: “Tư Lâm? Sao em lại ở đây?”

Chung Tư Lâm trừng mắt liếc Trương Thiệu Hoài một cái, ngay cả nói cũng không thèm trả lời, lại “Hừ!” lạnh thêm tiếng nữa, lạnh lùng phun ra: “Bám chắc!” Đem chiếc xe chở hai người phóng nhanh ra khỏi hầm.

Trong lúc hai người đối mặt với lực lượng truy cản, Chung Tư Lâm lái xe, trực tiếp húc vào hàng rào ngăn ngang bãi đậu xe. Trong nháy mắt, hai người thuận lợi chạy xe ra khỏi tòa nhà của tập đoàn Kinh Thành.

Khi thoát khỏi những kẻ ruồi nhặng, Trương Thiệu Hoài ngay cả thở còn chưa lấy lại được hơi, điện thoại trong túi vang lên. Trương Thiệu Hoài đoán có thể là Liên Diệc Xuân gọi tới hỏi thăm tình huống, cũng không chú ý nhiều, mở điện thoại ra nói nhanh: “Hết thấy đều thuận lợi, tôi tìm được cái USB rồi.”

“Thật sự là khổ cực cho mày rồi, Trương Sir.” Trong điện thoại vọng tới giọng nói không phải của Liên Diệc Xuân, mà rất trầm, mang theo khẩu âm sự chết chóc (của mấy bang phái tạp nham chuyên cướp của giết người).

Giọng nói xa lạ này, làm cho Trương Thiệu Hoài không khỏi cau mày, đối phương không chỉ có thể thoải mái gọi tên của hắn, chắc chắn không phải là gọi lộn số. Trong lòng Trương Thiệu Hoài rần rần, đề thấp giọng hỏi: “Mày là ai?”

Tiếng cười khó nghe của kẻ kia truyền tới, vang ra khỏi điện thoại: “Trương Sir, tao là ai không quan trọng, quan trọng là Lí Trường Linh đang trong tay tao.”

Nghe thấy Lí Trường Linh lọt vào tay gã, trong lòng Trương Thiệu Hoài đã biết ai gọi điện thoại tới, chính là người của Phó Truyền Thánh, cũng không muốn tiếp tục nói nhảm với đối phương, hỏi thẳng: “Mày muốn gì?”

“Tao muốn gì? Trương Sir mày hẳn là phải biết rõ hơn ai hết chứ...” Sau tràng cười chói tai, đối phương hạ giọng, lạnh lùng nói: “Nửa tiếng sau, tại kho hàng số 5 của Lệ Loan, Trương Sir phải đi một mình! Đừng quên đem theo thứ trong tay mày. Còn nữa, ngàn vạn lần đừng tới muộn, cũng đừng bày ra trò gì... Không biết tới nay, có ai có thể đến Lệ Loan nhận người...”

Vừa nói xong, không đợi Trương Thiệu Hoài trả lời, đối phương liền cắt ngang điện thoại.

Thả điện thoại xuống, chân mày Trương Thiệu Hoài cau thẳng một đường lên lên liếc nhìn Chung Tư Lâm một cái, suy tư không biết lúc này nên nói thẳng hay là lừa gạt người kia...

Chỉ thấy Chung Tư Lâm lái xe, nhìn xuyên qua kính chiếu hậu liếc Trương Thiệu Hoài một cái, thở dài: “Trong nửa tiếng, đến kho hàng thứ 5 của Lệ Loan!”

Trương Thiệu Hoài nhìn về Chung Tư Lâm: “Em nghe thấy?”

“Đúng vậy... Nghe được rất rõ ràng...” Chung Tư Lâm nhìn xuyên qua kính chiếu hậu thâm ý cười với Trương Thiệu Hoài, đồng thời móc từ trong tai ra một cái tai nghe không dây, ném cho Trương Thiệu Hoài.

Trương Thiệu Hoài cầm lấy tai nghe, nhìn Chung Tư Lâm đầy nghi hoặc.

Nhìn về mặt ngực nghếch không hiểu gì của Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm nhẹ giọng cười: “Anh cho em là thần sao, đối với anh động của anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay? Hết lần này đến lần khác đều xuất hiện trong thời khắc mấu chốt để ra tay trợ giúp sao?”

Chung Tư Lâm dụi dụi mắt mình, nghiêng đầu liếc nhìn Trương Thiệu Hoài một cái: “Em gắng máy nghe lên trong điện thoại anh! Thông qua cái tai nghe này, tất cả nội dung anh nói chuyện với người khác, em đều nghe được rõ ràng không sót chữ nào!” Chung Tư Lâm chỉ chỉ vào lỗ tai của mình.

Nghe được lời giải thích của Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài liền tranh thủ tháo bung điện thoại di động của mình ra kiểm tra, quả nhiên ở bên trong thân máy phát hiện thấy một cái máy nghe lén nhỏ xíu xiu.

Trương Thiệu Hoài cầm điện thoại của mình bị gấn máy nghe lén, neho mắt lại, trong lời nói mang theo sự tức giận hỏi: “Em gấn vào từ lúc nào?”

Chung Tư Lâm cười bình thản, cũng không có ý định giấu diếm Trương Thiệu Hoài, thành thật trả lời: “Từ sau ngày anh dính tới đám Lãnh Tiên.”

“Em...” Trương Thiệu Hoài tức không nói thành lời, hấn ghét nhất là bị như vậy, bị người ta coi như khi đang làm xiếc!

“Hừ!” Chung Tư Lâm chẳng những không xoa dịu cơn tức đang trào lên của Trương Thiệu Hoài, ngược lại còn lạnh lùng hừ một tiếng: “Ai kêu anh thật sự tự đi rước phiền phức về người chứ!”

“Chung Tư Lâm!” Máu nóng của Cửu Long thần thám tràn lên ngập não!

“Két!” Chung Tư Lâm tiện tay dừng xe lại bên lề đường, xoay người một phát túm lấy áo Trương Thiệu Hoài, lôi đến trước mặt, neho đôi mắt ưng lại, mang theo sự nguy hiểm mơ hồ: “Em có nói cái gì sai sao? Nếu như không phải em không gấn máy nghe lén trong điện thoại di động của anh, anh bây giờ nói không chừng vẫn còn nằm trong bãi đậu xe của Kinh Thành, người không biết có biến thành tổ ong chưa nữa!” Chung Tư Lâm vươn người đến gần Trương Thiệu Hoài, chóp mũi của hai người chạm vào nhau: “Trước khi nổi điên với em, thì hãy nghĩ đến hành động hồ đồ của anh đi!” Hừ một tiếng, Chung Tư Lâm liền ném Trương Thiệu Hoài xuống ghế.

Trương Thiệu Hoài hít sâu vài hơi lấy lại bình tĩnh, day day hai bên thái dương, đem cơn tức của mình đè xuống dưới. Tư Lâm nói không phải không có đạo lý, trong lúc xử lý chuyện này, bản thân mình đúng là rất độc đoán làm gì cũng chỉ hành động một mình. Chỉ là... Bị người... Nói cho chính xác là bị người yêu, gấn máy nghe trộm trên người mình... Thật sự làm cho mình không thể tiếp nhận! Rất giận! Phi thường giận luôn!

Siết chặt tay rồi lại thả ra, im lặng một lát, Trương Thiệu Hoài thấp giọng nói: “Trước đi cứu Lí Trường Linh đã... Việc này, chúng ta trở về rồi sẽ nói lại!”

Chung Tư Lâm liếc nhìn Trương Thiệu Hoài một cái, một lần nữa điều khiển xe chạy ra đường. Trên con đường rực rỡ ánh đèn của Hongkong, một chiếc xe màu đen lướt nhanh đến kho hàng số 5 của Lệ Loan.

11. Chương 11

HongKong – Lệ Loan – Kho hàng số 5

Ngoài kia là đại dương mênh mông tối mịt quơ năm ngón tay trước mặt không thấy ngón, chỉ là một khoảng đen tối rộng lớn càng làm cho lòng người thêm sợ hãi. Kho hàng trong bến tàu rất to, đèn bên trong không được mở lên toàn bộ, chỉ có một ngọn đèn ở khu vực trung tâm, bốn góc âm u, không biết chứa đựng bao nhiêu nguy cơ.

Trong bến tàu từng hàng container xếp thành từng dãy dài đổ bóng xuống âm u. Trương Thiệu Hoài đã thay đồng phục công nhân bằng một cái quần jean sẫm màu cùng áo T-shirt trắng, bên ngoài mặc một cái áo khoác thể thao, một thân một mình đi đến chỗ hẹn.

Dưới ánh đèn đường, hắt từ sau lưng Trương Thiệu Hoài vào trong kho hàng. Dưới ánh đèn sáng rực trong kho, một gã đàn ông mặc áo sơ mi tơ tằm màu đen, trên cổ đeo một sợi dây chuyền to đùng, trên miệng ngập thuốc, bộ dạng trịch thượng ngồi trên ghế salon.

Kể ngồi trên ghế salon hai mắt nhìn chằm chằm vào Trương Thiệu Hoài, trong ánh mắt mang theo tia thị huyết điên cuồng, chậm rãi phả khói ra khỏi miệng cùng với nụ cười trào phúng. Đáy lòng Trương Thiệu Hoài âm thầm thở dài, thật không ngờ đi một vòng thật lớn thế nhưng lại đụng trúng ôm trùm khu Cửu Long – Quách lão đại, hóa ra lại là tay chân của Phó Truyền Thánh. Tên này thật chẳng dễ ứng phó...

Đứng ở trước cửa kho hàng, Trương Thiệu Hoài cũng không có vào hẳn bên trong, chỉ đứng từ xa xa nói với Quách lão đại: “Tao tới rồi, Lí Trường Linh đâu?”

Quách lão đại nhìn Trương Thiệu Hoài, búng tay một cái, một chiếc xe chậm rãi từ trong kho hàng đến bên cạnh ghế salon của Quách lão đại, Lí Trường Linh cả người ngã đại bị trôi thành hình chữ đại ở trước đầu xe.

Trương Thiệu Hoài móc cái USB nho nhỏ từ túi áo phía trước, kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa: “Hàng đây.” Ngay sau đó liền đem USB nắm chặt trong lòng bàn tay: “Mày muốn trao đổi như thế nào?”

Chỉ thấy Quách lão đại đột nhiên ôm bụng cười to, giống như là nghe thấy Trương Thiệu Hoài nói cái gì đó rất chi là buồn cười. Khi tiếng cười dần dần biến mất, Quách lão đại nheo mắt nhìn Trương Thiệu Hoài, trong mắt chỉ toàn là sát ý: “Đồ tao cũng muốn, mạng tao cũng cũng muốn!” Khóe miệng tạo thành nụ cười điên cuồng, bàn tay của gã chỉ vào Lí Trường Linh: “Nó!” rồi sau đó ngón tay dờ về phía Trương Thiệu Hoài: “Còn có mạng của mày!”

Nghe thấy Quách lão đại nói, Trương Thiệu Hoài cau hai hàng chân mày của mình lại, chân cũng lùi ra sau từng bước, suy tư làm như thế nào để có thể thoát thân, nhận thấy sau lưng có kẻ đến gần. Trương Thiệu Hoài có chút xoay người, nhận ra là Chung Tư Lâm, lập tức cảm giác có chỗ nào đó không đúng, còn chưa kịp phản ứng, “Bốp!” Chung Tư Lâm tàn nhẫn giáng một giao xuống chặt mạnh vào gáy Trương Thiệu Hoài.

Trương Thiệu Hoài trong nháy mắt té xuống mặt đất, chỉ nghe thấy tiếng bước chân đang đi gần lại mình, trong tầm mắt mờ hồ, nhìn thấy Chung Tư Lâm cùng Quách lão đại kia đứng chung một chỗ, quan sát mình...

“Ô...” Từ sau gáy truyền đến một trận đau đớn co rút, ý thức của Trương Thiệu Hoài dần dần hồi phục, hơi lắc lắc đầu của mình, muốn đem cái cảm giác chóng mặt không hề thoải mái này rẩy rớt ra khỏi óc mình.

Cảnh tượng trước mắt cũng từ một mảnh trắng xóa cũng từ từ trở nên rõ ràng hơn. Lúc này Trương Thiệu Hoài mới phát hiện mình bị trôi trên ghế điều khiển xe, còn ở ghế phụ bên cạnh chính là Lí Trường Linh đang hôn mê.

“ Tỉnh chưa?” Giọng nói Chung Tư Lâm vọng qua cửa kính xe đang mở lọt vào trong tay. Trương Thiệu Hoài đột nhiên quay đầu, nhìn thấy Chung Tư Lâm mặc một thân âu phục đứng dựa nghiêng vào một chiếc xe khác, bên cạnh chiếc xe, là Quách lão đại đang nhìn ra biển hút thuốc.

Trương Thiệu Hoài nhớ lại một giây trước khi hôn mê, hai mắt đột nhiên trợn tròn, hai tròng mắt có chút đỏ lên, nhìn chằm chằm một đường vào Chung Tư Lâm. Dem cảm giác đau đớn mạnh mẽ nuốt xuống ngực, Trương Thiệu Hoài cắn răng mở miệng: “Chung-Tư-Lâm!” Gọi từng chữ trong tên người đó, Trương Thiệu Hoài cũng không nói thành tiếng, chỉ có thể nuốt nước miệng mang theo mùi máu tươi xuống bụng.

Chung Tư Lâm mỉm cười với Trương Thiệu Hoài, cất bước đi về phía anh, hai tay chống trước cửa kính bên ghế ngồi của Trương Thiệu Hoài, mở miệng như là muốn nói cái gì đó, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng: “Tôi cũng không muốn xuống tay với anh, chỉ là... Anh không nên dính vào vụ án của ông Phó, anh không nên cản đường tôi.”

Trương Thiệu Hoài hít sâu một hơi, cau mày thật chặt, rồi lại có chút run rẩy, đại biểu hẳn đang rất tức giận, lại hít sâu thêm một hơi, đôi mắt to của Trương Thiệu Hoài quét về Chung Tư Lâm: “Em làm việc cho Phó Truyền Thánh? Tại sao?”

“Bởi vì ông ta có thể cho tôi cái mà tôi muốn.” Chung Tư Lâm nhượng nhượng mi, lời nói thần nhiên, mang theo ngạo khí khinh thị người khác một cách tuyệt đối.

“Em...” Trương Thiệu Hoài tựa hồ còn muốn hỏi cái gì nữa, lại bị Quách lão đại kia đi đến cắt ngang. “Còn dong dài với nó làm cái gì? Việc nào làm nhanh được thì nhanh lên, ngài Phó còn chờ tin tức của chúng ta.”

Nghe thấy Quách lão đại hối thúc, Chung Tư Lâm nở một nụ cười vừa ôn nhu pha lẫn ảm áp như nắng mặt trời với Trương Thiệu Hoài, nhưng mở miệng nói ra lại lạnh khốc cùng cực: “Có lẽ sẽ hơi đau một chút, kiên nhẫn một chút, rất nhanh thôi anh sẽ không đau nữa.”

Nói chưa xong, khẩu súng trong tay Chung Tư Lâm đã tán thẳng vào thái dương Trương Thiệu Hoài. Kêu lên một tiếng đau đớn, Trương Thiệu Hoài gục đầu xuống, lại tiếp tục hôn mê.

Xác định Trương Thiệu Hoài đã bất tỉnh, Chung Tư Lâm tháo sợi dây trói trên người anh, tháo thắt tay, sau khi sắp xếp ổn thỏa, thì đóng cửa xe lại. Chiếc xe chở Trương Thiệu Hoài cùng Lí Trường Linh chậm rãi chạy hướng về phía bên kia bến tàu, rồi xuống đại dương đen sẫm...

Đứng trên bờ nhìn thấy cả người lẫn xe rơi xuống biển, Quách lão đại lạnh lùng cười, đem điều thuốc trong miệng ném xuống dưới, vỗ vỗ tay: “Xong hết rồi, đến báo cáo cho ngài Phó thôi.”

Quay người lại, đã thấy Chung Tư Lâm dí súng vào gã.

Chung Tư Lâm một tay dứt trong túi quần của mình, một tay cầm súng dí vào Quách lão đại, nhưng hai mắt vẫn nhìn xuống nơi chiếc xe mới rơi xuống, chậm rãi đem sự kích động dẹp xuống: “Chuyện của mày xong rồi nhưng chuyện của tao còn chưa có xong.”

Nhìn thấy Chung Tư Lâm vẫn duy trì nụ cười với mình, thế nhưng Quách lão đại lại cảm thấy lạnh cả người, máu chạy từ trong lòng bàn chân chậm rãi bò lên từ từ, chỉ thấy Chung Tư Lâm cười nhàn nhạt với mình: “Mày biết nhiều chuyện quá, ông Phó cảm thấy rất nguy hiểm...”

Máu trong người Quách lão đại liền đông lại, ngay cả tiếng nói trong cổ họng còn chưa kịp phát ra, “Pằng!” một tiếng súng đã qua bộ phận giảm thanh vang lên, đạn đã xuyên qua cơ thể của gã.

Viên đạn xỏ xuyên mang theo xung lực, đẩy Quách lão đại ngã thẳng vào trong lòng biển.

Dưới ngọn đèn yếu ớt dọc bến tàu, Chung Tư Lâm cười nhợt nhạt, trong đôi mắt lạnh lùng không hề có chút độ ấm cứ nhìn vào đại dương tăm tối sâu thẳm phía trước.

“Đi thôi, ngài Phó đang đợi anh.” Từ trong một chiếc xe màu đen phía sau, vang lên tiếng hối thúc của Tạ Khắc Hoàng.

Khóe miệng Chung Tư Lâm mỉm cười không biết mang theo ẩn ý gì, trong nháy mắt khi xoay người, nụ cười đã biến mất trong bóng đêm.

Mở cửa, Chung Tư Lâm vào trong xe của Tạ Khắc Hoàng ngồi xuống.

Ngồi lên xe, Tạ Khắc Hoàng không nói một lời, chỉ chuyên tâm lái xe; Chung Tư Lâm cũng không lên tiếng, dựa lưng vào thành ghế, nhìn chằm chằm vào đại dương tối đen bên cạnh bến tàu, chơi đùa với ngón tay của mình. Xe không chạy về những con đường náo nhiệt nơi trung tâm HongKong mà chạy về hướng bến tàu của du thuyền tư nhân.

Tạ Khắc Hoàng đem xe dừng trước một chiếc du thuyền tư nhân, quay đầu nói với Chung Tư Lâm một câu: “Xuống xe đi!” Liền tự đi ra ngoài. Chung Tư Lâm liếc mắt nhìn bóng lưng của Tạ Khắc Hoàng, cũng xuống xe sau đó.

Xuống xe, Tạ Khắc Hoàng đến bên cạnh thuyền cất tiếng rồi đi lên. Chung Tư Lâm mặc dù có nghi ngờ, nhưng cũng không có mở miệng hỏi, đi theo Tạ Khắc Hoàng lên thuyền.

Khi cả hai người đều lên thuyền, chiếc thuyền liền nhanh chóng tách khỏi bến tàu. Chung Tư Lâm đứng trên boong tàu, nhìn bờ càng lúc càng xa, ánh sáng trong mắt thoát sáng thoát tối. Sau lưng, tiếng nói của Tạ Khắc Hoàng vang lên: “Anh không hỏi tôi muốn đưa anh đi đâu sao?”

Chung Tư Lâm hơi nghiêng người, dựa vào lan can, gió biển ***g lộng thổi tóc tai y tán loạn, y cười nhàn nhạt với Tạ Khắc Hoàng: “Tại sao phải hỏi, không phải đi gặp ông Phó sao?”

Tạ Khắc Hoàng cẩn thận quan sát vẻ mặt của Chung Tư Lâm, nhưng lại không thấy một tia dao động. Gã thở dài một hơi, mở miệng nói: “Trách không được chú coi trọng anh như vậy, anh quả nhiên rất trầm tĩnh.” Chỉ vào một điểm sáng ngoài khơi, Tạ Khắc Hoàng nói với Chung Tư Lâm: “Đó chính là chỗ chúng ta cần tới. Là câu lạc bộ tư nhân trên biển của chú.”

Chung Tư Lâm nhìn theo hướng ngón tay Tạ Khắc Hoàng chỉ, khi chiếc du thuyền đến gần, một chiếc du thuyền xa hoa khổng lồ xuất hiện ra trong mắt, Phó Truyền Thánh đang đứng ở mũi thuyền, chờ bọn họ.

Khi áp sát được chiếc du thuyền khổng lồ kia, Tạ Khắc Hoàng liền dẫn Chung Tư Lâm lên thuyền. Nhìn thấy trên chiếc du thuyền xa xỉ này thứ gì cũng có, Chung Tư Lâm không khỏi phải tự thừa nhận trong lòng, y đã đánh giá sai Phó Truyền Thánh. Y vẫn biết Phó Truyền Thánh có quyền có thế, bất quá khi thật sự nhìn thấy, thì ra... Y đã đánh giá thấp quyền thế của Phó Truyền Thánh rồi.

...

Cảm giác được chiếc xe mà mình đang ngồi chậm rãi rơi xuống biển, Trương Thiệu Hoài cố gắng mở hai mắt mình ra, cố gắng xem tình huống trước mặt cho rõ ràng. Cố gắng ép bản thân tự đặt vào trạng thái khẩn cấp, kích thích bản năng muốn tẩu thoát, trong đầu nhớ lại khi Chung Tư Lâm đứng bên cạnh cửa xe, dùng khẩu hình nói với hắn: “Đừng hỏi gì hết, tin tưởng em! Phối hợp với động tác của em, đừng phản kháng!”

Khóe miệng Trương Thiệu Hoài có chút cong lên, mặc dù tình huống phát sinh trước mắt, hành động của Tư Lâm giống như là che giấu rất nhiều bí mật, làm cho bản thân mình cũng chưa hoàn toàn nắm rõ, bất quá, nếu Tư Lâm muốn hấn tin tưởng em, hắn sẽ tình nguyện đem tính mạng của mình giao cho em... Cảm giác được chiếc xe chìm xuống, Trương Thiệu Hoài nheo mắt, nhìn ánh sáng phía trước dần bị bóng tối bao trùm...

Chiếc xe rớt cuộc cũng chìm xuống bãi đá ngầm, dòng nước ngầm dưới này chảy rất xiết. Trương Thiệu Hoài đem cái đầu có chút choáng váng của mình lắc lắc, Chung Tư Lâm kia mặc dù cố gắng không làm tổn hại đến hắn, không có thật sự đánh hắn bất tỉnh, nhưng mà lực đạo tung ta cũng không thể khinh thường. Cảm giác dính dính trên trán chậm rãi bò xuống, Trương Thiệu Hoài cười khổ, Chung Tư Lâm xuống tay thật đúng là không hề lưu tình, xem ra mình bị thương rồi.

Cảm giác áp bách trong ngực ngày càng tăng, Trương Thiệu Hoài biết đó chính là do áp lực nước đang ép xuống chiếc xe. Tháo dây an toàn trên người, Trương Thiệu Hoài quay qua nhìn Lí Trường Linh bên cạnh một chút, xem ra chỉ là hôn mê; lại nhìn một mảnh tối đen phía trước, Trương Thiệu Hoài suy nghĩ làm sao có thể vừa mang theo Lí Trường Linh vừa thoát ra khỏi đây.

Đột nhiên, trong đáy biển mịt mù, lộ ra một chút ánh sáng, ngọn đèn ngày càng chói mắt, có hai người trong trang phục lặn gỗ gõ cửa kính trên xe Trương Thiệu Hoài, chỉ chỉ ra phía sau, ý nói Trương Thiệu Hoài chuẩn bị nín thở.

Nhìn thấy Trương Thiệu Hoài gật đầu, hai người tách ra đi đến hai bên cửa xe, đồng thời phá lớp kính. Trong chớp mắt, dòng chảy ngầm mang theo áp lực trầm trọng nhanh chóng tràn vào trong xe, chỉ một lát sau, cả chiếc xe hoàn toàn bị nước biển bao trùm.

Đợi đến khi nước đã hoàn toàn tràn ngập trong xe, Trương Thiệu Hoài lập tức mở cửa xe bên phía Lí Trường Linh, người bên kia liền lập tức ôm Lí Trường Linh đang hôn mê ra khỏi xe, đem mặt nạ dưỡng khí ụp lên, liền mang Lí Trường Linh rời đi trước.

Sau khi xác định Lí Trường Linh đã được cứu, Trương Thiệu Hoài cũng mở cửa xe phía bên mình, chuẩn bị rời khỏi chiếc xe, bỗng nhiên “Sụt!” một tiếng, bởi gì trọng tâm thay đổi, cả người lẫn xe bị kéo đi, càng rơi sâu xuống đáy biển, bị cuốn vào một dòng chảy ngầm.

Trương Thiệu Hoài khẩn cấp bơi ra khỏi xe, còn chưa kịp thoát khỏi chiếc xe bị cuốn vào dòng chảy ngầm, mắt thấy sẽ bị nước cuốn xuống, một bàn tay nắm lấy tay hắn dùng sức kéo lên, mang theo hắn hướng đến ra lên trên. Trương Thiệu Hoài cùng với người kia cố gắng bơi lên, chiếc xe phía dưới sau một lúc quay tít thì rơi thẳng vào đáy biển.

Tay bị đối phương nắm chặt, Trương Thiệu Hoài cố bơi về ánh sáng phía trên, dưỡng khí trong ***g ngực rớt cuộc cũng không đủ giúp hắn chống đỡ bảo trì tỉnh táo, cảm giác được áp lực trên người ngày càng mờ mịt, hai mắt Trương Thiệu Hoài rớt cuộc nhắm lại, ý thức rơi vào hắc ám...

...

Đi theo sau Phó Truyền Thánh, Chung Tư Lâm chậm rãi đi vào trong khoang thuyền, dọc bên đường đi có hồ bơi, sàn nhảy khổng lồ, quán bar, còn có một sông bạc qui mô, nhưng lại không thấy bất kì một vị khách nào, chỉ có những vệ sĩ mặc đồ đen.

Nếu như là để gặp bọn họ mà không có du khách nào khác, vậy thì vệ sĩ Phó Truyền Thánh bố trí trên tàu sẽ rất nhiều... Từ lúc lên thuyền đến bây giờ, đã thấy hơn 20 tên, trong lòng Chung Tư Lâm cảm thấy bất an mơ hồ, nhưng vẫn biểu hiện ra ngoài như không hề có chuyện gì, cứ theo Phó Truyền Thánh đi vào trong khoang thuyền, dùng khóe mắt cẩn thận đánh giá tình huống.

Không vào hang cộp sao bắt được cộp con, Chung Tư Lâm y chưa bao giờ là người nhất gan, nếu đã lên thuyền, trận này nói kiểu gì y cũng phải bắt được!

Khóe môi cong lên như có như không, trong đôi mắt ửng lóe lên, lạnh lùng đánh giá bóng lưng Phó Truyền Thánh.

Đi lên phòng VIP trên tầng hai của du thuyền, nhìn thấy bố trí ở trong này: Một bàn làm việc khổng lồ, một bàn hội nghị dài ngoằng, trước mỗi ghế salon đều có microphone, truyền hình vệ tinh... Chung Tư Lâm cười lạnh trong lòng. Phó Truyền Thánh quả nhiên là con cáo già, đầu não thực sự của tập đoàn tài chính Phó thị chính là đặt ở chỗ này, thứ mà mình muốn, hẳn là cũng phải ở đây.

Khi vào trong phòng VIP, Phó Truyền Thánh để cho vệ sĩ tùy thân đứng ngoài bảo vệ, dắt Tạ Khắc Hoàng cùng Chung Tư Lâm đến bên quầy bar, cầm một chai Whisky Scotland cùng ba li rượu, đem chất lỏng màu hổ phách chậm rãi rót vào trong ba li thủy tinh. Lần lượt đưa từng li cho Tạ Khắc Hoàng cùng Chung Tư Lâm, Phó Truyền Thánh nâng li nói: “Chúc mừng sự hợp tác thành công của chúng ta!”

“Keng!” Ba cái li chạm vào nhau, phát ra tiếng vang trong trẻo, chất lỏng trong li hơi sánh lên, ánh sáng lấp lư cũng mang theo màu hổ phách, chiếu vào ba ánh mắt mang theo tâm tư khác nhau.

...

Đau quá! Bà mẹ nó đúng là đau quá!

Trương Thiệu Hoài từ trong hôn mê mà tỉnh lại trong đau đớn, ngũ quan anh tuần ban đầu bởi vì quá đau mà nhắm tít, trong khắp gân cốt dâng lên từng trận co rút đau đớn, làm cho khuôn mặt an ổn mê mang thoáng chốc vặn vẹo dữ tợn.

Liên tiếp phun ra những câu chữ mắng không sạch sẽ, Trương Thiệu Hoài đang chau mày đột nhiên mở trừng hai mắt, trong không khí lan đến mùi thuốc tiêu độc khử trùng, rõ ràng nói cho hắn biết lúc này hắn đang nằm trong bệnh viện. Vết thương trên trán đã được băng bó lại, quần áo trên người cũng đã được thay bằng một bộ sạch sẽ, bị an bài nằm nghỉ ngơi trên một cái giường ấm áp.

Ý thức vẫn còn có điểm mơ hồ, hồi tưởng lại những việc xuất hiện trước khi hôn mê, những người thần bí lặn sâu dưới nước cứu mình với Lí Trường Linh, Trương Thiệu Hoài biết Lí Trường Linh và hắn đều đã an toàn rồi.

Nhóm người dậy, Trương Thiệu Hoài đầu óc chột choáng váng xây xẩm, cũng không tiếp tục miễn cưỡng kháng cự lại cảm giác chóng mặt nữa, chậm chạp nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể, cảm thấy giống như sắp ngủ thiếp đi.

Chỉ là, khi ý thức bắt đầu mơ hồ, bên tai văng đến tiếng nói chuyện từ phòng cách vách, giống như là đang cúi đầu lắng nghe bên tai hắn, làm cho Trương Thiệu Hoài cảm thấy buồn phiền không chịu được, quấy nhiễu hắn không có cách nào yên tâm ngủ ngon.

“Tình huống bên đó thế nào rồi?”

“Tín hiệu máy nghe lén truyền về rất xấu, hơn nữa tín hiệu càng ngày càng yếu...”

“Tại sao lại như vậy?”

“Dựa theo ghi chép mới nhất, Sid theo Tạ Khắc Hoàng đi ra biển rồi, cho nên sóng mới kém như vậy... Chắc là đã vượt quá phạm vi thu sóng của máy nghe lén rồi.”

Tiếng nói chuyện rì rầm từ phòng sát vách cứ thế vang lên, Trương Thiệu Hoài vốn là mơ mơ hồ hồ mà nghe, nhưng lại nghe rất rõ ràng cái tên “Sid”, ý thức tán loạn ban đầu nháy mắt liền trở nên tỉnh táo, trí nhớ còn sót lại trước khi hôn mê cũng chậm rãi hồi phục... Tư Lâm! Trương Thiệu Hoài nhớ trên bến tàu Chung Tư Lâm gõ lên đầu mình một búa súng, liền bật người dậy.

Bởi vì toàn cơ thể ngay từ đầu đã bị đau đớn không thôi, lại thêm động tác quá gấp, cảm giác đau nhức mãnh liệt cũng kịch liệt kéo tới, làm cho Trương Thiệu Hoài không khỏi thấp giọng thở dốc, đôi chân mày vừa mới giãn ra được một chút lại gắt gao nhăn tít lại.

Bên thái dương truyền đến cảm giác đau đến co rút, càng khiến cho hắn nhe răng trợn mắt vì đau.

Dùng sức đè xuống sự kháng nghị của toàn cơ thể, nghiêng rằng, Trương Thiệu Hoài miễn cưỡng lão đảo bước xuống giường, áp chặt vào vách tường, chuyên tâm lắng nghe câu chuyện bên kia.

“Ra biển rồi... Phó Truyền Thánh không có lí do vô duyên vô cớ mang Sid ra biển... Vạn nhất xảy ra chuyện gì, làm sao trợ giúp đây?”

“Cho nên tôi mới buồn bực nè... Dựa trên tài liệu cảnh sát bên kia cung cấp cho, hôm nay Phó Truyền Thánh dẫn theo rất nhiều Yakuza lên thuyền, nhất định có chuyện. Nhưng mà... Bây giờ ngay cả vị trí chính xác của Sid ở đâu, cũng còn tìm không được, còn nói gì tới chuyện hỗ trợ!”

“Trước mắt cậu cứ tiếp tục thử dò tin hiệu đi, tôi gọi đội tuần tra biển với đội tuần tra trên không sẵn sàng đợi lệnh.”

“A— Tình không được hả! Con mẹ nó, đồ chơi cung cấp cho cảnh sát mà lạc hậu như vậy sao! Nếu như để cho tôi cải tiến cái máy nghe trộm mini kia, có thể xâm nhập vào hệ thống vệ tinh và ngay lập tức xác định được vị trí của Sid rồi! A—”

“Không phải cậu đưa cho Sid 2 tổ sao? Cậu ta không đem theo bên người?”

“Tôi làm sao biết cậu ta dùng người nào mà gắn lên chứ?” Đồ tốt như vậy, cũng không chịu gắn lên người mình!”

“Dù sao tôi vẫn gọi đội tuần tra biển với trên không sẵn sàng nhận lệnh, cậu tiếp tục cố gắng đi. Khi cần thiết, tôi liền ra biển tìm cậu!”

“Tôi cũng muốn đi!” Trương Thiệu Hoài tựa cửa, nói chuyện với hai người thanh niên còn trẻ tuổi bên trong phòng.

Tào Thụy Hâm đang bận rộn tìm kiếm tín hiệu trước màn hình computer, cùng với Lăng Dục đang cầm điện thoại chuẩn bị gọi đi, vừa nghe đến tiếng nói phía sau, không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về Trương Thiệu Hoài.

Căn cứ vào nội dung cuộc nói chuyện vừa mới nghe được, Trương Thiệu Hoài chắc chắn hai người trước mặt vốn là thành viên của đối cảnh sát, hơn nữa nhất định là đồng đội cùng với Chung Tư Lâm xử lí vụ án bí mật này.

Trương Thiệu Hoài không để ý tới hai người bọn họ chau mày, cường ngạnh chống lại cảm giác đau đớn trên người bị áp lực nước quá lớn đè lên lúc trước, đi tới bên cạnh Tào Thụy Hâm hỏi: “Anh nói có thể dùng vệ tinh để lần ra vị trí của cái máy nghe lén mini màu bạc, phía trên có ghi chữ XR-079 phải không?”

“Anh làm sao biết được?” Nghe câu hỏi của Trương Thiệu Hoài, Tào Thụy Hâm thiếu điều muốn nhảy dựng khỏi computer.

“Trên người sid có một cái.” Khi đó ở trên xe biết Chung Tư Lâm gắn máy nghe lén trong điện thoại của mình, Trương Thiệu Hoài nhất thời nổi nóng, thừa dịp lúc xuống xe, len lén đem cái máy nghe lén đó thả vào trong áo sơ mi của Chung Tư Lâm, không ngờ lúc này lại phát huy tác dụng. Trương Thiệu Hoài nhìn Tào Thụy Hâm, dừng một chút: “Bất quá cái tai nghe đã theo chiếc xe rơi xuống biển rồi.”

“Không sao cả!” trên mặt Tào Thụy Hâm lúc này có thể dùng bốn chữ thần thái tung bay để mà hình dung. Hưng phấn quay lại trước computer, hai tay Tào Thụy Hâm gõ như bay từng câu lệnh: “Không có tai nghe cũng không sao, chỉ cần có cái vi mạch đó, computer & tôi là mọi chuyện chắc chắn OK!” Tào Thụy Hâm quay đầu lại cười với Trương Thiệu Hoài, lại chuyên tâm gõ các câu lệnh khác nhau trên máy tính.

...

Dựa người vào thành ghế salon bọc da cao cấp, salon bọc da màu đen, âu phục sẫm màu, đôi giày da màu đen bóng loáng, làm cho cái áo sơ mi bên trong có vẻ sáng hơn, những ngón tay trắng muốt thon dài tùy

tiện đặt trên đùi. Da thịt trắng mịn, nhìn vào đôi mắt đen như lưu li của Chung Tư Lâm, chỉ thấy sâu không thấy đáy.

Màu đen hấp dẫn, màu trắng như hào quang, đen và trắng đều chói mắt, chạm vào nhau sáng lóa.

Từng lông tay rõ ràng, nắm lấy li thủy tinh trong suốt. Trong li sóng sánh chất lỏng màu hổ phách, phản xạ ánh sáng, chiếu vào trong đôi con ngươi đen nhánh. Chung Tư Lâm lắc nhẹ li rượu trong tay, giống như rất chuyên tâm tự hỏi, vừa lại như không hề nghĩ đến cái gì mà chỉ đang ngắm người, chỉ là luôn nhìn chăm chăm vào Whisky trong tay.

“USB đâu?” Giọng nói của Phó Truyền Thánh vang lên phá vỡ sự trầm mặc trong phòng.

Ngón tay Chung Tư Lâm hơi dút vào trong túi áo vest, dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy một đồ vật, kéo một cái vi mạch hơi mỏng ra ngoài, “Ồ đây.” Sau đó đem cái vi mạch trong USB đẩy lên bàn trước mặt Phó Truyền Thánh.

Phó Truyền Thánh cầm lấy cái vi mạch đang ở trên bàn lên, nhe răng cười với Chung Tư Lâm: “Tôi thật sự không nhìn lầm người, cậu đúng là nhân tài rất đáng để giao phó trọng trách.”

Chung Tư Lâm nâng cái li trong tay, thản nhiên đáp lại: “Không có gì.”

Phó Truyền Thánh cũng nâng li đáp lễ Chung Tư Lâm, trên mặt mang theo nụ cười hài lòng, nhìn vào đôi mắt của Chung Tư Lâm, lại có vẻ sắc bén quá mức.

Tạ Khắc Hoàng nhìn chăm chăm vào vi mạch mỏng mỏng trên tay Phó Truyền Thánh, ánh mắt như nghĩ tới cái gì đó, một mình lâm vào trầm tư.

Khóe mắt liếc thấy Tạ Khắc Hoàng xuất thần, Chung Tư Lâm cau mày lại, ánh mắt hiện lên một tia nghi ngờ, nhưng cũng rất nhanh đem ánh mắt này giấu sau li rượu khi nâng li lên ném một ngụm Whisky.

Phó Truyền Thánh cũng phát hiện Tạ Khắc Hoàng phân tâm, nhện nhện xuống dưới bàn, cuối cùng cũng kéo được sự chú ý của Tạ Khắc Hoàng. Phó Truyền Thánh quan tâm hỏi: “Ken, đang nghĩ gì vậy?”

Tạ Khắc Hoàng thỉnh linh khôi phục lại tinh thần, có chút xấu hổ nhìn Phó Truyền Thánh với Chung Tư Lâm, mỉm cười không được tự nhiên cho lắm: “Không có gì...”

Nhìn Tạ Khắc Hoàng như muốn nói rồi lại thôi, Phó Truyền Thánh vỗ vỗ bả vai của gã, nói với Chung Tư Lâm: “Xấu hổ quá Sid, có thể Ken có việc không tiện nói trước mặt cậu...”

Không đợi Phó Truyền Thánh nói xong, Chung Tư Lâm liền đứng lên: “Tôi đi ra ngoài, các người khi nào nói chuyện xong hết thì gọi tôi vào lại.”

Buông cái li trong tay, Chung Tư Lâm vừa bước được vài bước, Phó Truyền Thánh lên tiếng ngăn cản y: “Sid, cậu ở lại đi.” Trong lúc Chung Tư Lâm bối vì lời nói trước sau bất nhất của Phó Truyền Thánh mà có hơi chút nhướng mày biểu thị sự khó hiểu của mình, Phó Truyền Thánh đã nói tiếp: “Tôi với Ken ra ngoài nói”, Chung Tư Lâm mỉm cười, gật đầu, quay lại ngồi vào vị trí của mình: “Được, tôi ở đây, chờ các người.”

Phó Truyền Thánh mang theo Tạ Khắc Hoàng rời đi, trong chớp mắt trước khi Tạ Khắc Hoàng chuẩn bị đóng cửa, phá lệ quay đầu lại, thâm ý liếc nhìn Chung Tư Lâm một cái rồi mới đóng cửa.

Nghiêng người dựa vào ghế salon, bên tai truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, Chung Tư Lâm bưng li rượu trên bàn, khóe miệng cong lên. Từ trong đáy lòng hừ lạnh một tiếng, y không tin, bản thân mình đâu không lại với con cáo già Phó Truyền Thánh này.

Ung dung dùng những ngón tay thon dài cầm lấy li rượu, tựa vào thành ghế salon bọc da màu đen, khóe miệng Chung Tư Lâm cong lên thành hình nụ cười ôn nhu, khép hờ mắt, lợi dụng ánh trăng phía sau rơi vào cửa sổ, thưởng thức chất lỏng sóng sánh màu hổ phách bên trong li dần chuyển sang màu đỏ...

Thình lình, hai cánh cửa gỗ sẫm màu trong phòng bị người dùng sức đập vỡ, người ra sức tông vào cửa kia còn chưa có đi vào bên trong phòng: “Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!” tiếng súng bắn loạn xạ, phá vỡ sự im lặng bên trong phòng.

...

Biết Trương Thiệu Hoài thả lên người Chung Tư Lâm máy nghe trộm đã cài tiến của mình, mười ngón tay của Tào Thụy Hâm lướt như bay trên bàn phím gỗ từng dòng lệnh, chỉ một lát sau, trên màn hình computer liền xuất hiện bản đồ Hongkong, rất nhanh xuất hiện một điểm đỏ di chuyển ngoài biển.

Tào Thụy Hâm lần nữa gõ câu lệnh, duỗi tay vặn núm điều khiển của dàn loa bên cạnh, đột nhiên “Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!” tiếng súng dồn dập, xuyên thấu qua máy nghe lén, truyền đến rõ ràng vào tai ba người.

Nghe tiếng đầu súng hỗn loạn, lẫn trong tiếng súng là tiếng Chung Tư Lâm lạnh lùng nói: “Hừ! Một đám đáng chết...” làm cho ba người trong phòng mặt lập tức trắng hơn cả sáp. Trương Thiệu Hoài cảm thấy máu trong người mình cũng đông cục rồi... Tư Lâm!

Tư Lâm... Chung Tư Lâm! Anh chẳng lẽ không đáng để cho em tin đến như vậy sao? Tại sao em luôn một mình gánh chịu tất cả?

Trương Thiệu Hoài nện một đấm xuống vách tường, trên mu bàn tay trắng bệch tóe máu.

Lăng Dục là người tỉnh táo lại trước tiên trong ba người, chụp lấy áo khoác vắt trên ghế, ra lệnh với Tào Thụy Hâm còn đang sững sờ: “Lập tức liên lạc với đội tuần tra trên biển và trên không, chuẩn bị hỗ trợ! Cậu cập nhật thường xuyên vị trí của Sid cho tôi, bây giờ tôi đi hỗ trợ Sid trước!”

Vừa nói xong, Lăng Dục chuẩn bị chạy ra ngoài, Trương Thiệu Hoài nhảy một bước dài cản trước mặt hắn: “Tôi với anh cùng đi!”

“Không được.” Lăng Dục nhìn Trương Thiệu Hoài, trực tiếp cự tuyệt: “Anh không phải người nằm trong kế hoạch này, anh không thể tham dự hành động lần này. Mặt khác...” Lăng Dục liếc Trương Thiệu Hoài một cái: “Cơ thể anh trước mắt đã bị mệt mỏi quá độ, anh đi ngược lại sẽ làm phiền đến chúng tôi, anh không thể đi.”

“Cơ thể tôi không thành vấn đề.” Trương Thiệu Hoài vươn tay cản Lăng Dục định đi tiếp, nhìn thẳng hắn, kiên định nói: “Tôi nhất định phải đi.”

“...” Ngay khi Lăng Dục lo lắng có cần đánh Trương Thiệu Hoài một đấm cho bất tỉnh hay không, sau lưng vang lên giọng nói không thuộc về ba người trong phòng: “Linc, đưa Sean theo đi, cậu ấy cần đi một chuyến.”

Quay đầu lại, bên kia cửa phòng rõ ràng là Trần Tử Di. Trần Tử Di đẩy bánh xe dưới xe lăn của mình, đi tới trước mặt Trương Thiệu Hoài, nhìn hắn, sau đó quay đầu lại nói với Lăng Dục: “Mau đi đi, Sid không thể chờ các cậu lâu được đâu.”

Lăng Dục liếc nhìn Trần Tử Di một cái, xoay người đến tủ sắt bên cạnh rút ra một cái hộp nhỏ, hất đầu với Trương Thiệu Hoài: “Muốn đi thì đi mau.”

12. Chương 12

Đột nhiên, trong lúc đó, trong phòng VIP của Phó Truyền Thánh hai cánh cửa gỗ sẫm màu bị người dùng sức phá mở, người còn chưa xông vào phòng thì một loạt tiếng súng “Pằng! Pằng! Pằng!” đã vang lên loạn xạ, phá hủy sự yên tĩnh bên trong. Giấy tờ trên bàn, thủy tiên trong bình hoa, đồ vật trang trí trên tường, li tách thủy tinh trên quầy bar đều bị hóa thành mảnh vụn bay tán loạn trong phòng.

Sau khi tất cả đều rơi xuống nát bét, một đám áo đen cầm súng xông vào trong phòng, kiểm tra mục tiêu của bọn họ – Chung Tư Lâm, thỉnh thoảng một tiếng động phá tan bầu không khí yên tĩnh vang lên, “Cạch!”, cả phòng rơi vào trong bóng tối quơ năm ngón tay trước mặt còn không thấy.

Đột nhiên bị bóng tối bao trùm làm cho những kẻ mới xông vào bị mất đi thị giác, chỉ có thể nâng cao sự chú ý của mình, dựa vào lỗ tai mà lưu ý tình huống xung quanh. Nghe được trong phòng tiếng súng vang lên, trong bóng tối, nhất thời súng nổ lên bốn phía, tiếng kêu rên cũng nổi lên từ bốn phía, rơi vào một mảnh hỗn loạn.

Đột nhiên, có người gào to một tiếng: “Bọn mày bình tĩnh lại, không được đả thương người nhà.”

Những kẻ đó mới trầm tĩnh trở lại, chậm rãi gom lại thành một cục, cục diện mới ổn định trở lại, trong phòng lại là một mảnh yên tĩnh. Làm thành một vòng tròn người, cũng từ từ thích ứng với cảm giác trong bóng tối, tìm tòi bất kì dấu hiệu khả nghi nào trong phòng.

Trên những mảnh vụn trong phòng là một mảnh ước ướn, mùi cồn đặc trưng của rượu theo bầu không khí mà lan vào trong mũi...

“Rẹt!” một tiếng, rèm cửa sổ trong phòng đột nhiên bị giật ra, một thân ảnh cao gầy thẳng tắp đứng trước cửa sổ, sau lưng là ánh trăng xuyên qua, phủ lên người họ giống như hồn ma, dưới tấm thảm đỏ đỏ xuống một bóng đen thật dài.

Thình lình “Xẹt” một tiếng, trên tay người kia xuất hiện một cái bật lửa, một nhúm lửa nhỏ hiện lên, chiếu sáng đôi mắt, đôi con ngươi tỏa sáng! Mọi người trong nháy mắt liền nổ súng, người họ đá cái salon trước mặt, dùng nó cản đạn cho mình. Khóe môi hơi cong lên, bật lửa trong tay người kia rơi xuống đất, ngọn lửa theo vết cùn liền bùng lên, lan tràn tứ phía...

Tốc độ cháy lan của ngọn lửa cực nhanh, mọi người đều thối lui ra ngoài, vội vàng cứu hỏa. Chung Tư Lâm trên tay cầm một bình chữa lửa, sau khi đèn chốt phun lên người một lớp bột liền nhắm ngay vào những kẻ kia, dùng sức phun vẩy. Súng trên tay những kẻ đó liền dính đầy bột chữa cháy, cò súng cũng vậy, áp lực trong nòng súng không cách nào phóng thích, lập tức bùng nổ, đập ngược vào bàn tay đang cầm súng.

Mấy tên côn đồ của Phó Truyền Thánh thấy súng trong tay không thể dùng được nữa, chỉ có thể quăng súng, trực tiếp đánh về phía Chung Tư Lâm. Hai gã đồng thời đánh úp Chung Tư Lâm, Chung Tư Lâm cùng một lúc làm ra rất nhiều động tác, đầu tiên là ngồi sụp xuống tránh đòn của đối phương, tay phải vung ta hung hăng nện vào tên bên trái, tay phải thuận thế tung ra một đấm rồi dùng cùi chỏ húc thẳng vào ngực tên còn lại, lại chuyển động tác tán thẳng ngay vào mũi đối phương, cả hai tên đều không rên lên được một tiếng mà ngã xuống đất.

Một gã phía trước cầm một mảnh gỗ, đập thẳng xuống, Chung Tư Lâm làm một động tác hơi hạ thấp lưng, tránh đi đòn công kích, thuận thế co chân đá về phía trước, đem tên kia đá văng ra ngoài cửa sổ, “Rầm!” một tiếng, tên kia cùng mớ thủy tinh rơi xuống đất.

Thấy Chung Tư Lâm chỉ còn đứng trên một chân, lập tức có tên hướng thẳng vào chân Chung Tư Lâm gạt qua, Chung Tư Lâm lộn ngược người ra sau, khi rơi xuống đất thì túm lấy lưng đối phương, đồng thời mượn lực, tiếp theo là một cú ném, một tiếng “Rầm!” Đối phương bị ném bay vào vách tường rồi xuống.

Lại thêm một đấm cầm súng xông vào, tiếng súng lại vang lên, Chung Tư Lâm phi thân ra ngoài cửa sổ kính đã vỡ. Khi rơi xuống đất, liền xoay người áp vào chỗ hõm trên vách tường trong khoang thuyền, tránh những viên đạn phía sau.

Một cước đá văng cánh cửa trên khoang thuyền, Chung Tư Lâm khi từ bên này nhảy ra, nghe thấy tiếng máy nổ vang lên. Khi vọt tới lan can thuyền nhìn xuống liền thấy Phó Truyền Thánh đang đứng ở mũi du thuyền nhỏ, trên tay đốt xì gà, phía sau chính là Tạ Khắc Hoàng.

Phó Truyền Thánh đứng trên du thuyền khác nhìn Chung Tư Lâm, rít một hơi xì gà, chậm rãi nhả ra làn khói trắng, cười lạnh lùng với Chung Tư Lâm, một viên đạn xẹt qua cánh tay phải của Chung Tư Lâm, Chung Tư Lâm vội vàng lách người vào chỗ hõm bên khoang thuyền. Nhìn chiếc du thuyền chở Phó Truyền Thánh chậm rãi rời đi, Chung Tư Lâm không khỏi cau mày, siết chặt khẩu súng trong tay.

...

Lăng Dục mang theo Trương Thiệu Hoài nhảy lên trực thăng, phi công dưới sự hướng dẫn của Tào Thụy Lâm, hướng thẳng ra ngoài biển.

Trên máy bay, Lăng Dục mở cái hộp nhỏ mà hắn lấy từ trong tủ sắt ra, bên trong chính là vài ống thuốc cùng kim tiêm. Liếc mắt nhìn Trương Thiệu Hoài một cái, Lăng Dục dùng rượu cồn sát trùng xoa xoa lên cánh tay Trương Thiệu Hoài, lạnh nhạt nói rõ: “Đây là thuốc giảm đau, dược tính không mạnh, có thể làm giảm bớt một chút đau đớn trên người anh, thuốc chỉ có tác dụng trong hai tiếng hơn thôi. Đợi chút nữa tôi sẽ giúp anh phun thêm ete, anh hành động chắc sẽ không có vấn đề.”

Nhìn Trương Thiệu Hoài đang trợn mắt ngó mình chăm chú, giọng điệu của Lăng Dục vẫn tràn ngập lạnh lùng cùng thản nhiên: “Tôi có giấy phép hành nghề bác sĩ ngoại khoa, anh không cần lo lắng. Nếu mang anh đến đó, tôi hi vọng sẽ hỗ trợ được nhiều chứ không phải là có thêm phiền toái.” Sau khi tiêm xong, Lăng Dục đóng nắp hộp lại, tiện tay đưa một khẩu súng lục cùng áo chống đạn cho Trương Thiệu Hoài: “Mặc vào đi! Thuyền của Phó Truyền Thánh ở ngay phía trước rồi.”

Chung Tư Lâm rút khăn tay từ trong túi trước ra, lau đi vết máu trên cánh tay vừa mới bị thương rồi băng bó sơ sài. Khẽ thở dài, có chút nheo mắt lại, từ trong đáy lòng Chung Tư Lâm cũng rõ ràng, tình cảnh trước mắt của mình có thể nói là nguy cơ tứ phía. Phó Truyền Thánh bỏ đi, có thể thấy được lão ta đã sớm chuẩn bị... Bố trí trên du thuyền này là chuẩn bị riêng cho y, tuyệt đối không thể coi thường.

Ép người vào chỗ hõm trên khoang thuyền, Chung Tư Lâm ngẩng đầu nhìn về phía chân trời. Ánh trăng phủ lên tầng tầng lớp lớp sóng cuộn trào trên đại dương, ánh lên một chút hào quang, im lặng mang sự ôn nhu phủ lên... rất đẹp, một đêm trăng rất đẹp.

Nhìn cảnh đẹp phía trước, một đêm trăng đẹp như vậy, thật thích hợp cho tình nhân thì thầm nỉ non với nhau chứ không phải là dùng tính mạng ra đặt cược mi sống ta chết. Bỗng nhiên, Chung Tư Lâm nghĩ đến Trương Thiệu Hoài. Chung Tư Lâm nhẹ nhàng cười, nụ cười mang theo ngàn vạn nhu tình, rồi hóa thành lạnh lẽo như bình thường...

Bây giờ có lẽ anh đã được mấy người Tào Thụy Lâm cùng Lăng Dục vớt lên rồi, hẳn là không còn vấn đề gì nữa... Chỉ là... Không biết có giận mình hay không nữa?

Nghĩ đến cơn giận của Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm lại bất đắc dĩ cười khổ một mình.

Cúi đầu, rồi lại ngẩng đầu, trong ánh mắt lạnh nhạt của Chung Tư Lâm không hề gợn sóng. Y chưa bao giờ là người khuất phục trước số phận, ông trời già muốn mạng của y, cũng phải hỏi y có đồng ý cho hay không!

Nâng cánh tay cầm súng lên, trên khóe môi hiện lên nụ cười khí định thần nhàn, hơi nâng cằm lên, Chung Tư Lâm ngẩng đầu bước ra!

Khi đến gần du thuyền của Phó Truyền Thánh, chiếc trực thăng bắt đầu bay tại chỗ, nhìn thi thể của mấy tên áo đen nằm lán lóc trên boong tàu, cùng với tiếng súng vang ra từ trong khoang thuyền làm cho Trương Thiệu Hoài cùng Lăng Dục đều biết tình huống trước mắt không thuận lợi. Khi trực thăng cố gắng ổn định, đến gần du thuyền, Lăng Dục ném hai sợi dây xuống, Trương Thiệu Hoài lập tức chuẩn bị tuột xuống theo.

Lăng Dục cùng Trương Thiệu Hoài trên tay nắm theo khóa hỗ trợ, Lăng Dục thuận miệng hỏi: “Anh cũng không hỏi nhiệm vụ của tôi là gì sao?”

Trương Thiệu Hoài nhìn Lăng Dục, thản nhiên mỉm cười: “Tôi nếu muốn hỏi tại sao, thì muốn người kia hướng tôi giải thích rõ ràng, không phải là các anh.”

Lăng Dục có chút chau mày, liếc mắt nhìn Trương Thiệu Hoài một cái, bình thản nói: “Đi thôi.”

Hai người đồng thời nhảy xuống, đáp lên boong tàu.

“Pằng!” một tiếng súng chắc gọn, lại một tên ngã xuống. Chung Tư Lâm một thân một mình xông vào trong phòng VIP của Phó Truyền Thánh. Mặc dù Phó Truyền Thánh đã rời đi, nhưng Chung Tư Lâm tin chắc trong phòng làm việc kia nhất định sẽ còn lưu lại những thứ mà mình muốn, cho nên y áp sát vào vách tìm đường quay lại, thấy một tên bắn một tên, thấy hai tên thì lãnh khốc tiêu diệt hai tên, y cuối cùng cũng đến trước phòng VIP của Phó Truyền Thánh, mặc dù trên người y cũng thấy vài nơi chảy máu loang lổ.

Càng đến gần phòng VIP của Phó Truyền Thánh, Chung Tư Lâm lập tức cảm nhận được cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, nhẹ nhàng cất bước, cơ thể ép chặt vào tường, hít hơi một cái, xoay người đối mặt với cánh cửa lớn đã bị hư hại, hai tay vung lên hai khẩu súng. Bỗng nhiên, bên phải lóe lên ánh sáng kim loại, chém lên cánh tay bị thương của Chung Tư Lâm.

Trong nháy mắt cảm thấy được dao phong, Chung Tư Lâm quyết định vứt bỏ khẩu súng trên tay, đem tay mình rút lại, quyết định của y, đúng là chính xác cực kì. Chỉ cần lệch vài phân nữa, thì đôi tay của Chung Tư Lâm thiếu chút nữa đã bị cây kiếm Nhật Bản bén ngọt kia chém rụng. Chung Tư Lâm chớp mắt thoát

ra khỏi nguy hiểm, cảm giác lưỡi kiếm đã liếm qua bên hông, lập tức co chân đá thẳng vào hông tên đánh lén.

Đối phương lắc mình một cái thoát khỏi cú đá của Chung Tư Lâm, trở tay lại là một dao chém thẳng tới.

Chung Tư Lâm đột nhiên thay đổi phương hướng cơ thể, chộp lấy cổ tay cầm kiếm của đối phương, chế trụ một kiếm chém xuống kia. Đối phương lại co chân đạp xuống hai chân Chung Tư Lâm, Chung Tư Lâm nắm cổ tay đối phương, thuận thể xoay người, cả hai đồng thời di chuyển, ánh kiếm lóe lên, hai người giạt ra tạo khoảng cách, đồng thời lặn xuống đất, ổn định thân hình.

Gió biển lùa qua cửa sổ bị phá vỡ, thổi tung rèm cửa bên trong, cũng thổi qua bộ âu phục của Chung Tư Lâm bị tên Yakuza kia dùng kiếm samurai chém một đường.

Hai người giằng co với nhau, trong đôi mắt đều mang theo sát ý, tính toán thực lực của đối phương. Đột nhiên, gã kia cười, cúi đầu cười: “Tao thích mày! Mày xứng đáng làm đối thủ của tao!” Trong lời nói mang theo khẩu âm của người Nhật, không rõ là của vùng nào.

Chung Tư Lâm nheo mắt lại, theo những tin tức nhận được, gần đây Phó Truyền Thánh rất tích cực muốn hợp tác với yakuza Nhật Bản, xem ra đồn đãi về liên minh này không phải giả.

“Võ sĩ quyết đấu, nên dùng phương pháp của võ sĩ!” Nói chưa hết, gã kia liền ném một thanh kiếm samurai đến cho Chung Tư Lâm.

Chung Tư Lâm trở tay nhận lấy kiếm đối phương ném tới, cởi đi áo vest bên ngoài âu phục của mình, tiện tay ném sang một bên, nhìn thấy gã kia nghiêm túc quỳ xuống, để kiếm ra trước mặt. Chung Tư Lâm cũng làm theo.

Đối phương tự báo ra tên húy: “Quan đông sơn môn Lôi Hồ đường, Cửu Lôi Tàng!”

“Sở liêm chính HongKong, Chung Tư Lâm.” Bắc chúc động tác của đối phương, Chung Tư Lâm cũng báo ra danh tính của mình.

Song phương đồng thời khom lưng, hướng đối phương hành lễ, đại biểu kính ý cùng tôn trọng đối phương. Lễ xong, hai tay nắm lấy chuôi kiếm, đứng dậy giằng co.

Nhìn Cửu Lôi Tàng trước mặt, Chung Tư Lâm không dám khinh địch. Kẻ này bất đồng với những tên lóc cóc leng keng lúc này, rất khó đối phó, qua mấy chiêu vừa so lúc này, đã có thể biết thực lực của đối phương tuyệt đối không thấp hơn mình... Trận chiến này, bản thân y cũng không chắc chắn, chỉ có thể đem toàn lực ra mà liều mạng.

Bên trong phòng VIP của Phó Truyền Thánh, trong những mảnh vỡ hỗn độn, hai thanh kiếm samurai bộc lộ tài năng, dưới ngọn đèn pha lê hoa lệ, càng làm cho người khác lạnh hết cả người. Càng khuya gió biển thổi lên càng lớn, đem rèm cửa bay phần phật, cản trở tầm nhìn giữa Cửu Lôi Tàng và Chung Tư Lâm.

Khi làn gió dần dần lặng xuống, mọi thứ được trả về như cũ, tấm rèm bay nhảy nơi cửa sổ cũng chậm rãi hạ xuống, lớp vải nhung thứ hai của rèm cửa bởi vì nặng cũng chậm rãi rơi xuống, khi tầm mắt cả hai đã nhìn thấy đối phương, liền đồng thời vung kiếm!

“Roẹt!” Trong nháy mắt kiếm phong giao nhau, một mảnh vải trắng bị cắt đứt vang lên thành tiếng, phá hủy sự im lặng trong đêm, lớp vải voan trong suốt của rèm cửa còn chưa kịp rút xuống, đã bị kiếm của hai người cắt nát rơi xuống lả tả, chỉ có ánh sáng lóe lên nơi thân kiếm.

Cửu Lôi Tàng chém xiên về phía vai Chung Tư Lâm, Chung Tư Lâm bước xéo ra sau nghiêng người tránh đi, đồng thời vung kiếm chặn lại một kiếm của Cửu Lôi Tàng, cổ tay xoay tròn, tránh khỏi thế tấn công của gã, sau đó liền chém vào hông Cửu Lôi Tàng. Cửu Lôi Tàng xoay tay một cái, dùng kiếm cản lại đòn của Chung Tư Lâm, “Keng!” một tiếng, hai kiếm chạm vào nhau tóe lửa.

Cửu Lôi Tàng có chút cười tán thưởng Chung Tư Lâm: “Rất khá... Thân thủ rất tốt.”

Chung Tư Lâm nghiêng mắt trừng Cửu Lôi Tàng, nhướn mi cười lãnh đạm: “Đâu có.”

Cơ thể hai người đồng thời dồn sức lên thanh kiếm, hai kiếm chống cự, đã tới ngang ánh mắt đối phương, cái đem ra đánh cược chính là tính mạng, dùng sức mạnh để đối kháng, dùng ngạo khí để chống lại nhau.

Cửu Lô Tàng lệch người đem đầu lưỡi kiếm lướt qua mặt Chung Tư Lâm, Chung Tư Lâm cũng đồng thời xoay cả người, tránh đi một đòn này của Cửu Lô Tàng.

Mỗi người một kiếm, đều ép đối phương xoay một vòng, đem khoảng cách giữa hai người kéo giãn ra. Trên cánh tay phải của Chung Tư Lâm đã loang lổ một vết màu đỏ trên nền sơ mi trắng; mà trên cánh tay phải phủ áo sơ mi đen của Cửu Lô Tàng cũng mang theo một dòng chất lỏng màu đỏ chảy xuôi xuống cổ tay, từng giọt máu rơi xuống. Chiêu vừa rồi, không ai chiếm được tiện nghi từ đối phương.

Gió biến lại thổi bay rèm cửa, trong gió, kiếm phong lại bạo khởi.

...

Trương Thiệu Hoài cùng Lăng Dục nhảy xuống boong tàu, liền tháo dây an toàn trên người, trên trục thăng lục đục nhảy xuống mấy thành viên đội đặc công, trục thăng liền quay đầu bay đi.

Hơi quan sát tình hình trên boong tàu, Lăng Dục đem thành viên chia thành hai đội, một đội đi theo Trương Thiệu Hoài xem xét tình hình, một đội khác do hắn dẫn đầu, đi xuống dò xét bên dưới. Ra lệnh một tiếng, hai đội đều đã trải qua huấn luyện đều tự động tản ra làm việc.

Trương Thiệu Hoài dẫn theo hai thành viên đội đặc công, trực tiếp xông lên khoang thuyền trên tầng hai, dọc theo đường đi, đều có mấy gã áo đen nằm lằn lóc trên mặt đất, nhóm người Trương Thiệu Hoài đều lặn những tên đó lên, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt xa lạ, hắn liền thở phào một hơi.

Nhìn thấy mấy gã áo đen nằm lằn lóc càng lúc càng nhiều, chân mày của Trương Thiệu Hoài càng lúc càng cau chặt. Nhìn tình huống trước mắt, không khó hình dung ra tình huống Chung Tư Lâm phải đối mặt nguy hiểm đến mức nào, mặc dù bản thân mình rất tin tưởng vào thân thủ của người kia, bất quá, em chỉ có một mình... Trong lòng căng thẳng, Trương Thiệu Hoài vội vàng nhanh chân, phân công cho hai thành viên còn lại, ba người đi theo ba con đường khác nhau tìm kiếm Chung Tư Lâm.

...

Trong phòng VIP của Phó Truyền Thánh trận đấu giữa hai người ngày càng tăng nhiệt, Cửu Lô Tàng chém một kiếm xuống, Chung Tư Lâm chột nghiêng người, trong lúc đó cũng chém thẳng xuống vai Cửu Lô Tàng. Cửu Lô Tàng vội lách qua một bên, thoát hiểm khỏi đòn công kích của Chung Tư Lâm trong gang tấc, trả lại một kiếm, Chung Tư Lâm vội xoay thẳng kiếm đón lấy một kiếm bén ngọt đang bổ thẳng về mình.

“Keng!” Hai kiếm chạm nhau, phát ra tiếng vang trong trẻo, Chung Tư Lâm bị chế trụ trong hai tay của Cửu Lô Tàng, phía trước lóe lên ánh sáng lạnh lẽo của lưỡi kiếm, Chung Tư Lâm dùng toàn lực đem kiếm trong tay chống lại một đòn này.

Sức mạnh trên tay Cửu Lô Tàng đột ngột gia tăng, kéo Chung Tư Lâm thối lui ra sau. Chung Tư Lâm không chống lại được tình huống này của Cửu Lô Tàng, đột nhiên bị kéo di chuyển, thân thể cũng theo Cửu Lô Tàng lui về phía sau.

Trong lúc hai người dây dưa rất nhanh bị lui về phía sau, Chung Tư Lâm lại gia tăng thêm trọng lực trong cơ thể mình, khi lưng Cửu Lô Tàng sắp đụng vào tường liền đột ngột tăng mạnh lực đạo húc thẳng vào tường, thừa dịp cú va chạm này khiến cho Cửu Lô Tàng mất đi sức lực, trong nháy mắt giãy thoát khỏi kiếm chế của gã. Chỉ là trong lúc xoay người chạy thoát đó, thanh kiếm của Cửu Lô Tàng vẫn xẹt qua cổ Chung Tư Lâm, lưu lại trên cần cổ một vết máu tinh tế.

Vừa thoát người ra, cẳng chân dài của Chung Tư Lâm đã quét về phía Cửu Lô Tàng, Cửu Lô Tàng nhận lấy một cước cực mạnh này của Chung Tư Lâm quì sụp xuống, Chung Tư Lâm nghiêng kiếm chém xuống, Cửu Lô Tàng lộn hai vòng, né đi đòn tấn công của Chung Tư Lâm, sau đó chân đạp một cái, toàn lực xông lên phản công.

“Keng! Keng! Keng!” tiếng hai thanh kiếm chạm nhau vang vang, càng lúc càng dày đặc, lực đạo của Cửu Lô Tàng càng lúc càng mạnh mẽ, truyền đến cổ tay cầm kiếm của Chung Tư Lâm có chút tê dại. Cửu Lô Tàng nhảy từ trên cao chém mạnh xuống, “Keng!” hung hãn chém gãy thanh kiếm trên tay Chung Tư Lâm. Chung Tư Lâm lặn ra sau hai vòng, thoát khỏi đòn công kích đoạt mạng này trong chớp mắt, nhưng trên đầu vai trái đã xuất hiện thêm một vết thương, máu đỏ loang ra đầy cái áo sơ mi trắng.

Trong lúc quay cuồng, khe động đến vết thương nơi vai làm cho động tác đứng dậy của Chung Tư Lâm bị kèm hãm, đầu gối chống xuống đất, tay siết lại thành nắm đấm chống thân người dậy, vừa ngẩng mắt lên, Cửu Lôi Tàng đã chỉ mũi kiếm còn dính máu dí đến trước chóp mũi Chung Tư Lâm, ngăn cản tất cả mọi động tác, trong lòng Chung Tư Lâm trầm xuống mấy phần.

“Tôi thắng.” Cửu Lôi Tàng mang theo vẻ đắc ý của kẻ thắng cuộc, từ trên cao cúi xuống nhìn Chung Tư Lâm.

Chung Tư Lâm thả thanh kiếm đã gãy trong tay ra, chậm rãi đứng lên, y không thích quỳ gối trước mặt người khác, cho dù là phải chết, y cũng muốn ngẩng đầu đứng thẳng mà đối diện. Chung Tư Lâm cười nhàn nhật với Cửu Lôi Tàng, giống như trận đấu giữa hai người chỉ là bàn bẻ bàn luận với nhau, không phải là trận đấu sinh tử: “Đúng vậy, anh thắng rồi.”

Cửu Lôi Tàng nheo mắt lại, nhìn Chung Tư Lâm đứng dậy, thanh kiếm trên tay vẫn chỉ vào mặt y, có điểm tiếc hận nói: “Anh rất mạnh, đúng là một đối thủ đáng để kính nể. Tôi rất khâm phục anh! Bất quá...” Đôi mắt vốn khép lại một nửa của Cửu Lôi Tàng đột ngột trợn trừng: “Tôi vẫn phải giết anh!”

Cửu Lôi Tàng nâng thanh kiếm đang chỉ vào mặt Chung Tư Lâm trong nháy mắt vung lên cao, định chém thẳng xuống cổ Chung Tư Lâm. Ngay khi lưỡi kiếm của Cửu Lôi Tàng vừa rời khỏi mặt mình, Chung Tư Lâm liền xoay hông, đưa một tay lên nhận lấy một kiếm của Cửu Lôi Tàng, đổi thời mạnh mẽ tung một cước vào hông Cửu Lôi Tàng. Mặc dù Cửu Lôi Tàng thắng, nhưng không có nghĩa là Chung Tư Lâm y phải đem mạng giao ra, y bại bởi hấn, y sẽ trả lại cho hấn một kiếm, nhưng không có nghĩa là Chung Tư Lâm y sẽ để cho Cửu Lôi Tàng lấy mạng của mình!

Chung Tư Lâm khi quyết định nhận một kiếm này của Cửu Lôi Tàng đã mang theo quyết tâm có thể bị chặt đứt một tay hay một chân, một đá hướng về Cửu Lôi Tàng mang theo mười phần sức mạnh cùng quyết đoán, tàn nhẫn tuyệt không chừa cho đối phương hay mình có một khe hở tránh né!

Một cước này của Chung Tư Lâm hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Cửu Lôi Tàng, bất quá khi hấn vung kiếm lên đã sử dụng hết toàn lực, lực đạo tung ra quá lớn, khó mà kéo ngược kiếm trở về phòng thủ.

Kết quả, từ khi hành động bắt đầu đã được quyết định: Chung Tư Lâm sẽ bị Cửu Lôi Tàng chém đứt tay, Cửu Lôi Tàng cũng sẽ phải nhận một cú đá toàn lực của Chung Tư Lâm...

“Keng!” một tiếng, một giây trước khi lưỡi kiếm của Cửu Lôi Tàng chém lên cánh tay Chung Tư Lâm, một viên đạn từ phía sau bay xiên qua, viên đạn đập vào mạnh mẽ đánh bay thanh kiếm trong tay Cửu Lôi Tàng. Đồng thời, một cước của Chung Tư Lâm cũng giáng trúng hông Cửu Lôi Tàng, đem cả người Cửu Lôi Tàng đá bay, đụng vào vách tường rớt xuống.

Viên đạn phía sau đột ngột bay tới làm cho Chung Tư Lâm thành linh quay đầu lại, xem ai đã ra tay bảo vệ cánh tay của mình. Quay đầu, phía sau chính là Trương Thiệu Hoài hai tay cầm theo hai khẩu súng, trên nòng súng còn bay ra khói trắng.

Chung Tư Lâm không ngờ được Trương Thiệu Hoài sẽ xuất hiện, lại nhìn đến Trương Thiệu Hoài ở phía sau, cả người chột hoảng hốt...

Anh tại sao lại ở đây?

Cửu Lôi Tàng bị đập người té xuống đất, cũng không bởi vì lực đạo quá mạnh mà bất tỉnh, chỉ có một chút máu tươi ứa ra bên khóe miệng. Giương mắt nhìn Chung Tư Lâm, trong mắt Cửu Lôi Tàng mang theo sát ý điên cuồng, trong nháy mắt khi Chung Tư Lâm xoay người nhìn Trương Thiệu Hoài, Cửu Lôi Tàng run rẩy đứng dậy, móc súng trong người ra, nổ súng vào sau lưng Chung Tư Lâm.

“Cẩn thận!” Trong chớp mắt khi Cửu Lôi Tàng nổ súng, Trương Thiệu Hoài đã gào lên cẩn thận, làm cho Chung Tư Lâm lấy lại tinh thần, Chung Tư Lâm cũng đồng thời xoay đầu nhìn lại Cửu Lôi Tàng, Trương Thiệu Hoài đã nhào đến bên người y, đem cả người xoay lại, kêu lên một tiếng đau đớn, giúp Chung Tư Lâm nhận lấy viên đạn kia.

Nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm liền đá nửa thanh kiếm gãy trên mặt đất, dùng sức đá thẳng vào Trương Thiệu Hoài. “Phập!” đoạn kiếm đâm thẳng vào thân hình Cửu Lôi

Tàng, đóng gã dính lên vách tường. Hai mắt Cửu Lô Tàng trợn trừng, giống như có bao nhiêu cam lòng, đột nhiên quay đầu, liền gục xuống, ngoài miệng mang theo một mặt cười quỷ dị.

Không thèm đi thăm dò đến tình huống của Cửu Lô Tàng, Chung Tư Lâm trước tiên hơi đẩy Trương Thiệu Hoài vì bảo vệ mình ra một chút, vội vàng kiểm tra xem Trương Thiệu Hoài bị súng bắn trúng chỗ nào.

“Hắn bắn đúng chuẩn thật...” Sắc mặt Trương Thiệu Hoài trắng bệch, nhìn Chung Tư Lâm, miễn cưỡng cười một cái: “Áo chống đạn to như vậy, hắn liền bắn tới chỗ áo chống đạn không che tới trên tay... Bà mẹ nó chính xác thiệt...”

Nghe thấy Trương Thiệu Hoài vẫn còn sức nói giỡn, Chung Tư Lâm mới thả được tảng đá treo trong lòng xuống, biết viện trợ của mình đã đến, cuối cùng cũng thở phào một hơi. Nhìn cánh tay phải chảy máu của Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm thành linh rút khăn tay trên cổ xuống, băng bó sơ lại vết thương trên tay Trương Thiệu Hoài, ngăn cản máu chảy ra nơi vết thương.

Sau khi xử lý tốt vết thương trên tay Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm cũng không để tâm đến những vết chém trên tay, trên vai, trên cổ của mình, liền cứ vậy mà đứng dậy, tìm kiếm trên bàn làm việc bằng gỗ lim trong phòng, lục lọi những tài liệu trong ngăn kéo.

Nhìn thấy Chung Tư Lâm còn chưa có ý định nói rõ ràng với mình, chăm chú lục lọi từng ngăn tủ một, kệ sách cùng laptop, Trương Thiệu Hoài biết Chung Tư Lâm đang hoàn toàn tập trung vào trong công việc, chỉ có khởi động thân thể, đi thăm dò Cửu Lô Tàng bị đóng dính trên tường.

Kiểm tra động mạch cổ của Cửu Lô Tàng, xác định Cửu Lô Tàng đã hoàn toàn tắt thở, Trương Thiệu Hoài rút đoạn kiếm cắm trên ngực gã ra, cơ thể Cửu Lô Tàng tùy tiện trượt xuống. Nhìn thấy nụ cười quỷ dị trên mặt Cửu Lô Tàng làm cho Trương Thiệu Hoài rất bất an... Trương Thiệu Hoài vội vàng xem xét tỉ mỉ, lôi cánh tay trái nhét trong túi quần của gã ra, bất ngờ phát hiện trong tay hắn cầm theo một khối thuốc nổ, thời gian trên đó đang nhảy lùi “1:00”, “0:59”, “0:58”...

Trương Thiệu Hoài muốn rút khối thuốc nổ trong tay gã ra, hắn khi chết đã nắm chặt trong tay, kéo kiểu gì cũng kéo không ra.

Thời gian còn lại cũng không còn nhiều, hắn cũng không làm được nhiều việc cùng một lúc, một bên dùng bộ đàm liên lạc với nhóm Lăng Dục cùng những người khác nhanh nhanh rời khỏi, một bên kéo Chung Tư Lâm phóng ra ngoài.

Khi Trương Thiệu Hoài kéo Chung Tư Lâm nhảy xuống thuyền thì trong khoang thuyền trên tầng hai phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, ngọn lửa hùng hực cháy bốc cao đến tận trời, chiếu sáng cả một khu vực rộng lớn...

Lúc hai người Chung Tư Lâm và Trương Thiệu Hoài nhảy xuống biển, ngọn lửa phía sau như mãng xà đuổi theo sát nút, cả hai cũng cảm giác được nóng rực ập tới, Chung Tư Lâm bị cú nổ mạnh kia làm cho chấn động, đầu óc choáng váng xây xẩm.

Nhảy vào trong biển, cả cơ thể ngâm trong nước mặn, dòng nước lạnh băng dập tắt đi cơn rát bỏng sau lưng, vết thương bị nước biển kích thích mà đau đớn dâng lên tận não, đem Chung Tư Lâm đã có phần mê man tỉnh táo trở lại một chút. Y có chút ý thức được cơ thể của mình đang chìm xuống dưới, y cùng Trương Thiệu Hoài đang dần chìm xuống dưới đáy biển.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Chung Tư Lâm chỉ cảm thấy có một cánh tay nắm chặt lấy tay của mình, cố gắng kéo mình lên trên, cố lôi đầu y ra khỏi biển nước màu lam nhạt mang theo tia đỏ tươi loang lổ... Chung Tư Lâm rất cuộc bởi vì trong phổi không còn chút dưỡng khí, hai tròng mắt nhắm nghiền...

13. Chương 13

Tác dụng của thuốc giảm đau đã hết, cảm giác đau đớn tê dại dâng lên cuồng cuộn, từng đợt từng đợt đánh vào tận não. Đau quá! Thật sự là đau quá! Bà mẹ nó đúng là quá đau! Không chỉ là đau đớn trên da thịt, mà từ trong tận đáy lòng cũng dâng lên từng trận đau đớn đến co thắt...

Trương Thiệu Hoài hít sâu một hơi, cố sức làm lơ những tế bào đang ra sức gào thét, đứng dậy chuẩn bị rời khỏi cái trụ sở bí mật chết tiệt này.

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, Trần Tử Di trên người mặc một bộ trang phục thoải mái ngồi ngay ngắn trên xe lăn, mỉm cười với hắn: “Cậu phải đi rồi sao?” Nụ cười lộ ra vẻ thông dong, Trần Tử Di tựa hồ không hề thấy ngoài ý muốn khi Trương Thiệu Hoài định trốn viện, vẫn ôn hòa như cũ: “Không đi tới gặp Sid sao? Cậu ta vẫn còn hôn mê.”

“Không cần!” Trương Thiệu Hoài không cần suy nghĩ, ngay lập tức cho Trần Tử Di một câu từ chối, trong giọng điệu mang theo cơn thịnh nộ của một lão Đại bị chọc tức. Trước thì bị người yêu tính kế đau lòng biết bao cùng với tức giận còn chưa kịp phác tác, sau thì liền vội vã đi tìm người, rồi cứu người, bây giờ thuyền cũng đã nổ rồi, người cũng đã cứu về, cũng tới lúc tính sổ cho rõ ràng rồi!

Lộ ra tia cười mỉm thâm ý, Trần Tử Di nhướng nhướng mắt nhìn chăm chăm vào Trương Thiệu Hoài, chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi: “Thật sự một chút cũng không lo lắng? Cánh tay phải của Sid bị thương, nhưng lại là bị thương ngay nơi vết thương cũ lúc trước. Bên hông cũng bị đạn xẹt qua, vụ nổ làm cho phần lưng bị phỏng, hơn nữa cậu ta cũng bị mất nhiều máu, thể lực bị tiêu hao nghiêm trọng —”

“Đủ rồi!” Trương Thiệu Hoài cắt ngang lời lải nhải của Trần Tử Di về thương tích trên người Chung Tư Lâm, mang theo sắc mặt chẳng tốt lành gì trừng Trần Tử Di một hồi lâu mới thở dài một hơi, đem thân thể bị thương cũng không hề nhẹ của mình, dựa vào cửa, thành thật thú nhận: “Tôi có hỏi bác sĩ Lăng về những thương tích của Tư Lâm... Bác sĩ Lăng cam đoan với tôi, Tư Lâm chỉ bị ngoại thương, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày, sau này này cũng sẽ không để lại di chứng gì.” Giọng điệu rõ ràng hòa hoãn xuống rất nhiều.

Cảm giác được thái độ của Trương Thiệu Hoài đã dịu xuống, Trần Tử Di lập tức nắm chặt cơ hội, đánh rần đập đầu: “Tôi có thể thay Sid giải thích với cậu.”

Hắn cùng Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm giao tình mấy năm qua cũng được xem là tốt, đối với tính cách cùng cá tính của hai người bọn họ không dám nói hiểu được một trăm phần trăm, nhưng cũng có thể coi như là nắm được bảy tám phần, hiện tại Trương Thiệu Hoài đang nổi nóng, hắn đương nhiên biết là vì cái gì. Nói cho cùng, Sid cũng là bởi vì nhiệm vụ mà không thể không lừa gạt Sean, để tránh làm cho tin tức bị rò rỉ ra ngoài, phá hủy đại cục đã dày công sắp xếp lâu dài... Chỉ là, nhìn thấy đoạn đường hai người bọn họ từng chút từng chút đến với nhau, hắn càng không muốn hai người này bởi vì nhiệm vụ mà có xung đột hay là khúc mắc, thậm chí từ nay về sau phải phân li, xem nhau như người đứng nước lã.

“Không cần!” Trương Thiệu Hoài cự tuyệt giống như đinh chặt sắt. “Đây là chuyện giữa tôi và cậu ấy, cần phải giải thích rõ ràng với tôi, không phải là anh, cũng không phải bất kì người nào trong các người. Tôi muốn biết, chỉ có một người... Tôi chỉ muốn biết, cậu ấy sẽ giải thích với tôi như thế nào.”

“Sean...” Mặc dù sớm đoán được câu trả lời của Trương Thiệu Hoài, Trần Tử Di vẫn không khỏi thở dài, dùng lời thăm thía nói với Trương Thiệu Hoài: “Sid cũng không có bán đứng cậu... Đây là vì Sid chấp hành nhiệm vụ mà cần phải giữ bí mật, cậu ấy cũng không phải thật sự lừa gạt cậu!”

“Cậu ấy không tin tôi! Từ đầu tới cuối, cậu ấy chưa từng tin tưởng tôi.” Trương Thiệu Hoài cắt ngang lời Trần Tử Di một lần nữa, “Alfred, tôi biết anh quan tâm chúng tôi, bất quá chuyện này, không liên quan đến nhiệm vụ, không liên quan đến những người khác, đây là chuyện giữa hai người chúng tôi, để chúng tôi tự xử lí là được rồi.”

Trương Thiệu Hoài không nói thêm gì nữa, cất bước rời đi, khi đi ngang qua người Trần Tử Di, chỉ lưu lại một câu bình thản: “Anh giúp tôi nói lại với Sid một câu, tôi ở nhà của mình đợi cậu ấy.” Sau khi xong hết, Trương Thiệu Hoài cũng không quay đầu lại bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng quả quyết bỏ đi của Trương Thiệu Hoài, Trần Tử Di không khỏi lại thở dài thêm một hơi, quay đầu lại, chỉ thấy Lăng Dục cầm một bọc thuốc to, nhìn theo bóng lưng đi khuất của Trương Thiệu

Hoài lâm bẩm: “Đẹp trai cỡ nào, cũng phải đem thuốc đi chứ...”

...

Khi mở mắt ra lần nữa, Chung Tư Lâm nhìn thấy một khoảng trần nhà ảm đạm, đầu giường có một ngọn đèn vàng, phủ lên ánh sáng ảm áp trong phòng. Chớp mắt mấy cái, Chung Tư Lâm có chút chuyển động đầu của mình, ý thức trước khi hôn mê chậm rãi hồi phục... Chung Tư Lâm đột ngột bật người dậy, USB, Phó Truyền Thánh, du thuyền, thuốc nổ,... Thiệu Hoài!

Khi Chung Tư Lâm đột ngột bật người dậy, bên cạnh vang lên giọng nói ôn hòa rõ ràng: “Cậu tỉnh rồi.” Chung Tư Lâm quay đầu lại, hóa ra là Trần Tử Di đang ngồi trên xe lăn: “Thương tích trên người cậu, chủ yếu là vết chém của kiếm cũng không nghiêm trọng lắm. Linc đã giúp cậu xử lý vết thương rồi, vài hôm nữa sẽ khỏi, sẽ không để lại di chứng gì.” Giọng điệu Trần Tử Di nói như là đang quan tâm, cũng giống như là đang kể lại đơn giản.

Cửu Lô Tàng giấu thuốc nổ trong người, khối lượng tuy không lớn nhưng lại cơ hồ phá hủy hết tầng hai của khoang thuyền, du thuyền xa hoa của Phó Truyền Thánh bây giờ cũng đã trở thành một đồng sắt vụn. May mà Trương Thiệu Hoài cùng Chung Tư Lâm thoát ra kịp thời, nếu không thật sự ở đó cũng đã banh xác cháy đen thui, cũng không biết có tìm ra được thi thể đầy đủ để gắn lại không nữa.

Cũng may ở chỗ cảnh sát tuần tra trên biển được Tào Thụy Hâm điều khiển kịp thời chạy đến trợ giúp, trên biển lặn ngụp một hồi cũng mò được Trương Thiệu Hoài cùng Chung Tư Lâm, nếu không cả hai chắc cũng thật sự nằm trong danh sách những người hi sinh khi đang thi hành nhiệm vụ lắm.

May mà, cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm, đi dạo lòng vòng một chút trước quỷ môn quan mà thôi.

Nhìn thấy Trần Tử Di, Chung Tư Lâm nhẹ nhàng xoa xoa chân mày nhú chặt của mình, có chút nheo mắt, hình như đang suy tư cái gì đó. Lại giương mắt nhìn về phía Trần Tử Di thì đã khôi phục lại sự tỉnh táo và khôn khéo mọi ngày của y.

Chung Tư Lâm đang muốn mở miệng hỏi thăm tình hình, Trần Tử Di đối với nụ cười nhàn nhạt của y, đã mở miệng nói trước: “Sean không có việc gì, vết thương do súng bắn trên tay cậu ta Linc cũng đã xử lý, không vấn đề gì.”

Nghe thấy Trần Tử Di nói vậy, Chung Tư Lâm liếc mắt nhìn hắn một cái, thân người hơi ngả ra sau dựa lên đầu giường, có chút nhướng một mắt lên: “Tôi định hỏi... Không phải về Trương Thiệu Hoài, mà là Phó Truyền Thánh... Vụ án có tiến triển gì không?”

Trần Tử Di đẩy xe lăn đến bên cạnh giường Chung Tư Lâm, cũng không phản bác y, nói: “Trong phòng làm việc của Phó Truyền Thánh trên du thuyền, hầu hết đều đã bị phá hủy... Rủi với Linc còn đang cố gắng xem có thể từ trong đó tìm ra cái gì không.” Giọng điệu vừa chuyển, Trần Tử Di đột nhiên cười khê một tiếng: “Bất quá Phó Truyền Thánh chắc là không thể trốn thoát được, chỉ cần dựa vào chứng từ của Quách lão đại kia, lão ta ít nhất cũng bị dính tới việc buôn lậu vũ khí, thuốc độc, cùng với tội danh chủ mưu giết người, bây giờ Phó Truyền Thánh không có cách nào trốn ra nước ngoài.”

Thì ra lúc Chung Tư Lâm bắn Quách lão đại một súng, cố ý bắn trật, chỉ lợi dụng xung lực của súng đạn làm cho gã té xuống biển, để cho đám người Tào Thụy Lâm, Lăng Dục mai phục dưới biển với lên lại. Cũng thừa dịp này, làm cho lòng tin của Quách lão đại đối với Phó Truyền Thánh cũng trở nên lạnh lẽo, nguyên ý làm nhân chứng cho cảnh sát, chỉ điểm đám người Phó Truyền Thánh.

Chung Tư Lâm nghe được Trần Tử Di cập nhật tiếng độ, lộ ra một nụ cười an tâm: “Chúng ta cuối cùng cũng không trắng tay rồi, kéo được cái đuôi của con cáo già kia rồi.” Nhẹ nhàng thở một hơi: “Đáng tiếc tài liệu bên trong phòng làm việc trên du thuyền không còn, nếu không có thể gông cổ cả lũ, một lưới bắt sạch.”

Thân mình Trần Tử Di hơi vươn ra phía trước, hai tay đặt lên đầu gối của mình, mỉm cười: “Không cần nóng lòng, khi đã sa lưới thì một tên cũng không thể thoát. Mấy ngày nay cậu cực khổ rồi.” Lập tức, sắc mặt Trần Tử Di trở nên nghiêm túc: “Tôi rất muốn để cho cậu nghỉ ngơi một đợt, bất quá, sợ rằng vẫn phải để cho cậu khổ cực thêm một thời gian rồi. Trước mắt bọn Phó Truyền Thánh, Tạ Khắc Hoàng còn chưa sa

lưới, cần phải đề phòng bọn đó trốn ra nước ngoài, tìm thời cơ vùng dậy, đến lúc đó, muốn bắt người cũng rất khó, cho nên —”

“Alfred,” Chung Tư Lâm cắt ngang lời Trần Tử Di còn chưa nói xong, nhìn Trần Tử Di lộ ra vẻ lo lắng, nói rõ bản thân mình đã bình tĩnh dự đoán trước tất cả: “Dem vụ án này hoàn thành đầy đủ, là chức trách của tôi, bắt hết bọn đó là chuyện tôi cần làm, tôi không cần nghỉ ngơi. Càng hướng chi...” Ánh mắt Chung Tư Lâm sáng quắc: “Có thể tự mình còng tay Phó Truyền Thánh, vẫn là việc tôi rất muốn làm.”

Là người biết về bối cảnh gia đình của Chung Tư Lâm, Trần Tử Di đương nhiên biết rõ Chung Tư Lâm tại sao đối với chuyện tóm cổ Phó Truyền Thánh lại cố chấp như vậy. Năm đó hướng lên Chu Văn Chính đề cử Chung Tư Lâm vào ICAC rồi trà trộn vào tập đoàn của Phó Truyền Thánh cũng rất tin tưởng sự oán hận của Chung Tư Lâm đối với Phó Truyền thánh sẽ làm cho y tuyệt đối không bị Phó Truyền Thánh lung lạc. Chung Tư Lâm nếu đã kiên trì muốn tóm cổ Phó Truyền Thánh, hẳn tự nhiên sẽ không khuyên can Chung Tư Lâm, cứ đứng ngoài quan sát là được.

Trầm mặc một lát, Chung Tư Lâm quăng ra một câu hỏi không đầu không cuối: “Anh ấy tỉnh dậy chưa?”

Thình lình phun ra câu hỏi xoay ngoắc một trăm tám mươi độ, Trần Tử Di đương nhiên biết “Anh ấy” trong miệng Chung Tư Lâm là ai, trong lòng khe khẽ thở dài, Sid ơi là Sid... “Cậu ta tỉnh dậy từ sớm rồi, cậu cũng đã ngủ một ngày rồi.”

“Vậy anh ấy đâu?” Chung Tư Lâm có chút nghi hoặc, nếu như Trương Thiệu Hoài đã tỉnh dậy, anh tại sao lại không có bên cạnh mình chứ?

“Cậu ta hỏi Linc, sau khi xác định cậu không có việc gì, cậu ta kiên trì muốn về nhà rồi.” Trần Tử Di giải đáp câu hỏi Chung Tư Lâm chưa nói ra.

“Ồi...” Chung Tư Lâm thở dài, xem ra lần này Trương Thiệu Hoài tức giận không nhỏ rồi... Y quay đầu nhìn Trần Tử Di mở miệng hỏi: “Anh ấy đã biết được bao nhiêu phần trong nhiệm vụ lần này?”

Trần Tử Di cười nhàn nhạt: “Không có, cậu ta cái gì cũng không biết. Linc với tôi từng muốn giải thích với cậu ta, cậu ta lại kiên trì nói [những gì tôi muốn biết, cậu ấy mới là người cần phải hướng tôi giải thích rõ ràng, không phải là các người]”

Nghe được những lời này của Trần Tử Di, Chung Tư Lâm nhẹ thở dài một hơi, đôi hàng lông mi thật dài sụp xuống, che đi ánh mắt của y, nhìn không ra bất cứ ánh mắt nào.

Im lặng một lát, Chung Tư Lâm tốc chân mền đi xuống giường. Trần Tử Di vội hỏi: “Sid?”

“Thương tích của tôi không nghiêm trọng, tôi về nhà nghỉ ngơi là được rồi.” Chung Tư Lâm cười nhẹ với Trần Tử Di, đứng dậy xuống giường, cầm lấy chìa khóa cùng ví tiền trên tủ nhỏ đầu giường, chuẩn bị đi ra ngoài.

Trần Tử Di đẩy xe lăn, hỏi Chung Tư Lâm đang chuẩn bị mở cửa: “Có cần chúng tôi hỗ trợ giải thích thêm gì không?”

“Không cần.” Chung Tư Lâm xoay người liếc nhìn Trần Tử Di một cái: “Đây là chuyện giữa hai người chúng tôi. Tự tôi sẽ xử lý nó...” Nói xong, mở cửa, rời đi.

Bên trong phòng, Trần Tử Di nghe thấy câu nói mà không lâu trước đây hắn vừa nghe qua, không khỏi bật cười. Bọn họ đúng là một đôi mà, ngay cả nói cũng giống nhau như đúc, có lẽ mình lo lắng cho bọn họ cũng thành thừa rồi.

Bên ngoài, Lăng Dục dựa vào tường, nhìn thấy Chung Tư Lâm đi ra, cũng không hỏi nhiều, chỉ đưa một bọc thuốc cho y, bình thần nói: “Thuốc giảm đau, thuốc trị thương, còn có băng gạc, hướng dẫn sử dụng đã có ghi rõ trên bao bì.”

Chung Tư Lâm cầm túi thuốc, cười với Lăng Dục, trước khi rời đi, Lăng Dục lại nói thêm một câu: “Hai người các cậu đều bị thương, nhớ kĩ làm người bệnh cho tốt, cố gắng nghỉ ngơi, đừng có mà mang thêm phiền phức cho tôi.”

Chung Tư Lâm liếc mắt nhìn Lâm Dục một cái thật sâu, gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng.”

Nhìn theo bóng lưng của Chung Tư Lâm đang rời đi, Lăng Dục thở dài một hơi, tại sao hắn cứ cảm giác thấy nhất định ngày mai cả Chung Tư Lâm lẫn Trương Thiệu Hoài sẽ tìm tới hắn, bởi vì vết thương của bọn họ bị vỡ ra...

...

“Cạch cạch...” Chung Tư Lâm đẩy cửa nhà, nhưng lại phát hiện bên trong tối thui cùng im lặng tuyệt đối. Không có bất kì ai...

Chung Tư Lâm đưa tay đem hai túi thuốc lớn cùng chìa khóa ném xuống bàn trong phòng khách, phát ra một tiếng “Bịch!”, cả người co lại nằm trên ghế salon. Trên vách tường, tiếng đồng hồ tik tak vọng lại trong phòng khách trống trải, đó là thanh âm thời gian trôi đi...

Dựa đầu ra sau, Chung Tư Lâm mệt mỏi nhắm mắt lại.

Ánh sáng màu da cam phía đường chân trời từng chút từng chút biến mất, thẳng đến khi tia nắng cuối cùng cũng tắt đi, hoàn toàn là bóng tối bao phủ lấy căn phòng.

“Ôi...” Một tiếng thở dài thật nhẹ phiêu tán trong căn phòng trống rỗng, rõ ràng là cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng Chung Tư Lâm lại không ngủ được. Mở mắt ra, tận sâu trong đáy mắt có một tia sáng lưu động, lại thở dài thêm một tiếng....

Ngồi dậy, chiếc chìa khóa màu bạc trên bàn bỗng rơi vào trong tầm mắt của Chung Tư Lâm.

Chùm chìa khóa có tổng cộng năm cái, một cái là cửa chính nhà y, một cái là cửa phòng, một cái là phòng làm việc, cái nhỏ nhất là kết an toàn trong ngân hàng, cái cuối cùng cũng là cái y ít sử dụng nhất, cửa nhà của Trương Thiệu Hoài.

Nhìn chằm chằm vào cái chìa khóa kia một lúc lâu, Chung Tư Lâm lại thở dài thêm một hơi.

Đi ra ngoài ngọn đèn trong phòng khách vốn đã tối vang lên một tiếng “tách”, cả phòng khách lại rơi vào bóng tối.

Chung Tư Lâm đứng trước cửa nhà Trương Thiệu Hoài, nắm cái chìa khóa trong tay, cắm vào ổ khóa xoay một vòng, lại hít thở một hơi thật sâu, đẩy cửa ra.

Thân người dựa vào vách tường bên cạnh cửa, hai tay khoanh trước ngực, Trương Thiệu Hoài mím môi khi nghe tiếng lạch cạch ngoài cửa vang lên, khóe miệng không tự chủ được mà cong lên một chút, khi Chung Tư Lâm vừa mở cửa bước vào thì “Rầm!” một cánh tay duỗi thẳng, Trương Thiệu Hoài ở phía sau Chung Tư Lâm, đem cửa nhà mình đóng lại.

Nghe thấy tiếng cánh cửa đóng lại, Chung Tư Lâm đột ngột quay đầu, hai cánh tay Trương Thiệu Hoài tự nhiên mà ôm lấy eo Chung Tư Lâm. Hơi dùng sức vùng ra một chút, đôi mắt to của Trương Thiệu Hoài đã tới gần ngay trước mắt y, trong mắt ánh lên một ngọn lửa đang ẩn nhẫn, mở miệng mang theo chút ý đùa cợt: “Anh còn đang tự hỏi, em sẽ đứng bên ngoài bao lâu, có khi nào đứng nguyên đêm hay không?” Từ khi Chung Tư Lâm đứng trước cửa, Trương Thiệu Hoài đã biết y đứng bên ngoài rồi.

Trương Thiệu Hoài nói, kích động cá tính không chịu thua của Chung Tư Lâm, đem cơ thể của mình đứng thẳng lại, nhưng cũng làm cho cơ thể hai người dính lại với nhau càng chặt. Chung Tư Lâm đưa túi thuốc cầm trên tay nhét vào khe hở giữa hai người, có chút hất cằm lên, giọng điệu thần nhiên: “Là em giúp Lăng Dục đem thuốc đến cho anh thôi.”

Cúi đầu nhìn túi thuốc trong ngực mình, Trương Thiệu Hoài đưa tay móc ra rồi ném lên một ngăn tủ, hai tay bầu chặt eo Chung Tư Lâm, đôi mắt to nheo lại, mang theo tràn ngập nguy hiểm dần áp sát lại Chung Tư Lâm, chớp mũi hai người thiếu điều cũng đụng vào nhau: “Em không có gì muốn giải thích rõ ràng với anh sao?”

“Nói rõ cái gì?” Chung Tư Lâm nhường nhường mắt hỏi Trương Thiệu Hoài: “Hướng dẫn sử dụng của thuốc đều đã được ghi rất rõ trên bao bì.”

Hai mắt Trương Thiệu Hoài nheo lại càng lúc càng chặt, tia sáng nguy hiểm trong mắt càng lúc càng rõ: “Em biết anh hỏi cái gì!” Năm ngón tay đặt trên lưng Chung Tư Lâm, hơi bầu lại một chút.

Trương Thiệu Hoài dùng sức lực áp lên hông của mình làm cho Chung Tư Lâm không khỏi nhú mày, đối diện với Trương Thiệu Hoài đang ẩn nhẫn phần nộ, chỉ nhẹ nhàng thở dài: “Đây là bí mật công việc của em, em không thể nói với bất kì người nào.”

“... Kể cả anh?” Giọng điệu của Trương Thiệu Hoài vẫn rất trầm ổn, chỉ có bàn tay đặt trên lưng Chung Tư Lâm có hơi chút run rẩy, tiết lộ hần đang đè nén cơn cuồng nộ.

Chung Tư Lâm hít sâu một hơi, cơ hồ có thể cảm giác được cơn tức giận thoát ra từ trên mặt Trương Thiệu Hoài, nhìn thẳng vào hai mắt Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm bình tĩnh mở miệng: “Đúng vậy.”

Trương Thiệu Hoài giương mắt lên nhìn trần nhà, thả bàn tay đặt trên lưng Chung Tư Lâm ra, gật đầu: “Được... Được...” Lui ra sau từng bước, nhìn chằm chằm vào Chung Tư Lâm: “Anh hỏi em ba câu, em chỉ cần trả lời anh có hoặc không là được.”

Chung Tư Lâm nhìn Trương Thiệu Hoài một lát, tự động xoay người đi đến ghế salon ngồi xuống: “Anh hỏi đi...”

Trương Thiệu Hoài dựa lưng vào thành ghế salon sau lưng Chung Tư Lâm, một người ngồi, một người đứng, cách một thành ghế salon, quay lưng lại lẫn nhau.

“Em trở thành ICAC cũng là vì vụ án này?” Trương Thiệu Hoài hỏi.

“Đúng vậy.” Chung Tư Lâm thản nhiên trả lời.

Mấy năm trước, lãnh đạo cao cấp phát hiện ICAC có nội gián, chuẩn bị hành động, nhưng mà bởi vì liên quan quá nhiều, hơn nữa không thể xác định rõ rốt cuộc ai là nội gián, cho nên quyết định tìm một người có năng lực, có kinh nghiệm đến phụ trách hành động này, liền tìm Chu Văn Chính chọn một người thích hợp rồi đề cử. Vừa đó đó Chung Tư Lâm bởi vì vụ án của Phó Đình Đình đưa đơn từ chức, sau khi cùng nói chuyện với Chu Văn Chính xong, Chung Tư Lâm quyết định nhận vụ án này. Thuận nước đẩy thuyền, Chu Văn Chính cứ thế mà đồng ý với đơn xin từ chức của Chung Tư Lâm, để cho y có thể thi tuyển, đường đường chính chính tiến vào trong ICAC.

Qua gần ba năm, Chung Tư Lâm vào ICAC cũng đã hơn hai năm rồi, em hóa ra lại giấu diếm thân phận lâu như vậy... Trong lòng Trương Thiệu Hoài cứng ngắc, trong hốc mắt dâng lên một cỗ nhiệt khí.

“Vụ án của anh... Là em tự tạo sao?” Trương Thiệu Hoài hỏi.

“... Đúng vậy.” Sau một lúc chần chờ, Chung Tư Lâm vẫn theo sự thật mà trả lời.

Chung Tư Lâm căn bản không nghĩ tới, Trương Thiệu Hoài sẽ tra ra được vụ án của Phó Truyền Thánh. Làm cho Phó Truyền Thánh đưa ra yêu cầu với y, nghĩ biện pháp khiến cho Trương Thiệu Hoài không thể tiếp tục vụ án, y đồng ý, bởi vì y cũng không muốn để cho Trương Thiệu Hoài bị liên lụy dính vào vụ án này. Tất cả bấy sập đã giăng ra, y tuyệt đối không thể làm cho bất kì chuyện gì có thể trở thành nhược điểm của mình lọt vào trong tay đối phương, mà phương pháp tốt nhất, chính là chặt đứt mối liên quan giữa Phó Truyền Thánh với Trương Thiệu Hoài. Ai mà ngờ, Trương Thiệu Hoài hết lần này đến lần khác cứ đâm đầu vào lưới, càng ngăn lại càng cố xông vào.

Cái ngày mà Phó Truyền Thánh trong trung tâm an dưỡng nói muốn diệt trừ Trương Thiệu Hoài, vào buổi tối khi y ra tay tấn công Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm thật sự rất muốn bẻ một cánh tay hoặc một cái chân của Trương Thiệu Hoài, dứt khoát làm cho cái tên không biết sống chết này bỏ cuộc, đến bệnh viện an dưỡng luôn một tháng, khỏi làm cho mình phải vì anh mà lo lắng. Kết quả... Y vẫn không xuống tay được...

Nếu Trương Thiệu Hoài sống chết kiểu gì cũng không từ bỏ vụ án của Phó Truyền Thánh, Chung Tư Lâm cũng chỉ có thể đem anh tha vào bấy trong kế hoạch của mình, cùng lúc với Trương Thiệu Hoài, cũng có thể làm cho cái đuôi con cáo già Phó Truyền Thánh kia sớm lòi ra; về phương diện khác thì nghĩ biện pháp bảo vệ Trương Thiệu Hoài.

...”Ngay cả việc sống cùng với anh... Cũng chỉ là một bộ phận trong kế hoạch sao?” Trương Thiệu Hoài hỏi câu cuối cùng.

“...” Cả người Chung Tư Lâm cứng đờ, mặt trắng bệch không còn hột máu, có chút run rẩy nhưng lại không thể mở miệng trả lời.

Nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Chung Tư Lâm một cái, trong lòng Trương Thiệu Hoài càng ngày càng trở nên lạnh lẽo. “Tốt, tốt lắm...” Trương Thiệu Hoài khom lưng thì thầm bên tai Chung Tư Lâm: “Cảm ơn em đã thành thật trả lời câu hỏi của tôi... Sau khi lừa tôi lâu như vậy.”

Nói xong, Trương Thiệu Hoài cố gắng đứng dậy, cánh tay ban đầu giơ lên muốn vỗ vỗ vào vai Chung Tư Lâm, nhưng lại dừng lại giữa không trung, chỉ tự cười mỉa bản thân, mở cửa, rời đi.

“Cạch!” Nghe được tiếng cửa mở ra rồi đóng lại, Chung Tư Lâm vẫn như cũ không hề nhúc nhích, cũng không có quay đầu nhìn lại.

Mười ngón tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, bởi vì dùng sức quá độ mà trở nên trắng nhợt.

Trương Thiệu Hoài... Anh tại sao có thể nói như vậy... Như vậy là chối bỏ hết tất cả những gì bọn họ có trong lúc đó... Y vẫn tưởng rằng, anh sẽ hiểu... Cho dù mình chưa từng nói gì, anh vẫn có thể hiểu, hiểu suy nghĩ của y, hiểu tình cảm của y đối với anh... Tại sao? Anh hóa ra lại đi hỏi một câu đã có câu trả lời...

Chung Tư Lâm đè nén tâm tình phần nộ khi vừa mới nghe được câu hỏi thứ ba của Trương Thiệu Hoài xuống. Ước chế không được, ủy khuất cùng thương tâm không ngừng tràn lên, còn có cảm giác tan nát cõi lòng.

Gục đầu xuống, Chung Tư Lâm đem trán vùi vào giữa hai tay, tầm mắt càng ngày càng mờ hồ khiến cho y nhắm mắt lại, hai cánh môi không ngừng run rẩy, một tiếng nức nở vỡ vụn thoát ra: “Anh tại sao không tin em...”

Hai tay che mắt lại, trong trái tim của Chung Tư Lâm chỉ có đau đớn, rất đau... rất đau...

Bỗng nhiên, một đôi tay dài ấm áp từ phía sau lưng ôm Chung Tư Lâm lại, đem thân thể run rẩy của Chung Tư Lâm giữ chặt trong vòng tay của mình, thanh âm trầm ấm vang lên từ trên đỉnh đầu Chung Tư Lâm: “Bị chính người mình yêu thương nhất không tin tưởng thì có cảm giác như thế nào?”

Chung Tư Lâm đột nhiên ngẩng đầu, nghênh đón đôi mắt to sáng rực của Trương Thiệu Hoài.

Nhìn thấy Trương Thiệu Hoài ngay trước mặt, trong khoảnh khắc Chung Tư Lâm không cách nào phản ứng được. Anh không phải vừa mới đi ra khỏi cửa sao? Vậy tại sao anh còn ở đây? Chỉ có thể ngốc lăng ra, nhìn thẳng vào hai mắt Trương Thiệu Hoài.

Nhìn thấy trong mắt Chung Tư Lâm đỏ hồng cùng ánh mắt bị một tầng hơi nước bao phủ, Trương Thiệu Hoài vươn tay, ôn nhu lau đi giọt lệ còn đọng lại nơi khóe mắt, để cho đầu Chung Tư Lâm ngã ra dựa vào ghế salon, nâng mặt em lên, tinh tế vuốt ve, hôn lên khóe miệng vẫn còn ngốc lăng kia, thấp giọng nói: “Đã biết cảm giác đó không hề dễ chịu rồi chứ...” Cúi người xuống, bao trùm em trong nụ hôn.

Dưới nụ hôn của Trương Thiệu Hoài, môi lưỡi giao triền dây dưa, đại não bị đình chỉ của Chung Tư Lâm cũng hoạt động trở lại. Đôi mắt ứng mở ra, hai tay đẩy, giãy ra khỏi áp chế của Trương Thiệu Hoài. Trên mặt ửng hồng, cũng không biết là bởi vì nụ hôn lúc này hay là vì cơn giận bấy giờ. Chung Tư Lâm trừng mắt nhìn Trương Thiệu Hoài, căm giận nói: “Anh.. Anh gạt em!”

Trương Thiệu Hoài chống một tay xuống, thoải mái lặn qua thành ghế salon ngăn cách hai người. Hai tay giữ lấy hai bên hông Chung Tư Lâm, đem em nhốt vào giữa mình và ghế, cúi xuống hôn lên, đem thân người nửa đè nửa nằm trên người Chung Tư Lâm, trong đôi mắt to tự nhiên hiện ra ánh sáng lờ lờ: “Em gạt anh nhiều lần như vậy, để cho anh gạt một lần, cần gì so đo nữa vậy.”

“Anh...” Chung Tư Lâm nghĩ đến bản thân mình lúc này thiếu điều vì anh mà rớt nước mắt đều đã bị Trương Thiệu Hoài nhìn thấy, làm cho y nhất thời xui xẻo, chỉ có thể mở to hai mắt, hung hăng trừng mắt nhìn Trương Thiệu Hoài đang nằm trên người.

Khó có thể nhìn thấy bộ mặt này của Chung Tư Lâm, làm cho Trương Thiệu Hoài cười toe toét đến hai lúm đồng tiền trên má cũng trở nên sâu hút, đem người dưới thân bao lại, ôm vào trong lòng mình, kê trán lên trán, cất giọng oán giận đầy tủi thân: “Chuyện này đả kích với anh rất là lớn đó, vừa nghĩ đến em gạt anh suốt một thời gian dài, tim anh đau lắm...” Nhìn vào trong mắt Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài nghiêm

túc nói: “Em biết đó... Anh làm việc luôn tùy tiện, cũng không có nguyên tắc gì, chỉ quan tâm đến hai chữ tin tưởng. Nhất là sự tin tưởng của em dành cho anh, đối với anh mà nói, lại càng có ý nghĩa khác biệt...”

Nghe được Trương Thiệu Hoài nói, Chung Tư Lâm nhẹ cắn môi dưới của mình, không nói một câu. Trương Thiệu Hoài ôm y, nhẹ nhàng nhõng nhẽo: “Em không tin anh... Không sao cả. Anh tin em! Anh tin tưởng em, nhất là tình cảm của em đối với anh.” Áp miệng vào lỗ tai Chung Tư Lâm, mập mờ nói: “Mấy năm qua của chúng ta, chuyện trên giường làm cũng không ít...”

Một câu này của Trương Thiệu Hoài nói làm cho Chung Tư Lâm nhất thời thẹn quá hóa giận, đột nhiên muốn giáng một đấm lên mặt anh. Trương Thiệu Hoài dùng một tay ngăn trở nắm tay của y, phá giải đòn tấn công, nắm lấy nắm tay của Chung Tư Lâm, hai tay giằng co, cả người đè lên người Chung Tư Lâm, vẻ mặt đứng đắn nghiêm túc, lời nói giống như là đang thành kính phát thệ: “Anh tin em, anh luôn tin em... Hi vọng, có một ngày, em cũng có thể tin tưởng anh hoàn toàn.”

Trương Thiệu Hoài nói, làm cho trong lòng Chung Tư Lâm cũng nóng lên, khóe môi khép mở, chỉ có thể cúi đầu gọi nhỏ một tiếng: “Thiệu Hoài... Em...”

Trương Thiệu Hoài mở một nụ cười rạng rỡ với em, cúi người xuống bao phủ lấy đôi môi của Chung Tư Lâm...

...

Bởi vì Quách lão đại đồng ý đứng ra làm chứng, cảnh sát liên thủ với ICAC, cùng lúc càn quét từ chỗ Quách lão đại mà tóm được những mối quan hệ giữa Phó Truyền Thánh với các thế lực xã hội đen khác; mặt khác liền đột kích vào công ti của Phó Truyền Thánh, điều tra tất cả những hoạt động tài chính liên quan đến tập đoàn của lão. Xuống tay ở cả hai đường, hoàn toàn thanh trừ thế lực của Phó Truyền Thánh.

Tào Thụy Hâm lợi dụng USB của Lí Trường Linh mà lấy được những tài liệu liên quan, phá giải thông tin trên computer của Phó Truyền Thánh, thu thập được danh sách những thành viên trong cảnh sát, ICAC và chính phủ nhận chiêu đãi cùng hối lộ của Phó Truyền Thánh, hoàn toàn diệt trừ mầm tai họa trong nội bộ ngành cảnh sát.

Theo hành động của cảnh sát, rất nhanh sau đó, thế lực của Phó Truyền Thánh liền sụp đổ tan tành.

Những kẻ dính dáng như Long chủ nhiệm, Tạ Khắc Hoàng, ngay cả bản thân Phó Truyền Thánh đều bị cảnh sát triển khai những cuộc truy bắt qui mô lớn, đem những tên đó chạy trốn chết.

14. Chương 14

Sân bay quốc tế HongKong, trên dãy ghế chờ của cổng vào số 41, một người đàn ông trung niên tóc muối tiêu đang lật báo xem tin tức

Người đàn ông giấu mặt sau tờ báo, đúng là kẻ đang bị cảnh sát HongKong truy nã – Phó Truyền Thánh.

Trên trang nhất của tờ báo có một tiêu đề rất lớn và bắt mắt — “Kế hoạch trao đổi hối lộ, tiền tởn trường ICAC Tạ Khắc Hoàng sa lưới trong đêm tại bến tàu!” Về mặt Phó Truyền Thánh không có bất kì thay đổi gì, giống như là cái tiêu đề cùng nội dung bài viết không hề có bất kì quan hệ gì với lão. Lật đến tin tức về bắt động sản, mặt dù hai mắt vẫn là nhìn đến một loạt những con số trên báo chí, nhưng tâm tư của Phó Truyền Thánh cũng không có đặt trong đó.

Ken chưa từng thấy cái gì gọi là cục diện lớn, thủ pháp xử sự quá non tay rồi. Còn tưởng rằng bản thân đang đóng phim sao? Còn tưởng rằng giống như mấy thằng xã hội đen lóc cóc leng keng trong phim, nói đến chạy trốn cũng chỉ nghĩ đến từ bến tàu lên lút lên thuyền vượt biên, một chút bộ dáng đại tướng cũng không có, làm phí biết bao nhiêu thời gian mình bồi đắp dạy dỗ cho hấn như vậy, đúng là vô dụng! Nếu như là tiểu tử Chung Tư Lâm kia...

Khi trong lòng hiện lên ba chữ “Chung Tư Lâm”, bộ mặt cùng cơ thể của Phó Truyền Thánh rốt cuộc cũng phập phồng, khóe mắt có chút chuyển động, đánh vỡ bộ mặt đồ bê tông.

Lão không có nhìn lầm, Chung Tư Lâm quả nhiên chính là nhân tài, làm việc chẳng những có đủ tàn nhẫn, đủ ngoan tuyệt, cũng có đủ can đảm, đúng là người chuyên làm việc lớn. Nhưng mà, dùng người như thế cũng không thể tin, nhất là bản thân mình không thể sử dụng, nhất định phải diệt trừ!

Từng bước, ổn định toàn cục!

Nhớ tới đạo gần đây, hơn phân nửa giang sơn mình tân tân khổ khổ xây dựng nên bị một tay Chung Tư Lâm phá sập hơn một nửa, Phó Truyền Thánh như thế nào có thể không hận, mỗi lần chỉ cần nghĩ đến ba chữ “Chung Tư Lâm”, lão liền hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, ước gì có thể uống máu y, ăn thịt y thể phát tiết cơn hận trong lòng.

Giấu sau lớp mắt kính dày, ánh mắt ổn định ban đầu của Phó Truyền Thánh đột nhiên trở nên đờ đờ sát khí, mí mắt chặt môi, hàm dưới nghiêng chặt, cùng với vài cọng gân xanh nổi lên trên cổ, biểu đạt lão đang trong cực hạn giận dữ. Chỉ cần một ngày nào đó lão vùng dậy, lão tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Chung Tư Lâm! Nhất định phải để cho y nếm thử mùi vị của cái gọi là sống không bằng chết!

Hít sâu một hơi, bình ổn cơn tức trong ***g ngực, Phó Truyền Thánh lại khôi phục lại sự tỉnh táo ban đầu. Gấp tờ báo lại, nhìn đồng hồ trên cổ tay trái một chút, cơ thể căng cứng của Phó Truyền Thánh rốt cuộc cũng thả lỏng, có thể thấy rõ ràng khóe miệng đang cong lên. Chỉ cần thêm mười lăm phút nữa, hẳn là có thể làm lên máy bay, chờ đến khi máy bay cất cánh đến Nhật Bản, chính là lúc Phó Truyền Thánh lão vùng dậy.

Dựa lưng vào thành ghế, nhắm mắt lại, Phó Truyền Thánh quyết định sử dụng mười lăm phút đồng hồ này để nghỉ ngơi, thay vì khẩn trương nhìn chằm chằm tình huống xung quanh, không bằng cứ việc biểu hiện như khách đi du lịch, càng tự nhiên thoải mái, càng không khiến cho bất kì ai chú ý tới.

Lão bắt quả chỉ nhuộm thêm một ít tóc bạc, cạo râu, đeo thêm mắt kính, dùng một hộ chiếu Nhật Bản giả mạo tinh vi, liền trở thành một du khách từ Nhật đến HongKong du lịch, bây giờ thoải mái mà thoát qua khỏi hàng rào kiểm tra của hải quan HongKong, an nhàn thoải mái ngồi trong phòng chờ đợi đến giờ thì lên máy bay, có thể rời khỏi HongKong rồi, việc gì phải đi ép uống bản thân trốn ở trong đáy thuyền vừa chật vừa dơ chứ.

Chỉ có ung dung tự tại, nâng cao tầm mắt của bản thân thì mới có thể bày mưu tính kế.

Ken ừ li không cách nào tự mình đảm đương một phương, hỗ trợ không đủ, chính là điểm này.

Nghĩ đến Ken, trong lòng Phó Truyền Thánh không khỏi thở dài một tiếng, xem bộ dáng kinh hoàng thất thổ của Ken khi sa lưới đang ở trên báo, xem ra tất cả bài học mình dạy hẳn bao nhiêu năm qua, điểm quan trọng nhất Ken một chút cũng không học được, đúng là sinh thì không thể trét tường.

Cho dù vô dụng như thế nào, Ken cuối cùng cũng mang một nửa dòng máu của Phó Truyền Thánh lão, là cốt nhục của mình. Chỉ là vụ án này tội chứng đã xác định, muốn bảo lãnh cho hắn một thân nguyên vẹn ra ngoài, để cho hắn có thể an toàn thoát thân xem ra không có khả năng rồi, xem ra cũng chỉ có thể chờ bản thân mình sau khi đến Nhật Bản sắp xếp ổn thỏa thì nghĩ biện pháp chuẩn bị ổn thỏa quan hệ trên dưới với bên nhà giam, để cho cuộc sống của Ken ở trong tù đỡ hơn một chút, làm cha như hắn, trước mắt cũng chỉ có thể làm những chuyện như vậy cho Ken mà thôi.

Trong lúc Phó Truyền Thánh bẻ các khớp ngón tay vừa nghĩ đến việc làm như thế nào giúp Ken thì cảm giác được bên cạnh chỗ ngồi của mình có một lực lượng ném xuống, mặt ghế có chút hõm sâu, chắc là có người ngồi xuống. Phòng chờ trong đại sảnh vốn là nơi kẻ đến người đi, hơn nữa thời gian lên máy bay cũng sắp đến rồi, chỗ ngồi bên cạnh có người sử dụng cũng không có gì đặc biệt, Phó Truyền Thánh cũng lơ đãng, ngay cả mí mắt cũng không nhúc nhích một chút nào, mắt vẫn nhắm, tiếp tục nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên bên tai vang lên một tiếng gọi không nặng không nhẹ: “Trung Điền tiên sinh?” giọng nói ôn hòa lịch sự nhưng không mang theo bất kì độ ảm nào.

Phó Truyền Thánh đột nhiên mở hai mắt, rơi vào trong đáy mắt thân ảnh Chung Tư Lâm đang ngồi bên cạnh mình tùy tiện lật tạp chí ra xem.

Khóe miệng có chút cong lên tạo thành một nụ cười thần nhiên, khe nhú mi, đôi mắt ban đầu vốn nhìn vào tờ tạp chí, Chung Tư Lâm đột nhiên chuyển hướng nhìn vào hai con người đen sì của Phó Truyền Thánh, hàn ý mãnh liệt hiện ra, giọng điệu khi mở miệng vẫn lạnh nhạt giống như trong kí ức: “Hay là, tôi nên gọi ông là ông Phó?”

Nhìn thấy Chung Tư Lâm, trong lòng Phó Truyền Thánh trở nên lạnh lẽo, từng trận từng trận rét lạnh chui ra từ lòng bàn chân, nhanh chóng lan tràn khắp tứ chi gân cốt... Chỉ liếc mắt một cái, trong lòng gã đã ý thức rõ ràng — đại cục đã mất.

Thật không ngờ cả đời này lão vẫn không thể ngờ tới lão lại có thể thua sạch, thế nhưng lại thua trong tay một tên tiểu tử mà lão căn bản không để vào trong mắt, xem ra lão đúng là đã đánh giá Chung Tư Lâm quá thấp rồi.

Mặc dù đại cục đã mất, nhưng lão là Phó Truyền Thánh, là Phó Truyền Thánh từng nắm trong tay phân nửa giới hắc bạch lưỡng đạo.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, Phó Truyền Thánh đã dè xuống cơn bão rồi trong đáy lòng khi vừa nhìn thấy Chung Tư Lâm, bộ mặt đóng băng ban đầu cũng thay đổi, khe cười nói: “Tôi vẫn thích cậu gọi tôi là chú Phó như hồi nhỏ.” Ánh mắt hiền lành, giống như là một người lớn hòa ái dễ gần khi gặp con cháu trong nhà.

Đối mặt với Phó Truyền Thánh vẫn biểu hiện tỉnh táo như cũ, Chung Tư Lâm cũng không kinh ngạc, chỉ cười nhạt rồi hừ nhẹ một tiếng, lời nói ra đầy khách sáo cùng uyển chuyển như độc xà: “Quan hệ của chúng ta còn chưa thân cận đến mức độ này. Huống hồ bây giờ ông là tội phạm, tôi là cảnh sát, vì tránh cho lát nữa tôi sẽ giúp ông còng tay lại, hai người chúng ta cũng xấu hổ cho nên tôi còn gọi ông một tiếng ông Phó.”

Nụ cười trên mặt Phó Truyền Thánh trong nháy mắt đông lại, đôi mắt nheo lại mang theo tàn nhẫn ngoan tuyệt cùng hận ý trong đáy mắt, bất quá rất nhanh sau đó, bộ mặt với những đường nét cứng ngắc lại khôi phục về nhu hòa, hơi nghiêng người, thấp giọng nói với Chung Tư Lâm:

“Sid, tốt xấu gì tôi cũng xem như là “bạn già” của mẹ cậu, là cha của Đình Đình, không cần phải thật sự đuổi tận giết tuyệt, ngay cả một con đường sống cũng không thừa cho tôi chứ?”

Khi xác định xung quanh Chung Tư Lâm cũng không có thêm bất kì cảnh sát nào, tâm trạng Phó Truyền Thánh lại lập tức chuyển động. Chẳng lẽ Chung Tư Lâm chỉ đến đây một mình, mượn cơ hội kèm mình lại? Chỉ cần có một tia hi vọng, Phó Truyền Thánh cũng sẽ không buông tha cơ hội chạy trốn, trước mặt không nên lập tức trở mặt với Chung Tư Lâm, có oán hận tới mức nào, cũng chỉ có thể nghiêng răng nuốt ngược vào, hạ mình một chút, nghĩ biện pháp khiến cho Chung Tư Lâm nể tình mà để mình đi.

Nghe vậy, Chung Tư Lâm mỉm cười: “Ông Phó thật đúng là quý nhân hay quên sự tình nha, ông hình như đã quên năm đó ông đã “chiều cổ” mẹ tôi như thế nào... Càng huống chi bốn chữ “đuổi tận giết tuyệt” này chính là bài học ông dạy cho tôi trong suốt một khoảng thời gian dài.” Nụ cười đọng trên mặt lúc đầu cũng từ từ biến mất, thông thả phun ra từng chữ một, lạnh như băng sương: “Mặt khác, tôi vẫn muốn nói rõ một điều với ông Phó đây, từ nhỏ đến lớn, tôi chưa từng xem ông coi là người lớn trong nhà, ông căn bản không xứng để tôi gọi một tiếng Chú.”

Bị cưỡng bách dưới thế lực khổng lồ của Phó Truyền Thánh, mẹ của Chung Tư Lâm không cách nào khác ngoài bị ép trở thành người tình của lão, sau khi sinh hạ Phó Đình Đình, mẹ Chung Tư Lâm càng thống hận bản thân bởi vì phải sinh con cho Phó Truyền Thánh, về phương diện khác lại nhớ thương con gái bị Phó Truyền Thánh bắt đi, rốt cuộc tinh thần cũng chống đỡ không được, cũng bởi vậy mà bệnh dậy không nổi.

Không cách nào bảo vệ cho em gái bị bắt đi, bảo vệ cho mẹ không bị tổn thương, tới tận bây giờ điều đó vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng Chung Tư Lâm, lúc trước khi y quyết định đăng kí vào ngành cảnh sát, chính là hi vọng có thể chống lại Phó Truyền Thánh, dùng sức mạnh của chính bản thân để bảo vệ người nhà.

Chung Tư Lâm đã nói rõ như thế, trong lòng Phó Truyền Thánh cũng rõ ràng, Chung Tư Lâm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho lão. Thù mới hận cũ, lửa cháy đổ thêm dầu, cơn hận đè nén bao lâu nay cùng tuyệt vọng rốt cuộc đã bộc phát, Phó Truyền Thánh cũng bất chấp mặt mũi cùng mưu tính, sắc mặt lập tức trầm xuống, đem tờ báo hung hân ném xuống ghế, đột nhiên tấn công Chung Tư Lâm:

“Mày cho rằng mày có thể đánh bại được tao sao?”

Phó Truyền Thánh tung một đấm vào mũi Chung Tư Lâm, nhưng lại bị kèm chặt trong lòng bàn tay đối phương. Năm ngón tay của Chung Tư Lâm gắt gao chế trụ nắm đấm của Phó Truyền Thánh, đem nắm tay đang cản trở tầm mắt của mình, không cần dùng đến sức lực vẫn có thể dễ dàng gạt qua một bên.

Đôi mắt ửng của Chung Tư Lâm không mang theo bất kì tia ám áp nào, lạnh lùng thờ ơ mà nhìn Phó Truyền Thánh đang rơi vào phần nộ, tóc tai bù xù chỉ còn biết nhe răng trợn mắt.

Trước giờ, y vẫn luôn muốn phải đánh bại Phó Truyền Thánh, nỗi sợ hãi khi y còn nhỏ thì ra bắt quá cũng chỉ là như mặt trời lặn về tây, một kẻ đã già là một lão già... Phó Truyền Thánh như vậy, làm gì còn bộ dáng tung hoành một thời trong cả hai giới hắc bạch.

Bên ngoài sân bay ánh sáng mặt trời rực rỡ trong nền trời xanh lam, khoe miệng Chung Tư Lâm cong lên, hôm nay, y rộ cuộc cũng có đủ sức mạnh đối đầu với lão ta, thậm chí đem tất cả tâm huyết của Phó Truyền Thánh khi còn sống phá hủy toàn bộ.

Phó Truyền Thánh, kết thúc rồi.

“Ông Phó, tôi chỉ chấp hành pháp luật.” Đem tầm mắt chuyển tới Phó Truyền Thánh đang trợn trừng, Chung Tư Lâm lấy giọng điệu vững vàng, đọc lên những quyền lợi Phó Truyền Thánh được hưởng: “Ông Phó, ông bị tố cáo hối lộ, lạm dụng chức quyền, cấu kết với xã hội đen, chủ mưu giết người, buôn bán ma túy, buôn lậu, ông bị tạm giam để chờ xét xử, ngay bây giờ ICAC sẽ tiến hành bắt giữ ông, ông có quyền giữ im lặng, nếu không mỗi câu nói của ông, đều sẽ trở thành bằng chứng!” Chung Tư Lâm rút ra một cái còng tay trong túi áo vest, chuẩn bị còng Phó Truyền Thánh lại.

Nhìn thấy cái thứ lóe lên ánh sáng màu bạc kia, lửa giận của Phó Truyền Thánh càng lớn, cùng với tuyệt vọng khi tâm huyết cả đời bị hủy hoại, lão ta há miệng chửi bới: “Chung Tư Lâm, mày không cần đắc ý, mày cho rằng mày giết Cửu Lô Tàng, Đông Sơn Môn ở Nhật Bản sẽ bỏ qua cho mày sao? Tao đợi nhìn mày xuống địa ngục, nhìn mày chết như thế nào!”

“Răng rắc!” tiếng còng bập vào nhau vang lên trong trẻo, Chung Tư Lâm đem hai tay Phó Truyền Thánh còng ra sau lưng, hạ giọng, lạnh lùng nói bên tai Phó Truyền Thánh; “Chuyện tôi chết như thế nào, không phiền ông Phó bận tâm. Về phần tôi có xuống địa ngục hay không, còn phải phiền ông Phó xuống địa ngục trước, giúp tôi thăm dò xem sao.”

Nói xong, Chung Tư Lâm không hề để ý đến tiếng chửi bới bên tai, đem Phó Truyền Thánh giao cho cảnh sát vừa mới tới. Nhìn hai người cảnh sát dìu Phó Truyền Thánh xuống lôi đi, Chung Tư Lâm mỉm cười, tiện tay đem tai nghe không dây trên tai tháo xuống, lạnh lùng cười nhạt hừ một tiếng. Xem ra, trong danh sách tội danh của Phó Truyền Thánh sẽ tăng thêm hai cái nữa rồi: tấn công cảnh sát và nhục mạ nhân viên điều tra.

...

“Anh còn tưởng rằng em ít nhất cũng sẽ đấm lão ta một cái.” Trương Thiệu Hoài mai phục ở khu nghỉ ngơi phía sau chậm rãi đi đến bên cạnh Chung Tư Lâm, trên má hiện ra hai lúm đồng tiền sâu hút: “Không cảm thấy bỏ qua cơ hội lúc này rất đáng tiếc sao?”

Cuối cùng sau báo cáo tổng kết, Chung Tư Lâm cũng nói rõ về ủy thác giao cho nhiệm vụ vào ICAC năm vùng, Chung Tư Lâm cũng nói sơ qua về uy hiếp của Phó Truyền Thánh đối với mẹ mình khi đó, cũng như sự bất cam khi bản thân không đủ sức mạnh để bảo vệ mẹ cùng em gái.

Thân là người thân thiết cũng như là người yêu của Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài thế nào lại không biết Chung Tư Lâm thống hận Phó Truyền Thánh cỡ nào cho dù không nói cái gì ra khỏi miệng. Đồng thời, Trương Thiệu Hoài cũng hiểu rõ, Chung Tư Lâm đồng ý nằm vùng, cam tâm làm danh dự của hắn ra tồn hại, cùng Phó Truyền Thánh đi chung một thuyền, tay nhúng xuống chàm là vì mục đích gì.

Bởi vì hiểu rõ nỗi hận của Chung Tư Lâm đối với Phó Truyền Thánh, cho nên khi nhận được mật báo Phó Truyền Thánh nguy tạo thân phận, định đáp máy bay trốn đến Nhật Bản, Trương Thiệu Hoài mới kiên trì nhất định phải cùng Chung Tư Lâm đến đó bắt người, cùng lúc chính là để phòng ngừa Chung Tư Lâm bị

hận ý che mắt lí trí, nhất thời kích động làm ra hành động tổn thương bản thân, mặt khác chính là len lén để cho Chung Tư Lâm có cơ hội làm thịt Phó Truyền Thánh một lần.

Cho nên khi phát hiện ra Phó Truyền Thánh, hẳn cố ý để cho tất cả đồng đội đứng ở xa xa đợi lệnh, chỉ có hẳn cùng Chung Tư Lâm tới gần chụp cổ Phó Truyền Thánh.

Xoay người, Chung Tư Lâm đứng nghiêm trước mặt Trương Thiệu Hoài, cầm khê nâng lên, mở miệng lạnh lùng: “Anh cho rằng đánh người khác sẽ không bị đau sao? Em tuyệt đối không thể để cho tay của mình bị đau vì một kẻ vô tình vô nghĩa.” Nói xong, Chung Tư Lâm cũng không để ý đến Trương Thiệu Hoài, xoay người bỏ đi.

Trong nháy mắt khi hai người lướt qua nhau, một câu nói bị tận lực đè xuống lọt vào trong lỗ tai Trương Thiệu Hoài: “Nếu như hôm nay người bị bắt là anh, em nhất định sẽ tống cho anh vài đấm.”

Rõ ràng là câu nói vừa lạnh lùng lẫn vô tình như thế, lọt vào trong tai Trương Thiệu Hoài, lại làm cho miệng của hẳn cong lên thật rõ ràng, hai lúm đồng tiền trên má càng lún sâu vào, trong lòng mừng rỡ đến nở hoa.

Những lời này của Chung Tư Lâm, rõ ràng chỉ là nói xạo, chỉ có Trương Thiệu Hoài hẳn mới có ý nghĩa với Chung Tư Lâm, mới đáng cho em ra tay thôi.

Lấy cá tính hướng nội của người yêu mà có thể nói ra một câu đó, làm sao có thể không khiến cho Trương Thiệu Hoài cười toe toét như hoa được.

Xoay người, Trương Thiệu Hoài ba bước cũng chỉ cần đi hai bước chạy tới bên cạnh Chung Tư Lâm, cánh tay dài khoác lấy bả vai Chung Tư Lâm, nhỏ giọng nói bên tai Chung Tư Lâm: “Nhưng anh cũng không nỡ làm cho tay em bị đau.. Nếu không em đổi thành cắn anh đi, toàn thân trên dưới của anh em muốn cắn đâu cũng được.”

“Bây giờ vẫn còn trong lúc làm việc, Trương Sir, mời anh đứng đắn một chút, bảo trì hình tượng của bản thân, đừng làm mất mặt cảnh sát HongKong.” Chung Tư Lâm nhanh chóng đẩy cánh tay Trương Thiệu Hoài đang khoác trên vai mình ra, giọng điệu vẫn nặng chịch như cũ: “Tránh xa em ra một chút, đừng có mà cắn chân em!”

Xoay người một cái xem thường, trong lòng Trương Thiệu Hoài ra sức lăm bầm rồi lại lăm bầm. Đúng là cái tên nể nếp...

“Không thả, anh cảm thấy đi như vậy cũng tốt mà.” Trương Thiệu Hoài vẫn rất bất khuất, đem cánh tay dài một lần nữa quấn lấy vai Chung Tư Lâm.

“Biến qua một bên! Nếu không em sẽ gán cho anh tội danh cản trở người thi hành công vụ.” Chung Tư Lâm một lần nữa gỡ tay Trương Thiệu Hoài xuống.

“Muốn kiện anh cản trở người thi hành công vụ sao... Vậy thì Chung Sir có cần mời anh đến ICAC uống cà phê không?” Có người thể nhưng lại không sợ chết, đi nhổ râu cọp a.

“... Cút!” Lão hổ phát uy, núi lửa phun trào.

Cùng ngày, tất cả giới truyền thông của HongKong đều đưa tin đăng ngay trên trang nhất: Phó Truyền Thánh khi đang âm mưu bỏ trốn, chính thức bị sa lưới ngay tại phi trường HongKong.

Trong tất cả những hình ảnh chụp lại cảnh bắt giữ Phó Truyền Thánh ở sân bay, đưa lên xe cảnh sát không bất kì ai phát hiện ra, xa xa trong khung ảnh, có bóng lưng của hai sếp cảnh sát, động tác kẻ vai sát cánh, chẳng ai nhường ai...

Long chủ nhiệm, Tạ Khắc Hoàng, còn có quản lí trung tâm an dưỡng, hơn mười vị nhân viên cao cấp trong ICAC, bởi vì những tội trạng khác nhau từ bắt cóc cho đến nhận hối lộ đều bị rút dài vô tù; mà bản thân Phó Truyền Thánh bởi vì tội cấu kết với xã hội đen, chủ mưu giết người, buôn bán ma túy, buôn lậu, sử dụng vũ khí, hối lộ cùng một loạt những tội danh khác, sợ rằng nửa đời còn lại đều phải ăn cơm tù ngày ba bữa.

Trong đợt hành động này, ngoài ý muốn chính là trong lúc Quách lão đại to mồm, biết được chân tướng chuyện Phó Đình Đình năm đó.

Nguyên lai vào lúc ban đêm, Phó Đình Đình một mình đến phòng làm việc lấy tài liệu, vừa lúc nhìn thấy bọn Phó Truyền Thánh, Quách lão đại vận chuyển thuốc phiện đến phòng thí nghiệm đặt trong tòa nhà của tập đoàn Phó thị để điều chế. Trong khi ẩn núp, Phó Đình Đình không cẩn thận bị đàn em của Quách lão đại phát hiện, sau một hồi đuổi giết, Phó Đình Đình bị té cầu thang, chấn thương sọ não, trở thành người thực vật.

Chân tướng biết được ngoài ý muốn này, làm cho Chung Tư Lâm coi như cũng làm sáng tỏ được sự thật về vụ án của Phó Đình Đình, tự mình bắt hung thủ đem ra trước vành móng ngựa, cởi bỏ bế tắc trong người mấy năm qua, giảm bớt áy náy của y đối với em gái.

Trong đợt truy quét qui mô này của cảnh sát, bố trí suốt một thời gian dài, khi thu lưới, có thể nói thu hoạch được rất nhiều, toàn là cá to.

Tất cả nhân viên phá án, đều luận công khen thưởng, mà nhóm người Chung Tư Lâm, Trương Thiệu HOài, Trần Tử Di, Tào Thụy Lâm, Lăng Dục đều nhận được huân chương, tặng chức, tăng lương.

...

Ánh nắng sớm mai chan hòa, Chung Tư Lâm trên người mặc quần tây sẫm màu, áo sơ mi sáng đang ngồi trước bàn ăn, đôi chân thon dài vắt chéo, hàng mi thật dài rũ xuống, che đi hơn nửa đôi mắt, một bên uống trà sữa, một bên chăm chú xem tin tức trên báo ra ngày hôm nay.

Trên mặt bàn ở vị trí đối diện có hai miếng bánh mì nướng, hai miếng thịt hun khói, một cái trứng ốp la được đặt trong chén ngay ngắn, bên cạnh còn có một tách cà phê thơm lừng, chỉ là, Trương Thiệu Hoài không có ở đó.

“Bắt người ta phải thất cà vạt đúng là phiền phức quá đi.” Trương Thiệu Hoài một bên tiếp tục thất thất cọt cọt trên cổ mình, một bên từ trong phòng đi ra đến bàn ăn, lăm bắm lăm bắm.

Chung Tư Lâm buông tờ báo trên tay, nhìn Trương Thiệu Hoài đang luống cuống tay chân bên cạnh, không khỏi cười nhè nhẹ, đứng dậy, đi đến trước mặt Trương Thiệu Hoài, đưa tay cầm lấy cái cà vạt vướng víu trên người anh, hai tay đặt trước ngực Trương Thiệu Hoài, làm ra hai ba động tác liền đã đem cái cà vạt thất lại tinh tế, yên ổn nằm trên cổ áo sơ mi của Trương Thiệu Hoài.

Trương Thiệu Hoài cười he he với Chung Tư Lâm: “Tư Lâm, em thật là khéo tay.”

Chung Tư Lâm thần nhiên mỉm cười: “Sau này thường xuyên thất thì sẽ quen tay thôi.” Liếc mắt nhìn Trương Thiệu Hoài một cái, tò mò hỏi: “Tại sao lại muốn mặc âu phục vậy?”

“Lên chức thành đội trưởng rồi, phải có bộ dáng đội trưởng.” Trương Thiệu Hoài làm mặt quỷ, cười với Chung Tư Lâm.

Vụ án của Trương Thiệu Hoài cùng với Chu Văn Chính, sau khi xử lý xong Phó Truyền Thánh rất nhanh mà bị loại trừ, cũng khôi phục lại danh dự cùng sự trong sạch của cả hai.

Sau vụ án của Phó Truyền Thánh, Trương Thiệu Hoài lên chức, chính thức trở thành đội trưởng đội cảnh sát điều tra Tây Cửu Long. Mà Chung Tư Lâm sau vụ án thì được tự do lựa chọn, hoặc là quay trở lại sở cảnh sát hoặc là tiếp tục ở lại ICAC, cuối cùng Chung Tư Lâm chọn ở lại ICAC, thay vào vị trí của Tạ Khắc Hoàng bị cách chức, trở thành đội trưởng khu A của sở liên chính HongKong.”

Trương Thiệu Hoài uống một ngụm cà phê, thuận tay ngó xuống đồng hồ của mình, vội vàng ăn ngấu nghiến bữa sáng cho xong, nuốt thêm một ngụm cà phê, liền vội vàng vàng chụp lấy áo vest vắt trên ghế sa lon, mang giày da: “Tư Lâm, sáng nay anh có hội nghị bên sở cảnh sát, sắp trễ rồi, đi trước nha.”

“Chờ em chút.” Chung Tư Lâm đem chén đĩa trên bàn gom lại bỏ vào bồn rửa chén, cầm lấy áo vest cùng màu quần vắt trên thành ghế: “Sáng nay em cũng có hội nghị, cùng nhau đi thôi.”

“Uh.” Trương Thiệu Hoài sau khi chờ Chung Tư Lâm ra ngoài, liền đóng cửa lại.

“Tối ăn cơm với nhau không?” Trương Thiệu Hoài hỏi.

“Em không biết tối nay có phải tăng ca không nữa.”

“Vậy tối anh gọi điện thoại cho anh trước ha?” Trương Thiệu Hoài hỏi.

“Uh.” Chung Tư Lâm trả lời.

Hai người cứ thế nói chuyện qua lại, tiếng bước chân xa dần.

Chỉ một lát sau, từ cửa hầm đậu xe, một chiếc Lexus màu đen phóng ra, quẹo qua bên trái nhắm thẳng đến hướng sở liêm chính HongKong; một chiếc M5 màu xanh lam thì mở xi nhan bên phải, nhắm đến hướng sở cảnh sát Tây Cửu Long.

Ánh nắng mặt trời rọi lên hai chiếc xe, ánh kim loại phản chiếu lóng lánh, tranh nhau tỏa sáng, cứ nhắm thẳng mục tiêu của mình, đi tới.

15. Chương 15: Pn1

Kỉ niệm một năm vốn rất quan trọng (Ba ngày mê muội)

Đưa tay ném tập hồ sơ lấy lời khai lên bàn, Trương Thiệu Hoài cả người ngồi co quắp trên ghế, hai mắt nhắm nghiền, ra sức vuốt vuốt cặp chân mày nhăn tít cổ xua đi cảm giác mệt mỏi. Đám con nít ranh kia, khinh thường cảnh sát bọn hần rảnh quá không có việc gì làm hay sao? Học cái gì không học lại đi học mấy cái cách nói bạt mạng chết tiệt trong phim, động dao động kiếm, lại còn làm cho một cái xe bị nổ... Làm liên lụy hần phải tăng ca, từ rạng sáng hôm qua đã bị gọi điện thoại bốc đầu tới xử lí vụ án này, tới bây giờ mới làm được ổn ổn. Cũng không biết bây giờ là mấy giờ nữa?

Thở một hơi thật dài, Trương Thiệu Hoài miễn cưỡng nhấc tay trái lên, có chút nhúc nhích mi mắt, nhìn vào đồng hồ trong tay, hai cây kim chỉ đến con số mười giờ hai mươi một phút. Trương Thiệu Hoài đột nhiên trợn trừng hai mắt, mười giờ hai mươi một phút... Đã là mười giờ hai mươi một phút tối rồi!

Thế nhưng hôm nay là ngày kỉ niệm tròn một năm hần và Chung Tư Lâm sống chung với nha! Vì mang ý nghĩa đặc biệt như vậy, hần đã tính toán từ rất lâu, chuẩn bị mang đến cho Chung Tư Lâm một sự kinh hỉ... Bây giờ thì hay quá rồi, chỉ bởi một đám con nít ranh chết tiệt biết trời cao đất dày kia, này thì bữa cơm dự tính của hần, này thì quà tặng hần định mua... Chẳng có cái gì... Một đám hỗn trưởng mà!

Hít một hơi dài, nếu như lúc nãy Trương Thiệu Hoài chỉ oán đám con nít ranh kia khiến cho hần phải tăng ca, bây giờ thì hần đã chuyển sang hận rồi!

Đột nhiên bật người dậy, Trương Thiệu Hoài vội vội vàng vàng chạy về nhà, quay người lại, đâm sầm vào Tiểu Mạnh đang cầm tài liệu ở ngay sau lưng.

“Ai ui!” Tiểu Mạnh hét lên kinh hoàng, tài liệu trên tay bay như bướm bướm, biên bản lấy khẩu cung rơi rụng lung tung.

Trương Thiệu Hoài ngồi xổm xuống giúp đỡ Tiểu Mạnh, hai người ba chân bốn cẳng mà đem biên bản khẩu cung sắp xếp lại. Trương Thiệu Hoài xấu hổ nói với Tiểu Mạnh: “Xin lỗi, tôi đang vội, có chút gấp gáp.”

“Không có gì đâu, anh Hai, anh khách sáo quá.” Tiểu Mạnh xóc xóc lại tập hồ sơ, như là đột nhiên nhớ tới cái gì, hơi nhíu mi lại nhìn Trương Thiệu Hoài: “Anh Hai, không phải hôm nay anh với chị Hai sẽ ăn mừng kỉ niệm một năm quen nhau nên đã xin nghỉ phép sao, tại sao tối như vậy vẫn còn ở đây?”

Trương Thiệu Hoài gần đây lúc nào cũng mang bộ dạng phờ phờ như gió xuân, hỏi thăm tin tức về các nhà hàng ở khắp nơi, rồi thì quà tặng, dưới sự ép cung của chúng huynh đệ, mới biết được anh Hai của bọn họ gần đây đã tìm được chị Hai rồi, hơn nữa vài ngày nữa là hai người sẽ kỉ niệm một năm quen nhau. Nhìn thấy bộ dáng vui sướng hạnh phúc như vậy của anh Hai nhà mình, chúng huynh đệ tự nhiên cũng vì anh Hai mà cao hứng, trong lòng nhớ kĩ ngày hôm đó. Cho nên khi Tiểu Mạnh thấy ngày hôm nay Trương Thiệu Hoài vẫn còn ở trong sở cảnh sát thì kinh ngạc không thôi.

Trương Thiệu Hoài cười bất đắc dĩ với Tiểu Mạnh: “Tối hôm qua sắp gọi điện thoại kêu lên xử lý vụ án, bận cho tới tận bây giờ, đang gấp trở về nè, mới không chú ý đến cậu.”

“Vậy anh Hai mau về đi, chuyện còn lại để bọn em xử lý là được rồi.” Tiểu Mạnh hối Trương Thiệu Hoài đi cho mau.

Trương Thiệu Hoài vỗ vỗ bả vai Tiểu Mạnh: “Tôi đi trước nha.” Lướt qua Tiểu Mạnh được một lúc, Trương Thiệu Hoài quay đầu lại thuận miệng hỏi: “Đúng rồi, cậu có biết trễ như vậy còn cửa hàng bán hoa hay quà tặng nào mở cửa không?”

Tiểu Mạnh lắc đầu, hỏi Cừu Tử đang đi ngang qua: “Cừu Tử, cậu có biết chỗ nào bán hoa hay quà tặng giờ này còn mở cửa không?”

“Hả?” Cừu Tử xì một hơi: “Đã hơn mười giờ rồi, trễ như vậy, làm gì còn tiệm hoa hay cửa hàng quà tặng nào mở cửa cho? Ngày mai hãy mua đi.”

“Không phải tôi, là là anh Hai hỏi kìa.” Tiểu Mạnh trả lời.

Cừu Tử ngẩng đầu nhìn về Trương Thiệu Hoài: “Anh Hai, anh muốn mua quà tặng à? Tặng người nào sao?”

Cừu Tử mở miệng một câu, Lao nhị ca phía sau liền cú Cừu Tử một phát muốn lồm sọ: “Đồ ngu! Hôm nay là kỉ niệm một năm ngày anh Hai với chị Hai quen nhau, đương nhiên là chuẩn bị cho chị Hai rồi!”

Trương Thiệu Hoài cũng không cầu nhau, thừa nhận nói: “Đúng vậy, nhân dịp một năm quen nhau, nên muốn mua tặng người kia một món quà.” Tiếp theo lại cười khổ: “Bất quá, tôi thấy lúc này cũng không có chỗ nào bán hàng nữa rồi, ngày mai tặng sau vậy.”

Nghe Trương Thiệu Hoài nói như vậy, Cừu Tử bỗng nhiên trợn tròn mắt, mang theo giọng điệu không thể tin được: “Trời ạ, kỉ niệm một năm đó... Anh Hai, anh đừng có mà cứ như vậy rồi về tay không nha?”

Trương Thiệu Hoài có chút buồn cười nhìn về mặt khoa trương của Cừu Tử: “Nếu không thì làm sao giờ? Tôi vốn định hôm nay chuẩn bị... Nhưng mà bây giờ cửa hàng cũng đóng cửa rồi, tôi cũng đâu có cách nào đâu.”

Hai tròng mắt Cừu Tử càng trợn to hơn: “Không thể nào, anh Hai... ngay cả em là thằng cục mịch còn biết phụ nữ đối với những chuyện kỉ niệm như thế này vốn rất để ý đó. Anh ngàn vạn lần đừng có về tay không, nếu không... Anh chết chắc rồi.”

Trương Thiệu Hoài nhìn Cừu Tử, nhún mày nói: “Đừng nói quá vậy chứ. Hơn nữa người kia... Cũng giống như những người đàn ông khác, mặc kệ là tính tình hay là suy nghĩ... đều là theo cách làm của đàn ông mà, hăng là có thể thông cảm với tình huống ngoài ý muốn, sẽ không quá để ý đến những việc nhỏ nhặt như vậy chứ.”

“Sai lầm to, không thể nói như vậy được.” Lao nhị ca là người từng trả giá cho việc này, lời kinh nghiệm bản thân ra nói: “Cái này đối với chúng ta mà nói, có thể là việc nhỏ, nhưng đối với một nửa kia mà nói, đó lại là đại sự nha.”

Lao nhị ca nhìn về Trương Thiệu Hoài, tiếp tục chia sẻ nỗi lòng của hắn: “Một nửa kia thường trong miệng nói không cần, không có gì, nhưng thật ra trong lòng rất chỉ là để ý. Thường thường mấy “việc nhỏ” này, các cô ấy đều nhớ kĩ từng li từng tí, năm năm, mười năm vẫn còn léo nhéo bên tai. Có thể xem thường được mấy chuyện như vậy sao! Dù sao tặng quà không ai trách, có tặng so với không có gì vẫn an toàn hơn.”

Nghe thấy tự thuật của Lao nhị ca, những người khác đều đồng cảm sâu sắc, không nhin được mà gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Trong lòng Trương Thiệu Hoài dao động, Lao nhị ca nói không phải không có đạo lý. Tư Lâm luôn đem rất nhiều chuyện đều giữ trong lòng không có chia sẻ ra ngoài, có để ý hay không cũng không lên tiếng... Uhm, xem ra mang một ít quà về mới là tốt, hắn cũng không muốn cho người nào đó lại biến mất khỏi cuộc sống của mình thêm một vài năm.

“Cũng đúng.” Trương Thiệu Hoài gật đầu, nhìn về phía mọi người, nhưng lại nhún nhún mắt mũi: “Bất quá... Bây giờ đi đâu mua quà được đây?”

Một câu hỏi quăng ra, chân mày ai cũng nhăn lại, lâm vào trầm tư.

Thành linh, Tiểu Mạnh như là nhớ tới cái gì, vỗ tay cái bốp hét to: “Đúng rồi!” Liền chạy tới bàn làm việc của Câu Tử tìm kiếm này nọ, vừa nói với những người còn lại: “Hồi chiều này em nhìn thấy Câu Tử bỏ hai hộp chocolate rất đẹp trên bàn của cậu ta, lúc hết giờ làm việc hình như cũng không thấy cậu ta mang đi... Đây rồi!”

Tiểu Mạnh từ trên bàn của Câu Tử lấy ra một hộp chocolate đẹp đẽ, đưa cho Trương Thiệu Hoài: “Đây chính là Câu Tử quên mang về. Không bằng anh Hai cứ cầm đi trước đi, sau đó mua lại trả cho Câu Tử sau.”

Trương Thiệu Hoài nhìn hộp chocolate trên tay Tiểu Mạnh, quả nhiên bao bì nhìn rất đẹp, nghĩ đến Chung Tư Lâm cũng xem như là thích ăn chocolate, liền nhận lấy một hộp: “Cảm ơn nhiều, một hộp là đủ rồi. Vừa vặn ngày mai tôi nghỉ phép, các cậu giúp tôi nói lại một tiếng với Câu Tử, đợi đến khi tôi vào làm lại sẽ trả lại cậu ta sau.”

Nhìn hộp Chocolate xinh xắn trên tay, Trương Thiệu Hoài kết thúc cuộc nói chuyện với mọi người, liền vội vàng đi về nhà.

Trương Thiệu Hoài trên đường chạy xe như điên, “Rầm!” Co chân đá bay cánh cửa, tầm mắt nhìn lên bức tường đối diện, vừa lúc thấy mười giờ năm mươi bảy phút. Quả nhiên vượt qua ba cái đèn đỏ cũng có giá trị của nó, đã đem lộ trình bốn mươi phút đồng hồ rút ngắn xuống còn một nửa.

Còn chưa kịp lấy lại hơi, Trương Thiệu Hoài hấp tấp chạy thẳng đến bàn ăn, đầu tiên là lục tung hết mọi ngõ ngách trong tủ tìm ra một cái bình thủy tinh, cắm vào đó ba cành hoa hồng tiện tay bẻ trộm trong công viên nhỏ, lại rút từ trong hộp tủ ra hai ba cây nến cùng giá nến.

Đem tất cả đồ đã chuẩn bị mang ra ngoài ban công, đốt nến lên, sau đó hẩn lấy hộp chocolate được gói tinh tế đặt lên bàn, ban công nhìn thật mới mẻ với hoa hồng vừa nở, ánh nến lập lòe, Trương Thiệu Hoài cuối cùng lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Hôm nay là Giáng Sinh sao?” Sau lưng vang lên tiếng nói rành mạch của Chung Tư Lâm: “Nếu như trí nhớ của em không có vấn đề thì hôm nay hình như chỉ mới là ngày 12 tháng 6.”

Chung Tư Lâm về nhà trước Trương Thiệu Hoài không bao lâu, vừa mới tắm rửa đi ra thì thấy có bóng đen xẹt qua xẹt lại bên ngoài ban công, lục bên đông sờ bên tây, còn tưởng rằng có thằng ăn trộm nào ăn lộn gan trời dám mò tới đây trộm đồ, cẩn thận không thể phát ra bất kì tiếng động nào âm thầm đi lại gần nhìn, hóa ra là Trương Thiệu Hoài đang ngoài ban công, trang hoàn nào hoa nào nến giống y như là chuẩn bị cho Giáng Sinh... Thật sự là không rõ Trương Thiệu Hoài rốt cuộc muốn làm gì, cho nên câu đầu tiên mới nói như vậy.

Quay đầu, nhìn thấy Chung Tư Lâm đang mặc đồ ở nhà, trên cổ còn vắt một cái khăn bông, Chung Tư Lâm mới tắm xong, Trương Thiệu Hoài đang muốn trả lời câu hỏi của Chung Tư Lâm đã thấy đến mái tóc còn ướt đầm, vươn cánh tay dài ra trực tiếp đem Chung Tư Lâm đang dựa vào cửa sổ ngoài ban công kéo lại, cầm lấy khăn lông nơi vắt nơi cổ, tuy dùng sức nhưng không hề mất đi sự ôn nhu là lau mái tóc ẩm ướt cho Chung Tư Lâm.

Để Trương Thiệu Hoài tùy ý vò tóc của mình, Chung Tư Lâm cũng không quên một màn Trương Thiệu Hoài đặc biệt bố trí ngoài ban công: “Có nến, có hoa, lại còn có quà tặng, định chơi cái gì à? Hay là cuộc sống làm cho đầu óc của anh có vấn đề, muốn ăn Giáng Sinh sớm nửa năm?”

Cảm giác tóc của Chung Tư Lâm trong tay mình đã khô hơn phân nửa, Trương Thiệu Hoài mới hài lòng mà dừng lại động tác của hai tay, đối với câu hỏi của Chung Tư Lâm mỉm cười rạn rở: “Không phải dành cho lễ Giáng Sinh, đây là ngày trọng đại hơn rất nhiều so với đêm thánh, chính là một ngày trọng đại đối với hai chúng ta.” Một bên trả lời, Trương Thiệu Hoài một bên kéo Chung Tư Lâm ngồi lên ghế dưới ánh nến mờ ảo.

“Ngày trọng đại chỉ thuộc về riêng hai chúng ta?” Chung Tư Lâm vẫn chưa hiểu lắm, ngón tay chọt chọt vào lúm đồng tiền sâu hút trên má Trương Thiệu Hoài, thuận miệng trêu ghẹo: “Đừng nói là kỉ niệm ngày chúng ta yêu nhau nha?”

Những lời này, Chung Tư Lâm vốn chỉ mang theo giọng điệu đùa giỡn thuận miệng nói một chút, thật không ngờ Trương Thiệu Hoài nghe được câu trả lời của y, liền vòng tay ôm Chung Tư Lâm từ sau lưng, dán vào bên tai Chung Tư Lâm nỉ non: “Đúng là kỉ niệm ngày chúng ta yêu nhau nhau.”

Đem mặt Chung Tư Lâm xoay lại đối diện với mình, đôi mắt to của Trương Thiệu Hoài gắt gao nhìn chăm chú vào đôi mắt mang theo sự kinh ngạc của Chung Tư Lâm, tay nâng cằm em lên, lấy lời lẽ của mình bao trùm lấy đôi môi Chung Tư Lâm, nương theo hơi thở của em là thanh âm thầm thì mang theo điểm ủy khuất tủi thân của Trương Thiệu Hoài: “Biết ngay là em đã quên mất ngày trọng đại của hai chúng ta...”

Bàn tay to lớn sờ bên vùng hông mềm mại của ai kia bóp một cái, cơ thể Chung Tư Lâm trong nháy mắt mất đi toàn bộ sức lực, cả người cơ hồ đều rơi vào trong lòng Trương Thiệu Hoài, Trương Thiệu Hoài mang theo mười phần bá đạo khai mở hàm răng đang khép chặt lao thẳng vào, Chung Tư Lâm liền bị ép phải nghênh chiến.

Đối mặt với xâm lấn bất thành lĩnh của Trương Thiệu Hoài, cũng không biết là lửa tình hay lửa giận bốc lên, Chung Tư Lâm không tự chủ được mà hơi co chân lên, mãnh liệt giao triển, không hề cố kị, đáp lại quần quít của Trương Thiệu Hoài.

Hai người “đấu võ mồm”, hai quân giao chiến, ai cũng không muốn cho ai kia chiếm thế thượng phong, đại chiến đến trời rung đất lở sét giạt đùng đùng vẫn khó mà tách ra.

Nhưng mà nếu nói về độ bền, Chung Tư Lâm dù sao vẫn dưới Trương Thiệu Hoài một bậc, đầu Chung Tư Lâm càng ngày càng nóng, ngay cả hơi thở cũng hỗn loạn, mang theo nhiệt khí nóng rực, trong ***g ngực hầu như không còn dưỡng khí, còn có cảm giác rất chi là buồn bực.

Biết mình không còn lại bao nhiêu không khí so với Trương Thiệu Hoài, cổ họng Chung Tư Lâm bắt đầu tràn ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, ám chỉ Trương Thiệu Hoài rút lui.

Ám chỉ của Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài làm sao không rõ chứ, chỉ là vừa nghĩ đến Chung Tư Lâm đã hoàn toàn quên mất ngày trọng đại này, đột nhiên cảm thấy rất tức giận, quyết định nhân cơ hội đang hôn sâu này cấp cho người yêu một sự trừng phạt nho nhỏ vì tội dám quên. Trong lòng đã ra quyết định, Trương Thiệu Hoài chẳng những cố ý ám chỉ của người yêu không thối lui, ngược lại không ngừng truy đuổi cái đầu đang tránh né không ngừng của Chung Tư Lâm, khiến cho nụ hôn giữa hai người càng thêm sâu sắc.

Trương Thiệu Hoài là đang cố ý, Chung Tư Lâm làm thế nào mà không biết rõ chứ, chỉ là y cá tính luôn luôn quật cường, cho dù là đối mặt với người yêu thân thiết nhất, cũng vẫn mang theo tính tình như cũ, đôi mắt ưng trừng trừng nhìn vào đôi mắt to cách chưa đầy 10cm phía trước, hung hăng mà trừng, đầu lưỡi chui sang đột kích, chính là không chịu buông xuống thân thể đã mềm nhũn, bỏ vũ khí đầu hàng.

Theo môi lưỡi dây dưa giữa hai người, Chung Tư Lâm cảm giác được không khí trong phổi mình đã hết sạch, kéo theo đó là cơn choáng váng khó chịu. Rõ ràng bản thân không thể chống đỡ lâu hơn nữa, đầu không lại, nguyên bản cánh tay quấn trên tay phải Trương Thiệu Hoài liền thò ra sau gáy, nắm ngón tay lùa vào trong tóc, hung hăng túm chặt một cái.

Da đầu thỉnh thoảng bị kéo muốn tuột khỏi hộp sọ, rốt cuộc làm cho Trương Thiệu Hoài bởi vì ăn đau mà há miệng, Chung Tư Lâm thuận thể mà lùi ra sau, dựa vào thành ban công thở hồng hộc.

Cho dù là đầu hàng, Chung Tư Lâm y vẫn là Chung Tư Lâm, có phương thức riêng của mình.

Đợi đến khi hơi thở từng ngụm không khí, xua đi được sự khó chịu trong phổi, Chung Tư Lâm mới giương mắt trừng trừng về hướng Trương Thiệu Hoài, ban đầu vốn là định “tử tế” tính toán chuyện lúc này với anh, chỉ là thấy Trương Thiệu Hoài chau mày, bộ dạng chật vật không ngừng xoa xoa vào da đầu xua tan bớt đau đớn, Chung Tư Lâm nhất thời không nhịn cười được, thổ phỉ một cái xua hết lo lắng, tức giận cách mấy cũng không phát hỏa được.

Nghiêng mắt thấy Trương Thiệu Hoài đang oa oa kêu đau, giọng điệu Chung Tư Lâm mang theo vài phần hờn dỗi: “Đau lắm sao?” Mặt khác, vẫn chủ động vươn tay, dùng sức vừa phải mà xoa xoa lên vùng da sau đầu vẫn còn đau đến tê tái của Trương Thiệu Hoài.

Thừa dịp Chung Tư Lâm đang xoa bóp da đầu cho mình, Trương Thiệu Hoài thuận thể đem ai kia kéo vào trong lòng, đem đầu mình dụi vào vai Chung Tư Lâm, như con chó nhỏ đáng thương thấy tội, nỉ non không nhẽo: “Đau ời là đau luôn đó, em đúng là xuống tay cũng chẳng hề có một chút nào xót dạ với anh...” vừa nói lại vừa nhân cơ hội cọ cọ lên cổ Chung Tư Lâm hai cái, uhm... Tắm xong rồi là lúc có xúc cảm tốt nhất.

“Cốp!” Lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai, Chung Tư Lâm liền hướng lên đầu Trương Thiệu Hoài cú một cái, nhìn Trương Thiệu Hoài dùng tốc độ ánh sáng giật lùi về sau, Chung Tư Lâm không khách sáo mà tiếp tục chém qua một ánh mắt sắc lẹm: “Ít làm bộ đáng thương đi, tự anh gây ra còn gì.”

Nghiêng mắt thấy Chung Tư Lâm hai tay khoanh trước ngực, mặt vênh vênh, nguyên bộ dáng đều toát lên ba chữ “cho đáng đời”, Trương Thiệu Hoài cũng biết này giờ đùa đủ rồi, có còn giận cũng không dám nói ra miệng nữa, chỉ có thể chu chu môi, đem giọng nói đề xuống thật thấp lắm bầm: “Em đúng là tên không biết xúc động... Mặc công anh liều mạng chạy về cho gấp, đã nghĩ muốn cho em niềm vui bất ngờ.”

“Anh lắm bầm cái gì đó?” Chung Tư Lâm đột nhiên áp sát lại, trực tiếp dùng ngón cái và ngón trỏ nhéo thẳng vào má Trương Thiệu Hoài, ánh mắt lạnh lạnh: “Bày ra tất cả những trò này có mục đích gì hử? Cái gì mà ngày trọng đại của riêng chúng ta là có ý gì? Anh thành thật một chút cho em.” Đứng tưởng rằng anh hôn một cái, có thể làm cho y quên tuốt tất cả những chuyện này quên tuốt, đừng có quên y đường đường là Chung Sir của ICAC nha.

“Anh mới không có gạt em chuyện gì.” Trong tiếng kêu ôi ôi, Trương Thiệu Hoài nhanh chóng thoát khỏi hai ngón tay của Chung Tư Lâm, cứu giúp má trái của mình tìm lại tự do, một bên xoa xoa cái má đã đỏ rực lên của mình, một bên ủy khuất tủi thân mà lẩm bầm lẩm bầm: “Rõ ràng chính mình là người vô tâm vô phế, bản thân đã quên đi ngày trọng đại nhất của hai chúng ta, lại còn đi hỏi anh đang làm cái gì... Chỉ biết là em vô tình nhất thôi.”

“Cốp!” Chung Tư Lâm lại nhắm thẳng vào cái trán trắng mềm của Trương Thiệu Hoài cú một cái, không còn bao nhiêu kiên nhẫn: “Nói bậy cái gì đó? Anh nói là kỉ niệm ngày trọng đại nhất của hai chúng ta, vậy anh nói cho rõ ràng đi, hôm nay rốt cuộc là ngày gì?” Thuận thể thoát li khỏi vòng tay của Trương Thiệu Hoài, nghiêng người tựa vào vách tường chỗ ban công, Chung Tư Lâm khoanh hai tay trước ngực, hơi mỉm cười, nhìn chăm chú thẳng vào Trương Thiệu Hoài, chờ anh cho mình một câu trả lời rõ ràng.

Giữ chặt cái trán mới bị cú một cái, đôi mắt to của Trương Thiệu Hoài tiện thể nhìn xuyên qua kẽ tay nhìn lên cái đồng hồ treo tường trong phòng – mười một giờ 22 phút rồi! Sắp đến mười hai giờ đêm rồi, Trương Thiệu Hoài đột nhiên phản ứng trở lại, không thể tiếp tục đùa nữa, nếu mà đùa tiếp, kỉ niệm một năm hẳn cùng Trương Thiệu Hoài chính thức yêu nhau trôi qua mất.

Cúi người cầm lấy hộp chocolate đặt cạnh đế nệm, Trương Thiệu Hoài đi đến trước mặt Chung Tư Lâm, nâng hộp quà gói ghém tỉ mỉ đưa ra, mỉm cười: “Kỉ niệm một năm hạnh phúc.”

“Kỉ niệm một năm?” Thuận tay nhận lấy hộp quà trên tay Trương Thiệu Hoài, chân mày Chung Tư Lâm thể nhưng lại cau chặt, rõ ràng không thể giải thích được kỉ niệm một năm mà Trương Thiệu Hoài nói có ý nghĩa gì.

Xoay người một cái, Trương Thiệu Hoài rất bất đắc dĩ, biết ngay là người yêu của mình căn bản không nhớ ngày kỉ niệm này là gì, đã quên một cách hoàn toàn triệt để.

Hơi di chuyển đứng dựa vào bên cạnh người Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài không thể tránh được mà cố gắng nói rõ hơn: “Chung Tư Lâm, một năm trước đây em đem anh ra đánh như đầu heo, mặt mũi bầm dập đến thế nào đều đã quên sạch sẽ rồi sao!” Cánh tay phải quần lên eo Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài bày ra bộ mặt xấu xa, ép sát tới trước mặt Chung Tư Lâm, hung tợn uy hiếp: “Nhưng mà lúc đó chúng ta cũng xác định tâm ý của nhau, ngày chính thức yêu nhau đây trọng đại như vậy, em hóa ra lại có thể quên đi!” Đôi mắt to có chút nheo lại, mang theo trong đó vài phần đe dọa.

“Kỉ niệm ngày chính thức yêu nhau?” Đại não luôn hoạt động rất tốt hoàn toàn không có cách nào giải thích được lời nói của Trương Thiệu Hoài, làm cho chân mày Chung Tư Lâm chau chặt thêm ba phần: “Nếu mà

nói ngày chính thức yêu nhau... là ngày 21 tháng 5 mà!” Sầm mặt xuống một chút, Chung Tư Lâm nghiêng mặt trừng mắt liếc Trương Thiệu Hoài một cái, mang theo giọng nói không cho là đúng, kèm theo một chút oán giận mà ngay cả y cũng nhìn không ra: “Anh nhớ lộn thì có!”

“21 tháng 5?” Bây giờ đổi lại là Trương Thiệu Hoài không hiểu rồi, đôi mày rậm nhăn tít: “Đó là ngày đặc biệt gì à? Ngày thế giới bảo vệ môi trường?”

“Chát!” Chung Tư Lâm đập xuống bàn tay đang sờ mó eo mình, giọng điệu không thể nhịn được: “Đó còn là ngày tôn vinh các viện bảo tàng của thế giới đó!” Sau khi quăng một ánh mắt xem thường, Chung Tư Lâm lại trừng mắt nhìn Trương Thiệu HOài: “Không phải anh nói cái gì mà kỉ niệm ngày yêu nhau sao?” Hai ngón tay thon dài lại muốn nhéo đến má phải của Trương Thiệu Hoài thì lại bị ai kia vươn tay ra nắm lấy, làm cho tay mình rơi vào trong lòng bàn tay Trương Thiệu Hoài.

“Thì anh nói là ngày đánh dấu chúng ta bắt đầu yêu nhau, là ngày hôm nay nè!” Tưởng Chung Tư Lâm nghe không rõ, Trương Thiệu Hoài trình trọng nhắc lại lần nữa.

“Trời ạ, em biết là anh nói về ngày đó mà, vốn là ngày 21 tháng 5, anh nhớ lộn rồi.” Chung Tư Lâm vẫn cho rằng Trương Thiệu Hoài nhớ nhầm ngày.

“Ngày 12 tháng 6 Trương Thiệu Hoài kiên trì

“Ngày 21 tháng 5 Chung Tư Lâm khẳng định

“12 tháng 6.” Đôi mắt to trừng lên

“21 tháng 5.” Đôi mắt ửng nheo lại.

“... 12 tháng 6.” Đôi mắt to cổ trợn cho to hơn.

“... 21 tháng 5!” Đôi mắt ửng càng trở bên bên ngốt.

“12 tháng 6!”

“21 tháng 5!”

“12 tháng 6!”

“21 tháng 5!”

“... ”.

Hai người tranh cãi đến mặt đỏ tai hồng, ai cũng không chịu nhường ai, lại thêm một trận mắt to trừng mắt nhỏ, rốt cuộc cũng có người tỉnh táo lại trước. Chung Tư Lâm nheo mắt lại, hỏi: “Anh có phải vừa nãy nhắc cái gì mà em đem anh ra đánh thành đầu heo, mặt mũi bầm dập...?”

“Đừng có nói mới có một năm em đã quên đi cái ngày này cách đây đúng một năm, em đem anh ra đánh có bao nhiêu bị thâm đi?” Trương Thiệu Hoài khoanh hai tay trước ngực, nhướng mắt nhìn Chung Tư Lâm, em bây giờ hỏi cái này, vậy thì mới rồi Chung Tư Lâm gân cổ lên tranh cãi với hắn thì tính làm sao?

“Anh nói chính là ngày đó đó hả...” Chột dạ liếc mắt nhìn Trương Thiệu Hoài một cái, ánh mắt Chung Tư Lâm lóe lên, giọng điệu cũng lập tức thay đổi, đem trọng tâm câu chuyện chuyển qua hộp quà trên tay, quay lại nói với anh: “Gói rất đẹp nha, bây giờ làm sao? Có thể mở ra không?” Ngón tay Chung Tư Lâm cầm lấy đoạn dây Ruy Băng được kết thành hình một cái nơ bướm xinh xắn trên hộp.

“Chờ một chút.” Trương Thiệu Hoài ngăn bàn tay muốn mở quà của Chung Tư Lâm, khuôn mặt đưa sát lại mặt Chung Tư Lâm, không buồn tha cho sự né tránh kia: “Không cần mở ra vội. Trước giải thích rõ ràng cho anh, em nói ngày 21 tháng 5 là có chuyện gì?” Nói cái gì Trương Thiệu Hoài cũng là cảnh sát cao cấp mưu dũng đầy người của HongKong, sau khi bình tĩnh lại, tự nhiên hắn cũng phát hiện về chuyện tranh cãi ngày tháng giữa Chung Tư Lâm là ông nói gà bà nói vịt, đã như vậy, hắn nhất định phải làm cho rõ, cái ngày 21 tháng 5 trong miệng của Chung Tư Lâm kia rốt cuộc là “nói vịt” kiểu gì.

“Không có gì, em nhớ nhầm ngày mà thôi.” Giọng điệu của Chung Tư Lâm hoàn toàn không có bất cứ cái gì bất thường, hết sức ổn định: “Anh đừng nghĩ nhiều làm gì.”

“Hử?” Trương Thiệu Hoài nhướn một mắt lên, người yêu hắn khinh thường hắn như con nít ba tuổi sao, tùy tiện nói một câu nhớ nhầm là có thể cho qua sao?

Rất khả nghi, hết sức khả nghi, tuyệt đối có chuyện!

Nhớ nhầm ngày kỉ niệm nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nếu như Tư Lâm căn bản quên mất ngày kỉ niệm hai người yêu nhau thì hắn không nói cũng biết người yêu của mình vốn chỉ để ý đến công việc, sẽ chẳng thể nhớ kĩ ngày này. Bất quá, hoàn toàn quên mất so với nhớ nhầm ngày khác là hai việc khác nhau, hoàn toàn mang ý nghĩa bất đồng.

Trí nhớ của Tư Lâm rất tốt, thân là tri âm kiêm người yêu của em hơn một năm qua, hắn biết rất rõ một khi cái gì đã khiến cho Tư Lâm để vào lòng, trí nhớ của em so với mình tuyệt đối sẽ tốt hơn gấp một trăm lần. Nhưng hôm nay, em lại đi kiên trì nói về một ngày khác, rồi lại lấy lí do là nhớ nhầm thì đã muốn cho qua mọi chuyện...

Cái này dám khẳng định tuyệt đối một trăm phần trăm là có chuyện!

Mà khả năng có thể nhất có phải không phải nhớ nhầm ngày, mà là nhớ nhầm người!

Nghĩ đến một trong những lí do có khả năng nhất này, Trương Thiệu Hoài không hiểu sao cảm thấy rất khó chịu, cộng thêm cảm giác chua chát lan tràn khắp trong ngực...

“Thật sự chỉ là nhớ “nhầm” ngày sao?” Trương Thiệu Hoài hỏi có ý thăm dò.

“Đương nhiên rồi.” Hai tay Chung Tư Lâm chủ động ôm lấy eo Trương Thiệu Hoài, đem bản thân mình nép vào trong lòng Trương Thiệu Hoài, mỉm cười, hỏi ngược lại: “Bằng không anh cho là cái gì chứ?”

Ngắm nhìn Chung Tư Lâm chủ động nép sát vào mình, trong lòng Trương Thiệu Hoài không hiểu sao lại thấy hờn dỗi càng thêm nghiêm trọng. Cho rằng Trương Thiệu Hoài hắn dễ bị lừa như vậy sao, chỉ cần dùng một lí do đơn giản là có thể lừa hắn sao?

“Không phải nhớ nhầm ngày, mà là nhớ nhầm người phải không?” Không nghĩ phải thăm dò thêm gì nữa, Trương Thiệu Hoài trực tiếp hỏi thẳng.

“Anh nói bậy gì đó, em nói nhớ nhầm ngày thì chính là nhớ nhầm ngày, anh không tin em?” Đối mặt với câu hỏi bất thành linh không thể hiểu được của Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm chột chột vào lúm đồng tiền trên má của Trương Thiệu Hoài, nhướn mi hỏi ngược lại.

Chung Tư Lâm tránh nặng tìm nhẹ, rõ ràng là không muốn đối mặt với câu hỏi, làm cho Trương Thiệu Hoài càng hoài nghi hơn. Bộ dạng nhìn kiểu gì cũng là đang chột dạ – nhất định là có chuyện!

Chẳng lẽ thật sự như hắn nghi ngờ sao, không phải là nhớ nhầm ngày mà là nhớ nhầm người?

Mặc dù bản thân mình cùng Chung Tư Lâm cuối cùng cũng là lưỡng tình tương duyệt, chung sống với nhau, nhưng vừa nghĩ đến đã từng có người có được trái tim của Tư Lâm, thậm chí vẫn còn tồn tại trong lòng của Tư Lâm hắn liền cảm thấy buồn bực...

Hơn nữa, xem ra người kia trong lòng Tư Lâm cao hơn mình rất nhiều rất đáng để cho em tổn tâm tư, khắc ghi những gì thuộc về riêng bọn họ. Đến tột cùng là người nào chứ, bộ dạng như thế nào, làm cho Tư Lâm ghi nhớ ngày bọn họ quen nhau như vậy?

Đối lập lại với suy nghĩ muốn dành cho người yêu niềm vui bất ngờ, mà người yêu lại nhớ nhầm sang ngày em yêu thương người khác, mình mới đáng thương làm sao, Trương Thiệu Hoài lại cảm thấy càng buồn bực, một hơi cũng chẳng thể nuốt trôi.

Từ khi hắn cùng Chung Tư Lâm học chung trường sĩ quan, ngoại trừ lần hắn từng hiểu lầm Phó Đình Đình là bạn gái thể nhưng hóa ra lại là em cùng mẹ khác cha của Tư Lâm, hắn cũng chưa từng thấy Tư Lâm quen biết với ai, cho nên có khả năng khoảng thời gian Tư Lâm có người khác chính là lúc hai người bọn hắn bởi vì hiểu lầm mà phải xa cách nhau hai năm.

Nghĩ đến lúc đó mình bị tương tư dày vò đến khổ sở thì Tư Lâm trong lòng căn bản lại không có sự tồn tại của mình, Trương Thiệu Hoài không chỉ cảm thấy buồn bực mà thôi, mà là cay đắng từ trong tận đáy lòng.

Đêm nay khi chạy về nhà, tâm tình hưng phấn chờ mong ban đầu bỗng nhiên trở nên nặng nề, chỉ còn lại sự trống rỗng cùng với bi ai — mình thật đáng buồn cười mà...

Trái tim trở nên nặng nề, cũng chẳng thể tiếp tục duy trì nụ cười trên mặt, miếng cường đem khoe miệng cong lên nhàn nhạt, Trương Thiệu Hoài nhìn Chung Tư Lâm, thở dài: “Được rồi, em nói nhớ nhầm thì cứ xem như là nhớ nhầm đi.” Hắn cũng không muốn hỏi tới nữa, cũng chỉ làm tăng thêm sự thương tâm chứ cũng chẳng được gì.

Mất mát bất thành linh của Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm làm sao lại không phát hiện được, cũng không biết người này lại nghĩ đến tận đâu rồi? Nghĩ đến vừa mới rồi người này mang theo thái độ hoài nghi, cùng với câu hỏi khó hiểu kia, nghĩ cũng biết người này đã hiểu nhầm gì rồi.

Nhìn Trương Thiệu Hoài trong đáy mắt không giấu được sự uể oải, Chung Tư Lâm đột nhiên nghĩ không muốn kết thúc đề tài này ở đây, chính là rất muốn ghẹo Trương Thiệu Hoài. Tăng thêm sức mạnh vào đầu ngón tay đang chọt chọt vào lúm đồng tiền trên má Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm hỏi thăm giống như đang khiêu khích: “Mất mát lắm à?”

Trương Thiệu Hoài nhướng mày liếc nhìn Chung Tư Lâm một cái, khoe miệng cong lên, giống như oán than mà không phải oán than, tựa cười mà không phải cười, thanh âm khàn khàn, nói một câu cộc lốc: “Có một chút...” Từ ngữ chưa kịp ra khỏi miệng đã chết lặng, mang theo vài phần vô lực vài phần phiền muộn.

Ánh mắt in rõ cái nhìn thẳng tắp từ đôi mắt phân minh của Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài đem tất cả sự chua xót nuốt xuống cổ họng, cố gắng tự thuyết phục bản thân — người nào mà chẳng từng có quá khứ chứ? Bản thân mình cũng từng có một đoạn tình cảm với Tịch Hồng Quân, thậm chí thiếu chút nữa là đã cùng người đó kéo nhau đến lễ đường, mặc kệ như thế nào đi nữa, quá khứ cũng chỉ là quá khứ, bây giờ bọn họ đã bên cạnh nhau, tương lai cũng sẽ thuộc về nhau, như vậy là quá đủ rồi.

Tâm niệm của Trương Thiệu Hoài vừa chuyển, cần gì quan tâm người kia là ai, hôm nay là ngày kỉ niệm của riêng hai người, chỉ thuộc riêng về Trương Thiệu Hoài hắn và Chung Tư Lâm, hắn mới chẳng cần vò bắt kì kẻ nào mà phá hỏng niềm vui hắn cố tình chuẩn bị, nhất định phải cùng với người này trải qua cuộc sống viên mãn hạnh phúc.

Trương Thiệu Hoài một lần nữa tự xúc lại tinh thần, thúc giục Chung Tư Lâm nhanh nhanh mở quà ra xem: “Em mau mở ra đi, xem thử quà anh tặng có làm em thích hay không?”

Lại tự cổ vũ tinh thần thêm lần nữa, hai lúm đồng tiền trên má Trương Thiệu Hoài lại trở nên sâu hút, Chung Tư Lâm cảm thấy nụ cười của Trương Thiệu Hoài lúc này sao có vẻ nhúc nhích, rõ ràng là một giây trước đây tên kia còn sa sút giống y như là cái nắm móc meo bị vứt trong xô, bây giờ lại cười rạng rỡ như hoa hướng dương nhìn thấy mặt trời... Ghê tởm quá đi!

Người này không phải là nhận ra quá nhanh vậy chứ, vậy mình vì ánh mắt đáng thương thấy mà tội của anh rồi đau lòng tình phải tính toán sao đây?

Thiếu chút nữa thì nói ra mất rồi, ngày 21 tháng năm chính là ngày...

Chán ghét! Chán ghét! Chán ghét! Chán ghét! Chán ghét! Trương Thiệu Hoài anh đang đùa cái gì hả?

Trương Thiệu Hoài anh thần kinh đúng là có vấn đề mà! Làm người ta vì vẻ khổ sở của anh mà đau lòng, quả thực là so với tự tay ném xuống đáy biển còn đỡ lãng phí hơn!

Cho rằng mình bởi vì đau lòng quá mức vì Trương Thiệu Hoài nên Chung Tư Lâm rất tức giận, thẹn quá hóa giận mà, cơn tức không hiểu sao cứ thế kéo ra, thật tức giận, cũng chẳng thêm chú ý gì nữa, xé roet roet hai ba cái, lớp giấy gói quà xinh đẹp đã bị mở ra.

Cho dù thần kinh Trương Thiệu Hoài có chậm chậm đến thế nào, cũng có thể cảm nhận được cục tức của Chung Tư Lâm không hề nhỏ, vừa mới này không phải vẫn còn rất tốt sao, như thế nào tự nhiên lại nổi điên rồi? Trương Thiệu Hoài cho dù có cố nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra, chỉ có cẩn thận mở miệng hỏi: “Làm sao vậy? Không thích món quà này à?”

“Sao lại không.” Chung Tư Lâm trả lời phủ nhận, Roet một tiếng sắc bén đã đem miếng giấy bạc mở ra, lớp giấy bọc cuối cùng cũng đã tan nát thành mảnh nhỏ. Chung Tư Lâm quơ quơ cái hộp xinh xắn trên tay, liếc

Trương Thiệu Hoài chỉ bằng một con mắt, mỉm cười: “Quà anh tặng, em làm sao có thể không thích chứ?”

Ừc ~ Trương Thiệu Hoài trong lòng âm thầm nuốt nước miếng, ngoài cười nhưng trong không cười, môi cong nhưng mắt lạnh băng, vẻ mặt như đung rồi, bộ dạng rất chi là cao hứng, làm sao có thể qua được mắt hắn chứ! Trước một giây là trời xanh mây trắng bay, một giây sau lại là mưa giạt gió gào sấm chớp ầm ầm, bản thân mình tại sao hết lần này tới lần khác cứ đâm đầu đi yêu một người tính tình thay đổi còn nhanh hơn thời tiết này?

Trong lòng niệm niệm, Trương Thiệu Hoài vẫn rất quan tâm tới tại sao Chung Tư Lâm lại đột ngột mất hứng. Nếu hỏi thẳng, người này nhất định không chịu nói — bình thường đã nói bao nhiêu lần rồi, nếu có cái gì không vui mà cứ ngậm lại tích tụ ngày này qua tháng khác sẽ bị trầm cảm, nhưng mà hỏi thẳng, đánh chết em cũng không chịu nói, tính tình bướng bỉnh tới trình độ này cũng có thể xem như là cực phẩm rồi. Đối mặt với Chung Tư Lâm như vậy, Trương Thiệu Hoài từ lâu đã luyện thành chánh quả trong công phu thâm dò thái độ.

“Em đang nói dối.” Đi từng bước về phía trước, rút ngắn khoảng cách giữa hai người, thiếu điều đem hai chóp mũi chạm vào nhau, Trương Thiệu Hoài chăm chú nhìn chằm chằm vào hai mắt Chung Tư Lâm, nhẹ giọng nói: “Em biết anh rất hiểu em, trong lòng đối với em như thế nào, nếu có cái gì mất hứng thì cứ nói thẳng với anh, đừng để cho anh phải đoán mò.”

Trong đôi mắt to trong veo của Trương Thiệu Hoài không hề che lấp đi sự quan tâm cùng nhu tình, giống như là nước suối nguồn rất thẳng vào trong lòng cực, đem cơn tức dập tắt, cũng làm cho Chung Tư Lâm tỉnh táo trở lại. Nơi góc bàn ánh nến khi mờ khi tỏ, trong bình những cánh hoa hồng khẽ lay theo làn gió đêm, còn có hộp quà tinh tế trên tay mình, mọi thứ đều là dụng tâm của Trương Thiệu Hoài.

Nghĩ đến nguyên nhân khiến mình nổi điên lúc nãy, bản thân Chung Tư Lâm cũng có chút xấu hổ, tâm ý của Thiệu Hoài đối với mình như thế nào mình còn chưa thấu hiểu hay sao? Anh luôn nhẹ nhàng quan tâm đến mình, mà bản thân mình đối với anh hết lần này đến lần khác đều không bao giờ chịu suy nghĩ trong đầu ra chia sẻ...

Lửa không còn, cơn giận đương nhiên cũng tiêu tan, khuôn mặt Chung Tư Lâm chậm rãi thả lỏng xuống, có chút xấu hổ nhìn Trương Thiệu Hoài, đôi môi hơi chu chu, biểu hiện sự bất mãn của anh. Ngón tay dài khẽ lướt lên giữa đôi chân mày đang cau lại của Trương Thiệu Hoài, nhẹ kéo giãn khoảng cách ra, vô thức thăm thò: “Anh chẳng những là miệng hùm gan sứa, lại còn chuyên môn chậm chạp, ngay cả ngày kỉ niệm cũng trễ...” Còn chưa nói hết câu, liền dừng lại ngang xương.

Nhận ra bản thân trong lúc lơ đãng lại vượt miệng nói ra điều không nên nói, Chung Tư Lâm vội vàng mở cái hộp trên tay, đổi đề tài: “Chocolate à? Thoạt nhìn trông rất cao cấp nha, Fire... Đây là nhãn hiệu mới sao? Là chocolate của nước nào vậy? Tại sao em chưa từng nghe qua nhỉ.” Lại còn cố ý cầm danh thiếp bên trong hộp lấy ra, hỏi Trương Thiệu Hoài.

Một câu nói trước đó, Chung Tư Lâm chỉ làm bầm không rõ, chỉ nghe loáng thoáng, bắt quá lỗ tai Trương Thiệu Hoài vốn rất nhạy cảm, không nghe được mười phần thì cũng nghe được bảy tám phần, ít nhất, tất cả những điểm quan trọng, hắn đều nghe không sót từ nào.

Trương Thiệu Hoài không phải đồ ngu, tốt xấu gì người ta cũng đường đường là cảnh sát cao cấp của HongKong nha, cũng làm tới chức đội trưởng đội cảnh sát điều tra của sở cảnh sát Tây Cửu Long nha, đem những câu nói xâu lại thành một chuỗi rồi suy đoán kết quả không thể làm khó hắn được, càng huống chi đương sự lại cung cấp điểm mấu chốt chứ, những sự kiện trước nay cùng với kết luận phán đoán, hắn lập tức hiểu rõ trọng tâm.

Nhất thời tâm tình Trương Thiệu Hoài tung bay, cái gì mà phần nộ, cái gì mà cay đắng trong lòng, cái gì mà chua xót, ủy khuất, tủi thân, trống rỗng toàn bộ đều bị đá bay tới tận cung trăng. Hai tay trái phải chống lên tường, đem Chung Tư Lâm giam vào trong lòng, đôi mắt to của Trương Thiệu Hoài sáng lờ lờ, khóe miệng cong cong, khuôn mặt dí sát trước mặt Chung Tư Lâm, giả bộ ngu ngơ thấp giọng hỏi: “Tư Lâm, anh vẫn rất kì quái, rốt cuộc ngày 21 tháng 5 có gì đặc biệt không vậy?” Trương Thiệu Hoài tận lực đem âm thanh đè trầm xuống, gia tăng sự hấp dẫn.

“Chỉ là nhớ nhầm ngày thôi, chẳng có gì đặc biệt hết.” Chung Tư Lâm vẫn mạnh miệng như cũ, chính là không có chịu mở miệng.

“Thật sao?” Trương Thiệu Hoài ép người lại, tiếp tục hỏi dồn: “Anh hình như mới nghe được cái gì mà “Miệng hùm gan sứa”, câu đó rất quen nha, làm trong đầu anh nhớ lại cái gì đó...”

Bốn chữ “Miệng hùm gan sứa” của Trương Thiệu Hoài, nhất thời đem hai gò má Chung Tư Lâm đỏ ửng. Chung Tư Lâm trong lòng đã biết lúc này mình lỡ miệng rồi, làm cho Trương Thiệu Hoài túm được đuôi rồi, Trước mắt Trương Thiệu Hoài hỏi dồn, bất quá chỉ là đang ghẹo mình, Trương Thiệu Hoài bây giờ muốn gì hả!

Vừa tức mình lắm miệng, vừa giận Trương Thiệu Hoài đùa giỡn, lại thêm xấu hổ về chân tướng ngày 21 tháng 5 năm nào, Chung Tư Lâm thở hổn hển bỗng nhiên ngồi thụp xuống, chuẩn bị mượn cơ hội lẩn khỏi vòng tay Trương Thiệu Hoài, né tránh cục diện làm cho bản thân xấu hổ này.

Chỉ là, động tác của Trương Thiệu Hoài nhanh hơn của y, kéo một cái đã ôm chặt lấy eo Chung Tư Lâm, không đợi Chung Tư Lâm làm ra thêm động tác nào, đôi môi Trương Thiệu Hoài đã phủ lên cánh môi Chung Tư Lâm, đem tất cả oán giận của em nuốt vào trong miệng.

Nụ hôn của Trương Thiệu Hoài thật mạnh mẽ, thật nồng nàn, thật nóng bỏng, hai tay giữ lấy đầu của Chung Tư Lâm, mười ngón tay đan vào mái tóc đen dày của Chung Tư Lâm, không buông tha cho sự trốn tránh của ai kia, phản phát giống như là lửa cháy bùng bùng, đem Chung Tư Lâm cuốn vào trong đó, cùng nhau thiêu đốt hóa thành tro.

Hắn làm sao có thể không kích động chứ? Bây giờ thì hắn đã rõ tại sao Chung Tư Lâm kiên trì cho rằng ngày kỉ niệm giữa hai người là ngày 21 tháng 5 rồi, hắn làm sao có thể giữ được tỉnh táo? Như thế nào lại không mừng rỡ như điên được?

Miệng hùm gan sứa, miệng hùm gan sứa, miệng hùm gan sứa!

Ngày 21 tháng 5, đó là ngày chúc mừng hắn được ra viện, hắn đưa Chung Tư Lâm uống tối say mềm về nhà, kết quả hắn bị Chung Tư Lâm cười nhạo, cười nói chỉ là kẻ miệng hùm gan sứa! Một đêm tại thao trường rồi xa cách hơn hai năm bọn họ mới có cơ hội làm lại lần thứ hai! Cũng là ngày mà Chung Tư Lâm một lần nữa nguyện ý để hắn ôm em vào lòng!

Hắn ban đầu cũng cho rằng đêm đó là ngày đánh dấu tình cảm giữa hai người, chỉ là, sau đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn của Phó Đình Đình, rồi những sự việc cứ nối tiếp nhau liên tục, khiến cho mối quan hệ của hai người bị đưa về điểm xuất phát, mãi cho đến ngày 12 tháng 6 khi hắn ném vỡ điện thoại di động của Chung Tư Lâm, bị Chung Tư Lâm hung hăng đánh một trận, Tư Lâm sau đó rút cuộc cũng mở lòng, tình cảm hai người từ đó cũng chậm rãi tiến triển ổn định.

Cũng là bởi vì như vậy, hắn mới nhận định ngày kỉ niệm giữa hai người là ngày 12 tháng 6! Hắn sợ dĩ không dám đem ngày 21 tháng 5 hay là cái đêm tại thao trường năm nào trở thành ngày kỉ niệm bởi hắn sợ Tư Lâm không cho là như vậy, cho rằng đêm đó chỉ là bản năng, sợ em không chịu thừa nhận, không chịu thừa nhận là hai người lưỡng tình tương duyệt.

Vì tránh né không muốn bản thân phải đối mặt với sự xấu hổ, hắn tình nguyện tìm một ngày có tính an toàn cao làm ngày kỉ niệm, bảo vệ trái tim mình không bị tổn thương.

Hôm nay nghe được Tư Lâm chính miệng nói là ngày 21 tháng 5, trước đó vẫn rất kiên trì tranh chấp về ngày 21 tháng 5 với hắn, đó không phải là Tư Lâm cũng xác định, vào đêm hôm đó, em đã thừa nhận tình cảm sao? Cho dù sau đó có rất nhiều chuyện xảy ra, em vẫn thừa nhận đêm hôm đó bọn họ đã là của nhau, tiếp nhận hắn...

Trong bóng đêm, một mình thăm dò trái tim của Tư Lâm lâu như vậy, hôm nay hóa ra hắn đã có thể hiểu rõ ràng tấm lòng của Tư Lâm, hắn đương nhiên kích động, đương nhiên là mừng rỡ như điên.

“Trương Thiệu Hoài!” Cơ hồ chỉ cần thêm một giây nữa là mình sẽ bị tắt thở, Chung Tư Lâm rút cuộc cũng thoát khỏi nụ hôn cuồng dã của Trương Thiệu Hoài, trở tay chuẩn bị tung một đấm vào bụng Trương Thiệu Hoài —

Chỉ là, nhìn đến Trương Thiệu Hoài như cũ vẫn không hề buông tay, hai tay ôm chặt lấy mình, thật thành tâm, che chở thật nhiều, tình tế hôn lên từng nụ hôn thật nhẹ nhàng, từng tiếng từng tiếng không ngừng nỉ non: “Tư Lâm Tư Lâm Tư Lâm Tư Lâm...” Đúng, trong lòng y đương nhiên biết rõ Trương Thiệu Hoài tại sao lại kích động như vậy, từng đợt từng đợt áy náy xen lẫn cảm giác ngọt ngào tràn ngập khắp người, trái tim Chung Tư Lâm tự hỏi, có lẽ bản thân mình cũng thật sự đã khiến anh phải đợi thật lâu rồi...

Ý niệm trong đầu vừa chuyển, nắm tay Chung Tư Lâm cũng đã thay đổi phương hướng, mở rộng nắm tay, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt Trương Thiệu Hoài, tại khoảng trống giữa các nụ hôn, thuận tay cầm một viên kẹo chocolate trong hộp, đút vào trong miệng Trương Thiệu Hoài: “Ăn chocolate nào!” Thành công ngăn trở Trương Thiệu Hoài điên cuồng hôn không ngừng.

“Ăn ơ ăm, em ư ơ em...(Chung Sir phiên dịch lại: “Ăn ngon lắm, em cũng thử xem...)” thành linh bị đút một viên chocolate to vào miệng, hai má Trương Thiệu Hoài phồng lên, lời nói ra khỏi miệng cũng hàm hồ không rõ nghĩa, làm cho người ta khó có thể hiểu được đang nói cái gì.

Bất quá người nghe chính là Chung Tư Lâm nha, cho dù có khó hiểu như thế nào, y chính là có thể hiểu rất rõ ý định của Trương Thiệu Hoài: “Được, em cũng ăn.” Tùy ý chọn một viên chocolate trong hộp, định bỏ vào trong miệng của mình.

Chỉ là, chocolate còn chưa kịp chạm lên môi thì nửa đường đã bị Trương Thiệu Hoài chặn lại.

Trương Thiệu Hoài nắm được tay phải của Chung Tư Lâm, thật vất vả mới nuốt được miếng chocolate trong miệng xuống, dùng đôi mắt to nhìn Chung Tư Lâm, trong đáy mắt có tia sáng màu vàng nhảy nhót lấp lánh, từng từ từng chữ nói thật rõ ràng: “Chocolate không phải ăn như vậy.”

Mở miệng, Trương Thiệu Hoài cắn lấy viên chocolate trong tay Chung Tư Lâm, bàn tay Trương Thiệu Hoài đặt sau lưng Chung Tư Lâm kéo về phía mình, một lần nữa dùng bờ môi của mình bao phủ lấy đôi môi em, đem đầu lưỡi cùng chocolate hướng vào trong miệng Chung Tư Lâm.

Viên chocolate đen cao cấp bị đưa qua đẩy lại giữa môi lưỡi hai người, theo nụ hôn sâu này, hai lưỡi găt gao quấn quít, viên chocolate tan ra, hương vị tràn ngập trong cả khoang miệng, mùi thơm đặc trưng của chocolate lan tràn, mùi vị giống như là tình yêu.

Sau khi nụ hôn này kết thúc, hai người đều thở dồn dập, trán kề trái, mắt nhìn vào trong mắt, mũi chạm mũi, hơi thở nóng rực, bầu không khí quấn quít giữa hai người lộ rõ vẻ ám muội.

“Ăn ngon không?” giọng nói Trương Thiệu Hoài trầm khàn hỏi Chung Tư Lâm.

“Toàn là nước miếng của anh thôi!” Chung Tư Lâm cũng không hề tức giận: “Còn có thể tận hưởng được hương vị là gì sao?” Chung Tư Lâm hung hăng trừng mắt liếc nhìn Trương Thiệu Hoài vẫn ôm dính lấy mình không tha, bị người yêu trừng mắt lại cố sức bỏ qua vẻ tức giận trong đó, đem toàn bộ ánh mắt người yêu chém tới đổi thành cái liếc mắt ngập tràn phong tình.

“Ăn không nghe được mùi vị gì sao...” Đôi mắt to của Trương Thiệu Hoài lóe lên rồi chợt tắt, đôi môi mỏng khê cong lên, áp vào bên tai Chung Tư Lâm nhẹ giọng nói: “Vậy thì ăn thêm một viên nào!”

“Không —” Lời từ chối của Chung Tư Lâm còn chưa kịp ra khỏi miệng, một viên chocolate khác đã rất biết tranh thủ thời cơ, chính xác rơi vào giữa đôi môi đang khép mở, tiếp theo, đôi môi Trương Thiệu Hoài lập tức ép lên.

Một đêm đó, Trương Thiệu Hoài cùng Chung Tư Lâm rốt cuộc cũng không nhớ rõ bọn họ rốt cuộc đã ăn bao nhiêu viên chocolate nữa, theo mỗi nụ hôn, lửa nóng trong người thiêu đốt càng ngày càng mãnh liệt...

“Trương... Trương Thiệu Hoài... chocolate của anh... có chuyện gì không vậy?” Cảm giác khô nóng trong cơ thể không hiểu từ đâu lan tràn thiêu cháy đến tận nơi sâu nhất, Chung Tư Lâm miễn cưỡng chống lại cảm giác mềm nhuyễn ngày ngày càng lớn của cơ thể, cố gắng hỏi Trương Thiệu Hoài: “Tại sao lại... lại...”

Câu hỏi yếu ớt vô lực của Chung Tư Lâm một lần nữa biến mất khi Trương Thiệu Hoài lại hôn lên hai cánh môi. Trong lúc giao triền, tiếng nói của Trương Thiệu Hoài trầm khàn, vừa mang theo điểm vô tội lại vừa mê người gọi cảm hơn hẳn ngày thường: “Đừng hỏi anh, anh thật sự không biết...”

Nụ cười trên khóe môi Trương Thiệu Hoài biến mất, trong đôi mắt đen có ánh lửa cháy rừng rực — là dục hỏa bùng bùng, chớp mũi không ngừng cọ xát lên cổ Chung Tư Lâm, tiếng nỉ non không ngừng: “Tư Lâm Tư Lâm Tư Lâm...”

Trương Thiệu Hoài đang tác cầu cái gì, Chung Tư Lâm làm sao lại không rõ được, mặc dù bản thân cũng có giận, chung qui cứ cảm giác bị gài bẫy, nhưng lúc này bản thân đúng là bị dục hỏa thiêu đốt, khó có thể không chế.

Âm thầm rít một tiếng cảnh cáo: “Con mẹ nó hỗn đản mà!” Chung Tư Lâm nheo mắt, cắn ngược lại trên môi Trương Thiệu Hoài một cái, hung tợn cảnh cáo: “Ngày mai sẽ tính sổ với anh sau!” Đồng thời, ngay trong lúc đó tay Chung Tư Lâm cũng đã dùng sức xé bay vạt áo Trương Thiệu Hoài, những hạt nút áo bay ra tung tóe.

Hôm nay, vốn là ngày kỉ niệm của riêng Trương Thiệu Hoài và Chung Tư Lâm, là ngày của riêng hai người.

Mà đêm nay, bởi vì là ngày kỉ niệm, tình cảm mãnh liệt lại càng trở nên cuồng nhiệt...

...

Sáng hôm sau, Câu Tử đến sở cảnh sát tới trước bàn làm việc của mình lục lợi tứ tung, tựa hồ đang tìm thứ gì đó rất quan trọng, trong miệng không ngừng lẩm bẩm lẩm bầm: “Kì lạ thật, mình vốn mang về mấy hộp chocolate để làm vật chứng trong vụ xuân dục cường lực mà ta, để đâu mất tiêu rồi? Kì lạ ghê...”

...

Ánh sáng rực rỡ xuyên qua rèm cửa rơi vào bên trong, biểu hiện lúc này đã là giữa trưa rồi. Chung Tư Lâm toàn thân trần trụi, vùi đầu lên gối nằm ở trên giường, toàn thân chẳng còn một chút sức lực, ngay cả sức để trừng Trương Thiệu Hoài còn không có, chỉ có thể dùng âm thanh khàn đặc, nghiến răng nghiến lợi, cúi đầu nói: “Trương Thiệu Hoài anh hay lắm...”

Chung Tư Lâm hình như chưa từng đi làm trễ một ngày, tự nhiên lại bởi vì “bệnh” mà gọi tới ICAC xin nghỉ bệnh ba ngày...

16. Chương 16: Pn2

Theo dõi

Tháng ba, tiết trời đã vào xuân, mùa đông đã rời khỏi Hongkong, làn gió từ ngoài biển thổi vào mang theo cảm giác ẩm ướt, trời xanh mây trắng bay thật là tốt, ánh nắng vàng rực rỡ, làm cho người ta không thể mở lớn mắt. Sau giờ trưa một chút, ánh sáng trở nên trắng lóa, làm cho con người ta bay bay, cứ thế mà mơ màng muốn ngủ làm sao.

Chỉnh nhỏ điều hòa ở trong xe xuống, Chung Tư Lâm lười biếng đem cả người tì xuống vô lăng, nhìn xuyên qua ống nhòm hướng thẳng ra ngoài lớp kính xe, trong đôi mắt ửng dờ như có ngọn lửa lấp lóe, chói sáng, nhìn chằm chằm vào cái ghế dài cách đó bảy mươi mét đặt trong công viên, chính là Trương Thiệu Hoài một tay xem báo, một tay cầm hamburger gặm gặm, bên chân còn có một con chó hoang nhỏ nằm cạnh.

Trong một lúc phân tâm, khi Trương Thiệu Hoài cắn vào cái hamburger, tương trong cái hamburger liền vọt ra, chảy dọc theo cằm rớt xuống trên tờ báo. Theo phản ứng vô thức, Trương Thiệu Hoài liền lấy tay quét qua, ban đầu chỉ có động vài ba giọt tương ớt, sau khi bị quét liền dính tèm lem trên râu mép, bộ dáng tức cười kinh khủng.

Trương Thiệu Hoài chân tay luống cuống sờ soạng khắp các túi trên dưới, thật vất vả mới rút ra được khăn tay nhét trong túi quần, vội vàng lau lau chà chà, sau khi lau thêm hai ba cái nữa cho chắc, mới sửa sang bản thân lại cho sạch sẽ. Đợi đến khi đã gọn gàng trở lại, Trương Thiệu Hoài một bên dùng một góc khăn

tay lau tương ớt dính trên tờ báo, một bên ra vẻ bình tĩnh, lăm lăm lét lét mà nhìn ra xung quanh, xem bộ dáng chặt vật lúc này có rơi vào trong mắt ai không.

Sau khi xác định không có người nào nhìn thấy, Trương Thiệu Hoài mới thu hồi ánh mắt đang quét ra xung quanh, vừa định cắn xuống cái hamburger một cái thì đã thấy con chó con ngủ gục bên cạnh chân đã ngẩng đầu lên, mắt mở tròn xoe nhìn mình đăm đăm, cái lưỡi liếm liếm, giống như là chờ hần làm phúc, như lại cười nhạo hần chân tay thô kệch. Trương Thiệu Hoài lúc này mang nguyên bộ dạng ngốc nghếch, cảm giác hai má cũng nóng bừng.

Giật tóc mình một cái, Trương Thiệu Hoài mỉm cười, ngón tay bốc lấy miếng thịt kẹp trong cái hamburger ra, đưa cho con chó nhỏ, làm như là bị cướp tận miệng.

Ngồi ở trong xe đậu bên kia đường, nhìn xuyên qua cửa kính, đem nguyên trận hỗn loạn lúc này của Trương Thiệu Hoài nhìn không sót một cảnh, Chung Tư Lâm không tự chủ được mà cười khê một tiếng: “Đồ ngốc...”

Nhớ lại tối hôm qua mình làm như không có chuyện gì hỏi thăm Trương Thiệu Hoài: Khó có được một ngày nghỉ ngơi, định làm cái gì? Thì lấy được câu trả lời, dĩ nhiên là phải tranh thủ lúc không khí tốt, đi phơi nắng. Mà hôm nay lên theo dõi, quả nhiên là Trương Thiệu Hoài sau khi ngủ dậy, liền chạy ra ngoài công viên phơi nắng, nhìn tướng đi phơi nắng của anh, liền cảm thấy buồn cười vô cùng.

Hiếm có cơ hội như vậy, có thể len lén quan sát người yêu của mình, cũng là chuyện rất hứng thú. Nghĩ tới đây, khoe miệng Chung Tư Lâm cong lên rất cao, mà ngay cả bản thân Chung Tư Lâm cũng không có nhận ra, trong đôi mắt của mình khi cười chất chứa biết bao nhiêu ôn nhu cùng cưng chiều.

“Cộc cộc!” Cửa xe bên ghế phụ vang lên tiếng gõ nhẹ nhàng, quay đầu lại vốn là cấp dưới của mình đi mua cơm vừa mới quay lại, Chung Tư Lâm tiện tay mở khóa cửa xe, người bên ngoài liền mang một túi to nào là sandwich, hamburger cùng nước trái cây, nước đóng chai vào rồi ngồi xuống, quay qua hỏi Chung Tư Lâm: “Gần đây không có tiệm bán thức ăn nào cả, tôi mua sandwich với hamburger, Chung Sir anh muốn ăn gì?”

“Cảm ơn, tôi ăn ham... Sandwich là được.” Vừa nhìn đến hamburger đã nhớ tới bộ dạng ngốc nghếch của Trương Thiệu Hoài lúc này, vì chính sự an toàn của bản thân khi ăn uống, không muốn mới cắn một miếng đã cười phì, Chung Tư Lâm chọn món khác – sandwich.

Nhận lấy sandwich cùng nước trái cây từ cấp dưới, hai người ngồi trong xe im lặng mà dùng bữa trưa đơn giản, hai mắt vẫn bám chặt vào Trương Thiệu Hoài ở bên kia, để tránh làm mất đầu mối quan trọng.

Chỉ thấy Trương Thiệu Hoài ban đầu là gặm hamburger đã chuyển sang ngồi chồm hổm trước cái ghế dài trong công viên, đem miếng thịt trong cái hamburger dứ dứ trước miệng con chó nhỏ, không chỉ là miếng thịt, mà ngay cả nửa cái hamburger anh ăn chỉ còn ôpôt nữa cũng đem dứt cho con chó kia. Con chó nhỏ sau khi ăn xong bữa ăn do Trương Thiệu Hoài cung phụng, không thèm để ý đến ngón tay Trương Thiệu Hoài đang vò vò trên lưng làm phiền, cứ từng miếng từng miếng say mê gặm hamburger.

Đợi đến khi con chó nhỏ ăn xong no nê, liền trốn xuống bóng râm dưới cái ghế, tiếp tục nủ lại giấc ngủ trưa bị gián đoạn. Trương Thiệu Hoài cũng nhìn đồng hồ, đem tay thu dọn những mảnh vụn thức ăn mà con chó làm rơi vãi trong lúc ăn uống lại, dón vào chung một túi với những thứ của mình, đứng dậy đi tới thùng rác gần đó vứt vào trong. Sau khi xong xuôi hất anh lại quay lại chỗ cũ, gần đó có một cô bé con cười giòn tan, trong tay nắm một cái bong bóng bay chạy nhảy đùa giỡn, đột nhiên không cẩn thận mà bị ngã xuống đất, cái bong bóng bay cũng bởi vì bị ngã mà sút ra khỏi tay, theo gió nhẹ nhàng bay đi.

Nghe thấy tiếng khóc nức nở của cô bé con, Trương Thiệu Hoài vội vàng xoay người đến nâng bé dậy, mở miệng ôn nhu an ủi cô bé, giúp cô bé phủi phủi bụi đất dính trên người khi bị té, người lớn của cô bé ở phía sau chạy tới, cuống quýt cảm ơn Trương Thiệu Hoài.

Bên trong xe Chung Tư Lâm không nghe được câu chuyện giữa Trương Thiệu Hoài và những người kia nói với nhau, chỉ thấy cô bé con nhào vào lòng mẹ, chỉ vào nơi trái bóng bay bị bay mất, khóc sụt sùi.

Theo ngón tay chỉ của cô bé, thì ra trái bóng kia cũng bay chưa có xa, đang vướng lại ở một nhánh cây, chỉ là khoảng cách với mặt đất cũng không hề ngắn.

Nhìn thấy trái bong bóng vướng vào nhánh cây kia, Chung Tư Lâm có chút cau mày, Trương Thiệu Hoài lúc đầu còn đang ở bên cạnh cô bé, đã đột ngột đi về phía này, sau đó tăng tốc, bật cao chân, lấy đà một cái,

búng người lên thật cao.

Khi rơi xuống mặt đất trở lại, Trương Thiệu Hoài xoay người, vừa vặn đối mặt với hướng xe của Chung Tư Lâm, hai lúm đồng tiền trên má sâu hun hút, khuôn mặt tràn ngập nụ cười rạng rỡ tự tin, trên tay có thêm một cái bong bóng bay.

Tim đập bình bịch, trong nháy mắt khi Trương Thiệu Hoài xoay người kia, Chung Tư Lâm cảm giác được trái tim mình đập nhanh hơn rất nhiều.

“Oa! Đẹp trai... Quá mê người...” cấp dưới bên cạnh Chung Tư Lâm không khỏi mở miệng than thở, nhưng vừa quay đầu lại nhìn thấy Chung Tư Lâm đang nhíu mày, mấy chữ sau muốn nuốt ngược trở vào trong bụng cũng không kịp nữa rồi, chỉ có thể cố gắng ép tiếng nói trở nên nhỏ hết mức có thể.

Chung Tư Lâm liếc mắt nhìn cấp dưới bên cạnh đang khấn trương, giãn mày ra trở lại, chỉ còn hơi nhíu chút xíu, thản nhiên mà đáp lại: “Đúng là rất tuần tú.” Không rai, lấy ánh mắt của một người đàn ông mà đánh giá, Trương Thiệu Hoài đúng là một người rất bắt mắt, là một người đàn ông rất đẹp trai, nếu không... Bản thân mình như thế nào có thể bị thua bởi anh chứ, làm sao có thể quyến luyến hơi ấm của anh như vậy, chỉ vì một nụ cười của anh mà động tâm.

Nghĩ đến những ngọt ngào có giữa hai người, đôi mắt vốn sắc bén của Chung Tư Lâm bất giác trở nên nhu hòa hơn ba phần, mang theo nụ cười nhân nhật, nhìn Trương Thiệu Hoài ngồi xổm xuống, đem trái bong bóng bay đưa sang tay cô bé con. Cô bé cười vui vẻ nhận lại trái bóng, còn rướn người hôn lên má Trương Thiệu Hoài một cái thay cho lời cảm ơn, đám người bên cạnh cũng vỗ tay khen ngợi.

Còn thấy trên khuôn mặt Trương Thiệu Hoài hiện rõ sự xấu hổ, đôi mắt to rạng ngời, ngại ngần gãi gãi đầu, vội vàng thu dọn đồ đạc trên ghế, vội vàng rời khỏi cái nơi mà anh trở thành anh hùng bất đắc dĩ.

Sau khi băng qua đường trốn đi, Trương Thiệu Hoài rút cuộc cũng đi chậm lại, một bên ư hử một bài hát nào đó, một bên dạo bước nhàn tản, tùy tiện nhìn ngó vào những cửa hàng ven đường, ngẫu nhiên đối diện với một cửa tiệm mà nhướng mắt thật to.

Khi đi ngang qua một nhà hàng “Lão Hương Thôn” mang phong cách Châu Âu rất nổi tiếng ở HồngKong, Trương Thiệu Hoài cong môi cười rất thích thú, thân người cũng lúc lắc theo tiết tấu bản nhạc vọng ra từ trong nhà hàng.

Lúc đến cửa đi vào nhà hàng, bước chân Trương Thiệu Hoài đột nhiên dừng lại, đôi mắt to nhìn quanh vào trong đại sảnh bên trong, thậm chí còn dừng lại trước thực đơn đặt trước cửa nhà hàng, chỉ là nhìn thấy đoàn người xếp rông rần đợi xếp chỗ trước nhà hàng, Trương Thiệu Hoài cũng không muốn chờ dài chỗ, ra về bất đắc dĩ mà buông tha cho món ngon trước mặt.

Ngay lúc Trương Thiệu Hoài chuẩn bị đi về phía trước, có một người mẹ trẻ đẩy xe nôi trẻ em đột nhiên cất tiếng gọi Trương Thiệu Hoài, chỉ thấy người mẹ kia trên tay cầm một cuốn cẩm nang du lịch, hình như là nhờ Trương Thiệu Hoài chỉ đường. Trương Thiệu Hoài chăm chú nhìn vào địa điểm có trên cẩm nang du lịch, sau đó kiên nhẫn chỉ đường, thậm chí còn lấy cây bút trong ba lô ra, vẽ một cái bản đồ đơn giản cho người mẹ trẻ.

Sau khi tỉ mỉ chỉ lại đường đi một lần nữa, Trương Thiệu Hoài ngồi xổm xuống, ghẹo bé con cũng chỉ khoảng hơn chừng một tuổi nằm trong xe nôi. Mặc dù Chung Tư Lâm không nghe được bọn họ nói cái gì với nhau, nhưng có thể nhìn thấy em bé cười nắc nẻ, bàn tay nhỏ bé nắm lấy ngón tay trở của Trương Thiệu Hoài, tiếng cười vang lên như chuông bạc, tựa hồ được chơi với Trương Thiệu Hoài vui đến mức nào.

Sau khi chơi đùa với em bé một lát, Trương Thiệu Hoài cũng vẫy tay tạm biệt hai mẹ con, tiếp tục công cuộc dạo phố của anh.

Bỗng nhiên, Trương Thiệu Hoài đứng trước một vách kính, nhìn chăm chú vào vật phẩm trưng bày bên trong cửa hàng. Khóe môi cong cong mỉm cười, nụ cười mang theo nhu tình tràn ngập. Tận lực ép người về phía trước vô lăng, nhìn đến bảng hiệu cửa tiệm, nhóm người Chung Tư Lâm mới hiểu được Trương Thiệu Hoài đang nhìn cái gì.

“Cảnh sát Trương kia, bây giờ chắc chắn đang nghĩ đến người yêu của anh ta.” cấp dưới bên cạnh Chung Tư Lâm khẳng định như đinh chặt sắt.

Chung Tư Lâm có chút nhượng mắt, thuận miệng hỏi: “Sao biết được vậy?”

Cấp dưới kia uống một ngụm thức uống, ngón tay chỉ về Trương Thiệu Hoài nói: “Chung Sir, một người đàn ông khi có nụ cười như thế kia, nhất định là do anh ta nghĩ đến người yêu của mình, tuyệt đối không phải là mẹ của anh ta.”

“Thật sao?” Lại nhìn đến Trương Thiệu Hoài cười một mình mà rất đổi ôn nhu lẫn ngọt ngào, Chung Tư Lâm cup mắt mình xuống, dùng đôi hàng mi dài rậm che đi ý cười trong đáy mắt.

“Đúng vậy!” Cấp dưới bên kia thấy Chung Tư Lâm không có vẻ bức mình gì, cũng to gan lớn mật tiếp tục nói: “Thật ra trong mấy lần theo dõi này, tôi cuối cùng cảm thấy Trương cảnh sát này không giống như là loại người sẽ chịu nhận hối lộ đâu.”

Chung Tư Lâm liếc mắt nhìn cấp dưới của mình một cái, hỏi: “Cậu làm sao thấy được vậy?” Nhưng thật ra hứng thú của Chung Tư Lâm đã bị kích thích, rất muốn biết Trương Thiệu Hoài trong mắt người khác sẽ có bộ dạng như thế nào.

Cấp dưới bên kia nghe thấy Ngọc diện Tu La Chung Sir luôn luôn nghiêm túc không bao giờ biết nói đùa không những không lập tức mở miệng răn dạy mình không được phán đoán bừa bãi, mà còn hỏi mình tại sao, cũng không muốn suy nghĩ gì nhiều chỉ thuận miệng trả lời: “Khi tôi còn nhỏ bà nội tôi có nói, người mà chó con và em bé thích thân cận, nhất định không phải là người xấu.”

Nghe được câu trả lời từ cấp dưới của mình, Chung Tư Lâm thật sự cảm giác thấy rất thú vị, cái này cũng xem như là kinh nghiệm của người già sao? Bất quá nói ra lại là nhân viên điều tra của ICAC đem dùng làm giả thiết để đánh giá một người, Chung Tư Lâm cảm thấy tốt nhất là phải đem nhân viên của mình đi huấn luyện lại mới được.

Mặc dù lời người già nói cũng có vài phần đạo lý, nhưng thân là nhân viên ICAC, phải lấy thước đo khoa học ra làm tiêu chuẩn phá án, về mặt Chung Tư Lâm lập tức nghiêm chỉnh, trong giọng nói bình thản mang theo vài phần lạnh lẽo: “Chẳng một ai lại đem hai chữ người xấu viết lên mặt mình cả. Chúng ta phá án tối kỵ nhất là đem cảm giác cá nhân ra đánh giá vụ án, hết thấy đều phải dùng chứng cứ để chứng minh cho lời nói của mình.”

Nhận thấy giọng điệu của Chung Tư Lâm thay đổi, cấp dưới bên cạnh cũng không dám hó hé thêm gì nữa, chỉ gật đầu tiếp nhận răn dạy.

Không có mở miệng giáo huấn cấp dưới nữa, Chung Tư Lâm đem tầm mắt quay lại, tiếp tục nhìn chăm chăm vào hành động của Trương Thiệu Hoài, thế nhưng trong lòng lại thầm tính toán, có lẽ bữa tối hôm nay có thể đi ăn cà ri...

Y cũng không có bỏ qua, Trương Thiệu Hoài lúc này khi đi ngang qua nhà hàng bán cà ri, trái cổ không ngừng chạy lên chạy xuống, len lén nuốt nước miếng ừng ực.

Nghĩ đến Trương Thiệu Hoài đem đôi mắt to tròn lên tròn xoe, về mặt len lén nuốt nước miếng, Chung Tư Lâm vừa lòng mỉm cười.

Quyết định rồi, tối nay nhất định đi ăn cà ri.

17. Chương 17: Pn3

Ba cái vỗ tay ước định

Thật vất vả thoát khỏi một đám say rượu như tửu quỷ trong phòng, Trương Thiệu Hoài chạy đến bãi đất trống bên ngoài kí túc xá. Bầu không khí tươi mát tràn ngập làm cho Trương Thiệu Hoài cũng có vài phần say xỉn thanh tỉnh trở lại không ít.

Trương Thiệu Hoài tùy tiện ngồi xuống cầu thang chỗ lồi vào kí túc xá, phía sau là tiếng mọi người cuồng hoan ồn ào trong khí túc. Hắn đột nhiên cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, cảm giác được chuyện này báo danh chỉ như mới xảy ra ngày hôm qua, ngày mai chính là lễ tốt nghiệp của bọn hắn.

Nửa năm, hai mươi bảy tuần, một trăm tám mươi chín ngày trải qua huấn luyện, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng chẳng ngắn bao nhiêu, trong khoảng thời gian này, hình như xảy ra rất nhiều việc, vừa lại giống như cũng chẳng có chuyện gì kinh thiên động địa cả, mỗi một ngày đều giống nhau, mỗi một ngày cũng lại giống như không phải là chính mình. Nửa năm cố gắng cực khổ theo đuổi, cuối cùng cũng có kết quả, qua ngày mai, bọn họ đã chính thức trở thành cảnh sát Hongkong rồi.

Một đêm cuối cùng này, các giáo viên cũng nhắm một mắt, mở một mắt, tùy ý để bọn họ chuồn ra ngoài rồi vác về một đồng bia cùng thức ăn, trong kí túc xá ăn uống đập phá. Một vòng lại một vòng cụng li không ngừng, cho dù tửu lượng vô cùng tốt như Trương Thiệu Hoài cũng không thoát khỏi cảm giác thấy bước chân bên dưới bay bay, toàn thân bốc đầy mùi rượu, tùy tiện tìm một lí do, liền chuồn ra ngoài hóng gió.

Ngồi ở bậc thang xoạt chân xoạt cẳng, Trương Thiệu Hoài hít một hơi thật sâu, bầu không khí trong lành buổi tối thấm vào trong ngực, xua tan cảm giác khô nóng của cơ thể.

Ngẩng đầu nhìn về thao trường phía xa xa, sân khấu cho lễ tốt nghiệp ngày mai cũng đã làm xong, chỉ là một sân khấu hướng về những dây ghế mới làm xong nằm ở giữa thao trường. Nhìn những sợi dây ruy băng màu xanh, màu trắng màu hồng treo trang trí, Trương Thiệu Hoài lúc này mới sâu sắc cảm nhận được, ngày mai hai mươi bảy tuần huấn luyện sẽ kết thúc, cùng nhau đổ mồ hôi, cùng nhau chịu khổ, cùng nhau cố gắng trong các buổi huấn luyện tất cả đều sẽ kết thúc...

Rốt cuộc Trương Thiệu Hoài cũng cảm thấy một tia lưu luyến khi xa cách, thở dài, nhìn vào trong sân, nhẹ nhàng mỉm cười.

Bỗng nhiên, một bóng người nhàn nhạt nơi đối diện hấp dẫn sự chú ý của hắn, neho mắt lại nhìn cẩn thận, mới thấy rõ thân ảnh cao gầy trong bóng tối kia đúng là Chung Tư Lâm.

“Thì ra cậu cũng lén trốn đến đây à.”

Giọng nói sang sảng truyền đến, Chung Tư Lâm đang nằm thẳng trên ghế đột ngột mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt phóng to tươi cười của Trương Thiệu Hoài đang ở trước mặt mình.

Đột nhiên nhìn thấy Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm cũng không có giật mình, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên: “Không phải cậu cũng chuồn ra sao?” Người đang nằm, hoàn toàn không có ý định ngồi dậy.

Trương Thiệu Hoài chống một tay xuống, cả người an an ổn ổn nằm xuống bên cạnh Chung Tư Lâm, hơi chút điều chỉnh vị trí của mình, đem đỉnh đầu đối diện với đỉnh đầu Chung Tư Lâm.

“Ở đây làm gì vậy?” Từ sau cái đêm chạy trong mưa ngoài thao trường, xung đột giữa Trương Thiệu Hoài và Chung Tư Lâm đã biến mất, mặc dù bọn họ vẫn là đối thủ không ngừng cạnh tranh với nhau, nhưng mà bọn họ lại càng ăn ý, là trợ thủ ăn ý, trong lòng đều xem đối phương là tri âm tri kỉ cho dù không hề nói ra.

“Nhìn bầu trời.” Giọng điệu cực kì bình thản.

“Bầu trời?” Trương Thiệu Hoài nhìn không gian mênh mông một màu đen phía trên mình, không tự chủ mà chau mày lại.

“Không có trăng, cũng chẳng có sao, chỉ có một mảnh đen vô cùng vô tận, có cái gì đẹp sao?”

Nghe thấy trong lời nói của Trương Thiệu Hoài mang theo chút tức giận như trẻ con, Chung Tư Lâm cười khê một tiếng: “Là tôi thích xem sự trống rỗng của nó, một mảnh trống rỗng.”

Trương Thiệu Hoài nhướng mắt lên, khó hiểu hỏi: “Thích nhìn sự trống rỗng?”

“Ha ha ha...” giọng điệu khó hiểu của Trương Thiệu Hoài làm cho Chung Tư Lâm cười ha ha, đợi đến khi cười xong, Chung Tư Lâm hướng lên bầu trời chẳng có bất kì cái gì, mở rộng bàn tay của mình, trong lời nói mang theo sự chờ mong, nhẹ giọng nói: “Trống rỗng cũng không phải có nghĩa là trống trải sao, mới có đủ rộng rãi, làm cho chúng ta bay lượn thỏa thích sao?”

Nghe Chung Tư Lâm giải thích, Trương Thiệu Hoài một lần nữa nhìn lại khoảng không trống trải khôn cùng trên bầu trời, là một không gian bao la, là bầu trời bọn hắn có thể tung cánh bay cao trong tương lai.

Hai người cứ thế im lặng nhìn bầu trời trống rỗng, đêm khuya an tĩnh không một tiếng động, chỉ có dòng máu nóng của bọn họ không ngừng chảy khắp nơi, mang theo sự nôn nóng khi đối mặt với tương lai phía trước.

Trong im lặng, Trương Thiệu Hoài đã mở miệng trước: “Sid, cậu có thấy chúng ta thật sự rất có duyên không? Ngay cả khi chưa bước vào trong trường chúng ta đã có thể đụng nhau rồi.” Trương Thiệu Hoài là đang nói đến cái ngày ghi danh đó hắn đụng Chung Tư Lâm bất tỉnh.

“Hừ!” Chung Tư Lâm hừ lạnh một tiếng: “Cậu còn không biết xấu hổ mà nói nữa hả, nếu như không phải do cậu, tôi làm sao có thể báo danh muộn chứ, ngay cả tổ đội còn chưa được chia thì đã bị liệt vào trong danh sách đen rồi!” Còn chưa kịp xếp lớp đã bị Trương Thiệu Hoài đụng cho bất tỉnh vẫn làm cho Chung Tư Lâm giữ mãi ở trong lòng.

“Này này này, nói chuyện cũng phải có lương tâm một chút chứ.” Trương Thiệu Hoài lập tức nói ra suy nghĩ của mình, giống như là đang tố cáo: “Cậu ngày đó đang sốt cao mà, nếu như không phải lúc tôi đâm vào cậu, đưa cậu đến phòng y tế nghỉ ngơi, không khéo cậu đã tiêu tùng rồi! Càng huống chi tôi cũng đâu phải là tên tùy tiện, vẫn một mực ở trong phòng y tế chờ cậu tỉnh lại, ngay cả báo danh cũng chưa có đi, tôi chính là người chính trực rất hiếm đó nha.”

“Đúng vậy, đúng vậy, đúng vậy, cậu rất là chính trực.” Chung Tư Lâm xoay người một cái xem thường, tức giận nói: “Chính trực nên mới liên hợp với kẻ khác lừa nhau ác chảnh tôi.”

“Này, không phải nói là không đề cập đến việc này nữa sao?” Lời nói Trương Thiệu Hoài trầm xuống, mặc dù những người khác lừa nhau ác chảnh Chung Tư Lâm, dẫn đến chuyện y bị phạt chạy bộ trong mưa, là bước chuyển đánh dấu tình bạn của hai người, nhưng mà chuyện này, hắn cũng cảm thấy xấu hổ, Chung Tư Lâm vẫn cảm giác giận, lâu lâu lại bộc phát. Hai người cũng rất ăm ỹ, cơ hồ không bao giờ nhắc đến chuyện đó nữa, không ngờ hôm nay Chung Tư Lâm lại tự mình nói ra.

“Làm sao vậy? Mất hứng à?” Chung Tư Lâm khẽ nhủ mi, thanh âm trong trẻo ban đầu lập tức lạnh xuống ba phần: “Có sức làm thì cũng đừng có sợ người khác nói tới!”

“Cậu!” Trương Thiệu Hoài xoay người lại, nhìn thẳng vào Chung Tư Lâm đang nằm xoải trên bàn, tựa hồ một bụng tức giận đang muốn bạo phát, nhưng khi nhìn tới đôi mắt đang nhắm nghiền hoàn toàn không để ý tới hắn của Chung Tư Lâm, một bụng những lời oán giận định nói ra cũng bị Trương Thiệu Hoài nuốt trọng trở về, đôi mắt to tròn nheo lại, giọng nói có chút khàn khàn, lộ ra chút uể oải của hắn: “Tôi... vẫn rất áy náy... Mặc dù tôi không có trực tiếp tham dự vào kế hoạch của bọn họ, cố ý ác chảnh cậu, nhưng tôi cũng không có cản bọn họ. Tôi cứ vậy khoanh tay đứng nhìn, xem bọn họ chảnh cậu, kì thật hành vi của tôi cũng chẳng khác gì bọn họ... Đều là không đúng. Sid, tôi—”

“Đừng có nói đúng hay không với tôi!” Chung Tư Lâm cắt ngang câu nói chưa trọn vẹn của Trương Thiệu Hoài, đột nhiên hai mắt mở ra, không hề có chút bức bối nào trong đó: “Sớm đã biết cậu vẫn nhớ chuyện này mà. Chuyện này không liên quan gì đến cậu cả, cậu cũng đừng cảm thấy có lỗi với tôi. Coi như là cái giá tôi phải trả khi đem bản thân phong bế chặt chẽ, chỉ biết nhìn sự việc dưới khía cạnh thắng thua... Bị người khác ác chảnh cũng là chuyện có thể đoán trước được, cho nên thật sự không quan hệ tới cậu, cậu không cần phải mang theo cảm giác áy náy với tôi.”

“Tôi không có cản bọn họ lại, cũng là sai rồi.” Trong lòng Trương Thiệu Hoài vẫn cảm thấy có lỗi thật nhiều.

Chung Tư Lâm chỉ biết thở dài một hơi, đã biết một khi Trương Thiệu Hoài cố chấp lên thì mười con trâu kéo cũng chẳng thể nhúc nhích được, nói cũng chẳng nghe được, uống công mình còn muốn giúp cậu ta cởi bỏ khúc mắc trong lòng.

Mặt trắng không còn giọt máu liều mắt nhìn Trương Thiệu Hoài một cái, Chung Tư Lâm nhìn vào con người đen nhánh của Trương Thiệu Hoài mang theo vài phần trêu chọc: “Cậu nếu cảm thấy có lỗi với tôi như vậy, vậy có muốn lấy thân báo đáp để trừ nợ không?”

Trương Thiệu Hoài hòa theo giọng điệu của Chung Tư Lâm, cố ý làm ra bộ dáng thẹn thùng, nhỏ giọng lí

nhí, nói đùa: “Không biết công tự có nguyện ý hay không?” Lập tức thay đổi sắc mặt: “Thôi thật sự cảm thấy rất xấu hổ...”

“Cốp!” Còn nói chưa hết, đầu Trương Thiệu Hoài đã ăn một cú của Chung Tư Lâm.

Chung Tư Lâm cũng thay đổi nét mặt, nghiêm túc hỏi: “Được, vậy tôi hỏi cậu một câu, cậu hôm nay bởi vì thật sự muốn làm anh em với tôi hay là bởi vì á náy nên mới xem tôi như là anh em?”

“Đương nhiên là thật sự muốn làm anh em với cậu rồi!” Trương Thiệu Hoài không cần suy nghĩ, lập tức trả lời Chung Tư Lâm: “A, không đúng!” Rồi lại lập tức phủ nhận câu trả lời của mình: “Tôi căn bản không có xem cậu là anh em.”

Nhìn sắc mặt của Chung Tư Lâm đã hoàn toàn trầm xuống, Trương Thiệu Hoài mới chậm rãi mở miệng: “Tôi không có xem cậu như anh em, tôi xem cậu như tri âm.” Khóe miệng Trương Thiệu Hoài cong lên từng chút từng chút một, trở thành một nụ cười rạng rỡ, thấp giọng giải thích: “Anh em có thể có rất nhiều, nhưng tri âm thì chỉ có thể có một mà thôi.”

Nghe được câu giải thích của Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm cũng thả lỏng khuôn mặt, gương mặt góc cạnh ban đầu cũng dần dần trở nên ôn hòa: “Nếu đã xem tôi đến như vậy, sau này đừng nói đến cái gì mà xấu hổ không thể bỏ xuống nữa.”

Hai tay kê xuống dưới đầu, Chung Tư Lâm duỗi thẳng người, nói thoải mái: “Ông đây cũng không cần đâu, tên nhóc mi cứ giữ chặt trong lòng làm cái gì?” Nghiêng mắt liếc nhìn Trương Thiệu Hoài một cái, giống như cười mà chẳng phải cười.

“Cậu chết đi!” Trương Thiệu Hoài ném lại một câu, lần nữa xoay người, cũng đem hai tay gối xuống đầu: “Tên nhóc mi chiếm không ít tiện nghi của ông đây! Tên nhóc mi đã vô tâm như vậy, ông đây cũng chẳng cần quan tâm!” Trương Thiệu Hoài tự mình cũng hiểu rõ, tại sao hôm nay Chung Tư Lâm lại đặc biệt đem chuyện này nói ra, nói vòng vo một hồi, chính là vì muốn tháo bỏ nút thắt trong lòng mình.

Cái này cũng đại biểu cho Chung Tư Lâm luôn biết trong lòng mình có nút thắt, vì vậy mới muốn trước lễ tốt nghiệp thay mình cởi bỏ nó, có một tri kỉ như vậy, làm sao không thể khiến mình cảm động cơ chứ? Nếu Tư Lâm không muốn hấn để chuyện này trong lòng, hấn tự nhiên cũng sẽ không thể phụ dụng tâm của y.

Thời gian vẫn còn rất nhiều, món nợ ân tình này với y, sau này hấn nhất định sẽ hoàn trả.

Bỗng nhiên, Trương Thiệu Hoài ngồi bật dậy, hỏi Chung Tư Lâm: “Đúng rồi, Sid, tôi còn chưa có hỏi cậu tại sao lại muốn làm cảnh sát vậy?”

“Bởi vì, tôi muốn phải có đủ sức mạnh để bảo vệ người tôi muốn bảo vệ.” Mở miệng nói, nhưng ánh mắt Chung Tư Lâm bỗng trở nên âm trầm.

Mẹ của y, vốn là tình nhân của người khác, kẻ đó lại là người tung hoành trong cả hai giới hắc bạch, là tên có thể chỉ cần dùng một tay đã có thể che khuất nửa bầu trời, là tên chỉ biết giam giữ người tình. Mỗi một ngày, chỉ toàn là những trang sức đắt tiền, quần áo xa hoa, chờ trong căn phòng tranh trí hoa lệ, chờ kẻ kia đến lâm hạnh.

Y không rõ bà vì sao lại một mực nghe lời kẻ đó, không rõ bà vì sao lại dành hết tình cảm cho kẻ đó, càng không rõ bà vì sao có thể hưởng thụ những vật chất đó mà bỏ quên đứa con gái của mình, tùy tiện để cho kẻ đó mang đi em gái duy nhất của y mà không hề có một chút lưu luyến nào.

Có một người mẹ như vậy, làm cho y cảm thấy xấu hổ.

Từng.

Mãi đến một lần y ngẫu nhiên nghe được bà khóc trong khi ngủ, gọi tên con gái của mình...

Mãi đến khi y phát hiện mỗi khi kẻ kia vòng tay ôm lấy eo của bà, tay bà liền siết chặt lại, có chút run rẩy...

Dần dần, y rút cuộc cũng hiểu rõ, bà rất sợ hãi kẻ kia, bà cũng rất cố gắng để có thể bảo vệ được những người bà thương yêu.

Từ khi y đã hiểu rõ chuyện đó, y liền tự thề với bản thân, sẽ có một ngày, y sẽ có đủ sức mạnh để đối đầu với kẻ đó, bảo vệ người mẹ vẫn luôn ra sức bảo vệ y.

Mà bước đầu tiên để y có thể có được sức mạnh, chính là thi vào làm cảnh sát.

Chỉ là, vẫn còn chưa kịp đợi tới lúc nhìn thấy mình mặc đồng phục cảnh sát, thì mẹ của y đã qua đời...

Thân nhân duy nhất của mình còn lại trên đời, chính là đứa em gái cùng mẹ khác cha kia, cũng không biết là có cơ hội gặp nhau hay không...

Mình vẫn còn người cần phải bảo vệ sao?

Không có nhận thấy ánh mắt ảm đạm của Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài hưng phấn đem bàn tay chụp lấy Chung Tư Lâm: “Ha ha, nghĩ không ra lí do cậu vào cảnh sát lại giống như của tôi!”

Đôi mắt to của Trương Thiệu Hoài, dưới ánh đèn mờ mịt lại càng lóe lên những tia sáng chói mắt: “Tôi vẫn tin tưởng trong thế giới này, tuyệt đối có sự tồn tại của công lí và chính nghĩa. Có lẽ, nó sẽ bị che đậy nhất thời, nhưng cuối cùng tà cũng không thể thắng chính. Mà tôi hi vọng mình có thể là một phần trong lực lượng đó, dùng mọi khả năng để cho công lí cùng chính nghĩa không bị che đậy.”

Một hồi khăng khải hào sảng của Trương Thiệu Hoài hoàn toàn xua đi tâm trạng sa sút của Chung Tư Lâm, ngồi dậy, trong lời nói của Chung Tư Lâm mang theo một chút cười cợt: “Cậu định trở thành siêu nhân thực thi chính nghĩa sao?”

“Không!” Trương Thiệu Hoài vung ngón trỏ lên, vẻ mặt nghiêm túc, lời lẽ trang trọng phản bác: “Tôi mặc dù không có sức mạnh như siêu nhân, nhưng tôi chính là sứ giả của chính nghĩa!” Nói xong chữ cuối cùng, Trương Thiệu Hoài nhảy cả người lên, bày ra động tác tiêu chuẩn của siêu nhân khi bay lên trời, hất cằm lên cao cao: “Tiêu diệt tội phạm, chính nghĩa sẽ thắng!”

Tầm mắt của Trương Thiệu Hoài cùng Chung Tư Lâm giao vào nhau, nháy mắt trở nên lặng yên không một lời nói, nhưng sau đó ba giây, đồng thời vỡ ra tiếng cười thật to, xua tan sự yên lặng trong thao trường.

“Há há há há... Cậu nói thật hay xạo vậy?” Chung Tư Lâm vừa cười vừa hỏi Trương Thiệu Hoài.

“Cậu hỏi cái gì hả?” Trương Thiệu Hoài nén cười, ra vẻ đứng đắn mà trả lời: “Cậu không thấy vẻ mặt của tôi có bao nhiêu đứng đắn, có giống đang nói đùa không hả?”

“Cậu...” Chung Tư Lâm chỉ vào Trương Thiệu Hoài, một câu cũng nói không nên lời, lại là một trận cười to.

Trương Thiệu Hoài đột nhiên tiến lên, hạ một tay xuống bả vai Chung Tư Lâm: “Chúng ta nếu có chung chí hướng, mục tiêu giống nhau, sao không lập tức lập hạ thệ ước, nắm tay cùng tiến chứ?” Trương Thiệu Hoài cố ý bắt chước ngôn từ văn chương, mang theo khẩu khí như đại hiệp cổ trang, làm cho Chung Tư Lâm lại cười phá lên.

Thật vất vả mới ngừng cười được, mặt mũi Chung Tư Lâm đã đỏ hồng, nuốt nuốt nước miếng cho thuận cổ họng, miễn cưỡng bắt chước giọng điệu giống như của Trương Thiệu Hoài mà trả lời: “May mắn được vị huynh đài này để mắt đến tại hạ, tại hạ sẽ xả thân làm hết khả năng.”

Mắt hai người lại giao nhau, lại một trận cười ha ha.

“Ha ha ha ha ha... Tốt lắm tốt lắm, đừng cười nữa.” Trương Thiệu Hoài ngừng cười trước, nhìn Chung Tư Lâm, giọng điệu thành khẩn: “Tôi nói thật đó, tôi thật sự rất hi vọng có thể đập tay với cậu. Cậu đồng ý không?” Trương Thiệu Hoài xòe bàn tay phải ra.

Nhìn thấy bàn tay phải của Trương Thiệu Hoài đang xòe ra trước mặt mình, trong con ngươi đen nhánh của Chung Tư Lâm lóe lên ánh sáng dị thường chói mắt, đôi môi ban đầu chỉ cười nhàn nhạt, dần dần cong lên rất cao, cũng xòe tay phải ra, cầm lấy tay Trương Thiệu Hoài, lời nói kiên định trầm ổn: “Tôi cũng đồng ý với cậu.”

Một đêm trước lễ tốt nghiệp của trường huấn luyện sĩ quan, hai người Trương Thiệu Hoài và Chung Tư Lâm, dưới bầu trời trống rỗng, thề với nhau cùng truy bắt tội phạm, cùng nhau tuyên thệ vào chung một đội cảnh sát, cùng nhau xông pha, đây là ba cái vỗ tay ước định chỉ thuộc riêng về hai người.

18. Chương 18: Pn4

Phòng 1052

HongKong, cảng Cửu Long, trên sân thượng nhà hàng kiêm khách sạn Bán Đảo có một cửa sổ hình vòm rộng lớn quay mặt ra hải cảng tuyệt đẹp, khung cửa được khắc hình chim muôn hoa bướm uốn lượn, tỏa ra không khí thản nhiên, lộ ra phong tình đặc biệt của Nam Mĩ, lại còn vươn vắn thêm hơi thở từ thời thực dân Tây Ban Nha.

Hơn hai giờ một chút, mọi người dùng cơm trưa xong đã giải tán từ lâu, xuyên thấu qua rèm cửa làm bằng vải bố màu trắng, một mảng ánh sáng trắng xuyên qua rèm cửa không hề mang theo cái nóng bức của mặt trời ban trưa, trong không gian chỉ còn lại sự yên tĩnh.

Trong bộ âu phục sẫm màu, thêm một cái áo sơ mi sọc dọc màu xanh nhạt gần như chuyển sang màu trắng, Chung Tư Lâm ngồi bên cạnh cửa sổ, thân người hơi dựa vào thành ghế, đầu hơi nghiêng, tùy tiện lật mấy trang tạp chí đặt trên đùi.

Đối diện với Chung Tư Lâm, là Đường Phương Vũ cũng trong một bộ âu phục trắng thớm – Công tố viên của sở tư pháp HongKong.

Đường Phương Vũ dùng khăn ăn lau nhẹ lên miệng mình, tiện tay đem khăn ăn đặt xuống bên cạnh, nhìn Chung Tư Lâm, cười một cái nói: “Tôi thật không ngờ, anh lại có bản lĩnh như vậy, thật sự có thể hạ bệ được Phó Truyền Thánh, đã vậy còn nhỏ tận gốc.”

Có chút ngắc đầu, nâng cằm lên, nhìn xéo qua người ngồi đối diện, tầm mắt Chung Tư Lâm lại quay về với tờ tạp chí, thản nhiên trả lời: “Không có gì là không thể cả, nếu tôi đã mở miệng đáp ứng, thì đại biểu tôi nhất định có thể làm được.”

Đường Phương Vũ nhướn một bên mắt, thâm ý liếc nhìn Chung Tư Lâm một cái: “Đúng vậy, năng lực của anh rất cao, so với sự tưởng tượng của tôi còn muốn cao hơn... Uncle hết sức hài lòng biểu hiện của anh, có rất nhiều công tố viên, kiểm sát viên cũng rất muốn cảm ơn anh, dù sao cũng là nhờ anh bọn họ mới có thể bảo vệ vị trí của mình, còn cứu bọn họ một mạng.

Nói xong, Đường Phương Vũ đứng dậy, vượt vượt mấy nếp nhăn trên bộ âu phục: “Được rồi, chiều nay tôi còn có việc phải làm, tôi đi trước.” Khi đi ngang qua chỗ ngồi của Chung Tư Lâm, vươn tay ra, vỗ vỗ lên bả vai y: “Rất hi vọng chúng ta lại có cơ hội hợp tác với nhau.”

“Chờ một chút,” Chung Tư Lâm mở miệng ngăn cản bước chân của Đường Phương Vũ, đưa tay đặt cuốn tạp chí lên bàn, đồng thời cũng đứng dậy, thuận tay đem phong bì nằm chống chơ trên bàn kẹp vào giữa hai ngón tay, nhét vào túi áo vest trước ngực của Đường Phương Vũ, giọng điệu bình thản không cảm xúc: “Đừng quên trả tiền.” Nói xong, Chung Tư Lâm cất bước, rời đi trước.

Đem phong bì trong túi ra xem, Đường Phương Vũ cau mày nhìn bóng lưng Chung Tư Lâm đang rời đi, âm thầm tự nói. Người này xem ra cũng rất tinh ý, thở dài một hơi, nghe lời mà đi trả tiền bữa ăn.

Khi hai người Chung Tư Lâm và Đường Phương Vũ lần lượt rời đi, vị khách dùng cơm ngồi ở chỗ ngồi sau lưng Đường Phương Vũ cũng bỏ tờ báo xuống đứng dậy — chính là Trương Thiệu Hoài đang cau mày. Nghiêng mắt liếc nhìn bóng lưng của Đường Phương Vũ đánh giá một cái, lập tức thay đổi phương hướng, nhìn chăm chú vào bóng lưng của Chung Tư Lâm, chân mày Trương Thiệu Hoài khi đó cau lại càng chặt hơn trong vô thức.

Trương Thiệu Hoài đẩy cánh cửa Toilet ra, bên trong chỉ có Chung Tư Lâm đang rửa tay, ngoài ra cũng không còn ai khác. Ngay lúc đóng cửa lại, Trương Thiệu Hoài tiện tay treo lên cửa Toilet tấm bản thông báo “Đang quét dọn”, hẳn có chuyện cần phải nói riêng với một mình Chung Tư Lâm.

Trong gương phản chiếu hình ảnh Trương Thiệu Hoài đi vào, bóng Chung Tư Lâm trong gương mỉm cười với Trương Thiệu Hoài.

Trương Thiệu Hoài đi tới bên cạnh Chung Tư Lâm, vịn vò nước, sắc mặt đen sì, cất giọng bình tĩnh hỏi: “Em đang đùa cái gì? Đường Phương Vũ vốn là cánh tay phải của Tần Hưởng Thiên, chẳng lẽ em có cái gì phải trao đổi với sở tư pháp sao?”

Chung Tư Lâm nghiêng mắt liếc Trương Thiệu Hoài một cái, khoe miệng cười lên mang theo vài phần đùa cợt: “Tất cả đều như anh nghe được, em không có chơi đùa cái gì cả.”

“Không sợ anh sẽ đi tố cáo, áp cho em tội lạm dụng chức quyền sao?” Trương Thiệu Hoài nhìn Chung Tư Lâm.

Chung Tư Lâm mỉm cười: “Hình như em mới là người của ICAC... Hơn nữa thật muốn chơi đùa...” Nghiêng mắt liếc nhìn Trương Thiệu Hoài thêm cái nữa: “Em so với anh càng thích hợp chơi trò chơi này.”

Trương Thiệu Hoài nheo mắt lại, nhìn chằm chằm vào Chung Tư Lâm một hồi, thở dài: “Cái này đối với em mà nói, chắc là một chuyện rất nguy hiểm, tại sao lại muốn nói cho anh biết?”

Chung Tư Lâm nhìn Trương Thiệu Hoài, nhẹ giọng cười, cười đến vành mắt cong cong, phong tình vạn chủng, nhẹ đưa người đến cạnh Trương Thiệu Hoài, Chung Tư Lâm thấp giọng nói: “Không phải anh hi vọng em sẽ tin tưởng anh hoàn toàn sao... không phải gạt anh bất kì chuyện gì sao?”

“Anh tại sao lại cảm thấy... giống như có cái bẫy phía trước, đang đợi anh nhảy xuống vậy?” Trương Thiệu Hoài nheo mắt lại, nhìn Chung Tư Lâm.

Khoe miệng Chung Tư Lâm càng lúc càng cong lên, ánh mắt lại lờ lờ khắc hằn ngày thường: “Là em tính kế với anh, đó là cái bẫy em giăng sẵn... Anh có nhảy vào hay không đây?”

Hai mắt Trương Thiệu Hoài nheo càng ngày càng hẹp, chân mày cũng dí sát vào nhau, giống như là đang tự hỏi cực kì nghiêm túc... Sau đó, Trương Thiệu Hoài xoay người lại đối diện với Chung Tư Lâm, đôi môi của hắn giống như là sắp áp lên môi của Chung Tư Lâm, không thể tránh được mà nhẹ nhàng thở dài: “Anh có thể không nhảy sao?” Cúi đầu, hôn lên đôi môi người yêu đang giăng bẫy với hắn.

Chung Tư Lâm cũng không hề khách sáo đáp trả lại đầu lưỡi linh hoạt của Trương Thiệu Hoài đang xâm nhập vào trong miệng của mình, trong lúc đây đưa, Chung Tư Lâm băng quơ nói với Trương Thiệu Hoài: “Tối hôm nay em không ngủ ở nhà, không cần đợi em...”

Trương Thiệu Hoài nhú mày, chặn ngang lời Chung Tư Lâm: “Tăng ca sao? Có việc gì mà phải thức đêm để giải quyết vậy?”

“Không phải.” Chung Tư Lâm khóa vò nước nơi bồn rửa tay, nhẹ nhàng cười với Trương Thiệu Hoài: “Em đặt phòng ở chỗ này, cho nên tối nay không ngủ ở nhà.”

Cầm khăn lau khô bàn tay, Chung Tư Lâm rút từ trong túi áo vest ra một cái chìa khóa phòng, đi lại gần Trương Thiệu Hoài, thả chìa khóa vào trong túi áo Trương Thiệu Hoài, miệng áo vào bên tai Trương Thiệu Hoài, thấp giọng thăm thỉ: “Phòng 1052.” Sau đó đầu lưỡi như có như không đảo qua lỗ tai Trương Thiệu Hoài. Nói xong cũng không liếc mắt nhìn Trương Thiệu Hoài một cái, liền xoay người đẩy cửa Toilet đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng của Chung Tư Lâm, Trương Thiệu Hoài đang thử người ra cũng chậm chạp tỉnh táo trở lại, khoe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt dần dần đậm lên... Khóa vò nước trong bồn rửa tay lại, tùy tiện đem tay lau khô, Trương Thiệu Hoài rút chìa khóa phòng Chung Tư Lâm vừa mới bỏ vào trong túi ra... Phòng 1052 thật sao?

Trương Thiệu Hoài nhướng một mắt lên, nhìn theo cánh cửa ngoài toilet, lại nhìn thoáng qua chìa khóa trong tay. Người ta đã ra chiến thư rồi, hắn còn có cửa không tiếp nhận sao? Hai lúm đồng tiền trên má càng lúc càng sâu, Trương Thiệu Hoài đẩy cửa đi nghênh chiến.

Trong thang máy khác sạn Bán Đảo, khi con số hiển thị chỉ tầng thứ 5 hiện lên, lông mi Trương Thiệu Hoài hết nhướng lên rồi sụp xuống, đôi chân mày nheo nheo lại.

Khi con số hiển thị tầng thứ bảy, khoe miệng Trương Thiệu Hoài đã cong lên thành một vòng cung khó có thể tự khống chế, cố gắng kéo miệng xuống, cố gắng khống chế trở lại dây thần kinh nơi mặt mũi của mình.

Khi con số hiển thị tăng thứ chín, Trương Thiệu Hoài vươn tay phải, xoa bóp cái trán của mình, một đôi mắt to thể nhưng lại không ngừng nhìn qua kẽ tay, nhìn lên bảng điện tử báo hiệu số tăng lần.

Khi con số hiển thị tăng thứ mười, “Đỉnh!” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Nhìn bên ngoài thang máy, những dãy phòng thật dài, Trương Thiệu Hoài ngược lại có cảm giác “Gần hương tình càng nồng, không dám hỏi người ở đâu.”

Xoa xoa chân mày của mình, Trương Thiệu Hoài cuối cùng cũng bước ra khỏi thang máy, hưng phấn, bất an cùng tâm tình phức tạp cứ hòa vào nhau đánh thẳng vào đáy lòng hắn.

Bước chân nặng nề di chuyển trên tấm thảm lót sàn, trái tim Trương Thiệu Hoài đập bình bịch rất nhanh.

Mắt nhìn đến sơ đồ phòng ốc, bản thân Trương Thiệu Hoài cũng chưa từng phát hiện ra, nụ cười trên môi hắn có bao nhiêu là sáng lạn.

.

Phòng 1008, phòng 1010, phòng 1012,...

Miệng, áp lên đôi môi mỏng kia, không thể chờ đợi mà nhấm nháp luôn là niềm vui khiến mình lưu luyến, đối mặt với áp bách đó, Chung Tư Lâm sẽ nheo mắt lại, trong khóe mắt mang theo khiêu khích cùng đùa cợt, sẽ nhìn chăm chăm vào đôi mắt to trên người mình. Người bị trừng, thể công không những không lùi mà còn lấn tới, dính vào làn môi đã hơi sưng đỏ của đối phương, đem đầu lưỡi vươn ra, ghì lại khóe miệng đã có chút cong lên của người kia. Trên môi truyền đến chút cảm giác ngứa ngáy, Chung Tư Lâm sẽ có chút tức giận mà đem hàng mi xinh đẹp của hình hơi cau lại, đôi môi bĩu ra như trẻ con lúc đang tức giận, ngược lại rất thuận tiện để cho ai kia ngậm lấy vành môi mỏng, dùng răng nhẹ cắn một cái, dùng đầu lưỡi liếm qua một cái. “Hừ...” Mũi Chung Tư Lâm sẽ phát ra một tiếng hừ mềm mại không rõ nghĩa, hơi thở nóng ẩm sẽ phủ lên mặt, khiêu khích không thôi.

Phòng 1018, phòng 1020, phòng 1022,...

Đầu lưỡi linh hoạt, xâm nhập vào trong khoang miệng của Chung Tư Lâm, bá đạo tập kích, quán lấy đầu lưỡi màu hồng nhạt trong đó, đôi mắt ưng của Chung Tư Lâm sẽ sụp xuống một nửa, ánh mắt vốn rất sắc bén nhưng lại phóng ra một loại câu dẫn không thể tả được. Hai tay đặt trên người sẽ ôm lấy bờ vai, đem đối phương ép sát vào người mình, đầu lưỡi khẽ đảo, đối mặt với đầu lưỡi quán quít dây dưa của mình, triển khai phản kích. Trận đánh trong miệng còn đang trong lúc kịch liệt, hai tay đã chui vào trong áo sơ mi, mở ra một chiến trường mới. Ngón tay thon dài lướt qua cơ bụng rắn chắc, khuôn ngực bằng phẳng, theo từng ngón tay lướt trên da thịt trơn láng cướp đoạt từng phân từng tấc da thịt, có chút run rẩy khi bị chạm vào, nút áo sơ mi, từng hột từng hột bung ra.

Phòng 1026, phòng 1028, phòng 1030...

Mười ngón tay, mang theo chút lực đạo, xẹt qua hai chấm hồng trước ngực, xương quai xanh, mang theo áo sơ mi tuột ra sau lưng.

Nhẹ nhàng xoa bóp vùng lưng hoàn mỹ, đồng thời đầu lưỡi sẽ liếm qua sợi chỉ bạc mỏng manh như tơ quán quít giữa hai người, lướt đến lỗ tai hồng nhạt xinh xắn, lướt theo đường cong trên cổ, liếm đến yết hầu sẽ phát ra một tiếng: “A...”

Trong lúc người dưới thân vẫn còn đang thờ đốc, ai kia đã lướt tới nơi xương quai xanh đang ẩn hiện, nhẹ nhàng cắn lên đó một cái, lại dùng đầu lưỡi tinh tế liếm mát. “Uhm...” tiếng rên nhẹ khó lòng kiềm chế, Chung Tư Lâm khó nhịn đem cơ thể của hình hơi giãy dụa, mười ngón tay trắng mịn sẽ lùa vào trong mái tóc đen dày của ai kia, trắng đen giao hòa, khó có thể chia lìa, dây dưa triền miên.

Đến lối rẽ, Trương Thiệu Hoài hít sâu một hơi, đè xuống ngọn lửa đang cháy bùng bùng trong bụng mình, rảo bước nhanh hơn, tiếp tục đi về phía trước.

Phòng 1034, phòng 1038, phòng 1040...

Lưỡi hồng răng trắng lại tiếp tục trượt dọc theo khuôn ngực, trên da thịt trắng mịn như bạch ngọc kia sẽ đọng lại từng đóa Hồng tươi mới xinh đẹp động lòng người. Mười ngón tay vẫn về dọc theo vùng lưng, lướt

dọc theo xương sống, cảm giác kích thích đến tê dại, ép vào ***g ngực Chung Tư Lâm tạo thành tiếng rên rõ ràng: “A....”

Bất giác eo sẽ nâng lên trong vô thức, đem cơ thể của hình hoàn toàn giao cho người đang tác quái trên thân.

Ngón tay, lướt qua thắt lưng, mang theo chút tâm tình như đang đùa nghịch, có ý định sờ mó hai bên hông, cảm giác được người bên dưới đột nhiên vô lực trong nháy mắt, nhân cơ hội mà một tay rút đi dây nịt còn đang trói buộc, thuận tay đem khóa quần kéo xuống, lại sờ nghiêng vào thắt lưng mảnh dẻ của đối phương, mười ngón tay không còn trở ngại, cứ thế mà thẳng tiếng đến cánh hông hoa vênh cao.

Phòng 1044, phòng 1046, phòng 1048...

Nhận ra mười ngón tay không ngoan kia, Chung Tư Lâm sẽ hơi giật nửa thân người trên ra tạo khoảng cách, đem thắt lưng của mình dựa vào trong tường, động tác như vậy thế nhưng sẽ làm cho thân dưới của hai người càng dính lại với nhau chặt chẽ, cho dù là cách mấy lớp vải vóc, cũng có thể cảm nhận được dục vọng nóng rực của nhau.

Nửa người trên tựa vào tường của Chung Tư Lâm cũng không có hành động khác thường, khoe miệng cong lên thành một nụ cười như có như không, những ngón tay rời khỏi mái tóc đen, một tay rơi xuống bụng của mình rồi trườn lên ngực, bò lên cổ của mình, quần ra sau lưng, toàn bộ áo sơ mi trên người được cởi bỏ tạo thành một loại hấp dẫn trí mạng; ngón tay trở của bàn tay kia thì chậm rãi mơn trớn làn môi có hơi sưng lên của mình, đầu lưỡi hồng nhợt thỉnh thoảng còn liếm qua đầu ngón tay.

Khi trong đầu xuất hiện hình ảnh tươi mát sinh động như vậy, Trương Thiệu Hoài chỉ cảm thấy máu trong người toàn bộ đã chảy xuống nửa thân người bên dưới...

Dục hỏa thiêu đốt! Đúng là vô cùng sốt ruột.

Phòng 1052.

Đứng trước 4 chữ số 1052 này, Trương Thiệu Hoài chỉ cảm thấy trống ngực của mình đập dồn dập, đứng trước cửa có hơn năm phút đồng hồ, giờ tay lên, chậm chạp không dám gõ xuống. Trương Thiệu Hoài hít một hơi, bình thường khi đối mặt với súng đạn, với tình huống khẩn cấp trong biết bao nhiêu vụ án cũng chưa từng khẩn trương như thế này, tại sao lại khẩn trương như vậy chứ?

Đáng chết thật, thấp giọng tự mắng mình một tiếng, tùy tiện gõ vào cánh cửa hai cái, liền dùng chìa khóa mà Chung Tư Lâm đưa cho hần cắm vào xoay một vòng, đem cánh cửa mở ra, bước vào trong, đóng cửa lại.

Trong phòng rất rộng, nội thất được sắp xếp theo phong cách Châu Âu, không gian rộng lớn trong phòng càng khiến cho cảm giác tao nhã tăng lên. Trương Thiệu Hoài lần đầu tiên đã cảm thấy, căn phòng này cùng với Chung Tư Lâm đều cho người ta cảm giác giống nhau: Tao nhã.

Phía sau Trương Thiệu Hoài vang lên một tiếng “Cạch!” khi đóng cửa, Chung Tư Lâm ngồi ở đầu kia của ghế sa lon trong phòng khoe miệng cũng cong lên thành nụ cười mang theo ba phần đắc ý, ba phần trêu tức, pha phần lạnh nhạt, ba phần khiêu khích, mười hai vạn phần tính kế, một nụ cười công thức tiêu chuẩn.

Trương Thiệu Hoài nhìn theo nụ cười kia của Chung Tư Lâm, cảm giác thấy da đầu của mình bắt đầu tê dại, hai bên thái dương cũng co giật mơ hồ. Hần rất rõ ý nghĩa ẩn đằng sau nụ cười kia của Chung Tư Lâm, tuyệt đối là cá đã cắn câu, đắc ý vì con mồi đã vào bẫy. Xem ra lần này, Trương Thiệu Hoài chính là con cá mập đã bị Chung Tư Lâm thành công câu được.

“Em có thể cảm nhận được trống ngực của anh đập rất nhanh, rất chờ mong? Rất hưng phấn sao?” Chung Tư Lâm nhướn mi cười khê.

Đối với người yêu luôn có niềm vui khi giằng bẫy mình, đánh thì đánh không lại, mắng cũng mắng không lại em, bản thân mình còn có thể như thế nào nữa chứ? Trương Thiệu Hoài thở dài một hơi, day day thái dương đau mơ hồ của mình, bỗng nhiên, lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai nhảy về ghế sa lon chỗ Chung Tư Lâm. Chuẩn xác mà ngậm lấy đôi môi đang khiêu khích kia, Trương Thiệu Hoài ra sức mút cắn không hề lưu tình một chút nào.

“Ồ...” Trong lúc quần quít, Chung Tư Lâm nghênh đón không hề yếu thế, triển khai phản kích, bàn tay ban đầu còn đặt trên bả vai Trương Thiệu Hoài đã di chuyển lùa vào trong mái tóc.

Trong lúc nhiệt hỏa triền miên, thế nhưng chân mày Trương Thiệu Hoài lại nhăn tít lại, càng lúc càng chặt. Giống như khi mới bắt đầu giao chiến Trương Thiệu Hoài lại đột ngột cắt ngang nụ hôn, xoay Chung Tư Lâm lại đặt nằm trên người, đôi mắt to nheo lại, hơi có chút tức giận bởi dự cảm không được thỏa mãn, cất giọng khàn khàn chất vấn: “Đây là cái gì?”

Ngay bên tai mình, lại vang lên tiếng hai người đàn ông đang nói chuyện với nhau thật rõ ràng.

“Tai nghe đó.” Bên bờ môi vẫn còn đọng lại một sợi chỉ bạc mỏng manh như tơ, hai tay vẫn còn quần lấy Trương Thiệu Hoài, tử mĩ mà điều chỉnh lại âm thanh trên tai nghe mà y vừa mới gắn lên cho Trương Thiệu Hoài, để cho Trương Thiệu Hoài có thể nghe được cụ thể hơn.

“Anh biết là tai nghe.” Trương Thiệu Hoài ngăn chặn hai tay Chung Tư Lâm sờ mó trên lỗ tai mình: “Là anh hỏi, em đeo tai nghe cho anh làm gì?”

Chung Tư Lâm vẫn bày ra bộ dạng nhàn tản như cũ, trả lời như đúng rồi: “Để nghe trộm.”

Nhìn thấy vẻ mặt của Trương Thiệu Hoài càng lúc càng khó coi, Chung Tư Lâm ôm lấy tươi cười, cả người tự động lặn vào, đem đôi môi của mình nhẹ nhàng hôn lên môi Trương Thiệu Hoài, thấp giọng nói: “Dựa theo tình báo, hôm nay Tần Hướng Thiên hẹn một vị khách người Nhật Bản, sẽ gặp nhau ở ngay phòng 952 phía dưới chúng ta bàn chuyện bí mật. Em lúc nãy đã trèo xuống ban công phòng bên dưới gắn máy nghe trộm vào cửa sổ, bây giờ, chúng ta chỉ cần nghe cho kĩ, xem thử bọn họ rốt cuộc nói cái gì.

“Em gài bẫy anh?” Trương Thiệu Hoài trừng mắt nhìn Chung Tư Lâm.

“Là em gài bẫy anh, vậy anh có định để cho em gài bẫy không?”

Chung Tư Lâm nhìn thẳng vào hai mắt Trương Thiệu Hoài, ánh mắt càng thêm rạng rỡ, câu dẫn người khác phạm tội.

Nhìn Chung Tư Lâm trước mặt, đôi mắt tròn xoe của Trương Thiệu Hoài càng trừng lớn, giống như là sắp xẹt lửa tới nơi, cuối cùng, cơn giận bùng bùng cũng chỉ có thể hóa thành tiếng than nhẹ: “Ồi...” Trương Thiệu Hoài bỗng nhiên ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Chung Tư Lâm, thả xuống một nụ hôn cuồng dã, cuối cùng, há miệng ngậm lấy cánh môi mọng đang sưng đỏ của Chung Tư Lâm cắn một cái.

Nghe được trong lòng phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, Trương Thiệu Hoài lập tức buông Chung Tư Lâm ra, ngồi xuống đầu kia của ghế sa lon, mới nhìn đến trên bàn bày một đồng dụng cụ nghe trộm mới nhất, không khỏi thở dài thêm một tiếng. Xem ra Chung Tư Lâm đã sớm chuẩn bị trước, mình đúng là đã bị người yêu một cước đá thẳng xuống nước rồi.

Dùng lưỡi liếm nhẹ qua nơi bị cắn trên môi, Chung Tư Lâm không để ý đến Trương Thiệu Hoài mang theo bao nhiêu ý định trả thù trong cái nhìn “Cảnh cáo”, dù sao so với việc mình giăng bẫy anh thì mình vẫn chiếm được tiện nghi của anh.

Thấy Trương Thiệu Hoài đã tiến vào trạng thái xử lý công việc, Chung Tư Lâm cũng chỉ chuyển vị trí, ngồi xuống bên cạnh Trương Thiệu Hoài, đưa tay điều chỉnh máy nghe lén, nhắc nhở Trương Thiệu Hoài: “Nghe cẩn thận vào, ngàn vạn lần đừng bỏ sót bất kì đầu mối khả nghi nào.”

Nhìn người bên cạnh đã hoàn toàn đắm chìm trong công việc trở thành Ngọc diện Tu La Chung Tư Lâm, đáy lòng Trương Thiệu Hoài không khỏi vì bản thân mà gào khóc thảm thiết. Không có dự cảm điên cuồng càng quét, không có người yêu mị thái chủ động khiêu khích, cũng không có tiếng rên rỉ khàn khàn trầm thấp...

Chỉ có thanh âm của lão già chết tiệt Tần Hướng Thiên đang tính toán âm mưu!

Tầm mắt vừa lúc lại liếc đến chìa khóa phòng ghi con số 1052 vút chổng chơ trên bàn, trong lòng Trương Thiệu Hoài liền dùng một câu không sạch sẽ mắng ra.

Này thì phòng 1052!

∴ HOÀN ∴

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tranh-phong>